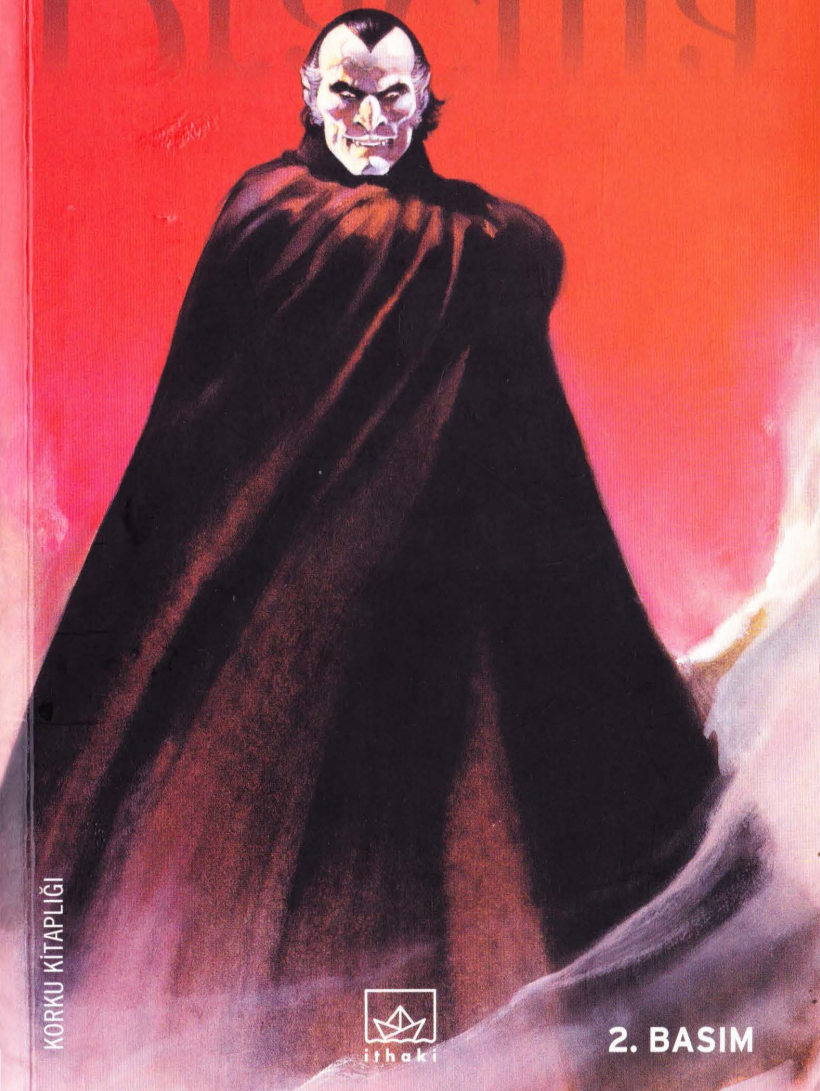
BRAM STOKER

Dracula

KORKU KİTAPLIĞI

ithaki

2. BASIM

BRAM STOKER

1847'de Dublin'de doğdu. Çocukluğunu fiziksel engelli olarak geçirmesine rağmen, gençlik yıllarında Dublin Üniversitesi'nin en önemli atletleri arasına girebilecek kadar güçlü bir iradeye sahip olduğunu gösterdi. Babasının izinden giderek memur olduysa da içindeki tiyatro aşkı hiç eksilmedi. Uzun süre *The Evening Mail* gazetesinin tiyatro eleştirmenliğini yürüttü. 1878'de Oscar Wilde'ın eski sevgilisi Florence Balcome ile evlendi.

Daha önce bir dizi kısa öyküsü yayımlandıysa da, yazarlık ününü 1897'de ilk baskısı yapılan *Dracula* sayesinde kazandı. *Dracula*, İngiliz edebiyatının en önemli korku yapıtı olarak kabul edilmektedir.

Diğer önemli yapıtları arasında *The Snake's Pass* (Yılanın Geçişi), *The Mystery of the Sea* (Denizin Esrarı), *The Jewel of the Seven Stars* (Yedi Yıldızlı Mücevher), *The Lady of the Shroud* (Kefenli Kadın) ve Ken Russel tarafından filme alınan *The Lair of the White Worm* (Beyaz Kurdun İni) sayılabilir.

Viktorya Dönemi'nin katı kurallarına inceden inceye uyan bir beyefendi olarak yaşayan Stoker, aslında atılgan ve serüvenci olan kişiliğinin, biriken tüm bu engelleme ve düş kırıklıklarını yapıtlarına aktardı.

Londra'da, 1912 yılında öldü.

İthaki Yayınları - 171
Korku Kitaplığı - 5
ISBN 975-8725-1-4

Dracula
Dracula

Çeviren: Niran Elçi

Redaksiyon: Gamze Sarı

1. Baskı İstanbul, 2003

© İthaki Yayınları, 2003.
Yayıncının izni olmadan herhangi bir alıntı yapılamaz

Yayın Koordinatörü: Füsun Taş
Düzelti: Esin Coşkun
Sanat Yönetmeni: Murat Özgül
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: Yeşim Ercan
Kapak ve İç Baskı: Kitap Matbaacılık
Cilt: Fatih Mücellit

İthaki Yayınları
Mühürdar Cad. İlter Ertüzün Sok. 4/6 81300 Kadıköy İstanbul
Tel: (0216) 330 93 08 – 348 36 97
Faks: (0216) 449 98 34
ithaki@ithaki.com.tr
www.ithaki.com.tr

DRACULA

Bram Stoker

Çeviren: Niran Elçi

BİRİNCİ BÖLÜM

JONATHAN HARKER'IN GÜNLÜĞÜ

(steno ile tutulmuştur)

3 *Mayıs. Bistritz.*[1] – Mayıs'ın 1'inde, saat 8:35'de Münih'i terk ettik ve ertesi sabah, erken saatlerde Viyana'ya ulaştık; 6:46'da varmalıydık, ama tren bir saat rötar yaptı. Budapeşte, trenden ve caddelerinde yürürken görebildiğim kadarıyla harika bir yere benziyor. İstasyondan uzaklaşmaya korktum, çünkü istasyona geç varmıştık ve kalkış saatine olabildiğince yakın bir zamanda hareket edecektik. Batı'yı terk ettiğimiz ve Doğu'ya girdiğimiz izlenimine kapıldım; Tuna üzerindeki muhteşem köprülerin en Batılısı, asil bir genişliğe ve derinliğe sahip olanı, bizi Türk egemenliğinin geleneklerine götürdü.

Zamanlıca kalktık ve gece çöktükten sonra Klausenburgh'a ulaştık. Burada, geceyi Royale Oteli'nde geçirdim. Akşam yemeği, daha doğrusu geç bir akşam yemeği için, kırmızı biberle pişirilmiş tavuk yedim. Güzeldi, ama çok susatıcıydı. (*Not*, Mina için tarifini al.) Garsona sordum ve buna *paprika hendl* dediklerini, yemeğin geleneksel bir yemek olduğunu söyledi. Karpat Dağları'nda, her yerde bulabilirmişim. Azıcık Almancam burada çok işe yaradı; gerçekten de, bu kadarını da bilmeseydim ne yapardım, bilmiyorum.

Londra'da iken biraz boş zamanım olduğundan British Museum'u ziyaret etmiş, kütüphanede bulunan Transilvanya hakkındaki kitapları ve haritaları araştırmıştım; o topraklardan bir asil

1 *Bistritz* ya da Bistrita. Transilvanya'da bir kasaba, 'Ormanın Ötesindeki Yer' anlamına gelir ve orta ve kuzeybatı Romanya'da yüksek bir plato için kullanılır. Stoker'in zamanında, Transilvanya bir Macar vilayeti idi ve meyve bahçeleri, buğday tarlaları ve bağları ile bilinirdi. Bugün Bistrita doğu Macaristan'da bir kasabadır.

ile görüşürken biraz önbilgi almamın önemli olacağını düşünmüştüm. İsmini verdiği bölgenin, ülkenin en doğusunda, üç devletin sınırında olduğunu gördüm, Transilvanya, Moldavya ve Bukovina sınırında, Karpat Dağları'nın ortasında; Avrupa'nın en yaban ve en az bilinen kısımlarından biri. Dracula Şatosu'nun tam yerini veren bir harita bulamadım, çünkü bu ülkeye ilişkin, bizim Ordu Donatım Tetkik Haritaları ile karşılaştırılabilecek harita henüz yok; ama Kont Dracula'nın ismini verdiği karakol kasabası Bistritz'in oldukça iyi bilinen bir yer olduğunu öğrendim. Mina'yla konuşurken anılarımı tazelesin diye, buraya notlarımdan bazılarını kaydedeceğim.

Transilvanya halkında, dört ayrı ulus var: güneyde Saxonlar ve onlarla karışmış, Dacian soyundan gelen Wallachlar; batıda Magyarlar ve doğu ile kuzeyde Szekelyler.[1] Ben, Attila ile Hunların soyundan geldiğini iddia eden Szekelylerin arasına gidiyorum. Bu doğru olabilir, Magyarlar 11. yüzyılda ülkeyi fethettikleri zaman, Hunların burada yerleşmiş olduklarını gördüler. Dünya üzerinde bilinen her boş inancın, sanki bir hayal burgacıymış gibi, Karpat Dağları'nın oluşturduğu at nalının içinde toplandığını okudum; eğer öyleyse, ziyaretim çok ilginç olacak. (*Not*, bütün bu boş inançları Kont'a sormalıyım.)

Yatağım rahat olduğu halde iyi uyuyamadım, bir sürü tuhaf rüya gördüm. Bir köpek bütün gece penceremin altında uludu, bununla bir ilgisi olabilir ya da paprika yüzünden olabilir; sürahideki tüm suyu içtim, ama yine de susuzluğumu gideremedim. Sabaha doğru daldım ve kapımın sürekli çalınması ile uyandım, demek ki, o sırada derin uyuyormuşum. Kahvaltıda biraz daha paprika vardı, bir de *mamaliga* dedikleri bir tür mısır unu lapası ile *impletata* dedikleri, içine kıyma doldurulmuş[2] patlıcandan harika bir yemek. (*Not*, bunun da tarifini al.) Kahvaltıyı aceleye getir-

1 *Saxonlar, Wallachlar, Dacianlar, Szekelyler*. Sırayla, 12. ve 13. yüzyılda Transilvanya'yı işgal eden Batı Alman halkı; eskiden prenslik olan, şimdi Romanya'nın güney eyaleti Wallachia'nın sakinleri; yaklaşık olarak, şimdi Romanya olan bölgenin sakinleri; Macaristan'ın hakim etnik grubu, aynı zamanda güneybatı Sibirya'da yaşarlar; eski bir Transilvanya ailesi.

2 Tavuk eti, balık ya da et ince bir şekilde çekilir, oldukça fazla baharat kullanılır ve zaman zaman dolma yapmakta kullanılır.

mek zorunda kaldım, çünkü tren sekizden biraz önce kalkıyordu ya da öyle yapması gerekiyordu; oysa 7:30'da koştura koştura istasyona gittikten sonra, bir saatten fazla vagonda oturmak zorunda kaldım, ancak o zaman tren hareket etti. Doğu'ya gittikçe, trenler daha fazla rötar yapıyor gibi. Acaba Çin'de ne haldeler?

Tüm gün, her türden güzellikle dolu topraklarda ağır ağır ilerledik. Bazen, eski dua kitaplarında gördüklerimize benzer dik yamaçların tepesinde küçük kasabalar ya da şatolar görüyorduk; bazen, her iki taraflarındaki geniş, taşlı kenarlarından büyük sellere maruz kaldığı anlaşılan ırmakların ve çayların yanından geçiyorduk. Bir ırmağın dış kenarlarını süpürüp temizlemek için epeyce su, hem de güçlü akan epeyce su gerekir. Her istasyonda, çeşit çeşit giysiler içinde insan toplulukları, bazen kalabalıkları vardı. Bazıları, tıpkı bizim oralardaki ya da Fransa ve Almanya'dan geçerken gördüklerime benzer köylüler gibi giyinmişti, kısa ceketleri, yuvarlak şapkaları ve evde dikilmiş pantolonları vardı; ama diğerleri çok pitoresktiler. Kadınlar, yanlarına gitmediğiniz sürece güzel görünüyorlardı, ama belleri oldukça kalındı. Değişik şekillerde, uzun, beyaz kol yenleri vardı ve çoğu üzerinden şeritler sarkan, bale giysilerine benzeyen büyük kemerler takmıştı, ama elbette altlarında iç etekliği vardı. Gördüğüm en garip tipler Slovaklardı; kocaman kovboy şapkaları, büyük, torba gibi bej pantolonları, beyaz keten gömlekleri ve devasa, ağır, neredeyse bir ayak genişliğinde, her tarafına pirinç çiviler kakılmış deri kemerleri ile, geri kalanlardan daha da barbar görünüyorlardı. Yüksek çizmeler giymişler, pantolonlarını içine tıkmışlardı uzun, siyah saçları ve gür, siyah bıyıkları vardı. Çok pitoresk görünüyorlardı, ama çekici değillerdi. Sahne üzerinde, eski Oryantal haydut çeteleri olarak kullanılabilirlerdi. Ama bana, oldukça zararsız ve kendi haklarını savunma konusunda zayıf oldukları söylendi.

İlginç, eski bir yer olan Bistritz'e geldiğimizde, alacakaranlığın karanlık tarafındaydık. Bistritz, sınıra yakın olduğundan –Borgo Geçidi buradan Bukovina'ya açılır– fırtınalı bir geçmişi vardır ve kuşkusuz bu geçmişin izlerini taşımaktadır. Elli yıl ön-

ce bir dizi büyük yangın çıkmış ve beş ayrı zamanda korkunç tahribat yaratmış. 17. yüzyılın başında, üç haftalık bir kuşatma yaşamış ve 13.000 kişi hayatını kaybetmiş; savaş zayiatları kıtlık ve hastalık yüzünden artmış.

Kont Dracula beni Golden Krone Oteli'ne yönlendirmişti ve büyük bir zevkle, otelin tamamen eski moda olduğunu gördüm; çünkü, elbette, ülkenin âdetleri hakkında görebildiğim her şeyi görmek istiyordum. Beni bekledikleri belliydi, çünkü kapıya yaklaştığımda, alışılmış köylü giysileri içindeki –beyaz iç etek, önde ve arkada, iffetli olmak için biraz fazla sıkı, renkli bir malzemeden önlük –neşeli görünüşlü yaşlı bir kadınla karşılaştım. Yaklaştığım zaman eğildi ve, 'Herr İngiliz?' dedi. 'Evet,' dedim, 'Jonathan Harker.' Kadın gülümsedi ve onu kapıya kadar takip eden, beyaz gömlekli yaşlı bir adama birşeyler söyledi. Adam gitti, ama elinde bir mektupla hemen döndü:

DOSTUM, -Karpat Dağları'na hoşgeldiniz. Sizi dört gözle bekliyorum. Bu gece iyi uyuyun. Yarın üçte posta arabası Bukovina'ya doğru yola çıkacak; sizin için bir yer ayırttım. Borgo Geçidi'nde arabam sizi bekleyecek ve sizi bana getirecek. Londra'dan buraya kadar yolculuğunuzun keyifli geçtiğini ve benim güzel topraklarıma yapacağınız ziyaretten zevk alacağınızı umuyorum. –

Dostunuz,

DRACULA

4 Mayıs. – Otel sahibinin de Kont'tan bir mektup aldığını, posta arabasındaki en iyi yeri bana ayırttığını öğrendim; ama detaylar hakkında sorular sorduğum zaman, ağzı sıkı çıktı ve Almancamı anlamıyormuş gibi yaptı. Ama bu doğru olamazdı, çünkü o zamana kadar beni mükemmel bir şekilde anlıyordu; en azından sorularımı, mükemmel bir şekilde anlıyormuş gibi yanıtlıyordu. O ve karısı, yani beni karşılayan yaşlı hanım, birbirlerine korkmuş gibi bakıyorlardı. Adam paranın mektupla gönderildiği ve sadece bu kadarını bildiği yolunda birşeyler geveledi.

Ona, Kont Dracula'yı tanıyıp tanımadığını sorduğumda, hem o hem de karısı haç çıkardılar ve hiçbir şey bilmediklerini söyleyerek daha fazla konuşmayı reddettiler. Yola çıkma saati o kadar yaklaşmıştı ki, başka hiç kimseye soracak zamanım yoktu, her şey çok gizemliydi ve hiç de rahatlatıcı değildi.

Tam ben yola çıkmadan önce, yaşlı kadın odama geldi ve isterik bir şekilde, "Gitmeniz şart mı? Ah! genç Herr, gitmeniz şart mı?" dedi. Öyle heyecanlıydı ki, bildiği Almancayı da unuttu ve benim hiç bilmediğim bir dille karışık konuşmaya başladı. Ancak bir sürü soru sorarak ne dediğini anlayabiliyordum. Ona hemen gitmem gerektiğini, önemli bir işim olduğunu söylediğimde, yine sordu:

"Bugünün ne olduğunu biliyor musunuz?" Ona, Mayısın dördü olduğunu söyledim. Başını salladı ve yine konuştu:

"Ah, evet! Bunu biliyorum, bunu biliyorum! Ama bugünün ne olduğunu biliyor musunuz?" Anlamadığımı söylediğimde, devam etti:

"Bugün, Aziz George gününün arifesi. Bu gece, saatler geceyarısını vurduğunda, dünyadaki tüm şer güçlerinin ortaya çıkacağını bilmiyor musunuz? Nereye gittiğinizi, neye gittiğinizi biliyor musunuz?" Öyle bariz bir endişe içindeydi ki, onu rahatlatmaya çalıştım, ama başaramadım. Sonunda dizlerinin üzerine çöktü ve gitmemem için, en azından yola çıkmadan önce bir iki gün beklemem için yalvardı. Bütün bunlar çok saçmaydı, ama yine de kendimi rahat hissetmiyordum. Fakat yapılması gereken bir iş vardı ve hiçbir şeyin beni engellemesine izin veremezdim. Bu yüzden kadını ayağa kaldırmaya çalıştım ve en ciddi halimle, ona teşekkür ettiğimi, ama görevimin önemli olduğunu ve gitmem gerektiğini söyledim. O zaman kalktı ve gözlerini sildi, boynundan bir haç çıkararak bana uzattı. Ne yapacağımı bilemedim, çünkü İngiliz kilisesine bağlı biri olarak,[1] bu tür şeyleri putperestlik olarak görmem öğretilmişti ama bu kadar iyi niyetli, böyle bir ruh halindeki yaşlı bir hanımı reddetmek bana çok se-

1 *İngiliz Kilisesi*. Victoria çağı Anglikan kilisesi, özellikle de Oxford Hareketi, 1830'larda ve 1840'larda bazı Roma Katolik uygulamalarını geri getirmeye çalıştıktan sonra, Katolik adetleri ve törenleri ile ilgili hiçbir şeyden hoşlanmıyorlardı.

vimsiz geliyordu. Sanırım yüzümdeki kararsızlığı gördü; çünkü, 'Annenizin hatırı için,' diyerek haçı boynuma taktı ve odadan çıktı. Günlüğün bu kısmını arabayı beklerken yazıyorum. Elbette yine rötar yaptı ve haç hâlâ boynumda. Yaşlı kadının korkusu yüzünden mi, bilmiyorum, ama içim her zamanki gibi rahat değil. Eğer bu defter Mina'ya benden önce ulaşırsa, hoşçakal dileklerimi de götürsün. İşte, araba geliyor!

5 Mayıs. – *Şato* – Sabahın griliği geçti ve güneş uzaktaki, sivri tepelerle dolu ufukta yükseldi. Ufuktakilerin ağaç mı, yoksa tepeler mi olduğunu bilmiyorum, o kadar uzakta ki, büyük ve küçük şeyler birbirine karışıyor. Uykum yok ve uyanana kadar rahatsız edilmeyeceğimden, doğal olarak uykum gelene kadar yazacağım. Yazacak pek çok tuhaf şey var ve Bistritz'i terk etmeden önce aşırı iyi bir yemek yediğimden kuşkulanılmasın diye, akşam yemeğinde yediklerimi tam olarak yazayım. 'Haydut bifteği' dediklerinden yedim –şişlere geçirilmiş, kırmızı biberle çeşnilendirilmiş ve basit, Londra usulü, ateş üzerinde kızartılmış beykın, soğan ve bifteki Şarap Golden Mediasch idi, dilde tuhaf bir karıncalanma yaratıyor, ama hiç de fena değil. Bundan yalnızca iki kadeh içtim, o kadar.

Arabaya bindiğimde henüz arabacı yerini almamıştı ve onun ev sahibemle konuştuğunu gördüm. Benden bahsettikleri açıktı, çünkü arada bir bana bakıyorlardı ve kapının önündeki bankoda oturan bazı kişiler –bunlara 'laf taşıyan' anlamına gelen bir isim veriyorlar– gelip dinlediler, sonra bana baktılar, bazılarının yüzünde acıma vardı. Devamlı tekrarlanan sözcükler duydum, tuhaf sözcükler, çünkü kalabalıkta pek çok ulustan insanlar vardı; bu yüzden sessizce çok dilli sözlüğümü çantamdan çıkardım ve sözcüklere baktım. Beni neşelendirmediklerini söylemeliyim, çünkü sözcüklerin arasında şunlar vardı: *Ordog* – Şeytan, *pokol* – cehennem, *stregoica* – cadı, *vrolok* ve *vlkoslak* –her ikisi de aynı anlama geliyor, biri Slovakça, diğeri Sırpça– kurt adam ya da vampir. (*Not*, bu batıl inançları Kont'a sormalıyım.)

Yola çıkarken, han kapısında toplanan kalabalıkta, ki bu za-

mana kadar oldukça büyük bir hacim kazanmıştı, bulunan herkes haç çıkardı ve iki parmaklarını bana doğru kaldırdı. Ne demek istediklerini, biraz güçlükle de olsa, başka bir yolcuya sordum; adam başta yanıt vermedi, ama İngiliz olduğumu öğrenince, bunun kemgöze karşı bir büyü ya da savunma olduğunu söyledi. Tam da bilinmeyen bir yere doğru, bilinmeyen bir adamla tanışmak için yola çıkarken, bu benim için pek de hoş değildi; ama herkes çok iyi yürekli görünüyordu, o kadar üzüntülü, o kadar ilgililerdi ki, etkilenmekten kendimi alamadım. İçindeki pitoresk insan kalabalığı ile han avlusunu son görüşümü hiç unutmayacağım; arkadaki gür, zakkum çalıları ve avlunun ortasına konulmuş yeşil saksıların içindeki portakal ağaçlarından fonun önünde, geniş kemerli kapıda dururken hepsi haç çıkarıyordu. Sonra, geniş, keten pantolonu arabanın önünü tamamen kapatan –*gotza* diyorlar ona– sürücümüz koca kırbacını yan yana koşan dört küçük atın sırtında şaklattı ve yola koyulduk.

Kısa süre sonra, yol üzerindeki manzaranın güzelliği bana hayaletli korkularımı unutturdu, ama diğer yolcuların dillerini bilseydim, o kadar da kolay unutamazdım. Önümüzde, ormanlarla ve ağaçlıklarla dolu yeşil topraklar uzanıyordu; orada burada ağaç toplulukları ya da boş yan duvarlarını yola çevirmiş çiftlik evleri ile taçlanan dik tepeler vardı. Her yer meyve çiçekleri ile kaplıydı –elma, erik, armut, kiraz; yanlarından geçerken, ağaçların altındaki yeşil çimenlerin, düşmüş taç yaprakları ile süslenmiş olduğunu görebiliyordum. Yol, burada "Mittel Land" dedikleri bu yeşil tepelerin arasında uzanıyor, yeşil kıvrımları dönerken kendini kaybettiriyor ya da orada burada tepelerden aşağı alevden diller gibi akan çamlıkların çentikli uçları tarafından örtülüyordu. Yol engebeliydi, ama yine de hararetli bir telaş ile üzerinde uçuyor gibiydik. O zaman, bu telaşın ne anlama geldiğini anlayamıyordum, ama sürücünün Borgo Prund'a erişene kadar zaman harcamaya niyetli olmadığı açıktı. Bu yolun, yazın mükemmel olduğunu, fakat kış karlarının ardından henüz düzeltilmediğini söylediler. Bu açıdan, Karpat Dağları'ndaki diğer yollardan farklıydı, çünkü yolların iyi durumda tutulmaması eski bir gele-

nektir. Eskiden Hospadarlar' yolları onarmıyormuş, aksi halde Türkler, yabancı birlikler getirmek için onardıklarını düşünür, zaten her zaman patlamaya hazır olan savaşı erkene alırlarmış.

Mittel Land'ın yeşil tepelerinin ötesinde, Karpat Dağları'nın azametli zirvelerine kadar, ormanlarla kaplı kudretli yamaçlar yükseliyordu. Sağımızda ve solumuzda dikiliyor, üzerlerine düşen ikindi güneşi, bu güzelim otlakların ihtişamlı renklerini ortaya çıkarıyordu; zirvelerde koyu mavi ve mor, otların kayalar ile karıştığı yerlerde yeşil ve kahverengi, çentikli, sarp kayalıklardan sonsuz bir manzara, ta ki bunlar da ufukta kaybolup, karlı zirveler görkemle yükselene kadar. Yer yer, dağlarda büyük gedikler görülüyordu. Güneş batmaya başladıktan sonra, bu gediklerden aşağı çağlayan sulardan yansıyan beyaz parıltıları gördük. Bir tepenin dibinden dolanıp, bir dağın azametli, karla kaplı zirvesinin, yılankavi yolumuzun tam önünde açılıyormuş gibi göründüğü yere geldiğimizde, yol arkadaşlarımdan biri koluma dokundu:

"Bak! *Isten szek*!" –"Tanrı'nın oturağı!"– ve saygıyla haç çıkardı. Sonsuz yolumuzda dolanarak giderken ve güneş arkamızda gittikçe alçalırken, gecenin gölgeleri çevremize sürünmeye başladı. Bu, karlı zirvenin günbatımını yakalaması ve narin, serin bir pembe ile parlıyormuş gibi görünmesi ile daha da vurgulandı. Orada burada, hepsi pitoresk giysiler içindeki Çeklerin ve Slovakların yanından geçiyorduk, guatrın burada oldukça yaygın olduğunu fark ettim. Yol kenarında pek çok haç vardı ve biz geçerken, yol arkadaşlarımın hepsi haç çıkardı. Yer yer, bir şapelin önünde diz çökmüş köylü adam ya da kadınlar görüyordum. Biz yaklaşırken hiçbiri arkasına dönmedi, ibadete öyle teslim olmuş görünüyorlardı ki, dış dünya için ne gözleri, ne de kulakları vardı. Benim için yeni olan pek çok şey vardı: örneğin, ağaçlardaki saman yığınları, orada burada, narin, yeşil yapraklarının arasından gövdeleri gümüş gibi parlayan güzelim salkım huş ağacı toplulukları gibi. Arada bir, bir *leiterwagon* geçiyorduk –sıradan köylü arabası bunlar, yoldaki düzensizliklere uyması için düşünülmüş uzun, yı-

1 *Hospadarlar*. 15. yüzyıl ile 1866 arasında Wallachia ile Moldavia'nın hükümdarları.

lansı bir omurgası var. Bunun üzerinde mutlaka, Çeklerde beyaz, Slovaklarda renkli pöstekileri ile, eve dönen köylülerden bir grup oturuyor oluyordu; Slovaklar uzun, bir kazmayla biten değneklerini mızrak gibi taşıyorlardı. Gece çökerken hava çok soğudu ve beliren alacakaranlık meşe, kayın ve çam ağaçlarının kasvetini tek bir karanlık sis örtüsüne dönüştürdü, ama Geçit'e doğru alçalırken yer yer, yamaçların tepeleri arasında, derinde uzanan vadilerde, henüz erimemiş karların oluşturduğu fonun önünde karanlık köknarlar kendilerini gösteriyorlardı. Zaman zaman, yol, karanlıkta üzerimize üzerimize geliyor gibi gelen çamlıkları keserken ve gittikçe alçalan günbatımı, Karpat Dağları'nın arasındaki vadilerde bitmek tükenmek bilmez bir biçimde dolanan hayaletimsi bulutları tuhaf bir rölyefe çevirirken, ağaçların arasına saçılmış gibi görünen büyük gri kütleler özellikle tuhaf ve sert bir etki yaratıyor, gecenin erken saatlerinde doğan düşünceleri ve korkunç fantazileri daha da ileri götürüyordu. Bazen yamaçlar o kadar dik oluyordu ki, sürücümüzün telaşına rağmen atlar ancak yavaş yavaş ilerleyebiliyorlardı. Bizim oralarda yaptığımız gibi inip yürümek istedim, ama sürücü bu fikri dinlemek bile istemedi. 'Hayır, hayır,' dedi; 'burada yürümemelisiniz, köpekler çok vahşidir,' ve sonra, korkutucu bir şaka olduğu belli bir şekilde ekledi –çünkü geri kalanların onaylayan gülümsemelerini görmek için arkasına dönmüştü– 've bu gece uyumadan önce bu tür şeyleri yeterince göreceksiniz zaten.' Yalnızca lambaları yakmak için bir ânlığına durdu.

Hava karardığı zaman yolcuların arasında bir heyecan dolaştı ve her yolcu, birbiri ardına sürücüyü daha hızla gitmeye teşvik etti. Adam, uzun kırbacı ile atları merhametsizce dövdü ve vahşi haykırışlarla, daha fazla çaba göstermeleri için cesaretlendirdi. Sonra, karanlığın içinde, ileride, sanki yamaçların arasında bir yarık varmış gibi, gri ışıktan bir leke gördüm. Yolcuların heyecanı arttı; çılgın araba büyük, deri yaylarının üzerinde sarsılıyor, fırtınalı denize atılmış bir gemi gibi sallanıyordu. Tutunmak zorunda kalıyordum. Yol gittikçe düzgünleşti ve uçar gibi gitmeye başladık. Sonra dağlar her iki tarafta daha yakına gelmiş gibi gö-

ründü; Borgo Geçidi'ne giriyorduk. Yolcular, itiraz kabul etmeyen bir içtenlikle ısrar ederek, teker teker bana hediyeler sunmaya başladılar; bunlar çeşitli ve tuhaf hediyelerdi, ama her biri sade bir iyilikle, nazik bir sözle, bir kutsama ve Bistritz'deki otelin dışında gördüğüm o tuhaf, korku ifade eden hareketlerle verilmişti –haç çıkarma ve kemgöz savuşturma. Sonra, biz hızla ilerlerken sürücü öne eğildi ve her iki yandaki yolcular arabanın kenarından boyunlarını uzatarak merakla karanlığa doğru baktılar. Çok heyecan verici bir şeyin olduğu veya beklendiği açıktı, yolcuların hepsine teker teker sormama rağmen, kimse bana en ufak bir açıklama bile yapmıyordu. Bu heyecanlı bekleyiş biraz daha sürdü; ve sonunda önümüzde, doğuya açılan Geçit'i gördük. Yukarıda karanlık, yuvarlanan bulutlar, havada ağır, baskın bir gök gürültüsü hissi vardı. Sanki dağlar iki ayrı atmosfere ayrılmıştı ve biz şimdi gök gürültülü olana giriyorduk. Beni Kont'a götürecek aracı aramaya başlamıştım. Her ân karanlığın içinde parlayan lambalar görmeyi bekliyordum; ama her şey karanlıktı. Tek ışık, arabamızın titreşen lambalarından geliyordu, öyle ki, yorgun atlarımızdan çıkan buhar, beyaz bir bulut şeklinde görünüyordu. Artık önümüzde uzanan beyaz, kumlu yolu görebiliyorduk, ama herhangi bir araçtan iz yoktu. Yolcular, benim hayal kırıklığım ile alay ediyormuşçasına, memnunlukla iç çekerek arkalarına yaslandılar. Ben ne yapmam gerektiğini düşünmeye başlamıştım ki, saatine bakan sürücü diğerlerine, benim duyamadığım bir şey söyledi; o kadar sessizce, o kadar alçak bir tonda söylenmişti. Sanırım, 'Zamanından bir saat erken,' gibi bir şeydi. Sonra bana dönerek, benimkinden de kötü bir Almanca ile şöyle dedi:

'Burada araba yok. Demek, Herr beklenmiyor. Şimdi Bukovina'ya gelecek ve yarın ya da sonraki gün dönecek, sonraki gün olsa daha iyi.' O konuşurken atlar kişnemeye, burunlarından nefes vermeye ve vahşi bir şekilde ileri atılmaya başladılar, sürücü onları gemlemek zorunda kaldı. Sonra, köylülerin çığlıklarından bir koro ve herkesin haç çıkarması eşliğinde, dört atlı, hafif bir araba arkamızdan geldi, yetişti ve bizim arabamızın yanına çekti. Lambamızın aydınlığı altında, atların kömür karası, muhteşem

hayvanlar olduğunu gördüm. Araba uzun, kahverengi sakalı yüzünü bizden gizleyen, uzun boylu bir adam tarafından sürülüyordu. Yalnızca çok parlak gözlerinin ışıltısını görebiliyordum, bize doğru dönerken lamba ışığı altında kırmızı görünüyorlardı. Sürücüye şöyle dedi:

'Bu gece erkencisin, dostum.' Sürücü karşılık olarak kekeledi:

'İngiliz Herr'in acelesi vardı,' ve buna yabancı şöyle yanıt verdi:

'Sanırım bu yüzden Bukovina'ya gitmesini istedin. Beni kandıramazsın, dostum, çok fazla şey biliyorum ve atlarım hızlıdır.' Konuşurken gülümsedi ve lambanın ışığı sert görünüşlü bir ağıza, çok kırmızı dudaklara ve fildişi beyazı, keskin görünüşlü dişlerin üzerine düştü. Yol arkadaşlarımdan biri, Burger'in *Lenore*'sinden bir dize fısıldadı:

Denn die Todten reiten schnell. –
(Çünkü ölüler hızlı gider.)

Yabancı sürücünün bu sözleri duyduğu açıktı, çünkü parlak bir gülümseme ile bakışlarını kaldırdı. Yolcu, iki parmağını kaldırıp haç çıkararak yüzünü çevirdi. 'Herr'in bagajını bana ver,' dedi sürücü; ve çantalarım büyük bir hızla uzatıldı ve hafif arabaya konuldu. Sonra ben, diğer araba yakında olduğundan posta arabasının yanından indim ve sürücü kolumu çelik gibi bir kavrayışla tuttu; fevkalade güçlü olmalıydı. Tek bir söz söylemeden dizginleri salladı, atlar döndü ve Geçit'in karanlığına doğru atıldık. Arkama baktığımda, lamba ışığı altında posta arabasının atlarının buharını ve bunun önünde haç çıkaran eski yol arkadaşlarımın siluetini gördüm. Sonra sürücü kırbacını şaklattı, atlarına seslendi ve hızla Bukovina yoluna koyuldular.

Onlar karanlığa gömülürken tuhaf bir ürperti hissettim, üzerime bir yalnızlık çöktü; ama omuzlarıma bir pelerin, dizlerime bir örtü atıldı ve sürücü mükemmel bir Almanca ile konuştu:

'Gece soğuktur, mein Herr ve efendim Kont size özen göstermemi istedi. Eğer isterseniz, oturduğunuz yerin altında bir mata-

ra *slivovitz* [buraların erik brendisi] var.' Almadım, ama yine de orada olduğunu bilmek rahatlatıcıydı. Kendimi biraz garip hissediyor ve epey de korkuyordum. Başka alternatif olsaydı, bu bilinmedik gece yolculuğu yerine onu tercih ederdim, sanırım. Araba hızlı bir tempo ile dümdüz ilerliyordu, sonra tam bir dönüş yaptık ve bir başka düz yolda ilerlemeye başladık. Sanki aynı yerlerden geçip duruyoruz gibi gelmişti bana; bu yüzden göze çarpan bir yeri aklıma kaydettim ve gerçekten de öyle olduğunu anladım. Sürücüye bütün bunların anlamını sormak isterdim, ama bunu yapmaktan korkuyordum gerçekten, çünkü bulunduğum konumda, bir gecikme niyeti olsa bile itirazımın bir etkisi olacağını düşünmüyordum. Ama bir süre sonra, ne kadar zaman geçtiğini merak ettim, bir kibrit yaktım ve alevi altında saatime baktım; gece yarısına birkaç dakika vardı. Bu bana şok yaşattı; çünkü, sanırım yeni yaşadığım deneyimler, gece yarısı hakkındaki genel batıl inançlarımı güçlendirmişti. Hastalıklı bir gerilim duygusu ile bekledim.

Sonra yolun aşağısında bir yerde, bir çiftlik evinde bir köpek ulumaya başladı –sanki korkudan kaynaklanıyormuş gibi, uzun, acı dolu bir feryat. Sesi bir başka köpek tekrarladı, sonra bir başkası, sonra bir başkası, ta ki, şimdi Geçit'te yumuşak bir şekilde fısıldayan rüzgarca taşınarak, ülkenin her tarafından, gecenin kasveti içinde hayal gücünün kavrayabileceği en uzak köşelerden duyuluyormuş gibi gelene kadar. İlk uluma ile birlikte atlar gerilip şaha kalkmaya başladı, ancak sürücü onlarla yatıştırırcasına konuştu ve atlar sessizleşti; ama âni bir korkudan kaynaklanan kaçışın ardından olduğu gibi titreyip terliyorlardı. Sonra uzaklardan, her iki yanımızdaki dağlardan, daha yüksek, daha keskin bir uluma geldi –kurtların uluması– ve bu atları da, beni de aynı şekilde etkiledi –çünkü atlar çılgın gibi şaha kalkıp yere düşerken, arabadan atlayıp kaçmayı düşündüm, sürücü atların kaçmasını engellemek için o muazzam gücünün tamamını kullanmak zorunda kaldı. Her nasılsa birkaç dakika içinde benim kulaklarım da sese alıştı. Atlar bu sırada öyle sakinleşmişlerdi ki, sürücü aşağı inip önlerinde durabildi. Onları okşadı, yatıştırdı, at terbiye-

cilerinin yaptığını duyduğum gibi kulaklarına birşeyler fısıldadı ve bu sıradışı bir etki yarattı; çünkü onun okşamaları altında atlar titremeye devam etmekle beraber, yine idare edilebilir hale geldi. Sürücü tekrar yerine geçti ve dizginleri sallayarak, hızla yola koyuldu. Bu sefer, Geçit'in uzak ucuna ulaştıktan sonra, âniden, keskin bir şekilde sağa dönen dar bir yola saptı.

Kısa sürede ağaçlar çevremizi sardı, bazı yerlerde yolun üzerine öyle eğiliyorlardı ki, bir tünelde ilerliyor gibi oluyorduk; ve yine büyük, kaşlarını çatmış kayalar her iki yanda bizi cesurca koruyordu. Korunaklı bir yerde olmamıza rağmen, yükselen rüzgarı duyabiliyorduk, kayaların arasında inliyor, ıslık çalıyordu ve biz hızla yanlarından geçerken, ağaçların dalları birbirine çarpıyordu. Hava gittikçe daha soğuk oluyordu ve ince, toz gibi bir kar yağmaya başladı, öyle ki, kısa süre sonra hem biz, hem de çevremizdeki her şey beyaz bir battaniyenin altında kaldı. Keskin rüzgar hâlâ köpeklerin ulumasını taşıyordu, ama biz yolumuzda ilerledikçe, bu ses daha da hafifledi. Kurtların uluması, sanki her yönden çevremizi alıyorlarmış gibi, gittikçe daha yakından geliyordu. Fena halde korkmaya başlamıştım ve atlar da korkumu paylaşıyordu, ama sürücü hiç rahatsız olmuşa benzemiyordu. Başını sağa sola çevirip duruyordu; ama karanlığın içinde ben bir şey göremiyordum.

Âniden, solumuzda hafif, mavi bir ışığın[1] titreştiğini gördüm. Sürücü de ışığı aynı anda gördü, hemen atları durdurdu ve yere atlayarak karanlığın içinde kayboldu. Ne yapacağımı bilemiyordum, kurtların uluması yaklaştıkça daha da şaşkınlaştım; ama ben merak ederken sürücü âniden yeniden ortaya çıktı, tek bir söz söylemeden yerini aldı ve yolculuğumuza devam ettik. Sanırım uyuyakaldım ve rüyamda olayı gördüm; çünkü sanki sonsuzca tekrarlanıyor gibiydi ve şimdi hatırlayınca, korkunç bir kabus gibi geliyor. Bir seferinde alev yolun o kadar yakınında belirdi ki, bizi çevreleyen karanlığın içinde bile sürücünün hareketlerini görebiliyordum. Hızla mavi alevin belirdiği yere gidiyordu –alev

1 *Mavi alev.* Ortaçağ folklorunda vebadan ölenlerde, 23 Nisan'daki, Hıristiyan şövalyesi ve ejder avcısı Aziz George gününün arifesi ile ilişkili olarak, gizemli özellikleri olduğu düşünülür.

çok hafif olmalıydı, çünkü çevresindeki alanı hiç aydınlatmıyor gibiydi– ve birkaç taş toplayıp, onları belirli bir şekilde diziyordu. Bir seferinde tuhaf bir optik yanılsama belirdi: Benimle alevin arasına girdiğinde görüntüyü kapatmadı, çünkü hayaleti andıran pırıldamayı hâlâ görebiliyordum. Bu beni ürküttü, ama görüntü ânlıktı, karanlıkta zorlanan gözlerimin beni aldattığını düşündüm. Sonra bir süre hiç mavi alev görülmedi ve hızla karanlığa doğru ilerledik. Kurtların uluması, sanki hareket eden bir çember halinde bizi takip ediyorlarmış gibi, çevremizdeydi.

Sonunda sürücünün, daha öncekinden daha uzağa gittiği bir ân geldi ve yokluğunda atlar öncekinden de fena titremeye, burunlarından nefes vermeye, korku ile çığlık atmaya başladılar. Bunun için bir sebep göremiyordum, çünkü kurtların uluması tamamen kesilmişti; ama tam o sırada, siyah bulutların arasından sıyrılan ay, çam kaplı bir kayalığın çentikli sırtında belirdi ve ışığı altında, beyaz dişleri, ağızlarından sarkan dilleri, uzun, kaslı bacakları ve kaba tüyleri ile kurtların çevremizi aldıklarını gördüm. Amansız sessizlikleri içinde, uludukları zamankinden yüz kat daha dehşet verici idiler. Korkudan felç geçirmiş gibi hissettim kendimi. Bir adam, ancak böyle dehşetlerle karşı karşıya kaldığı zaman onların gerçek gücünü anlıyor.

Ay ışığının üstlerinde özel bir etkisi varmış gibi, kurtların hepsi birden, aynı ânda ulumaya başladı. Atlar yerlerinde sıçradı, şahlandı ve çaresizce, acınası bir şekilde gözlerini yuvarlayarak çevrelerine bakındılar; ama canlı dehşet halkası onları her yönden sarmıştı ve mecburen halkanın içinde kalacaklardı. Gelmesi için sürücüye seslendim, çünkü tek şansımızın halkayı kırmaya çalışmak ve onun yaklaşmasına yardımcı olmak olduğunu düşünüyordum. Bağırdım, gürültünün o taraftaki kurtları korkutacağını ve adama, arabaya ulaşması için bir şans vereceğini umarak, arabanın yan tarafını dövdüm. Oraya nasıl geldiğini bilmiyorum, ama sesinin buyurgan bir tonda yükseldiğini duydum ve sese doğru döndüğümde, onun yolun üzerinde durduğunu gördüm. Uzun kollarını, dokunulamaz bir engeli yana iter gibi salladı ve kurtlar geri çekilmeye başladı. Tam o sırada ağır bir bulut

ayın önüne geçti ve bir kez daha karanlıkta kaldık.

Tekrar görebildiğim zaman, sürücü arabaya tırmanıyordu ve kurtlar yok olmuştu. Bu o kadar tuhaf, o kadar ürkütücüydü ki, dehşet verici bir korkuya kapıldım, konuşmaya, hareket etmeye bile korkuyordum. Şimşekli bulutlar ayı örttüğünden etraf artık tamamen karanlıktı ve yolumuzda ilerlerken, zaman geçmiyor gibiydi. Tırmanmaya devam ettik, zaman zaman hızlı inişler yaşıyorduk, ama genelde hep tırmanıyorduk. Âniden, sürücünün atları harap bir şatonun geniş avlusuna çekmekte olduğunu fark ettim, şatonun yüksek, siyah pencerelerinden hiç ışık gelmiyordu ve kırık kuleler, ayın aydınlattığı gökyüzünün önünde çentikli bir hat oluşturuyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

JONATHAN HARKER'IN GÜNLÜĞÜ
(Devam)

5 Mayıs. – Uyumuş olmalıyım, çünkü tam olarak uyanık olsaydım, böylesine olağanüstü bir yere yaklaştığımızı fark ederdim. Karanlığın içinde avlu oldukça büyüktü ve yüksek, yuvarlak kemerlerin altından pek çok karanlık yol avludan dışarıya açıldığından, belki de olduğundan büyük görünüyordu. Henüz gün ışığında göremedim.

Araba durduğunda sürücü aşağı atladı ve inmeme yardımcı olmak üzere elini uzattı. Yine fevkalade gücünü fark etmeden edemedim. Eli sanki, eğer isterse elimi ezebilecek çelik bir alet gibiydi. Sonra çantalarımı çıkardı ve ben eski, üzerine büyük demir çiviler kakılmış, iri taşlardan yapılmış çıkıntılı bir kapının önünde dururken, çantaları yanıma, yere koydu. Solgun ışıkta bile taşlarda iri oymalar olduğunu, ama bu oymaların zaman ve hava şartları yüzünden yıprandığını görebiliyordum. Ben ayakta dururken sürücü yine yerine sıçradı ve dizginleri salladı, atlar ilerlemeye başladı ve karanlık açıklıklardan birinde kayboldular.

Olduğum yerde sessizce bekledim, çünkü ne yapacağımı bilmiyordum. Herhangi bir kapı zili ya da tokmağından iz yoktu; bu çatık kaşlı duvarlardan ve karanlık pencere oyuklarından sesimin geçmesi olası değildi. Sonsuz gibi görünen bir süre boyunca bekledim ve kuşkularım, korkularım geri döndü. Nasıl bir yere, nasıl insanların arasına gelmiştim? Nasıl bir maceraya atılmıştım? Londra'daki bir mülkün satın alımını açıklamak üzere gönderilen avukat sekreterinin sıradan yaşamı böyle bir şey miydi? Avukat sekreteri! Mina bundan hoşlanmazdı. Avukat –Lond-

ra'dan ayrılmadan hemen önce sınavımın başarılı olduğunu öğrendim ve artık tam anlamıyla bir avukatım! Gözlerimi ovuşturmaya, uyanık olup olmadığımı anlamak için kendimi çimdiklemeye başladım. Bana, her şey korkunç bir kabus gibi geliyordu ve arada bir, aşırı çalıştığım bir günün ertesi sabahı yaptığım gibi âniden uyanmayı, pencerelerde şafak yükselmeye çalışırken kendimi evde bulmayı bekliyordum. Ama etim çimdikleme testine yanıt verdi ve gözlerim aldanmıyordu. Gerçekten de uyanıktım ve Karpat Dağları'ndaydım. Şimdi yapabileceğim tek şey, sabırlı olmak ve sabahın gelmesini beklemekti.

Tam ben bu karara varmışken, büyük kapının arkasından yaklaşan ağır ayak sesleri duydum ve çatlaklardan, yaklaşmakta olan bir ışığın pırıltısını gördüm. Sonra şıngırdayan zincirlerin sesi, çekilen dev sürgülerin tangırtısı geldi. Uzun zamandır kullanılmamışlığın yüksek sürtünme sesi ile bir anahtar döndü ve büyük kapı açıldı.

İçeride uzun, beyaz bir bıyık dışında temiz traş olmuş, uzun boylu, yaşlı bir adam duruyordu ve baştan ayağa, tek bir başka renk lekesi olmadan, siyahlara bürünmüştü. Elinde antik, gümüş bir lamba tutuyordu ve lambanın şişesi ya da karpuzu olmadığı halde içinde bir alev yanıyor, açık kapının esintisi ile kıpırdanırken uzun, titrek gölgeler yaratıyordu. Yaşlı adam sağ eliyle nazik bir hareket yaparak mükemmel bir İngilizce, ama tuhaf bir aksan ile şöyle dedi:

'Evime hoşgeldiniz! Özgürce, kendi iradenizle girin!' Beni karşılamak üzere yaklaşmak için hiçbir hareket yapmadı, sanki biraz önceki hareketi onu taşa çevirmişçesine heykel gibi durdu. Ama ben eşikten geçtiğim ânda, içgüdüyle öne ilerledi ve elimi, irkilmeme neden olan bir güçle kavradı, elinin buz gibi soğuk olduğu gerçeği –sanki canlı birinin değil de, bir cesedin eli gibi– de bu etkiyi güçlendirmişti. Yine konuştu:

'Evime hoşgeldiniz. Özgürce girin. Güvenle gidin. Ve getirdiğiniz mutluluğun bir kısmını ardınızda bırakın!' El sıkmasındaki güç, sürücüde fark ettiğime benziyordu. Sürücünün yüzünü de görmemiştim ve bir ân, aynı kişi olduklarından kuşkulandım; bu

yüzden, emin olmak için sorarcasına, 'Kont Dracula?' dedim. Adam zarif bir şekilde eğildi ve yanıtladı:

"Dracula benim. Ve size, evime hoşgeldiniz diyorum, Bay Harker. İçeri gelin; gece havası soğuktur ve yemek yemeye, dinlenmeye ihtiyacınız olmalı.' Konuşurken lambayı duvardaki bir çıkıntıya koydu ve dışarı çıkarak çantalarımı aldı; ben onu durduramadan içeri girmişti bile. İtiraz ettim, ama ısrarlıydı:

"Hayır, bayım, siz benim konuğumsunuz. Geç oldu ve hizmetkarlarım burada değil. Bırakın, rahat etmenizi ben sağlayayım.' Çantalarımı koridor boyunca, sonra büyük, dönen bir merdivenden yukarı, taş zemininde adımlarımızın yüksek sesle çınladığı bir başka büyük koridor boyunca taşımakta ısrar etti. Bu koridorun sonunda ağır bir kapıyı açtı ve içeride iyi aydınlatılmış bir oda, üzerinde akşam yemeği hazırlanmış bir masa, içinde büyük kütüklerin yanıp alevlendiği bir şömine görünce sevindim.

Kont durdu, çantalarımı yere koydu, kapıyı kapattı ve odayı aşarak bir başka kapıyı açtı. Bu kapı tek bir lambanın aydınlattığı ve herhangi bir tür penceresi olmayan küçük, sekizgen bir odaya açılıyordu. Bu odayı geçip bir başka kapıyı açtı ve içeri girmem için işaret etti. Sıcak bir görüntüydü; burada iyi aydınlatılmış, geniş bir bacadan yukarı hoş bir şekilde gürleyen bir başka ateşle ısıtılmış, büyük bir yatak odası vardı. Kont çantalarımı içeriye götürdü ve şunu söyleyip çekildi:

'Yolculuğunuzdan sonra, yıkanıp giyinerek kendinizi canlandırmak istersiniz. Dilediğiniz her şeyi bulabileceğinizi umuyorum. İşinizi bitirdiğinizde, diğer odaya gelin, yemeğinizi orada hazır bulacaksınız.'

Aydınlık, sıcaklık ve Kont'un zarif karşılaması tüm kuşkularımı ve korkularımı dağıtmış gibiydi. Normal ruh halime o zaman kavuştum ve açlıktan bitkin düşmüş olduğumu fark ettim; bu yüzden hızla hazırlandım ve diğer odaya girdim.

Yemek çoktan hazırlanmıştı. Taşlara dayanarak, büyük şöminenin diğer tarafında duran ev sahibim, elinin zarif bir hareketi ile masayı işaret etti ve şöyle söyledi:

"Lütfen, oturun ve dilediğiniz gibi yiyin. Size katılmamamı

mazur görürsünüz umarım, ama ben çoktan akşam yemeğimi yedim ve başka öğün yemem.'

Ona, Bay Hawkins'in bana emanet ettiği mühürlü mektubu verdim. Açtı ve ciddi bir yüz ifadesi ile okudu; sonra, hoş bir gülümseme ile okumam için bana uzattı. En azından bir paragraf bana hoşnutluk dolu bir heyecan yaşattı:

Devamlı çektiğim gut hastalığı yüzünden yaşadığım bir kriz, bir süreliğine yolculuk etmemi kesin olarak engellediği için üzgünüm; ama kendisine her açıdan güvendiğim bir vekilimi gönderdiğimi belirtmekten memnunum. Kendine has bir enerji ve yetenek dolu genç bir adamdır. Ağzı sıkı ve sessizdir, benim hizmetimde yetişmiştir. Ziyareti süresince, ne zaman ihtiyacınız olsa hizmetinizde olacak, her konuda talimatlarınızı alacaktır.

Kont bizzat öne çıktı ve bir tabağın örtüsünü kaldırdı ve ben hemen, mükemmel kızarmış bir tavuğu yemeye başladım. Akşam yemeğim bu, biraz peynir, bir salata ve bir şişe eski Tokay[1] idi ve şaraptan iki kadeh içtim. Ben yemek yerken Kont, yolculuğuma dair pek çok soru sordu ve ona yaşadıklarımın bir kısmını anlattım.

Bu zamana kadar yemeğimi bitirmiştim ve ev sahibimin arzusuyla ateşin yanına bir sandalye çekmiş, bana sunduğu puroyu içmeye başlamıştım. Ev sahibim puro kullanmadığını söylemişti. Şimdi onu gözleme fırsatına sahiptim ve onun çok belirgin bir fizyonomisi olduğunu gördüm.

Yüzü güçlü –çok güçlü– bir kartal gibiydi; ince burnunda yüksek bir kemer, tuhaf bir şekilde kemerli burun delikleri vardı; alnı azametle kubbeleniyordu ve şakaklarındaki saçlar seyrekti, ama başka yerlerde boldu. Kaşları gürdü, burnunun üzerinde neredeyse bir araya geliyorlardı ve kendi gürlükleri ile kıvrılıyor gibiydiler. Ağzı, ağır bıyığının altından görebildiğim kadarıyla, katarlı ve zalim görünüşlüydü; tuhaf bir şekilde keskin dişleri vardı, bunlar dudakların üzerine çıkıntı yapıyordu. Dudaklarının

1 *Tokay*. Macaristan'da, Tokaj Kasabası yakınlarında üretilen tatlı bir şarap.

dikkat çekici kırmızılığı, o yaştaki bir adam için hayret verici bir canlılığa işaret ediyordu. Kulakları solgundu ve tepeleri oldukça sivriydi; çenesi geniş ve güçlüydü ve yanakları zayıf, ama diriydi. Yarattığı genel etki, sıradışı bir solgunluktu.

O âna kadar, ateş ışığı altında dizlerinin üzerine koyduğu ellerinin sırtlarına dikkat etmiştim ve oldukça beyaz ve güzel görünüyorlardı; ama onları yakından gördüğümde, oldukça kaba olduklarını fark etmeden edememiştim –geniş, kısa parmaklıydılar. Söylemesi tuhaf, ama avuçlarının ortasında kıl vardı. Tırnakları uzun ve inceydi, keskin bir uçla sonlanıyordu. Kont bana doğru eğildiği, elleri bana dokunduğu zaman ürpermekten kendimi alamıyordum. Nefesi koktuğu için olabilirdi, korkunç bir mide bulantısına kapıldım ve ne yaparsam yapayım, saklayamadım. Bunu fark etmiş görünen Kont, geri çekildi ve çıkık dişlerini daha da çarpıcı gösteren sert bir gülümseme ile, bir kez daha ateşin diğer tarafına oturdu. Bir süre ikimiz de sessiz kaldık ve pencereye doğru baktığımda, yaklaşmakta olan şafağın ilk solgun ışıklarını gördüm. Her şeyin üzerine tuhaf bir durgunluk çökmüş gibiydi; ama dinlerken, vadinin aşağılarından, pek çok kurdun ulumasını duydum. Kont'un gözleri pırıldadı ve şöyle söyledi:

"Onları dinleyin –gecenin çocukları. Ne müzik yapıyorlar ama!' Yüzümde tuhaf bir ifade görünce, ekledi:

'Ah, bayım, siz şehirde yaşayanlar bir avcının duygularını bilemezsiniz.' Sonra ayağa kalktı ve şöyle dedi:

"Ama yorgun olmalısınız. Yatak odanız hazır, yarın istediğiniz kadar uyuyabileceksiniz. Akşama kadar dışarıda olmak zorundayım, bu yüzden iyi uyuyun ve güzel rüyalar görün!' dedikten sonra, nazik bir hareketle benim için sekizgen odanın kapısını açtı ve yatak odama girdim...

Tamamen bir şaşkınlık denizine dalmış gibiyim. Kuşku duyuyorum; korkuyorum; kendi ruhuma bile itiraf etmeye cesaret edemediğim tuhaf şeyler düşünüyorum. Sırf sevdiklerimin hatırına bile olsa, Tanrım beni koru!

7 *Mayıs*. – Henüz sabahın erken saatleri, ama dinlendim ve

yirmi dört saatin tadını çıkardım. Günün geç saatlerine kadar uyudum ve dilediğimde uyandım. Giyindiğim zaman akşam yemeği yediğimiz odaya girdim ve soğuk kahvaltı hazırlandığını gördüm, kahve şömineye yerleştirilmiş bir kabın içinde sıcak tutulmuştu. Masanın üzerine bırakılmış bir kartta şunlar yazıyordu:

'Bir süreliğine burada olmayacağım. Beni beklemeyin. –D.' Bu yüzden yemeğe oturdum ve sağlam bir öğünün tadını çıkardım. Bitirdiğim zaman, bitirdiğimi hizmetkarlara haber vermek için bir zil aradım –ama bulamadım. Çevremdeki sıradışı zenginlik göstergelerine bakınca, şüphesiz bu evde tuhaf eksiklikler var. Çatal bıçak takımları altından ve o kadar güzel işlenmiş ki, çok değerli olmalı. Sandalyelerin ve divanların kaplamaları, pencere ve yatak perdeleri en pahalı, en güzel kumaşlardan; imal edildikleri zaman bile olağanüstü değere sahiptiler herhalde, çünkü yüzyıllar yaşındalar, ama iyi durumdalar. Onlara benzer şeyleri Hampton Sarayı'nda görmüştüm, ama onlar yıpranmış, saçaklanmış ve güve yeniği idi. Ve odaların hiçbirinde ayna yok. Masamda bir tuvalet aynası bile yok ve traş olup saçlarımı taramak için, çantamdaki küçük traş aynasını çıkarmak zorunda kaldım. Şimdiye kadar hiçbir yerde ne bir hizmetkar gördüm, ne de kurtların uluması dışında şatoda tek bir ses duydum. Yemeğimi bitirdiğim zaman –buna kahvaltı mı, yoksa akşam yemeği mi demeliyim bilmiyorum, çünkü yediğim zaman saat beş ile altı arasındaydı– okuyacak bir şey aradım, çünkü Kont'un iznini almadan şatoda dolanmak istemedim. Odada kesinlikle hiçbir şey yoktu, kitap, gazete, hatta yazı malzemeleri; bu yüzden bir başka odanın kapısını açtım ve bir tür kütüphane buldum. Benim odamın karşısındaki kapıyı denedim ve kilitli olduğunu gördüm.

Kütüphanede, büyük bir sevinçle, çokça İngilizce kitap buldum, raflar dolusu ve ciltlenmiş dergi ve gazeteler vardı. Ortadaki masanın üzerine İngiliz dergileri ve gazeteleri saçılmıştı, ama hiçbiri yeni değildi. Kitaplar çok çeşitli konular üzerineydi –tarih, coğrafya, politika, ekonomi politik, botanik, jeoloji, hukuk– hepsi İngiltere ve İngiliz yaşamı, gelenekleri ve alışkanlıkları ile ilgiliydi. Hatta *Londra Rehberi*, 'Kırmızı' ve 'Mavi' kitaplar, *Whita-*

ker'in Almanağı, Kara Kuvvetleri ve Donanma Listeleri ve –görmek bir şekilde yüreğimi ısıttı– Hukuk Listesi gibi referans kitapları da vardı.

Ben kitaplara bakarken kapı açıldı ve Kont içeri girdi. Beni yürekten selamladı, gece iyi dinlendiğimi umuyordu. Sonra devam etti:

'Burayı bulmanıza sevindim, burada sizi ilgilendirecek çok şey olduğundan eminim. Bu dostlar' –elini kitaplardan bazılarının üzerine koydu– 'birkaç yıldır bana arkadaşlık ettiler, Londra'ya gitme fikrini kafama koyduğumdan beri bana keyif dolu saatler yaşattılar. Onlar aracılığı ile büyük İngiltereniz tanıdım ve onu tanımak, onu sevmektir. Büyük Londranızın kalabalık caddelerinde yürümeye, insanlığın koşturması ve heyecanının ortasında bulunmaya, yaşamını, değişimlerini, ölümlerini, kısaca onu o yapan her şeyi tanımaya can atıyorum. Ama heyhat! Şimdilik dilinizi yalnızca kitaplardan biliyorum. Konuşmayı öğrenmek için, dostum, size güveniyorum.'

"Ama, Kont,' dedim ben, 'İngilizceyi çok iyi biliyor ve konuşuyorsunuz!' Ciddiyetle eğildi.

'İltifat dolu fikriniz için teşekkür ederim, dostum, ama korkarım gideceğim yolun başındayım henüz. Doğru, dilbilgisini ve sözcükleri biliyorum, ama henüz onları nasıl telaffuz edeceğimi bilmiyorum.'

'Gerçekten de,' dedim, 'mükemmel şekilde konuşuyorsunuz.'

'Hayır,' diye yanıt verdi. 'Biliyorum ki, Londranızda yaşasam ve konuşsam, benim yabancı olduğumu anlamayacak kimse bulunmazdı. Bu benim için yeterli değil. Burada bir asilim; bir *boyar*'ım;[1] sıradan insanlar beni tanıyor ve ben efendiyim. Ama yabancı bir ülkede bir yabancı,[2] kimse değildir; insanlar onu tanımaz –ve tanımamak, aldırmamaktır. Diğerleri gibi olmak benim için yeterli, beni görmek için kimsenin durmaması ya da konuşurken durup beni dinleyerek, "Ha, ha! bir yabancı!" dememesi. O kadar uzun zamandır efendiyim ki, yine efendi olmalıyım –ya

1 *Boyar*. Rusya'da bir asil, Romanya'da üst sınıftan birisi.

2 *Yabancı bir ülkede yabancı olarak*. Bkz. Çıkış:2.22 Musa'nın Zipporah'dan olan oğluna Gershom ismi verilir, çünkü 'yabancı bir ülkede yabancıydım, dedi.' (Ç.N)

da en azından, başka hiç kimse benim efendim olmamalı. Siz bana yalnızca dostum, Exeter'li Peter Hawkins'in vekili olarak, Londra'daki yeni mülkümü anlatmak için gelmediniz. Burada benimle bir süre kalacağınızı umuyorum, ki konuşmanıza bakarak İngiliz aksanını öğreneyim; ve konuşurken en ufak bir hata yapsam bile beni uyarmanızı rica ediyorum. Bugün o kadar uzun süre uzakta kaldığım için özür dilerim, ama elinde bu kadar çok önemli işi olan birini affedeceğinizi biliyorum.'

Elbette, seve seve kalacağımı belirttim ve dilediğim zaman o odaya girip giremeyeceğimi sordum. 'Evet, kuşkusuz,' diye yanıt verdi ve ekledi:

'Şatoda dilediğiniz her yere gidebilirsiniz, kilitli kapılar dışında, kuşkusuz oralara girmek istemeyeceksiniz. Her şeyin mevcut düzende olmasının sebebi var ve eğer her şeyi benim gözlerimle görseydiniz ve benim bildiklerimi bilseydiniz, belki de daha iyi anlayacaktınız.' Bundan emin olduğumu söyledim ve sonra o sözlerine devam etti:

'Transilvanya'dayız ve Transilvanya, İngiltere değildir. Bizim âdetlerimiz sizinki gibi değildir ve pek çok şey size tuhaf gelecektir. Hayır, bana anlattığınız deneyimlere bakarak, ne tür tuhaf şeyler olabileceğini zaten biliyorsunuz.'

Bu bir sohbeti açtı. Ve, sırf konuşmuş olmak için bile olsa, konuşmak istediği açık olduğundan, başıma gelenler ya da fark ettiklerim hakkında ona pek çok soru sordum. Bazen konudan saptı ya da anlamamış gibi yaparak konuyu değiştirdi; ama genelde sorduğum her şeyi dürüstlükle yanıtladı. Sonra, zaman geçtikçe ve ben kendimi daha cesur hissedince, ona önceki gece olan bazı tuhaf şeyleri sordum, arabacının mavi alev gördüğü yerlere gitmesi gibi. Bu alevlerin, nerede altın saklandığını gösterdiği gerçekten doğru muydu? O zaman bana, yılın belli bir gecesinde –aslında dün gece, sözde tüm şer ruhların serbest dolaştığı zaman– bir hazinenin saklandığı her yerin üzerinde mavi bir alev görüldüğünü anlattı. 'O hazinenin,' diye devam etti, 'sizin geçtiğiniz bölgede saklandığı kuşku götürmez; zira orası yüzyıllarca Wallachların, Saxonların ve Türklerin üzerinde savaştığı bir

alandır. Tüm bu bölgede, vatansever ya da istilacı, insanların kanıyla zenginleşmemiş tek bir adım toprak yoktur. Eski günlerde, Avusturyalıların ve Macarların sürüler halinde geldiği heyecan verici zamanlar olmuştur ve vatanseverler –erkekler, kadınlar, yaşlılar ve çocuklar– onları karşılamak için çıkmışlar, gelişlerini geçitlerin üzerindeki kayalıklarda beklemişler, yapay çığlarla onlara yıkım getirmeyi ummuşlardır.[1] İstilacılar zafer kazandığında pek az şey bulmuştur, çünkü var olan her şey dost toprağın koruması altındaydı.'

'Ama,' dedim, 'bu kadar uzun süre bulunmadan nasıl kalabilir, insanlar bakmaya zahmet etselerdi görebilecekleri böyle kesin bir gösterge varken?' Kont gülümsedi, dudakları dişetleri üzerinde gerilerek uzun, keskin köpekdişlerini tuhaf bir şekilde ortaya çıkardı; yanıt verdi:

'Çünkü köylü, özünde bir korkak ve aptaldır! O alevler yalnızca tek bir gece ortaya çıkar. Ve o gece, bu topraklarda hiçbir adam, elinden geliyorsa dışarıya çıkmaz. Ve, sevgili bayım, çıksa bile, ne yapacağını bilemezdi. Alevin yerini işaretlediğini söylediğiniz köylü bile, gündüz vakti kendi yaptığı işareti nerede arayacağını bilemezdi. İddiaya girerim, siz bile bu yerleri yeniden bulamazdınız, değil mi?'

'Bu konuda haklısınız,' dedim. 'Onları nerede arayacağımı ölülerden daha fazla bilmiyorum.' Sonra başka konulara geçtik.

'Gelin,' dedi sonunda, 'bana Londra'dan ve benim için satın aldığınız evden bahsedin.' İhmalkarlığım için özür dileyerek odama dönüp, çantamdaki belgeleri aldım. Onları düzenlerken yandaki odadan porselen ve gümüş şıngırtıları duydum ve oraya geçtiğimde, masanın temizlendiğini, lambanın yakıldığını gördüm. Artık hava iyice kararmıştı. Çalışma odası ya da kütüphane olan yerde de lambalar yakılmıştı ve Kont'u divana uzanmış, dünyadaki onca şey arasında İngilizce, *Bradshaw'un Rehberi*'ni okurken buldum.[2] İçeri girdiğimde masadaki kitaplarla kağıtları temizledi

1 *Yapay çığ*: 1330 Kasım'ında, Romanya'yı istila eden Macar kralının ordusu dar Posada Geçidi'nde, Prens Basarab önderliğindeki Wallachialılar tarafından tuzağa düşürüldüğünde, üstlerine kayalar atmalarına atıfta bulunuluyor.

2 *Bradshaw'un Rehberi*: 1839 ile 1961 arasında yayınlanan, yıllık İngiliz tren yolları tarifeleri kitabı

ve onunla birlikte her tür plan, senet ve rakamın üzerinden geçtik. Her şeyle ilgilendi ve mekan ile çevresi hakkında sayısız soru sordu. Çevre hakkında eline geçen her şeyi önceden incelediği açıktı, çünkü benim bildiklerimden çok daha fazlasını biliyordu. Buna işaret ettiğimde, şöyle yanıt verdi:

'Eh, ama dostum, bilmem gerekli değil mi? Oraya gittiğimde yalnız olacağım ve dostum Harker Jonathan –hayır, afedersiniz, ülkemin ilk önce soy adını kullanma âdetine dönüyorum– dostum Jonathan Harker yanlışlarımı düzeltmek ve bana yol göstermek için yanımda olmayacak. Kilometrelerce uzakta, Exeter'de, muhtemelen, diğer dostum Peter Hawkins ile hukuk belgeleri üzerinde çalışıyor olacak. Bu yüzden!'

Purfleet'teki malikanenin satın alınması meselesinin üzerinden tamamen geçtik. Ona gerçekleri anlattıktan, gerekli belgeleri imzalattıktan ve Bay Hawkins'e postalanmak üzere bir mektup yazdıktan sonra, Kont bana bu kadar uygun bir yeri nereden bulduğumu sordu. Ona, o zaman aldığım notları okudum. Notları aşağıda kaydediyorum:

"Purfleet'te, bir yanyolun üzerinde, istenildiği gibi bir yere rastladım. Harap bir tabelada mekanın satılık olduğu yazıyordu. Mekan eski yapım, ağır taşlardan örülmüş ve yıllarca onarım görmemiş yüksek bir duvarla çevrili. Kapalı kapılar ağır, eski meşeden ve tamamen paslanmış demirden.

'Malikanenin adı Carfax, hiç kuşkusuz eski *Quatre Face* deyiminin yozlaşmış hali, ev dört cepheli, cepheleri dört ana yöne bakıyor. Toplamda sekiz hektarlık alan kaplıyor, yukarıda bahsettiğim sağlam taş duvarla tamamen çevrilmiş. Üzerinde pek çok ağaç var, bu da mekanı kasvetli kılıyor ve derin, karanlık görünüşlü bir havuz ya da gölet var, bazı kaynaklar tarafından beslendiği açık, çünkü su berrak ve orta büyüklükte bir akıntı halinde boşalıyor. Ev çok büyük ve orta çağlardan kalma gibi, çünkü bir kısmı oldukça kalın taş duvarlardan yapılmış, yalnızca çok yüksekte birkaç penceresi var ve demir sürgülerle sıkıca kapanmış. Bir içkalenin parçası gibi görünüyor ve eski bir şapel ya da kiliseye yakın. İçine giremedim, çünkü evden oraya giden kapı-

nın anahtarı yoktu, ama Kodak'ım ile değişik noktalardan resimlerini çektim. Eve ilaveler yapılmış, ama çok gelişigüzel olmuş ve kapladığı alanı ancak tahmin edebiliyorum, oldukça geniş olmalı. Yakında birkaç evden fazlası yok, biri, yeni eklenmiş ve özel bir tımarhaneye dönüştürülmüş büyük bir ev. Ama malikaneden görülmüyor.'

Bitirdiğim zaman şöyle dedi:

'Evin eski ve büyük olması hoşuma gitti. Kendim de eski bir aileden geliyorum ve yeni bir evde oturmak beni öldürür. Bir ev, bir günde oturulur kılınamaz; ve, bir yüzyılda ne kadar az gün var. Eskilerden kalma bir şapeli olmasına da sevindim. Biz, Transilvanya asilleri, kemiklerimizin sıradan ölülerin arasında yatmayacağını bilmeye bayılırız. Ben neşe ve sevinç aramıyorum, gençleri ve neşelileri memnun eden güneş ışığını ya da parlayan suları aramıyorum. Artık genç değilim. Ve yüreğim, ölülerin ardından yas tuttuğum uzun yıllardan sonra, sevince alışık değildir. Dahası, şatomun duvarları yıkıldı; pek çok gölge var ve kırık siperlerin, pencerelerin arasından rüzgar soğuk soğuk esiyor. Ben gölgelerden hoşlanırım, olabildiğince, düşüncelerimle yalnız kalmayı tercih ederim.'

Her nedense sözleri ve bakışları uyum içinde değil gibiydi, ya da belki yüzünün görünüşü gülümsemesini kötücül ve asık suratlı gösteriyordu.

Bir mazeret ile yanımdan ayrıldı ve kağıtlarımı toplamamı istedi. Bir süre gelmedi ve çevremdeki kitaplardan bazılarına bakmaya başladım. Biri bir atlastı, doğal olarak İngiltere sayfası açıktı ve çokça kullanılmış gibi görünüyordu. Haritaya baktığımda, bazı yerlerin küçük halkalarla işaretlenmiş olduğunu gördüm ve bunları incelediğimde birinin Londra'nın doğusunda, yeni malikanesinin bulunduğu yerde olduğunu gördüm; diğer ikisi Exeter ve Yorkshire kıyısındaki Whitby'deydi.

Kont ancak bir saat kadar sonra döndü. 'Aha!' dedi; 'hâlâ kitaplara mı bakıyorsunuz? Güzel! Ama devamlı çalışmamalısınız. Gelin; akşam yemeğinizin hazır olduğu bildirildi.' Kolumu tuttu ve yandaki odaya geçtik ve masanın üzerinde mükemmel bir ak-

şam yemeği hazırlanmış olduğunu gördük. Kont yine, evde yokken akşam yemeğini yediğini söyleyerek yemeğe katılmadı. Önceki gece yaptığı gibi oturdu ve ben yerken konuştu. Yemekten sonra, daha önce yaptığım gibi sigara içtim ve Kont benimle kalarak sohbet etti, saatler boyunca, akla gelebilecek her konuda sorular sordu. Saat gerçekten geç olmuş gibi geldi bana, ama bir şey söylemedim, çünkü ev sahibimin dileklerini her açıdan karşılamak zorunda hissediyordum kendimi. Dünkü uzun uykum beni güçlendirdiğinden uykum yoktu; ama insanın şafak sökerken hissettiği, gelgitin dönmesini andıran o üşüme duygusunu yaşamaktan kendimi alamadım. Ölüme yakın insanların genelde şafakta ya da gelgit dönerken öldüğünü söylerler; yorgunken görevi başında olmak zorunda kalan ve bu değişimi hisseden her insan bu söylentiye inanabilir. Berrak sabah havasında, âniden bir horozun doğaüstü bir tizlikle öttüğünü duyduk ve ayağa fırlayan Kont Dracula şöyle söyledi:

"İşte yine sabah geldi! Bu kadar uzun süre sizi ayakta tutmakla ne ihmalkar davrandım. Yeni, sevgili ülkem İngiltere ile ilgili sohbetinizi daha az ilginç kılmalısınız, böylece ben de zamanın nasıl uçup gittiğini unutmam," deyip, nazikçe eğilerek yanımdan ayrıldı.

Kendi odama girdim ve perdeleri çektim, ama görecek pek az şey vardı; pencerem avluya açılıyordu ve tek görebildiğim hızla canlanan gökyüzünün sıcak griliği idi. Bu yüzden perdeleri tekrar çektim ve bugünü yazdım.

8 Mayıs. – Bu defteri yazarken çok dağınık olduğumdan korkmaya başladım; ama şimdi baştan detaya girdiğim için memnunum, çünkü bu yerde o kadar tuhaf bir şey var ki, huzursuz hissetmekten kendimi alamıyorum. Güvenle burayı terk etmeyi diliyorum ya da hiç gelmemiş olmayı. Beni etkileyen, bu garip gece yaşamı olabilir; ama keşke bununla kalsaydı! Konuşabileceğim biri olsaydı dayanabilirdim, ama kimse yok. Yalnızca Kont ile konuşabiliyorum! –Korkarım buradaki tek canlı benim. Bırakın, gerçekler ne kadar tekdüze olabiliyorsa, ben de olayım; bu tahammül etmeme yardımcı olacak ve hayal gücüm dallanıp bu-

daklanmamalı. Eğer öyle olursa, mahvolurum. Bırakın, hemen durumumu –ya da nasıl göründüğünü anlatayım.

Yatağa girdiğimde yalnızca birkaç saat uyudum ve daha fazla uyuyamayacağımı hissederek kalktım. Traş aynamı pencereye asmış, traş olmaya başlamıştım. Âniden omzumda bir el hissettim ve Kont'un bana, 'Günaydın,' diyen sesini duydum. İrkildim, onu aynada görmememe şaşırmıştım, çünkü aynadaki yansıma arkamdaki tüm odayı kapsıyordu. İrkilirken hafifçe yüzümü kestim, ama o ân fark etmedim. Kont'un selamını yanıtlayarak, nasıl yanıldığımı görmek için aynaya döndüm. Bu sefer yanılmış olamazdım, çünkü adam yakınımdaydı ve omzumun üzerinden görebiliyordum onu. Ama aynada yansıma yoktu! Arkamdaki tüm oda görülebiliyordu; ama aynada benden başka hiç kimse yoktu. Bu ürkütücüydü ve bir sürü tuhaf şeyin üzerine binince, Kont yakındayken hissettiğim hafif huzursuzluk duygusunu artırmaya başlamıştı, ama o ân kesiğin biraz kanadığını, kanın çeneme doğru süzüldüğünü fark ettim. Usturayı bıraktım ve bunu yaparken yara bandı aramak üzere yarı döndüm. Kont yüzümü gördüğünde, gözleri bir tür şeytani öfke ile alev aldı ve âniden boğazımı yakaladı. Uzaklaştım ve eli, boynumdaki haçı yerinde tutan tespihe dokundu. Bu onda âni bir değişim yarattı, öfkesi o kadar hızla kayboldu ki, onu gördüğüme zor inanabiliyordum.

'Dikkat edin,' dedi, 'kendinizi nasıl kestiğinize dikkat edin. Bu ülkede, düşündüğünüzden daha tehlikelidir.' Sonra traş aynasını alarak devam etti: 'Bu yaramazlığı yapan bu lanet şey. İnsanoğlunun kibrinin pis süsü. Yok olup gitsin!' Korkunç elinin tek bir hareketi ile ağır pencereyi açarak aynayı dışarı fırlattı ve ayna aşağıdaki avluda bin parçaya ayrıldı. Sonra tek söz söylemeden çekildi. Çok rahatsız edici, çünkü saatimin kapağını ya da, bereket versin, metal olan traş tasımın dibini kullanmadığım sürece nasıl traş olacağımı bilemiyorum.

Yemek odasına gittiğim zaman, kahvaltının hazır olduğunu gördüm; ama Kont'u hiçbir yerde bulamadım. Bu yüzden yalnız başıma kahvaltı ettim. Henüz Kont'u bir şey yerken ya da içerken görmemem tuhaf. Çok garip bir adam olmalı! Kahvaltıdan

sonra şatoyu keşfe çıktım. Merdivenleri tırmandım ve güneye bakan bir oda buldum. Manzara muhteşemdi ve durduğum yerden her yer görünüyordu. Şato korkunç bir uçurumun tam kenarında. Pencereden düşen bir taş hiçbir şeye değmeden üç yüz metre düşebilir! Gözün uzanabildiği her yer, yeşil ağaç tepelerinden bir deniz, ara ara, bir kanyonun olduğu yerlerde derin bir gedik var. Yer yer, ırmakların ormanlarda derin geçitlerde dolandığı yerlerde, gümüş iplikler görülüyor.

Ama güzelliği tasvir edecek ruh halinde değilim, çünkü manzarayı seyrettikten sonra daha fazla keşif yaptım; kapılar, kapılar, her yerde kapılar var ve hepsi kilitli ve sürgülü. Şato duvarlarında, penceler dışında hiçbir yerde uygun bir çıkış yok.

Şato gerçek bir hapishane ve ben bir tutsağım!

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

JONATHAN HARKER'IN GÜNLÜĞÜ
(Devam)

Tutsak olduğumu anladığımda, deliye döndüm. Koşarak merdivenleri indim, çıktım, bulabildiğim her kapıyı denedim, her pencereden dışarı baktım; ama bir süre sonra çaresiz olduğum kanaati her şeyin önüne geçti. Birkaç saat sonra dönüp arkama baktığımda, o sırada çıldırmış olduğumu düşünüyorum, çünkü tıpkı tuzağa düşen bir fare gibi davranıyordum. Ama çaresiz olduğum kanaatine vardığımda sessizce oturdum –hayatımda hiç yapmadığım kadar sessizce– ve yapılacak en iyi şeyin ne olduğunu düşünmeye başladım. Hâlâ düşünüyorum ve henüz kesin bir karara varamadım. Emin olduğum bir şey var; düşüncelerimi Kont'a belli etmemem gerek. Tutsak olduğumu çok iyi biliyor ve bu durumu kendisi yarattığından ve kuşkusuz bunun için sebepleri olduğundan, ona tüm bildiklerimi açıklarsam beni aldatmaya çalışacaktır. Şu ânda görebildiğim kadarıyla, tek planım bilgimi ve korkularımı kendime saklamak ve gözlerimi açık tutmak. Biliyorum ki, ya bir bebek gibi kendi korkularım yüzünden aldanıyorum, ya da ümitsiz durumdayım ve eğer ikinci durum gerçekse, bunu atlatabilmek için tüm beynime ihtiyacım olacak. Tam bu sonuca ulaşmıştım ki, aşağıdaki büyük kapının kapandığını duydum ve Kont'un geri döndüğünü anladım. Hemen kütüphaneye gelmedi, böylece ben de sessizce kendi odama gittim ve onun benim yatağımı yapmakta olduğunu gördüm. Bu tuhaftı, ama baştan beri düşündüğüm şeyi kanıtladı –yani evde hiç hizmetkar olmadığını. Daha sonra, kapı menteşelerinin aralığından onu akşam sofrasını kurarken görünce emin oldum; eğer bütün

bu işleri kendisi yapıyorsa, kuşkusuz bu, onları yapacak başka hiç kimse olmadığının kanıtıdır. Bu beni korkuttu, eğer şatoda başka kimse yoksa, beni buraya getiren arabanın sürücüsü de Kont'tu. Bu dehşet verici bir düşünce; çünkü eğer öyleyse, yalnızca sessizlik içinde elini kaldırarak kurtları kontrol edebilmesi ne anlama geliyor? Bistritz'deki ve posta arabasındaki herkes neden benim için korkuyordu? Bana haç, sarmısak, yabangülü ve dişbudak vermelerinin sebebi neydi? Boynuma haç asan iyi yürekli kadını Tanrı kutsasın! Ne zaman dokunsam bana huzur ve güç veriyor. Putperestlik olarak görmem ve onaylamam öğretilen bir şeyin, yalnız ve tedirgin olduğum bir ânda bana rahatlık vermesi ne kadar tuhaf! Eğer mümkün olursa, bu konuyu araştırmalı ve kararımı vermeliyim. Bu arada, Kont Dracula hakkında bulabildiğim her şeyi öğrenmeliyim, çünkü anlamamı sağlayabilir. Bu gece, eğer sohbeti o yöne çevirebilirsem kendinden bahsedebilir. Ama kuşku uyandırmamak için çok dikkatli olmalıyım.

Gece yarısı. – Kont ile uzun uzun sohbet ettim. Ona, Transilvanya tarihi hakkında birkaç soru sordum ve konuya müthiş bir şekilde ısındı. Olaylardan ve insanlardan, özellikle de savaşlardan bahsederken, sanki her birinde bulunmuş gibi konuştu. Bunu daha sonra, bir *boyar* için evinin ve isminin gururunun kendi gururu, onların şerefinin kendi şerefi, onların kaderinin kendi kaderi olduğunu söyleyerek açıkladı. Evinden bahsederken hep 'biz' dedi ve bir kral gibi, çoğul şahısla konuştu. Keşke söylediği her şeyi, tıpkı söylediği gibi kaydedebilseydim; benim için büyüleyiciydi. Sanki bir konuşmanın içinde tüm bir ülkenin tarihi varmış gibiydi. Konuştukça heyecanlandı, acı kuvvet ile ufalayabilecekmiş gibi, elini üzerine koyduğu her şeyi kavradı. Söylediği bir şeyi, yapabildiğimce gerçeğe yakın bir şekilde kaydedeceğim; kendi yöntemiyle ırkının tarihini anlatıyor:

'Biz Szekelylerin gururlu olmaya hakkımız var, çünkü damarlarımızda, efendilik için bir aslanın savaştığı gibi savaşan pek çok cesur ırkın kanı akıyor. Buraya, bu Avrupa ırkları havuzuna, İzlanda'dan gelen Ugric Kabilesi[1], Thor ile Wodin'in onlara ver-

1 *Ugric Kabilesi.* Sibiryalıları, Magyarları ve Finleri içeren Ural-Altay halk grubu.

diği savaş ruhunu getirdiler. Onların Tanrıçaları[1] bu ruhu, Avrupa dediğimiz güvertede, evet, ve Asya ile Avrupa'da öyle bir yoğunlukla sergilediler ki, insanlar kurt-adamların geldiğini sandılar. Buraya geldikleri zaman, savaşçı öfkeleri toprağı canlı bir alev gibi süpüren, öyle ki, kurbanları damarlarında Skitya'dan[2] def edilen ve çöl iblisleri ile çiftleşen eski cadıların kanlarının aktığını düşünmeye başlamışlardı, Hunları buldular. Aptallar, aptallar! Hangi iblis ya da hangi cadı, bu damarlarda kanı bulunan Attila kadar büyük olabilirdi?' Kollarını kaldırdı. 'Fatih bir ırk olmamız şaşılacak şey miydi; kibirli olmamız, sınırlarımıza binlerce askerini döken Magyarları, Lombardları, Avarları, Bulgarları ve Türkleri geri sürmemiz şaşılacak şey miydi? Arpad ve birlikleri Macar anayurdunu süpürürken, sınıra ulaştığında burada bizi bulması garip miydi; Honofoglalas'ın[3] burada tamamlanması garip miydi? Ve Macar kanı doğuya sarktığında, Szekelyler muzaffer Magyarların soyundan sayıldı ve Türk topraklarının sınırlarını koruma görevi yüzyıllarca bize verildi; evet, daha da ötesi, bitmek tükenmek bilmez sınır muhafızlığı, çünkü Türklerin dediği gibi, 'su uyur, düşman uyumaz'. Dört Ulus arasında kim 'kanlı kılıcı' bizden daha büyük bir memnuniyetle aldı ya da savaş çağrısında kim Kral'ın sancağının altında bizden daha büyük bir hızla toplandı? Wallachların ve Magyarların bayraklarının düştüğü zamanın utancı, Kosova utancı, ulusumun büyük utancı ne zaman ödettirildi; Voyvoda[4] ünvanı ile Tuna'yı geçip, Türkleri kendi topraklarında alt eden benim ırkımdan biri değil miydi! Evet, o bir Dracula'ydı. Yenildiği zaman halkını Türklere satan ve onlara köleliğin utancını yaşatan, onun beş para etmez kardeşi[5] değil miydi! Irkının daha sonraki çağlarda tekrar tekrar güçlerini büyük ırmaktan aşırıp Türk topraklarına getirmesini esinleyen bu

1 *Tanrıçalar*. Orijinali Berkserkers. Cesaretleri ve vahşetleri ile tanınan eski İskandinav savaşçıları.

2 *Skitya*. Karadeniz ve Hazar Denizi'nin kuzeyinde, eski bir bölge.

3 *Honofoglalas* 9. yüzyılda Macaristan'ı fetheden Hun Attila'nın halefi olarak seçilen Magyar şefi Arpad ile ilgilidir. Sözcüğün anlamı 'anayurdun fethi'. 1896'da, Stoker *Dracula*'yı yazarken, Honofoglalas'ın bininci yıldönümü hâlâ kutlanıyordu.

4 *Voyvoda*. Vali ya da (Romen) prens.

5 *Kardeşi*. Kazıklı Vlad'ın, Wallachia tahtına 1462'de geçen kardeşi Radu.

Dracula değil miydi, alt edildiği zaman, yalnızca kendisinin nihai zafere ulaşabileceğini bildiği için, tüm birlikleri katledildiği halde kanlı savaş meydanına tek başına çıkmak zorunda kalan ve tekrar tekrar saldıran o değil miydi? Onun yalnızca kendini düşündüğünü söylediler. Peh! Bir önderleri olmadan köylüler ne işe yarar ki? Onu yönetecek bir beyin ve bir yürek olmadan savaş nerede biter? Yine, Mohaç Savaşı'ndan sonra Macar boyunduruğunu sırtımızdan attığımız zaman, Dracula kanından olan bizler önderler arasındaydık, çünkü bizim ruhumuz esareti kaldıramıyordu. Ah, delikanlı, biz Szekelyler –ve yüreklerinin kanı, beyinleri ve kılıçları olarak Draculalar– Hapsburglar ve Romanofflar[1] gibi mantar soyluların asla ulaşamayacağı zaferlerle övünebiliriz. Savaş günleri sona erdi. Artık bu şerefsiz barış günlerinde kan çok pahalı bir şey ve büyük ırkların görkemleri masaldan başka bir şey değil.'

Sabahın yaklaştığı bu zamanlarda yatmaya gittik. (*Not.* Bu günlük fena halde Binbir Gece Masalları'na benzemeye başladı, çünkü her şey horozlar ötünce bitmek zorunda –ya da Hamlet'in babasının hayaletine.)

12 Mayıs. – Gerçeklerle başlayayım –çıplak, yavan gerçeklerle, kuşku duyulamayacak, kitaplar ve sayılar ile doğrulanabilecek gerçeklerle. Onları gözlemlerim ve gözlemlerimden kaynaklanan anılarıma dayanan deneyimlerim ile karıştırmamalıyım. Dün gece Kont odama geldiğinde, bana yasal konular ve belli işlerin nasıl yapılacağı hakkında sorular sormaya başladı. Günü kitaplarla geçirmiştim ve sırf zihnimi meşgul etmek için, *Lincoln Hanı*'nda[2] sınav olduğum bazı konuların üzerinden geçmiştim. Kont'un sorgulamalarında belli bir yöntem vardı, bu yüzden onları sıra ile kaydetmeye çalışacağım; bu bilgi her nasılsa, bir gün benim için faydalı olabilir.

İlk önce, bana İngiltere'de bir adamın iki ya da daha fazla avu-

1 *Hapsburglar ve Romanofflar.* Sırayla, 1282-1918 arasında Avusturya'ya hükmeden (Stoker'ın zamanında Avusturya-Macaristan İmparatorluğu'na hükmediyorlardı) aile ve 1613'ten 1917'ye kadar Rusya'nın hanedan ailesi (kraliyet ailesi 1918'de Bolşevikler tarafından idam edildi).

2 *Lincoln'ün Hanı.* Londra'nın en eski hukuk eğitim kurumu.

kat tutup tutamayacağını sördu. Ona, isterse bir düzine tutabileceğini, ama bir işle ilgili birden fazla avukat tutmanın akıllıca olmayacağını, çünkü her seferinde yalnızca birisinin iş görebileceğini ve bunu değiştirmenin onun çıkarına olmayacağını söyledim. Tamamen anlamış göründ̈ü ve bankacılık avukatının evinden çok uzakta bir yerde, yerel yardıma ihtiyaç duyulursa, diyelim ki, banka işlerine bir adamın, nakliye işlerine başka birinin bakmasının pratikte bir zorluk çıkarıp çıkarmayacağını sorarak devam etti. Onu yanlış yönlendirmiş olmamak için, daha detaylı olarak açıklamasını istedim ve şunu söyledi:

'Örnek vereyim. Ortak dostumuz Bay Peter Hawkins, Londra'dan uzak olan Exeter'deki güzel katedralin gölgesi altından, sizin şahsınız aracılığı ile, bana Londra'daki evimi alıyor. Güzel! Şimdi, burada, Londra'da yaşayan biri yerine o kadar uzaktaki birinin yardımını aramamı tuhaf bulmayasınız diye dürüstçe belirtmek isterim ki, amacım benim çıkarım dışında hiçbir yerel çıkara hizmet edilmemesi idi; Londra'da oturan biri, belki, kendisinin ya da bir arkadaşının çıkarlarına hizmet etme amacı taşıyabilirdi ve bu yüzden yalnızca benim çıkarıma hizmet edecek bir vekil aradım. Şimdi, bunca meşgul olan ben, diyelim ki, Newcastle, Durham, Harwich ya da Dover'a mal göndermek istesem, malı bu limanlara teslim etmek daha kolay olmaz mı?' Ona kuşkusuz bunun daha kolay olacağını, ama biz avukatların bir vekalet sistemi bulunduğunu, böylece yerel işlerin herhangi bir avukatın talimatı ile yerel olarak halledilebileceğini söyledim. Böylece müşteri, kendisini tek bir adamın ellerine bırakarak, daha fazla sorun yaşamadan dileklerinin yerine getirilmesini sağlayabiliyordu.

'Ama,' dedi, 'ben kendi işlerimi yönetmekte özgür olurum. Öyle değil mi?'

'Elbette,' diye yanıt verdim, 've tüm işlerinin bir başkasınca bilinmesinden hoşlanmayan iş adamları da sık sık böyle yapar.'

'Güzel!' dedi ve sonra sevkiyat yapma yolları, gerekli işlemler ve doğabilecek, ama önceden düşünülerek engellenebilecek her tür güçlük hakkında sorular sormaya devam etti. Ona her şeyi

becerebildiğimce açıkladım ve harika bir avukat olabileceği izlenimi altında bıraktı beni, düşünemediği ya da öngöremediği hiçbir şey kalmamıştı. Ülkede hiç bulunmamış ve pek iş yapmazmış gibi görünen birine göre, bilgisi ve zekası harikaydı. Bahsettiği konularda kendini tatmin ettikten ve ben hepsini mevcut kitaplarla olabildiğince doğruladıktan sonra, âniden ayağa kalktı ve şöyle dedi:

'Dostumuz Bay Peter Hawkins'e yazdığınız ilk mektuptan sonra, ona ya da başka herhangi birine mektup yazdınız mı?' Yüreğimde bir acı ile yazmadığımı söyledim, henüz kimseye mektup gönderecek fırsatım olmamıştı.

'O zaman şimdi yazın, genç dostum,' dedi, ağır elini omzuma koyarak; 'dostumuza ve başkalarına yazın ve siz de arzu edersenız, benimle bir ay daha kalacağınızı söyleyin.'

'Bu kadar uzun kalmamı mı istiyorsunuz?' diye sordum, yüreğim bu düşünce ile buz kesmişti.

'Çok istiyorum; hayır, itiraz kabul etmiyorum. Efendiniz, işvereniniz, hangisini tercih ediyorsanız, onun adına birisinin geleceğini söylediğinde, yalnızca benim ihtiyaçlarımın göz önünde bulundurulacağı konusunda anlaşmıştık. Ben masraftan kaçınmadım. Öyle değil mi?'

Kabullenerek eğilmekten başka ne yapabilirdim? Konu Bay Hawkins'in çıkarı idi, benim değil ve kendimi değil, onu düşünmeliydim; dahası, Kont Dracula konuşurken, gözlerinde ve tavrında bana tutsak olduğumu ve istesem de başka seçeneğim olmadığını hatırlatan bir şey vardı. Kont eğilmemle zaferini, endişeli yüzümde kendi hâkimiyetini gördü ve hemen bunları kullanmaya başladı, ama kendi yumuşak, dirençsiz yöntemi ile:

'Rica ediyorum, benim iyi, genç dostum, mektuplarınızda iş dışında meselelerden bahsetmeyin. Kuşkusuz iyi olduğunuzu ve eve dönmeyi dört gözle beklediğinizi bilmek onları memnun edecektir. Öyle değil mi?' Konuşurken bana üç yaprak mektup kağıdı ve üç zarf verdi. Hepsi en ince yurtdışı postası türündendi ve önce onlara, sonra Kont'a bakıp, keskin köpek dişlerini kırmızı alt dudağının üzerine çıkararak, sessiz bir şekilde gülümse-

diğini fark edince, sanki yüksek sesle söylemiş gibi, ne yazdığıma dikkat etmem gerektiğini anladım, çünkü mektupları okuyabilecekti. Bu yüzden şimdilik yalnızca resmi birkaç söz yazmaya, ama gizlice Bay Hawkins'e detaylı olarak yazmaya karar verdim. Mina'ya da; çünkü ona steno ile yazabiliyorum ve görse bile Kont bunu anlamayacaktır. İki mektubu yazdıktan sonra sessizce, bir kitap okuyarak oturdum. Bu sırada Kont, masadaki bazı kitaplara başvurarak pek çok mektup yazdı. Sonra benim iki mektubumu aldı ve kendininkilerle birlikte, yazı malzemelerinin yanına kaldırdı. Kapı arkasından kapanır kapanmaz eğildim ve yüz üstü masada durmakta olan mektuplara baktım. Bunu yaparken vicdan azabı duymadım, çünkü bu şartlar altında kendimi elimden gelen her şekilde korumam gerektiğini düşünüyordum.

Mektuplardan birinin adresi Samuel F. Billington, No.7, Crescent, Whitby idi; bir diğeri Herr Leutner, Varna ismine yazılmıştı; üçüncüsü Coutts & Co., Londra; dördüncüsü Herren Klopstock & Billreuth, bankacılar, Budapeşte adresliydi. İkinci ve dördüncü mektuplar mühürlenmemişti. Tam onlara bakacaktım ki, kapı kolunun hareket ettiğini gördüm. Mektupları daha önce durdukları gibi düzeltip kitabımı elime alarak yerime oturmayı başarmıştım ki, Kont, elinde bir başka mektupla, odaya girdi. Masadaki mektupları aldı, dikkatle mühürledi ve sonra bana dönerek şöyle dedi:

'Beni affedeceğinizi umuyorum, ama bu gece yapmam gereken kişisel işler var. Umarım her şeyi dilediğiniz gibi bulursunuz.' Kapıda döndü ve bir ân durduktan sonra, şunu söyledi:

'Size bir tavsiyede bulunayım, benim sevgili, genç dostum –hayır, size tüm ciddiyetim ile bir uyarıda bulunayım. Eğer bu odaları terk ederseniz, hiçbir şekilde şatonun başka yerinde uyumayın. Şato eskidir, pek çok anısı ve akıllıca uyumayanlar için kabusları vardır. Dikkatli olun! Eğer uyku sizi alt edecek olursa, hemen kendi odanıza ya da bu odalara dönün, çünkü o zaman uykunuz güvenli olur. Ama eğer bu konuda dikkatli olmazsanız, o zaman –' Konuşmasını dehşet verici bir şekilde noktaladı, sanki ellerini yıkarmış gibi yaptı. Anladım; tek kuşkum, herhangi bir

kabusun, üzerime kapanan bu garip, korkunç kasvet ve gizem ağından daha dehşet verici olup olamayacağı idi.

Daha sonra. – Yazdığım son sözleri onaylıyorum, ama bu sefer herhangi bir kuşku yok. Onun var olmadığı herhangi bir yerde uyumaktan korkmayacağım. Haçı, yatağımın başına astım –uykumun bu sayede kabussuz olacağını umuyorum; ve orada da kalacak.

O yanımdan ayrıldıktan sonra odama gittim. Bir süre sonra, hiçbir ses duyamayınca, dışarı çıktım ve taş merdivenleri tırmanıp güney yönüne baktım. Benim için ulaşılmaz olsa da, avlunun dar karanlığı ile karşılaştırılınca, enginliklerde bir özgürlük duygusu vardı. Manzaraya bakınca, gerçekten de hapishanede olduğumu hissettim ve gece olmasına rağmen bir nefes taze hava istedim. Bu gece yaşamının etkisini hissetmeye başlıyorum. Sinirlerimi bozuyor. Kendi gölgemle irkiliyorum ve aklım dehşet verici hayallerle doluyor. Tanrı biliyor ki, bu lanetli yerde her tür dehşet verici korku için zemin var! Sarı ay ışığı ile yıkanan güzelim enginliğe neredeyse gün ağarana kadar baktım. Yumuşak ışık altında uzak yamaçlar, vadilerin gölgeleri ve kadife karanlıklardan uçurumlar eriyip yumuşadı. Salt güzellik beni neşelendirdi sanki; aldığım her nefeste huzur ve rahatlık vardı. Pencereden eğilirken bir kat aşağıda, biraz solda, odaların düzenine bakılırsa Kont'un odasının pencerelerinin bakması gereken yerde, hareket eden bir şey gözüme takıldı. Benim durduğum pencere yüksek ve derindi; taş tirizliydi ve hava koşulları yüzünden aşınmış olmasına rağmen hâlâ sağlamdı; ama pencere kanadının uzun zamandır burada olduğu açıktı. Taşların arkasına çekildim ve dikkatle dışarı baktım.

Gördüğüm, pencereden çıkan Kont'un başıydı. Yüzünü görmedim, ama boynundan ve sırtı ile kollarının hareketlerinden adamı tanıdım. Her halükarda, incelemek için onca fırsat bulduğum elleri tanımamam imkansızdı. Başta ilginç ve biraz da eğlenceli gelmişti, tutsakken bu kadar küçük konuların bir adama ilginç gelmesi ve onu eğlendirmesi harika bir şey. Ama, adamın tüm bedeninin yavaş yavaş pencereden çıktığını ve şato duvarın-

da *yüz üstü* sürünerek, pelerini çevresinde büyük kanatlar gibi dalgalanarak aşağıdaki uçuruma indiğini görünce, duygularım tiksinti ve dehşete dönüştü. Başta gözlerime inanamadım. Ay ışığının beni aldattığını, gölgelerin tuhaf bir etkisi olduğunu düşündüm. Ama izlemeye devam ettim ve yanılmış olamayacağımı gördüm. El ve ayak parmaklarının, yılların etkisi ile harcı sıyrılmış taşların kenarlarını kavradığını, böylece her çıkıntıyı, her düzensizliği kullanarak aşağı doğru büyük bir hızla, tıpkı bir kertenkelenin duvarda hareket etmesi gibi ilerlediğini gördüm.

Bu nasıl bir adam, ya da adam kılığında nasıl bir yaratık? Bu korkunç yerin dehşetinin beni ele geçirdiğini hissediyorum; korku içindeyim –büyük bir korku– ve benim için kaçış yok; düşünmeye bile cesaret edemediğim dehşetlerle kuşatıldım...

15 Mayıs. – Kont'u bir kez daha kertenkele gibi aşağı inerken gördüm. Yan yan gidiyordu, epeyce sola ve otuz metre kadar aşağıya ilerledi. Bir delik ya da pencerede yok oldu. Başı yok olduğu zaman, daha fazlasını görmek için eğildim, ama başarısız oldum –uygun bir bakış açısı sağlamak için mesafe çok fazla. Artık şatoyu terk ettiğini biliyorum ve bu fırsatı, şimdiye kadar yapmaya cesaret edemediğim, daha fazla şeyi keşfetmek için kullanmaya karar verdim. Odaya döndüm ve bir lamba alarak tüm kapıları denedim. Beklediğim gibi hepsi kilitliydi ve kilitler görecelı olarak yeniydi; ama taş merdivenleri inerek, ilk girdiğim salona geldim. Sürgüleri kolaylıkla çekebildiğimi ve büyük zincirleri çıkartabildiğimi gördüm; ama kapı kilitliydi ve anahtarı da yoktu! O anahtar Kont'un odasında olmalı; kapısının kilitli olmayacağı zamanı beklemeliyim, böylece anahtarı alıp kaçabilirim. Muhtelif merdivenleri ve koridorları inceleyerek araştırmama devam ettim ve onların açıldığı kapıları denedim. Giriş holünün yakınındaki bir iki küçük oda açıktı, ama içlerinde, tozlu ve güve yeniği eski mobilyalar dışında hiçbir şey yoktu. Fakat sonunda, bir merdivenin tepesinde, kilitli görünen ama itince birazcık kıpırdayan bir kapı buldum. Biraz daha kuvvetle itince kapının aslında kilitli olmadığını, direncin kaynağının menteşelerin biraz düşmesi olduğunu anladım. Ağır kapı yere dayanmıştı. Bir daha

bulamayabileceğim bir fırsattı bu, bu yüzden çabaladım ve pek çok denemeden sonra kapının, benim geçebileceğim kadar açılmasını sağladım. Şimdi, şatonun bildiğim odalarından çok daha sağında ve bir kat aşağısındaki bir kanadındaydım. Pencerelerden, odaların şatonun güneyinde kaldığını, uçtaki odaların batıya ve güneye baktığını anladım. Bu taraflarda da, öncekinde olduğu gibi büyük birer uçurum vardı. Şato büyük bir kayalığın köşesine yapılmıştı, öyle ki, üç taraftan girilmesi imkansızdı ve büyük pencereler, hiçbir sapanın, yayın ya da tabancanın işlemeyeceği bir yere yerleştirilmişti ve sonuç olarak, korunması gereken bir yerde imkansız olacak aydınlık ve rahatlık, burada sağlanmıştı. Batıda büyük bir vadi vardı ve sonra, uzaklarda yükselen büyük, çentikli dağ yamaçları, zirve üstünde yükselen zirveler, dik kayalara kakılmış, kökleri çatlaklara, aralıklara ve taştaki yarıklara tutunan dağ dişbudağı ve dikenler... Geçmiş günlerde şatonun oturulan kısmıydı bu anlaşılan, çünkü mobilyalar daha önce gördüklerimden daha rahat bir havaya sahipti. Pencerelerde perde yoktu ve karo şekilli pencere camlarından içeri dolan sarı ay ışığı insanın, her yere çökmüş ve bir ölçüye kadar zamanın ve güvelerin etkilerini gizleyen tozun altından bile renkleri görmesini sağlıyordu. Parlak ay ışığı altında lambamın pek az etkisi var gibiydi, ama onun yanımda olmasından memnundum, çünkü bu yerde yüreğimi donduran, sinirlerimi titreten korkunç bir yalnızlık vardı. Yine de, Kont'un varlığı yüzünden nefret etmeye başladığım odalarda yalnız yaşamaktan daha iyiydi ve bir süre sinirlerimi yatıştırdıktan sonra, üzerime yumuşak bir huzurun çöktüğünü hissettim. İşte buradayım, eski zamanlarda muhtemelen güzel bir hanımın düşüne taşına, kızara bozara, yanlış telaffuz ettiği aşk mektuplarını yazmaya oturduğu küçük, meşe masanın başında, steno ile, günlüğümü en son kapattığımdan bu yana olan biteni yazıyorum. Tam anlamıyla, çağdaş 19. yüzyıl. Ama yine de, eğer duyularım beni aldatmıyorsa, eski yüzyılların, 'çağdaşlığın' öldüremediği, kendilerine has güçleri varmış ve hâlâ da var.

Daha sonra: 16 Mayıs sabahı. – Tanrım, aklımı koru, artık bu duruma düştüm. Güvenlik ve güvenlik güvencesi geçmişe ait şeyler.

Burada yaşadıkça umulacak yalnızca tek şey var: çıldırmamak, eğer henüz çıldırmamışsam tabii. Eğer aklım başımdaysa, bu nefretlik yerde bekleşen iğrenç şeyler arasında benim için en az dehşet verici olanının Kont olduğunu düşünmek çıldırtıcı gerçekten de; güvenliğim için yalnızca ona güvenebilmem, yalnızca onun amaçlarına hizmet ettiğim sürece bile olsa. Büyük Tanrım! Merhametli Tanrım! Sakin olmamı sağla, çünkü bu yoldan çıkmak çıldırmak demek. Kafamı karıştıran bazı şeyler hakkında yeni bilgiler edinmeye başlıyorum. Şimdiye kadar Shakespeare Hamlet'e şunları söyletirken ne demek istediğini tam olarak anlayamamıştım hiç:

'Kağıtlarım! çabuk, kağıtlarım!
Yazmalıyım bunları,' vs.[1]

Şimdi, sanki beynim menteşelerinden çıkmış ya da çözülmesini sona erdirecek şok gelmiş gibi hissediyorum ve sükûn bulmak için günlüğüme dönüyorum. Doğru bir şekilde kaydetme alışkanlığı, yatışmama yardım edecek.

Kont'un gizemli uyarısı beni o zaman korkutmuştu; şimdi düşününce daha da fazla korkutuyor, çünkü gelecekte üzerimde dehşet verici bir nüfuzu olacak. Söylediklerinden kuşku duymaktan korkacağım!

Günlüğümü yazdıktan ve bereket versin, onu ve kalemimi cebime koyduktan sonra, uykum geldi. Kont'un uyarısını hatırladım, ama itaatsizlik etmekten memnundum. Uyku hissi üzerimdeydi ve onunla beraber, uykunun misafir olarak getirdiği inatçılık da vardı. Yumuşak ay ışığı yatıştırıyor, dışarıdaki enginlik beni tazeleyen bir özgürlük hissi veriyordu. O gece kasvete boğulmuş odalara dönmemeye, burada, eskilerin hanımlarının oturduğu, iyilik dolu sineleri uzakta, amansız savaşların ortasındaki erkekleri için hüzünlenirken şarkı söylediği, tatlı hayatlar yaşadığı bu odada uyumaya karar verdim. Büyük bir divanı köşedeki yerinden, yatarken doğudaki ve güneydeki harika manzarayı göre-

1 *Kağıtlarım!* Bkz. Hamlet, 1,5,107.

bileceğim bir yere çektim ve tozu düşünmeden, aldırmadan uyumaya hazırlandım.

Sanırım dalmıştım; öyle olduğunu umarım, ama korkarım takip eden her şey korkutucu derecede gerçekti – o kadar gerçek ki, şimdi, burada, sabahın parlak gün ışığında otururken, her şeyin rüya olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum.

Yalnız değildim. Oda aynıydı, her açıdan içine girdiğim zamanki gibiydi; parlak ay ışığında, zeminde kendi adımlarımın uzun yıllardır biriken tozu bozduğu yerleri görebiliyordum. Ay ışığı altında karşımda üç genç kadın vardı, giyim ve tavırlarına bakılırsa hanımefendiydiler. Onları gördüğümde rüyada olduğumu sandım, çünkü, ay ışığı geldiği halde, yere gölgeleri vurmuyordu. Yaklaştılar ve bir süre bana baktılar, sonra fısıldaştılar. İkisi esmerdi, Kont gibi yüksek, kartal gagasına benzer burunları ve solgun, sarı ay ışığı karşısında neredeyse kırmızı görünen büyük, siyah, delici gözleri vardı. Diğeri sarışındı, gür, dalgalı sarı saçları ve solgun safirler gibi gözleri vardı. Yüzünü tanır gibiydim, hayali bir korkuyla bağlantılıydı sanki, ama o ânda nasıl, nereden olduğunu çıkartamıyordum. Üçünün de parlak, beyaz dişleri vardı, dolgun dudaklarının yakut rengi üzerinde inci gibi parlıyorlardı. Onlarda beni huzursuz eden bir şey vardı, bir özlem ve aynı zamanda ölümcül bir korku. Yüreğimde, o kırmızı dudaklarla beni öpmeleri için kötü, yakıcı bir arzu hissettim. Bunu yazmak iyi değil, bir gün Mina'nın gözleri görebilir ve onu üzebilir; ama gerçek bu. Fısıldaştılar ve sonra üçü birden güldü –gümüşi, ahenkli kahkahalar, yine de insan dudaklarının yumuşaklığından çıkamazmış gibi gelen, sert kahkahalar. Becerikli bir elin su bardaklarından çıkardığı tahammül edilemez, ürpertici tatlılık gibiydi. Sarışın kız fettanca başını salladı ve diğer ikisi onu cesaretlendirdi. Birisi şöyle dedi:

'Hadi! Sen ilksin, biz de seni takip edeceğiz; başlama hakkı senin.' Diğeri ekledi:

'Genç ve güçlü bir adam; hepimize yetecek kadar öpücük var.' Sessizce, tatlı bir beklentinin ızdırabı ile kirpiklerimin altından bakarak yattım. Sarışın kız ilerledi, üzerime eğildi, nefesinin üze-

rimdeki hareketini hissedebiliyordum. Bir açıdan tatlıydı, bal gibi tatlı ve sesinin yarattığı aynı ürpertiyi sinirlerimde hissettim; ama tatlının altında bir acılık vardı, tiksinti verici bir acılık, kan kokusu gibi.

Gözkapaklarımı kaldırmaya korkuyordum, ama kirpiklerimin altından bakıyor ve mükemmel şekilde görüyordum. Sarışın kız dizlerinin üzerine çöktü, zevkle inleyerek üzerime eğildi. Hareketlerinde hem heyecan verici, hem de itici, kasıtlı özel bir şehvet vardı ve boynunu bükerken bir hayvan gibi dudaklarını yaladı öyle ki, ay ışığı altında kızıl dudaklarında parlayan ıslaklığı ve beyaz, keskin dişlerin üzerinde gezinen kırmızı dilini gördüm. Başı gittikçe daha aşağı indi, dudakları ağzımı, çenemi geçti ve boğazıma yapışacak gibi oldu. Sonra durdu, dişlerini ve dudaklarını yalarken dilinin çıkardığı sesi duydum ve sıcak nefesini boynumda hissettim. Sonra boğazımın derisi, insanı gıdıklayacak el yaklaşırken olduğu gibi ürpermeye başladı. Boğazımın aşırı hassas derisinde yumuşak, titrek dudakların dokunuşunu ve iki keskin dişin dokunup beklediğini hissedebiliyordum. Dermansız bir esrime içinde gözlerimi kapattım ve çarpan bir yürekle bekledim.

Ama o ânda içimden şimşek gibi, bir başka duygu geçti. Kont'un, bir öfke fırtınası içinde esen varlığını hissettim. Gözlerim istemsizce açıldığında, güçlü elinin sarışın kadının narin boynunu yakaladığını, bir devin gücü ile onu geri çektiğini, mavi gözlerin öfke içinde değiştiğini, beyaz dişlerin kızgınlıkla çarpıldığını, beyaz yanakların tutku ile kıpkırmızı olduğunu gördüm. Ama Kont! En derin çukurların iblislerinde bile böyle bir gazap, böyle bir öfke hayal etmemiştim. Gözleri alev alevdi. İçlerindeki kırmızı ışık parlaktı, sanki arkalarında cehennem ateşleri yanıyormuş gibi. Yüzü ölü gibi solgundu ve hatları, gergin teller gibi sertti; burnun üzerinde birleşen gür kaşlar şimdi kor beyaz metalden, kabaran bir çubuk gibiydi. Kolunun sert bir hareketi ile kadını uzağa fırlattı ve sonra diğerlerine, sanki onları uzaklaştırıyormuş gibi bir hareket yaptı; kurtlar için kullandığı aynı buyurgan jestti bu. Alçak, neredeyse bir fısıltı olan, ama havayı kesen, odada çınlayan bir sesle bağırdı:

'Ne cesaretle ona dokunursunuz? Ben yasaklamışken, ne cesaretle gözlerinizi ona çevirirsiniz? Uzaklaşın, hepinize söylüyorum! Bu adam bana ait! Onunla nasıl uğraştığınıza dikkat edin, yoksa karşınızda beni bulursunuz.' Sarışın kız, bayağı bir kahkaha ile, yanıt vermek için döndü:

'Sen kendin hiç sevmedin; sen asla sevmezsin!' Buna diğer kadınlar da katıldı ve odada öylesine neşesiz, sert, ruhsuz bir kahkaha çınladı ki, işitince bayılacağımı sandım; ifritlerin kahkahası gibiydi. Yüzüme dikkatle baktıktan sonra Kont döndü ve yumuşak bir fısıltı ile şöyle konuştu:

'Evet, ben de sevebilirim; siz kendiniz de bunu maziden biliyorsunuz. Öyle değil mi? Evet, şimdi size söz veriyorum, benim onunla işim bittiğinde, onu dilediğiniz gibi öpebilirsiniz. Şimdi gidin! Gidin! Onu uyandırmalıyım, yapılması gereken işler var.'

'Bu gece hiçbir şey içemeyecek miyiz?' dedi biri, alçak bir kahkaha ile, yere fırlatılmış ve sanki içinde canlı bir şey varmış gibi kıpırdanan bir torbaya işaret ederek. Yanıt olarak Kont başını salladı. Kadınlardan biri öne fırladı ve torbayı açtı. Eğer kulaklarım beni yanıltmadıysa, bir inleme ve alçak bir feryat geldi, sanki yarı boğulmuş bir çocuk sesi gibi. Ben dehşetten donakalmış bakarken kadınlar torbanın çevresine toplandı, ama ben izlerken yok oldular, onlarla beraber korkunç torba da. Yakınlarında kapı yoktu ve ben fark etmeden yanımdan geçmiş de olamazlardı. Ayın ışınları arasında solup gitmiş ve pencereden geçmiş gibiydiler, çünkü bir ânlığına dışarıda solgun, gölgemsi şekiller gördüm, sonra tamamen yok oldular.

Sonra dehşet beni avucuna aldı ve bilincimi kaybettim.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

JONATHAN HARKER'IN GÜNLÜĞÜ
(Devam)

Kendi yatağımda uyandım. Eğer rüya görmediysem, beni oraya Kont taşımış olmalı. Kendimi bu konuda temin etmeye çalıştım, ama şüphe götürmeyen bir sonuca ulaşamadım. Kuşkusuz, bazı küçük kanıtlar vardı, örneğin giysilerimin benim âdetim olmayan bir şekilde katlanması ve konulması gibi. Saatim kurulmamış; yatmadan önceki son iş olarak onu kurmak konusunda titizimdir ve bunun gibi bir sürü başka detay. Ama bunlar kanıt olamaz, çünkü zihnimin her zamanki gibi çalışmadığını gösteriyor olabilirler ve bazı sebeplerden, altüst olduğum açık. Kanıt bulmak için dikkatli olmalıyım. Bir konudan memnunum: Eğer beni buraya taşıyan ve soyan Kont idiyse, işini aceleyle yapmış olmalı, çünkü ceplerime dokunulmamış. Kuşkusuz bu günlük, onun için bir gizem olurdu, buna tahammül edemezdi. Onu alır ya da yok ederdi. Odada çevreme bakınıyorum, benim için o denli korku dolu olsa da, şimdi bir tür sığınak oldu, çünkü hiçbir şey kanımı emmek için bekleyen o korkunç kadınlardan daha dehşet verici olamaz.

18 Mayıs. – O odaya gün ışığında bakmak için tekrar aşağı indim, çünkü gerçeği bilmeliyim. Merdivenlerin tepesindeki kapıya geldiğim zaman, kapalı olduğunu gördüm. Pervazına öyle bir güçle sıkıştırılmıştı ki, ahşabın o kısmı kıymıklanmıştı. Kilidin sürgüsünün itilmediğini gördüm, kapı içeriden tutturulmuştu. Korkarım bir rüya değildi ve bu kanı ile hareket etmeliyim.

19 Mayıs. – Tuzağa düşmüş bir hayvan gibi çılgına döndüğüm kesin Dün gece Kont en hoş tavrıyla, benden üç mektup yazma-

mi istedi; biri buradaki işimin neredeyse tamamlandığını ve birkaç gün içinde eve dönüş yolculuğuna başlayacağımı, ikincisi mektubun tarihinin ertesi sabahı yola çıkacağımı, üçüncüsü şatoyu terk edip Bistritz'e vardığımı söyleyen mektuplar. İsyan ederdim, ama mevcut durumda, tamamen kontrolü altındayken Kont ile açık açık tartışmanın delilik olacağını hissettim; ve reddetmek şüphe uyandıracak, onu kızdıracaktı. Çok fazla şey bildiğimi, canlı kalmamam gerektiğini, aksi halde onun için tehlikeli olacağımı biliyor; tek şansım fırsatlarımı sürdürmek. Bana kaçma şansı verecek bir şey olabilir. Gözlerinde, o sarışın kadını fırlatıp atarken ortaya çıkan gazaba benzer bir gazap toplanıyor. Posta arabalarının az ve güvenilmez olduğunu ve şimdi yazmamın dostlarımın içlerinin rahat olmasını sağlayacağını açıkladı ve kalışım uzarsa sonraki mektupları iptal edeceği konusunda beni öyle bir ısrarla temin etti ki, ona karşı çıkmak yeni şüpheler doğuracaktı. Bu yüzden onunla hemfikirmiş gibi yaptım ve ona, mektuplara hangi tarihleri koymam gerektiğini sordum. Bir dakika boyunca hesap yaptı ve sonra şöyle dedi:

'İlki 12 Haziran, ikincisi 19 Haziran ve üçüncüsü 29 Haziran olmalı.'

Artık kalan ömrümü biliyorum. Tanrım bana yardım et!

28 *Mayıs*. – Bir kaçış şansı ya da en azından eve haber ulaştırma şansı var. Bir Szgany çetesi[1] şatoya geldi ve avluda kamp kurdu. Bu Szganyler çingene; defterimde onlara ilişkin notlar var. Dünyanın bu kısmına özgüler, ama dünyadaki diğer çingeneler ile bağları var. Macaristan'da ve Transilvanya'da onlardan binlercesi var ve neredeyse hepsi kanun tanımaz kişiler. Kural olarak büyük bir asile ya da *boyar*'a bağlanıyorlar ve kendilerine onun ismini veriyorlar. Korkusuz ve batıl inançlar dışında dinsizler ve yalnızca Roman dilinin kendilerine ait lehçelerini konuşuyorlar.

Eve bazı mektuplar yazacağım ve onların postalamasını sağlamaya çalışacağım. Tanışmak için onlarla çoktan penceremden konuştum. Şapkalarını çıkardılar, bana saygı gösterdiler ve pek çok işaret yaptılar, ama dillerini bilmediğimden anlamadım bun-

1 *Szgany çetesi*. Romen çingeneleri, genellikle Tsigane (Çigan) olarak adlandırılır.

ları...

Mektupları yazdım. Mina'nınki steno ile; Bay Hawkins'ten ise yalnızca onunla iletişim kurmasını istedim. Mina'ya durumumu açıkladım, ama ancak tahmin edebildiğim korkularımdan bahsetmedim. Yüreğimi ona açsam, onu şok eder, korkudan öldürürdü. Mektuplar gitmeyecek olursa, Kont yine de sırrımı ya da ne kadar şey bildiğimi anlamayacak...

Mektupları verdim; onları bir altın parayla birlikte penceremin parmaklıklarının arasından attım ve postalamalarını işaret ettim. Mektupları alan adam onları kalbine bastırdı ve eğildi, sonra şapkasının altına koydu. Daha fazlasını yapamazdım. Gizlice çalışma odasına döndüm ve okumaya başladım. Kont gelmediği için buraya yazdım...

Kont geldi. Yanıma oturdu ve en yumuşak sesiyle, iki mektubu açarken şunları söyledi:

'Szganyler bana bunları verdi, nereden geldiklerini bilmeme rağmen, elbette gerekeni yapacağım. Bakın!' –bakmış olmalıydı– 'birisi sizden ve dostum Peter Hawkins'e hitaben yazılmış; diğeri' –zarfı açarken tuhaf simgeleri gördü ve yüzüne karanlık bir bakış geldi, gözleri kötü kötü alevlendi –"diğeri şeytani bir şey, dostluk ve misafirperverliğe ihanet! İmzalanmamış. Eh! Demek ki bizim için önemi olamaz.' Ve sakince, mektup ile zarfı yanıp tükenene kadar lambanın alevine tuttu. Sonra devam etti:

'Hawkins'in mektubu –sizin olduğuna göre elbette göndereceğim. Sizin mektuplarınız benim için kutsaldır. Bilmeden mührünü kırdığım için beni affedin, dostum. Tekrar mühürlemez misiniz?' Mektubu bana uzattı ve nazik bir şekilde eğilerek temiz bir zarf verdi. Zarfın üzerini yazıp, sessizlik içinde ona vermekten başka bir şey gelmedi elimden. Odadan çıktığı zaman, anahtarın yumuşak bir şekilde kilitte döndüğünü işittim. Bir dakika sonra gidip kapıyı denedim, ama kilitliydi.

Bir ya da iki saat sonra Kont sessizce odaya girdiğinde, divanda derin bir uykuya dalmıştım, gelişi beni uyandırdı. Çok nazik, çok neşeliydi ve uyuduğumu görünce şöyle dedi:

'Demek yoruldunuz, dostum. Yatağa girin. En iyi dinlenme

budur. Bu gece sizinle konuşma zevkini yaşayamayabilirim, çünkü yapacak çok işim var; ama lütfen, siz uyuyun.' Odama geçtim ve yatağa gittim ve söylemesi tuhaf ama, rüya görmeden uyudum. Ümitsizlik, kendi sükûnetini getiriyor.

31 Mayıs. – Bu sabah uyandığımda çantamdan kağıt ve zarf almayı ve onları cebimde tutmayı planlıyordum, böylece fırsat bulduğumda yazabilecektim; ama yeni bir sürpriz ve yine şok!

Her kağıt parçası yok olmuştu ve onlarla birlikte tüm notlarım, tren yollarına ve yolculuğa ilişkin tarifeler, kredi mektubum, aslında, şatodan çıkınca bana faydalı olabilecek her şey. Oturdum ve bir süre düşündüm, sonra aklıma bir düşünce geldi ve giysilerimi koyduğum portmantomu ve gardırobumu aradım.

Yolculuk kıyafetim yok olmuş, paltom ve battaniyem de; hiçbir yerde izlerini bulamadım. Bu, yeni bir şeytanlık planı gibi geldi...

17 Haziran. – Bu sabah, yatağımın kenarında oturmuş beynimi zorlarken, kırbaçların şakladığını ve atların ayaklarının avlunun ötesindeki taşlı yolu dövdüğünü duydum. Sevinçle pencereye koştum ve avluya, her biri sekiz gürbüz at tarafından çekilen iki büyük *leiterwagon*'un girdiğini gördüm. Her çift atın başında geniş şapkası, büyük, çivi kakmalı kemeri, kirli koyun derisi ve yüksek çizmeleri ile birer Slovak vardı. Uzun sopaları da ellerindeydi. Aşağı inip giriş holünde onlara katılmaya niyetlenerek kapıya koştum, çünkü onlar için o yolun açılmış olacağını umuyordum. Yine şok: Kapım dışarıdan kilitlenmişti!

Sonra pencereye koştum ve onlara seslendim. Bana aptal aptal bakıp işaret ettiler, ama o sırada Szganylerin *hetman*'i[1] dışarı çıktı ve onların pencereme işaret ettiğini görünce bir şey söyledi ve gülüştüler. O ândan sonra hiçbir çabam, hiçbir acınası haykırışım ya da ızdırap dolu yakarım bana bakmalarını bile sağlayamadı. Kararlılıkla bana sırtlarını döndüler. *Leiterwagonlar*'da kalın halattan tutacakları ile büyük, kare kutular vardı; Slovakların onları nasıl kolaylıkla taşıdıklarına ve kabaca hareket ettirilirlerken

1 *Hetman*. Lehçe, Almanca'daki Hauptmann'dan, kaptan ya da komutan anlamına gelir

çıkardıkları seslere bakılırsa boştular. Hepsi arabalardan indirildiği ve avlunun bir köşesinde büyük bir yığın halinde dizildiği zaman, Szganyler Slovaklara biraz para verdi ve Slovaklar iyi şans getirmesi için paraların üzerine tükürerek tembel tembel atlarının başlarına gittiler. Kısa süre sona kırbaçlarının şaklamasının uzakta öldüğünü duydum.

24 Haziran, sabahtan önce. – Dün gece Kont yanımdan erken ayrıldı ve kendisini odasına kapattı. Cesaretimi toplayabildiğim ânda merdivene koştum ve güneye açılan pencereden dışarı baktım. Kont'u izlemeyi, çünkü birşeylerin olup bittiğini düşünüyordum. Szganyler, şatoda bir yere yerleşmişler ve bir tür iş yapıyorlar. Biliyorum, çünkü arada bir çok uzaktan, boğuk kazma kürek sesleri geliyor ve bu her ne ise, bir tür zalim hainliğin sonuna yaklaşıyor olmalılar.

Yarım saattir penceredeydim ki, Kont'un penceresinden bir şeyin çıktığını gördüm. Çekilip dikkatle izledim ve adamın tüm bedeni dışarı çıktı. Benim buraya yolculuk ederken giydiğim giysilerin üzerinde olduğunu görmek, benim için yeni bir şok oldu. Omzunda, kadınların götürdüğünü gördüğüm o korkunç torba vardı. Neyin peşinde olduğu açıktı, hem de benim giysilerimle! Demek yeni şeytanlık planı bu: Başkalarının beni gördüğünü sanmasını sağlayacak, böylece kendi mektuplarımı postalarken kasabalarda ya da köylerde görüldüğüme ilişkin kanıt bırakacak ve yerliler yaptığı bütün kötülükleri bana atfedecek.

Bunun devam ettiğini düşünmek beni kızdırıyor, üstelik de ben burada kapalı kalmışken, bir suçlunun bile hakkı ve tesellisi olan yasanın koruması dışındayken.

Kont'un dönüşünü beklemeyi düşünüyordum ve uzun zaman boyunca inatla pencerede oturdum. Sonra ayın ışınlarının içinde küçük, tuhaf beneklerin uçuştuğunu fark ettim. Minik toz zerrecikleri gibiydi, dönüyor, bulut gibi toplanıyorlardı. Onları izlerken bir yatışma duygusu, bir tür sükûnet çöktü üzerime. Daha rahat bir pozisyon alıp arkama yaslandım, ki bu hava gösterisinin tadını çıkarabileyim.

Bir şey; gözlerden uzak, çok aşağıdaki vadinin köpeklerinin

alçak, acınası uluması irkilmeme sebep oldu. Kulaklarımda daha yüksek sesle çınlar gibi geldi ve süzülen toz zerreleri ay ışığı altında dans ederken, seslerle yeni şekiller aldı. İçgüdümün çağrısına uyanmaya çalışırken buldum kendimi; hayır, ruhum çabalıyordu ve yarı hatırladığım duyarlılıklarım seslenişe karşılık vermek istiyordu. Hipnotize oluyordum! Tozlar gittikçe daha hızlı dans ettiler ve ayın ışınları yanımdan geçip ötedeki kasvet yığınına giderken titreşiyordu sanki. Gittikçe daha çok yoğunlaştılar ve belirsiz, hayalet şekiller aldılar. Ve sonra irkildim, tamamen uyandım, tüm duyularımı kazandım ve çığlık atarak oradan fırlayıp kaçtım. Ayın ışınlarından maddeleşen hayalet şekiller, benim ölüm fermanım olan üç kadına aitti. Kaçtım ve odamda kendimi daha güvende hissettim. Orada ay ışığı yoktu ve bir lamba parlak bir aydınlık saçıyordu.

Birkaç saat geçtikten sonra Kont'un odasında birşeylerin kıpırdandığını duydum, hızla boğulan keskin bir feryat gibi bir şey; ve sonra sessizlik vardı, tüylerimi ürperten derin, korkunç bir sessizlik. Yüreğim çarparak kapıyı denedim; ama hapishanemde kilit altındaydım ve hiçbir şey yapamıyordum. Oturdum ve ağladım.

Otururken dışarıdaki avluda bir ses duydum –bir kadının ızdırap dolu haykırışı. Pencereye koştum ve açarak, parmaklıkların arasından dışarı baktım. Saçı başı darmadağın bir kadın vardı, koşarak gelmişçesine, elini yüreğine bastırmıştı. Kapının köşesine dayanmıştı. Pencerede benim yüzümü görünce kendini öne fırlattı ve tehdit dolu bir sesle bağırdı.

'Canavar, çocuğumu ver!'

Dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini kaldırarak, yüreğimi burkan bir sesle aynı sözleri haykırdı. Sonra saçlarını yoldu, göğsünü dövdü, kendisini abartılı duygulara teslim etti. Sonunda kendisini öne fırlattı ve ben göremesem de, çıplak elleri ile kapıyı dövdüğünü duyabiliyordum.

Yukarıda bir yerde, muhtemelen kulede, Kont'un sert, metalik bir fısıltı ile seslendiğini duydum. Seslenişine uzaktan, kurtların uluması yanıt verdi. Fazla zaman geçmeden bir kurt sürüsü,

serbest bırakılan baraj suları gibi, geniş girişten avluya döküldü.

Kadından haykırma sesi gelmedi ve kurtların uluması kısa kesildi. Kısa süre sonra teker teker, dudaklarını yalayarak uzaklaştılar.

Kadına acıyamadım, çünkü artık çocuğunun başına ne geldiğini biliyordum ve kadının ölmesi daha iyiydi.

Ne yapmalıyım? Ne yapabilirim? Gecenin, kasvetin ve korkunun bu tüyler ürpertici esaretinden nasıl kurtulabilirim?

25 Haziran, sabah. – Gecenin acısını çekmeden hiç kimse sabahın yüreğine ve gözüne ne kadar tatlı ve aziz geleceğini bilemez. Güneş bu sabah penceremin karşısındaki büyük kapının tepesine kadar yükseldiği zaman, dokunduğu yüksek noktada bana, sanki kemerdeki güvercin aydınlanmış gibi geldi. Korkum, sanki sıcakla eriyip giden buhardan bir elbise gibi üzerimden aktı. Gündüzün verdiği cesaret üzerimdeyken eyleme geçmeliyim. Dün gece, tarihi önceden atılmış mektuplarımdan biri postaya gitti, varlığımın tüm izlerini yeryüzünden silecek ölümcül dizinin ilki.

Düşünmemeliyim. Eyleme geçmeliyim!

Hep geceleri taciz ya da tehdit edildim, ya da bir şekilde tehlike ya da korku içinde bulundum. Kont'u gün ışığında görmedim. Acaba başkaları uyanıkken uyuyor, böylece herkes uyurken uyanık kalmayı mı başarıyor? Odasına bir ulaşabilsem! Ama mümkün değil. Kapı hep kilitli, bana geçiş yok.

Evet, aslında cesaret bulabilsem bir yol var. Onun bedeninin geçtiği yerden, neden bir başka beden geçmesin? Onun, penceresinden dışarı çıktığını gördüm; neden onu taklit edip penceresinden içeri girmeyeyim? Şans az, ama ümitsiz durumdayım. Tehlikeyi göze alacağım. En kötüsü ölüm olur. Ve bir insanın ölümü bir buzağının ölümü gibi değildir ve Ahiretin dehşeti hâlâ benimle olabilir. Tanrım bana yardım et! Başarısız olursam, elveda Mina; elveda, benim sadık dostum ve ikinci babam, elveda, herkes ve son olarak Mina!

Aynı gün, daha sonra. – İşe girişttim ve Tanrı'nın yardımıyla, güvenle bu odaya geldim. Her detayı sırayla kaydetmeliyim. Cesaretim henüz tazeyken dosdoğru güney yanındaki pencereye git-

tım ve hemen binayı dolaşan dar taş çıkıntıya çıktım. Taşlar iri ve kaba kesimliydi ve zaman içinde aralarındaki harç akıp gitmişti. Botlarımı çıkardım ve ümitsiz yolculuğuma çıktım. Korkunç derinliği âniden görürsem etkilenmeyeyim diye bir kez aşağı baktım, ama bundan sonra gözlerimi oradan uzakta tuttum. Kont'un penceresinin yönünü ve uzaklığını çok iyi biliyordum ve mevcut fırsatları kullanarak, yapabildiğimce o yöne ilerledim. Başım dönmedi –sanırım başımın dönmesine izin veremeyecek kadar çok heyecanlıydım– ve kendimi pencerenin önünde, sürme camı açmaya çalışırken bulana kadar geçen zaman anlamsız bir biçimde kısa geldi. Ama eğilip, ayaklarım önde pencereden içeri kaydığım zaman, heyecanla doldum. Sonra çevreme bakınıp Kont'u aradım, ama şaşkınlık ve memnunluk içinde, bir keşif yaptım. Oda boştu! Pek az tuhaf şeyle döşenmişti, hiçbiri kullanılmamış gibiydi; mobilyalar güney odalarındakilerle aynı stilde görünüyordu ve toz kaplıydı. Anahtarı aradım, ama kilidin üzerinde değildi, hiçbir yerde de bulamadım. Bulduğum tek şey, bir köşedeki büyük altın yığını idi –her tür altın, Roma, İngiliz, Avusturya, Macar, Yunan, Türk paraları, sanki uzun zamandır yerde duruyormuş gibi bir toz tabakası ile kaplı. İçlerinde yüz yaşından daha yenisi yoktu. Zincirler, süsler de vardı, bazıları mücevherliydi, ama hepsi eski ve lekeliydi.

Odanın bir köşesinde ağır bir kapı vardı. Bu kapıyı denedim, çünkü odanın ya da dış kapının anahtarını bulamadığımdan ve arayışımın asıl amacı bu olduğundan, daha fazla çaba göstermeliydim, aksi halde tüm çabalarım boşa gidecekti. Kapı açıktı ve taştan bir koridordan, dik bir şekilde, sarmal çizerek aşağı inen bir merdivene gidiyordu. Bastığım yere dikkat ederek indim, çünkü merdiven karanlıktı, yalnızca ağır taş duvardaki mazgal delikleri tarafından aydınlatılıyordu. Dipte karanlık, tünel gibi bir koridor vardı ve buradan ölümcül, mide bulandırıcı bir koku geliyordu, yeni altüst edilmiş eski toprak kokusu. Koridorda yürürken koku yakınlaştı ve ağırlaştı. Sonunda aralık duran ağır bir kapıyı açtım ve kendimi eski, harabeye dönmüş bir şapelde buldum, anlaşılan mezarlık olarak kullanılıyordu. Çatı kırılmıştı ve

iki yerde mezar odalarına giden basamaklar vardı, ama yer yeni kazılmıştı ve toprak büyük ahşap kutulara konulmuştu, bunların Slovakların getirdiği kutular olduğu açıktı. Çevrede kimse yoktu, dışarı çıkan bir yol aradım, ama bulamadım. Sonra, herhangi bir şansı kullanmamış olmamak için zeminin her santimetresini taradım. Bunu yapmak ruhumu dehşete boğsa da, solgun ışığın can çekiştiği mezar odalarına bile gittim. Bunların ikisine girdim, ancak eski tabut parçaları ve toz yığınları dışında bir şey görmedim; ama üçüncüsünde bir keşif yaptım.

Orada, büyük kutuların birinde, ki bunlardan elli kadar vardı, yeni kazılmış bir toprak yığının üzerinde, Kont uzanmıştı. Ya ölüydü ya da uyuyordu, hangisi olduğunu bilemiyordum –çünkü gözleri açık ve taş gibiydi, ama ölümün getirdiği donukluk yoktu– ve yanakları, solgunluklarına rağmen yaşamın sıcaklığına sahiptiler ve dudakları her zamanki gibi kırmızıydı. Ama herhangi bir hareket işareti, nabız, yürek atışı yoktu. Üzerine eğildim ve yaşadığına ilişkin bir işaret bulmaya çalıştım, ama boşuna. Orada uzun zamandır yatıyor olamazdı, çünkü toprak kokusu birkaç saat içinde geçerdi. Kutunun yanında kapağı vardı, üzerine delikler delinmişti. Anahtarların üzerinde olabileceğini düşündüm, ama aramaya kalkıştığımda ölü gözleri gördüm ve içlerinde, ne kadar ölü olsalar da, sahipleri varlığımın bilincinde olmasa da, öyle bir nefret ifadesi vardı ki, oradan hemen kaçtım, Kont'un odasını pencereden terk ettim ve şato duvarından yukarı tırmandım. Kendi odama ulaştığımda, nefes nefese kendimi yatağıma attım ve düşünmeye çalıştım...

29 Haziran. – Bu, son mektubumun günü ve Kont mektubun gerçek olduğunu kanıtlamak için gerekenleri yaptı, çünkü onun aynı pencereyi kullanarak, benim giysilerimin içinde şatoyu terk ettiğini gördüm. O kertenkele gibi duvardan aşağı inerken, bir tabancam ya da başka bir ölümcül silahım olmasını, böylece onu yok edebilmeyi diledim; ama korkarım insan elinin yaptığı hiçbir silahın onun üzerinde etkisi olmaz. Dönüşünü beklemeye cesaret edemedim, çünkü o ucube kız kardeşleri görmekten korkuyordum. Kütüphaneye döndüm ve uyuyakalana kadar okudum.

Kont tarafından uyandırıldım, bana bir erkeğin bakabileceği en sert ifade ile baktı ve şöyle dedi:

'Yarın, dostum, gitmek zorundasınız. Siz güzel İngilterenize geri dönün, ben de, sonunda belki bir daha hiç karşılaşmayacağımız işimi sonuçlandırmaya gideyim. Eve yazdığınız mektup gönderildi; yarın burada olmayacağım, ama yolculuğunuz için her şey hazır olacak. Sabahleyin Szganyler gelecek, burada bazı işleri var, Slovaklar da gelecek. Onlar gittikten sonra, arabam sizin için gelecek ve sizi, Bukovina'dan Bistritz'e giden posta arabasına binebilmeniz için Borgo Geçidi'ne götürecek. Ama Dracula Şatosu'nda sizi yine görmeyi umuyorum.' Söylediklerinden şüphe duyuyordum ve dürüstlüğünü sınamaya karar verdim: Dürüstlük! Böyle bir canavarla ilişkili olarak kullanmak, bu sözcüğü kirletmek gibi geliyor, bu yüzden doğrudan sordum:

'Neden bu gece gitmeyeyim?'

'Çünkü, sevgili dostum, arabacım ve atlarım bir iş için uzakta.'

'Ama memnunlukla yürüyebilirim. Bir ân önce uzaklaşmak istiyorum.' Gülümsedi, öyle yumuşak, pürüzsüz, şeytani bir gülümsemeydi ki, arkasında bir hile olduğunu anladım. Şöyle dedi:

'Ya bavullarınız?'

'Umurumda değil. Daha sonra birini gönderebilirim.'

Kont ayağa kalktı ve gözlerimi ovuşturmama sebep olan tatlı bir nezaket ile şöyle dedi, o kadar gerçek görünüyordu:

'Siz İngilizlerin beğendiğim bir deyişi vardır, çünkü bizim *boyar*larımıza hükmeden onun özüdür: "Konuğunun gelişini hoş karşıla, ayrılışını hızlandır."[1] Benimle gelin, sevgili, genç dostum. İsteğiniz dışında evimde bir saat daha geçirmeyin, ama gitmeniz ve bunu bu kadar âniden arzulamanız beni üzüyor. Gelin!' Azametli bir ciddiyet ile beni merdivenlerden aşağı, giriş holüne götürdü. Âniden durdu.

'Dinleyin!'

Yakınlardan pek çok kurdun uluması duyuldu. Sanki sesler elini kaldırması ile başlamış gibiydi, tıpkı şefin batonu ile büyük

1 *Konuğun... ayrılışını.* Alexander Pope'un Homer'in Odyssey'inin çevirisinden.

bir orkestranın müziğini başlatması gibi. Bir ân durduktan sonra, ağırbaşlı bir tavırla kapıya ilerledi, ağır sürgüleri çekti, ağır zincirleri çengellerinden çıkardı ve açmaya başladı.

Büyük bir şaşkınlık içinde kapının kilitli olmadığını gördüm. Şüpheyle her yere bakındım, ama hiçbir türden anahtar göremiyordum.

Kapı açılmaya başladığında kurtların uluması yükseldi ve öfke doldu; birbirine çarpan dişleri ile kırmızı çeneleri ve kör tırnaklı pençeleri açık kapıdan girdi. O ân Kont'a karşı gelmenin faydasız olduğunu anladım. Emrinde böyle müttefikler varken, hiçbir şey yapamazdım. Ama yine de kapı yavaş yavaş açılmaya devam etti ve arada yalnızca Kont'un bedeni duruyordu. Âniden sonumun o ânda, o şekilde gelebileceği düştü aklıma; kurtlara verilecektim, hem de kendi isteğimle. Fikirde, Kont'a yakışacak kadar büyük bir şeytani kötülük vardı ve son bir şans için bağırdım:

'Kapıyı kapatın; yarına kadar bekleyeceğim!' ve acı hayal kırıklığı yaşlarını saklamak için yüzümü ellerimle kapattım. Güçlü kolunun bir hareketi ile Kont kapıyı kapattı, büyük sürgüler tangırdayarak yerlerine oturdu ve sesleri koridorda yankılandı.

Sessizlik içinde kütüphaneye döndük ve bir iki dakika sonra kendi odama gittim. Kont Dracula'yı son gördüğümde, gözlerinde kırmızı zafer ışıltıları ve cehennemdeki Yahuda'nın koltuklarını kabartacak bir gülümseme ile, eliyle bana öpücük yolluyordu.

Odamdayken ve yatmak üzereyken, kapımda fısıldaşmalar duyduğumu sandım. Yavaşça yaklaşıp dinledim. Eğer kulaklarım beni aldatmadıysa, Kont'un sesini duydum:

'Geriye, geriye, kendi yerinize dönün! Zamanınız henüz gelmedi. Bekleyin. Sabırlı olun. Yarın gece, yarın gece sizin!' Alçak, tatlı bir kahkaha dalgası duyuldu, öfke içinde, hızla kapıyı açtım ve dışarıda dudaklarını yalayan üç korkunç kadını gördüm. Beni görünce hepsi dehşet verici kahkahaya katıldı ve ben kaçtım

Odama döndüm ve kendimi dizlerimin üzerine fırlattım. Demek sonum o kadar yakın, öyle mi? Yarın! Yarın! Tanrım, bana ve beni sevenlere yardım et!

30 *Haziran, sabah.* – Bunlar, bu günlüğe yazdığım son sözler olabilir. Şafaktan hemen önceye kadar uyudum ve uyandığım zaman kendimi dizlerimin üzerine attım, çünkü eğer Ölüm gelecekse, beni hazır bulmasına karar vermiştim.

Sonunda havada belirsiz bir değişim hissettim ve sabahın geldiğini anladım. Sonra horoz ötüşü geldi ve güvende olduğumu hissettim. Memnun bir yürekle kapımı açtım ve koridordan aşağı koştum. Kapının kilitli olmadığını görmüştüm ve kaçış şimdi önümdeydi. Hevesle titreyen ellerle zincirleri kancalarından çıkardım ve dev sürgüleri çektim.

Ama kapı kıpırdamadı. İçimi çaresizlik sardı. Kapıyı çektim, çektim ve ne kadar ağır olsa da, kapı kasasında tangırdayana kadar sarstım. Kilidin sürgüsünün kapalı olduğunu görebiliyordum. Ben Kont'un yanından ayrıldıktan sonra kilitlenmişti.

Sonra, her tehlikeyi göze alarak anahtarı elde etme arzusu beni ele geçirdi ve o zaman, duvarda tekrar sürünerek Kont'un odasına girmeye karar verdim. Beni öldürebilirdi, ama ehvenişer görünüyordu artık. Beklemeden doğu penceresine koştum ve daha önceki gibi duvarda sürünerek Kont'un odasına girdim. Boştu, ama bunu bekliyordum zaten. Anahtarı hiçbir yerde göremedim, ama altın yığını duruyordu. Köşedeki kapıdan geçtim, dönen merdivenleri indim, karanlık koridordan eski şapele girdim. Artık aradığım canavarı nerede bulacağımı çok iyi biliyordum.

Büyük kutu aynı yerde, duvarın yakınında duruyordu, ama kapağı üzerine konmuştu, henüz çivilenmemişti, ama çiviler çekiçle çakılmaya hazır, yerlerinde duruyordu. Anahtarı bulmak için bedeni aramam gerektiğini biliyordum, bu yüzden kapağı kaldırdım ve duvara dayadım; ve sonra ruhumu korku ile dolduran bir şey gördüm. Kont orada yatıyordu, ama sanki gençliği yenilenmiş gibi görünüyordu, çünkü beyaz saçları ve bıyığı karanlık bir demir grisine dönüşmüştü; yanakları daha dolgundu ve beyaz derisinin altı yakut kırmızısı görünüyordu; ağzı her zamankinden de kırmızıydı, dudaklarında taze kan damlaları vardı ve ağzının kenarlarından aşağı akıyor, çenesinden ve boynundan süzülüyordu. Derin, alev alev gözleri bile şişmiş etlerin arasına gömül-

müş gibi görünüyordu, çünkü gözkapakları ve göztorbaları kabarmıştı. Sanki korkunç yaratık tamamen kanla dolmuş gibiydi; doygunluk içinde bitkin düşmüş, pis bir sülük gibi yatıyordu orada. Ona dokunmak için üzerine eğilirken ürperdim ve tüm duyularım temasa isyan etti; ama aramak zorundaydım, yoksa mahvolurdum. Yaklaşan gece, kendi bedenimi o korkunç üçlü için benzer bir ziyafet sofrası halinde görebilirdi. Bedeni yokladım, ama anahtardan iz bulamadım. Sonra durup Kont'a baktım. Şişmiş yüzünde, beni deliye döndüren alaycı bir gülümseme vardı. Londra'ya nakledilmesine yardım edeceğim varlık buydu, belki gelecek yüzyıllar boyunca, milyonların içinde, kan arzusunu tatmin edecek, savunmasızları sarmalayacak yeni, gittikçe büyüyen bir yarı-iblisler çemberi yaratacaktı. Bu düşünce beni deliye döndürdü. Dünyayı böyle bir canavardan kurtarmak için korkunç bir arzuya kapıldım. Yakında ölümcül bir silah yoktu, ama işçilerin kutuları doldurmak için kullandığı bir küreği kaptım ve ucu aşağı gelecek şekilde, o nefret uyandıran yüze vurmak için yükseğe kaldırdım. Ama ben bunu yaparken baş döndü, gözler, tüm dehşetleri ile alev alev yanarak bana çevrildi. Görüntü beni felç etmiş gibiydi ve kürek elimde dönerek yüzü ıskaladı, yalnızca alında derin bir kesik açtı. Sonra kutunun üzerine düştü ve ben onu çekerken, ucu kapağın kenarına takılarak onu düşürdü ve korkunç şeyi gözlerimden sakladı. Gördüğüm son şey şişmiş surat, kan lekeli, sabit, kötülük dolu sırıtıştı ve kendi başına en derin cehennemde sahibinin yerini korurdu.

Bir sonraki hareketim ne olmalı, diye düşündüm, düşündüm, ama beynim alev almış gibiydi ve içimde ümitsizlik büyürken bekledim. Beklerken uzaktan, gittikçe yaklaşan neşeli seslerin çingene şarkıları söylediğini duydum ve şarkılarının içinde ağır tekerleklerin yuvarlanması, kırbaçların şaklaması vardı; Kont'un bahsettiği Szganyler ve Slovaklar geliyordu. Çevreme ve iğrenç bedeni taşıyan kutuya son bir bakış fırlattıktan sonra oradan kaçtım ve kapı açılır açılmaz dışarı fırlamaya niyetlenerek Kont'un odasına ulaştım. Kulak kabartarak dinledim ve aşağıda anahtarın büyük kilitte döndüğünü, ağır kapının açıldığını duydum. Ya içe-

ri girmek için bir başka yol vardı ya da birisi kilitli kapılardan birinin anahtarını taşıyordu. Sonra koridorda gümbürdeyen ve yankılanan ayak sesleri geldi. Mezar odasına koşmak için döndüm, orada yeni girişi bulabilirdim; ama o ânda sert bir esinti oldu ve dönen merdivenin kapısı, kasasındaki tozların uçmasına sebep olan bir şiddetle çarpılarak kapandı. Açmaya koştuğumda, ümitsizce sıkışmış olduğunu gördüm. Yine tutsak kalmıştım ve kaderimin ağları çevremde daha sıkı kapanıyordu.

Ben yazarken aşağıdaki koridorda ağır ayak sesleri yere konan ağır şeylerin gümbürtüsü var, kuşkusuz kutular ve içlerinde taşıdıkları toprak. Çekiç sesleri geliyor; kutuların kapakları çivileniyor. Şimdi ağır ayakların koridorda yürüdüklerini duyabiliyorum, arkalarından bir sürü aylak ayak geliyor.

Kapı kapandı ve zincirler şıngırdadı; kilitte dönen anahtar sesi geldi; anahtarın kilitten çıkarıldığını duyabiliyorum; sonra bir başka kapı açılıyor ve kapanıyor; kilit ve sürgünün gıcırtısını duyuyorum.

İşte! Ağır tekerlekler avluda ve taşlı yoldan aşağı yuvarlanıyor, kırbaçların şaklaması, uzaklaşan Szganyler korosu.

O korkunç kadınlarla şatoda yalnızım. Hah! Mina da bir kadın ve aralarında ortak tek bir şey yok. Onlar cehennemin şeytanları!

Onlarla yalnız kalmayacağım; şato duvarından, daha önce denediğimden daha aşağı inmeye çalışacağım. Yanıma, belki daha sonra ihtiyacım olur diye, biraz altın alacağım. Bu dehşet verici yerden çıkmanın bir yolunu bulabilirim.

Sonra da eve! En hızlı ve en yakın trene! Bu lanetli yerden, bu lanetli topraklardan, şeytanın ve çocuklarının hâlâ dünyevi ayaklarla yürüdükleri bu ülkeden uzağa!

En azından Tanrı'nın merhameti o canavarlardan daha iyi, uçurum dik ve yüksek. Ayaklarının dibinde insan uyuyabilir –bir insan olarak. Herkese elveda! Elveda Mina!

BEŞİNCİ BÖLÜM

BAYAN MİNA MURRAY'DEN
BAYAN LUCY WESTENRA'YA MEKTUP

9 Mayıs

SEVGİLİ LUCY,

Yazmakta bu kadar geciktiğim için beni affet, ama işlerim başımdan aşkındı. Öğretmen asistanı olarak hayat bazen zor olabiliyor. Seninle birlikte, deniz kıyısında, özgürce konuşabileceğimiz ve hayali şatolar kurabileceğimiz bir yerde olmak için can atıyorum. Son zamanlarda çok çalışıyorum, çünkü Jonathan'ın çalışmalarına ayak uydurmak istiyorum ve durmaksızın steno alıştırmaları yapıyorum. Evlendiğimiz zaman Jonathan'a faydalı olabilmeliyim ve iyi steno bilirsem, söylemek istediklerini bu şekilde yazabilir ve daha sonra daktilodan çekebilirim[39]. Bol bol daktilo alıştırması da yapıyorum. O ve ben bazen steno kullanarak yazışıyoruz ve yurtdışına yolculuk yaptığı zaman o, steno ile bir günlük tutuyor. Yanına geldiğim zaman ben de aynı şekilde bir günlük tutacağım. İki-sayfaya-bir-hafta-pazar-köşeye-sıkıştırılmış türden günlüklerden bahsetmiyorum, dilediğim zaman yazabileceğim bir tür günlüğü kastediyorum. Başka insanları ilgilendirecek fazla bir şey olacağını sanmıyorum; ama zaten onlar düşünülerek tutulmayacak. Paylaşmaya değer bir şey olursa bir gün Jonathan'a gösterebilirim, ama aslında bir alıştırma defteri olacak. Hanım gazetecilerin yaptığını gördüğüm şeyi yapmaya çalışacağım: röportaj yapmak, tasvirleri yazmak ve konuşmaları hatırlamaya çalışmak. Bir miktar alıştırma ile insanın gün boyunca olan bitenleri ve işittiklerini hatırlayabildiğini duydum. Neyse, göreceğiz. Buluştuğumuz zaman bütün küçük planlarımı sana

anlatacağım. Jonathan'dan, Transilvanya'dan yalnızca aceleyle yazılmış birkaç satır aldım. İyi ve yaklaşık bir hafta içinde dönüyor olacak. Anlatacaklarını dinlemeye can atıyorum. Yabancı ülkeler görmek çok güzel olmalı. Acaba biz –yani Jonathan ve ben– birlikte gidebilecek miyiz? Saat on zili çalıyor. Hoşçakal.

Seni seven

MINA

Yazdığın zaman bana haberlerden bahset. Uzun zamandır bana bir şey anlatmıyorsun. Dedikodular duydum, özellikle uzun boylu, yakışıklı, kıvırcık saçlı bir adam hakkında???

Mektup, Lucy Westenra'dan Mina Murray'e

17 Chatham Caddesi
Çarşamba

SEVGİLİ MINA,

Kötü bir mektup arkadaşı olmak konusunda beni *çok* haksızca suçladığını söylemek zorundayım. Ayrıldığımızdan beri ben sana *iki kez* yazdım ve senin ancak son mektubun *ikinci* mektubundu. Dahası, sana anlatacak hiçbir şeyim yok. Gerçekten, ilgini çekecek hiçbir şey yok. Kasaba bugünlerde çok hoş ve sık sık resim galerilerine, yürüyüşlere ve parkta gezilere çıkıyoruz. Uzun, kıvırcık saçlı adama gelince, son konserde benimle birlikte olan olmalı. Anlaşılan birisi masal anlatmış sana. O, Bay Holmwood idi. Sık sık bizi görmeye geliyor ve annemle çok iyi anlaşıyorlar, konuşacak çok şeyleri var. Bir süre önce, zaten Jonathan ile nişanlı olmasan *sana çok uygun olacak* birisi ile tanıştık. Mükemmel bir *parti*,[1] yakışıklı, zengin ve iyi bir aileden. Bir doktor ve gerçekten akıllı. Bir düşün! Yalnızca yirmi dokuz yaşında ve koca bir tımarhane tamamen onun yönetimi altında. Onu benimle Bay Holmwood tanıştırdı ve bizi görmek için buraya geldi, artık sık sık geliyor. Bence gördüğüm en kararlı ve aynı zamanda en sakin adam. Asla ağırbaşlılığı elden bırakmıyor. Hastaları üzerinde fevkalade bir gücü olması gerektiğini tahmin ediyorum. İnsanın yü-

1 *Parti.* Evlenilebilecek biri, özellikle de ekonomik durumu, vs. düşünüldüğünde

züne doğrudan bakmak gibi bir alışkanlığı var, sanki düşüncelerini okumaya çalışıyormuş gibi. Bunu bana sık sık uyguluyor, ama çetin cevize çattığını düşünüyorum. Aynadan biliyorum bunu. Hiç kendi yüzünü okumaya çalıştın mı? *Ben yapıyorum* ve sana hiç de kötü bir çalışma olmadığını söyleyebilirim, hiç denemediysen, seni hayal edemeyeceğin kadar huzursuz ediyor. Bana, ilginç bir psikolojik çalışma konusu olabileceğimi söylüyor ve alçakgönüllülükle ona katılıyorum. Bildiğin gibi, en yeni modaları anlatabilecek kadar giyime ilgi duymuyorum. Giysiler baş belasından başka bir şey değil. İşte, yine argo, ama boş ver; Arthur bunu her gün söylüyor. İşte, her şeyi açığa vurdum. Mina, *çocukluğumuzdan* bu yana tüm sırlarımızı birbirimize anlattık; birlikte uyuduk, birlikte yemek yedik, birlikte güldük ve ağladık; ve şimdi, zaten söylemiş olmama rağmen, daha fazlasını söyleyeceğim. Ah, Mina, tahmin edemiyor musun? Ona âşığım. Yazarken yüzüm kızarıyor, çünkü onun da beni sevdiğini *düşünmeme* rağmen, bana sözlerle söylemedi. Ama, ah, Mina, ona âşığım; ona âşığım; ona âşığım! İşte, bu bana iyi geldi. Keşke yanımda olsaydın, hayatım, hep yaptığımız gibi ateşin başında ev kıyafetleriyle oturuyor olsaydık; o zaman sana neler hissettiğimi anlatmaya çalışırdım. Bunu sana bile nasıl yazabildiğimi merak ediyorum. Durmaya korkuyorum, yoksa mektubu yırtıp atacağım ve durmak istemiyorum, çünkü sana her şeyi anlatmayı *o kadar* istiyorum ki. Senden *hemen* mektup bekliyorum, bu konuda ne düşünüyorsun, bana söyle. Mina, bırakmam gerek. İyi geceler. Dualarında beni kutsa ve, Mina, mutluluğum için dua et.

LUCY

Not. – Bunun bir sır olduğunu sana söylememe gerek yok. Tekrar iyi geceler.

L.

Mektup, Lucy Westenra'dan Mina Murray'e

24 Mayıs

SEVGİLİ MINA,

Tatlı mektubun için teşekkürler, teşekkürler ve yine teşekkür-

ler! Sana anlatmak ve senin duygudaşlığına sahip olmak çok güzeldi.

Canım, yağmaz yağmaz da, sel gibi inermiş. Eski atasözleri ne kadar yerinde. İşte buradayım, eylülde yirmi yaşıma basacağım ve bugüne kadar hiç evlenme teklifi almadım, tek bir tane bile ve bugün üç tane birden aldım. Bir düşün! Bir günde ÜÇ teklif! Korkunç değil mi? Diğer iki zavallı adam için üzülüyorum, gerçekten, gerçekten üzülüyorum. Ah, Mina, o kadar mutluyum ki, ne yapacağımı bilemiyorum. Üç teklif! Ama, ne olur kızların hiçbirine anlatma, yoksa hepsi abartılı fikirlere kapılırlar ve eve döndükleri ilk gün en azından altı teklif almazlarsa kendilerini incinmiş ve önemsenmemiş hissederler. Bazı kızlar o kadar kibirli oluyorlar ki! Sen ve ben, Mina hayatım, nişanlanmış ve kısa süre sonra evli, yaşlı kadınlar olarak yerleşecek olanlar, kibri küçük görebiliriz. Eh, sana üçünü de anlatmalıyım, ama sır olarak saklamalısın hayatım, *herkesten*, elbette, Jonathan dışında. Ona anlatacaksındır, çünkü senin yerinde ben olsaydım, kuşkusuz Arthur'a anlatırdım. Bir kadın kocasına her şeyi anlatmalı –sence de öyle değil mi, canım? – ve adil olmalıyım. Erkekler kadınların, özellikle de karılarının kendileri kadar adil olmalarını ister ve kadınlar, korkarım, her zaman olmaları gerektiği kadar adil değillerdir. Eh, canım, bir numara öğle yemeğinden hemen önce geldi. Sana ondan bahsetmiştim, Dr. John Seward, tımarhaneci adam, güçlü bir çenesi ve güzel bir alnı olan. Dış görünüşü çok serinkanlıydı, ama yine de sinirliydi. Anlaşılan, bütün o küçük şeyler hakkında alıştırma yapıp duruyormuş ve onları hatırladı; ama neredeyse ipek şapkasının üzerine oturmayı beceriyordu, serinkanlı iken erkeklerin yapmadığı bir şeydir bu ve sonra rahat görünmek istediği zaman bir neşterle öyle bir oynamaya başladı ki, çığlık atmak geldi içimden. Benimle büyük bir açıklıkla konuştu, Mina. Bana, beni o kadar az tanımasına rağmen onun için ne kadar değerli olduğumu ve ben ona yardım ederken, onu neşelendirirken hayatının neye benzeyeceğini anlattı. Bana, onu sevmiyorsam ne kadar mutsuz olacağını anlatmak üzereydi, ama ağladığımı görünce bir hayvan olduğunu, mevcut üzüntüme da-

ha fazlasını eklemeyeceğini söyledi. Sonra birdenbire durdu ve zaman içinde onu sevip sevemeyeceğimi sordu ve ben başımı iki yana salladığım zaman elleri titredi ve sonra tereddütle, bana zaten bir başkasını sevip sevmediğimi sordu. Çok hoş bir şekilde konuştu, benden sırrımı koparıp almaya çalışmayacağını, yalnızca bilmek istediğini, çünkü eğer bir kadının yüreği özgürse bir adamın umudu olabileceğini söyledi. Ve sonra, Mina, ona birisi olduğunu söylemeyi görev bildim. Ona bu kadarını söyledim yalnızca ve sonra ayağa kalktı ve çok güçlü ve çok ciddi görünerek ellerimi ellerine aldı ve mutlu olacağımı umduğunu, eğer bir gün bir dost ararsam, onu en iyi dostum saymam gerektiğini söyledi. Ah, Mina canım, ağlamaktan kendimi alamıyorum; ve bu mektubun lekeli olmasını affetmelisin. Evlenme teklifi almak çok güzel, ama seni dürüstçe sevdiğini bildiğin zavallı bir adamın kalbi kırık bir şekilde gitmesini görmek ve o ân ne söylerse söylesin, hayatından çıkıp gittiğini bilmek, hiç de mutluluk verici değil. Hayatım, şimdilik burada durmalıyım, o kadar mutlu olmama rağmen kendimi o kadar mutsuz hissediyorum ki.

Akşam.

Arthur biraz önce gitti ve mektubu bıraktığımdan çok daha iyi hissediyorum kendimi, sana günü anlatmaya devam edebilirim. Eh, hayatım, iki numara öğle yemeğinden sonra geldi. Çok iyi bir adam, Texas'tan bir Amerikalı ve o kadar genç, o kadar taze görünüyor ki, o kadar çok yere gitmiş ve o kadar çok macera yaşamış olması imkansız geliyor. Kulağına, siyah bir adam tarafından olsa bile, onca tehlikeli sözlerin akıtıldığı zavallı Desdemona'yı anlıyorum. Bence biz kadınlar öyle korkağız ki, bir erkeğin bizi korkularımızdan kurtaracağını sanarak onunla evleniyoruz. Artık bir erkek olsaydım ve bir kızın bana âşık olmasını isteseydim ne yapacağımı biliyorum. Hayır, bilmiyorum aslında, çünkü işte, Bay Morris bana bir sürü hikaye anlattı ve Arthur hiç anlatmadı ve yine de –Hayatım, biraz öne geçtim. Bay Quincey P. Morris beni yalnız buldu. Bir erkek bir kızı hep yalnız buluyor sanki. Hayır, bulmuyor aslında, çünkü Arthur iki kere şans *yarat-*

maya çalıştı, üstelik ben de elimden geldiğince ona yardımcı oldum; artık bunu söylemeye utanmıyorum. Sana peşin peşin Bay Morris'in her zaman argo konuşmadığını söylemeliyim –yani, asla yabancılarla ya da yabancıların önünde konuşmuyor, çünkü aslında çok iyi bir eğitime ve mükemmel bir terbiyeye sahip– ama onun Amerikan argosu kullanmasını duymanın beni eğlendirdiğini anladı ve ben varken ve şok olacak başka kimse yokken, çok komik şeyler söyledi. Korkarım, hayatım, her şeyi kendisi uydurmak zorunda kalıyordu, çünkü her söylediği, ne söylemesi gerekiyorsa, mükemmel bir şekilde uygun düşüyordu. Ama argo böyle bir şey işte. Ben hiç argo konuşur muyum, bilmiyorum; Arthur'un bundan hoşlanıp hoşlanmadığını bilmiyorum, çünkü şimdiye kadar onun argo konuştuğunu görmedim. Eh, Bay Morris yanıma oturdu ve olabildiğince mutlu ve neşeli görünüyordu, ama yine de sinirli olduğunu anlayabiliyordum. Elimi eline aldı ve çok tatlı bir şekilde şunları söyledi.

'Bayan Lucy, küçük ayakkabılarınızın bağcıklarını bağlayacak kadar iyi bir adam olmadığımı biliyorum, ama bence öyle bir adamı beklemeye kalkarsanız, pes ettiğinizde, hâlâ arayan o lambalı yedi genç kadına katılırsınız. Neden eteklerinizi toplayıp benimle gelmiyorsunuz, çifte koşumları takar, o uzun yola birlikte çıkarız?'

Eh, o kadar neşeli, o kadar iyi niyetli görünüyordu ki, onu reddetmek zavallı Dr. Seward'ı reddetmenin yarısı kadar zor gelmedi, bu yüzden olabildiğince neşeli bir şekilde, etek toplamaktan anlamadığımı ve henüz koşuma gelecek kadar evcilleşmediğimi söyledim. Sonra, neşeli bir tavırla konuştuğunu ve onun için bu kadar ciddi, bu kadar önemli bir konuda böyle davranarak hata yaptıysa, onu affedeceğimi umduğunu söyledi. Bunu söylerken o kadar ciddi görünüyordu ki, ben de biraz ciddileşmekten kendimi alamadım. Biliyorum, Mina, benim korkunç bir çapkın olduğumu düşüneceksin –ama bir günde ikinci teklifi alınca heyecanlanmaktan kendimi alamadım. Ve sonra, hayatım, ben bir sözcük daha söyleyemeden mükemmel bir aşk sözcükleri seli dökmeye başladı, yüreğini ve ruhunu ayaklarımın dibine serdi. O

kadar içten görünüyordu ki, bir daha asla, bir erkeğin hep şakacı davranması gerektiğini ve zaman zaman neşeli davranan birisinin hiç içten olmadığını düşünmeyeceğim. Sanırım yüzümde onu engelleyen bir şey gördü, çünkü âniden durdu ve erkeksi bir hararetle, serbest olsaydım onu sevebileceğimi söyledi:

'Lucy, sen dürüst yürekli bir kızsın, biliyorum. Senin, ruhunun en derin yerlerine kadar tertemiz olduğunu düşünmeseydim burada, şimdi konuştuğum gibi konuşmazdım seninle. İyi bir adamın bir diğerine söyleyeceği gibi söyle bana, sevdiğin bir başkası mı var? Eğer varsa, seni bir daha zerre kadar olsun rahatsız etmeyeceğim, eğer sen izin verirsen, çok sadık bir dostun olacağım.'

Sevgili Mina, neden kadınlar onlara hiç layık değilken erkekler bu kadar asil oluyor? Ben oturmuş, o yüce yürekli, gerçek beyefendi ile eğleniyordum. Gözyaşlarına boğuldum –korkarım, hayatım, bu mektubun birden fazla açıdan sulu olduğunu düşüneceksin– ve kendimi gerçekten de kötü hissediyordum. Neden bir kız, üç adamla ya da onu kaç kişi istiyorsa o kadar kişiyle evlenemiyor ve bunca dertten kurtulamıyor? Ama bu sapkınlık ve böyle konuşmamalıyım. Söylemekten memnunum ki, bir yandan ağlamama rağmen, Bay Morris'in gözlerine bakmayı ve onunla içtenlikle konuşmayı başardım:

'Evet, sevdiğim biri var, ama henüz beni sevdiğini bile söylemedi.' Onunla açıkça konuşmakta haklıydım, çünkü yüzü aydınlandı ve iki elini uzatıp benim ellerimi tuttu –sanırım ben ellerimi onun ellerine koydum– ve yürekten, şöyle söyledi:

'İşte benim cesur kızım. Dünyadaki başka herhangi bir kızı kazanmak için zamanında gelmektense, seni kazanma şansı için geç kalmak daha iyi. Ağlama, canım. Eğer benim içinse, ben çetin cevizimdir ve ayakta karşılıyorum bunu. Eğer o diğer adam kendi mutluluğundan haberdar değilse, eh, en kısa zamanda aramaya başlasa iyi olur, aksi halde karşısında beni bulur. Küçük kız, senin dürüstlüğün ve yüreğin beni dostun kıldı ve bu, bir âşıktan daha nadirdir; bir şekilde daha az bencilcedir. Canım, şu ân ile sonraki dünya arasında oldukça yalnız bir yürüyüşüm olacak. Ba-

na bir öpücük vermez misin? Arada bir karanlığı uzaklaştıracak bir şey olacaktır. Biliyorsun, eğer istersen yapabilirsin, çünkü diğer iyi adam –iyi bir adam olmalı, hayatım, aksi halde ona âşık olmazdın– henüz seninle konuşmadı.' Bu beni ikna etti, Mina, çünkü çok cesur ve tatlıydı ve rakibine karşı asildi de –öyle değil mi?– ve çok üzgündü; bu yüzden eğildim ve onu öptüm. Ellerim ellerinde ayağa kalktı ve yüzüme bakarken –korkarım fena halde kızarmıştım– şöyle dedi:

'Küçük kız, elini tutuyorum ve beni öptün ve eğer bunlar bizi dost kılmayacaksa, hiçbir şey kılmayacaktır. Bana karşı gösterdiğin tatlı dürüstlük için sağol ve hoşçakal.' Elimi sıktı ve şapkasını alıp, bir daha arkasını dönmeden, tek bir gözyaşı dökmeden, titremeden, duraksamadan odadan çıktı; ve ben bir bebek gibi ağladım. Ah, neden böyle bir adam, dışarıda üzerinde yürüdüğü toprağa tapınacak onca kız varken mutsuz olmak zorunda? Biliyorum, serbest olsaydım ben tapınırdım –ama serbest olmak istemiyorum. Canım, bu beni oldukça altüst etti ve sana bunlardan bahsettikten sonra mutluluk hakkında yazamayacağımı biliyorum ve mutlu olana kadar üç numarayı yazmak istemiyorum.
–Seni hep seven

LUCY.

Not. – Ah, üç numara hakkında –sana üç numaradan bahsetmeme gerek yok, öyle değil mi? Dahası, her şey çok karışıktı; odaya geleli daha bir dakika olmamış gibiydi ki, kolları bana dolanmıştı bile ve beni öpüyordu. Çok, çok mutluyum ve bunu hak edecek ne yaptım, bilmiyorum. Bana böyle bir âşık, böyle bir koca, böyle bir arkadaş gönderdiği için Tanrı'ya minnettar olduğumu göstermeye daha çok çalışmalıyım gelecekte.

Hoşçakal.

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ (*fonografla tutulmuştur*)

25 Nisan. – Bugün iştahsızım. Yemek yiyemiyorum, uyuyamıyorum, bu yüzden, bunların yerine günlük. Dünkü reddedilmemden sonra içimde bir boşluk var; dünyadaki hiçbir şey yap-

maya değer görünmüyor... Bu tür bir şeyin tek tedavisinin çalışmak olduğunu bildiğim için, hastaların arasına indim. Bana oldukça ilgi çekici bir çalışma konusu teşkil eden birini seçtim. Fikirleri o kadar tuhaf, normal delilerden o kadar farklı ki, onu elimden geldiğince iyi anlamaya karar verdim. Bugün bu gizemin özüne daha önceki zamanlardan daha yaklaşmış gibiydim.

Onu daha önce yaptığımdan daha kapsamlı bir şekilde sorguladım, sanrılarının gerçeklerine hâkim olmayı hedefliyordum. Şimdi görüyorum ki, bunu yaparken tavırlarımda bir miktar zalimlik vardı. Onu çılgınlık noktasına varana kadar tutmayı istiyor gibiydim –hastalarda, cehennem ağzı gibi kaçındığım bir şeydir bu. (*Not.* hangi şartlarda cehennemden kaçınmazdım?) *Omnia Romae vernalia sunt.*[1] Cehennemin bir bedeli var! *verb. sap.*[2] Eğer bu içgüdünün arkasında dikkate değer herhangi bir şey varsa, daha sonra detaylı olarak takip etmek iyi olacak, bu yüzden bunu yapmaya hemen başlamalıyım, demek ki –

R. M. Renfield, *aetat.* 59[3] – İyimser huylu; büyük fiziksel gücü var; ürkütücü derecede kolay heyecanlanıyor; hüzün dönemleri anlayamadığım sabit bir fikirle sonlanıyor. Sanırım iyimser huy ve rahatsız edici etki, zihinsel olarak yaratılan bir son ile bitiyor; muhtemelen tehlikeli bir adam, bencil değilse tehlikeli olması mümkün. Bencil insanlarda ihtiya, düşmanlarına ve kendilerine karşı güvenli bir zırhtır. Bu konuda düşündüğüm şu; "ben" sabit nokta iken, merkezcil güç merkezkaç güçle dengededir: bir görev, bir ülkü, vs. sabit nokta iken, ikinci güç üstündür ve ancak bir tesadüf ya da tesadüfler dizisi onu dengeleyebilir.

Mektup, Quincey P. Morris'ten Saygıdeğer Arthur Holmwood'a

25 Mayıs

SEVGİLİ ART,

Ovalarda, kamp ateşinin yanında hikayeler anlattık; ve Mar-

1 *Omnia Romae vernalia sunt.* Tüm Romalılar satın alınabilir.

2 *Verb sap. Verbatum sapienti sat est* deyişinin kısaltılmışı, 'bilge adama bir söz yeter,' anlamına gelir.

3 *Aetat.* Latince, yaş.

kiz Adaları'na çıkma teşebbüsünden sonra birbirimizin yaralarını sardık; ve Titicaca kıyılarında birbirimizin sağlığına içtik. Anlatılacak daha fazla hikaye, sarılacak başka yaralar ve şerefine kadeh kaldırılacak bir başkasının sağlığı var. Bu gece benim kamp ateşimin yanında olmaz mı bu? Sana sormakta tereddüt etmiyorum, çünkü belirli bir hanımın bir akşam yemeğine sözü olduğunu ve serbest olduğunu biliyorum. Yalnızca bir kişi daha olacak, Kore'den eski dostumuz, Jack Seward. O da geliyor ve ikimiz de şarap kadehinin üzerinde gözyaşlarımızın birbirine karışmasını ve tüm yüreğimizle, Tanrı'nın yarattığı en asil ve kazanılmaya en layık olan yüreği kazanan, dünyadaki en mutlu adamın sağlığına içmek istiyoruz. Sana yürekten hoşgeldin diyeceğimize, sevgiyle selamlayacağımıza, kendi sağ elin kadar sadık olacağımıza söz veriyoruz. Belli bir çift gözün şerefine çok içersen, seni eve bırakacağımıza ikimiz de yemin edeceğiz. Gel!

Hep ve daima, senin,

QUINCEY P. MORRIS.

Arthur Holmwood'dan Quincey P. Morris'e Telgraf

26 Mayıs

Bana her zaman güvenebilirsin. İkinizin de kulaklarınızı çınlatacak mesajlar taşıyorum.

ART.

ALTINCI BÖLÜM

MINA MURRAY'İN GÜNLÜĞÜ

24 Haziran. Whitby. – Lucy, her zamankinden daha tatlı ve güzel görünerek, beni istasyonda karşıladı ve fazla odalarının olduğu Crescent'deki eve sürdük arabamızı. Burası çok güzel bir yer. Küçük bir ırmak olan Esk, limana yaklaştıkça genişleyen derin bir vadide akıyor. Yüksek payandalı büyük bir viyadük üzerinden geçiyor ve payandaların arasından manzara, her nasılsa, olduğundan da uzak görünüyor. Vadi harika bir yeşillikte ve o kadar dik ki, iki taraftaki yüksek yerlerdeyken, aşağıyı görecek kadar yakında değilsen, yalnızca tam karşıyı görüyorsun. Eski kasabanın evleri –bizden uzak taraf– tamamen kırmızı çatılı, bir şekilde, Nuremberg'de gördüğümüz resimler gibi, birbirinin üzerine yığılmış gibi görünüyor. Kasabanın tam üzerinde Whitby Manastırı'nın harabeleri var. Manastır, Danimarkalılar tarafından yağmalanmıştı ve 'Marmion'un[1] bir kısmında, kızın duvara gömüldüğü sahnede geçiyor. Çok asil bir harabe, çok büyük ve güzel, romantik parçalarla dolu; pencerelerden birinde beyaz bir hanımefendinin göründüğüne dair efsaneler var. Manastır ile kasaba arasında bir başka kilise var, çevresinde kabir taşlarıyla dolu bir mezarlığı olan bir semt kilisesi. Bana göre bu, Whitby'nin en güzel noktası, çünkü tam kasabanın üzerinde ve limanın tamamını ve denize doğru uzanan, Kettleness dedikleri buruna kadar körfezi görüyor. Limana o kadar dik iniyor ki, orada toprak kısmen aşağı düşmüş ve mezarların bazıları zarar görmüş. Bir yerde mezarların taşları kısmen, aşağıdaki kumlu yola kadar uza-

1 *Marmion.* Sir Walter Scott'a ait, aynı isimli, 1808'de yayımlanan anlatıma atıfta bulunulmaktadır. Şövalye Marmion'un aşkı uğruna rahibe yemininden dönen Constance de Beverley'i anlatır.

nıyor. Kilise avlusu boyunca patikalar ve yanlarında oturacak sıralar var; ve insanlar gidip tüm gün orada oturuyor, güzel manzarayı seyrediyor, esintinin tadını çıkarıyor. Ben de sık sık gelip burada çalışacağım. Şu ânda da, defterim dizlerimin üzerinde, yanımda oturan üç yaşlı adamın konuşmalarını dinleyerek yazıyorum. Tüm gün burada oturup konuşmak dışında hiçbir şey yapmıyor gibiler.

Aşağıda liman serili, uzak tarafta, denize doğru uzanan uzun, granit bir duvar var, ucu dışa doğru kıvrılıyor ve bunun ortasında bir deniz feneri var. Dışında ağır bir deniz duvarı uzanıyor. Yakın tarafta, deniz duvarı ters bükülmüş bir dirsek oluşturuyor ve onun ucunda da bir deniz feneri var. İki rıhtım arasında limana açılan, sonra âniden genişleyen dar bir aralık var.

Gelgitte deniz yükselince güzel oluyor; ama deniz alçaldığında sığlaşıyor ve pek bir şeye benzemiyor. Yalnızca kumların arasında akan Esk ve orada burada kayalar oluyor. Limanın dışında, bu tarafta, yaklaşık yarım mil boyunca büyük bir mercan resifi yükseliyor, keskin kenarları güney fenerinin hemen arkasından başlıyor. Sonunda çanı olan bir şamandıra var, kötü havalarda şamandıra sallanıyor ve rüzgara yas dolu bir ses salıveriyor. Buradaki bir efsaneye göre bir gemi kaybolduğu zaman denizde çanlar duyulurmuş. Yaşlı adama bu konuyu sormalıyım; bu tarafa geliyor...

Bu tuhaf bir yaşlı adam. Çok yaşlı olmalı, yüzü tamamen bir ağacın kabuğu gibi boğum boğum ve kırışmış. Bana yüz yaşına yakın olduğunu, Waterloo Savaşı sırasında Grönland balıkçı filosunda denizci olduğunu anlattı. Korkarım çok şüpheci bir insan, çünkü ona denizdeki çanları ve manastırdaki Beyaz Hanım'ı sorduğumda, aksi aksi şöyle dedi:

'Ben olsam kafamı bunlara yormazdım, küçükhanım. Bunların hepsi eskidi. Dikkat et, hiç olmadı demiyorum, benim zamanımda olmadı, diyorum. Yeni gelenler, turistler için falan iyi, ama senin gibi cici bir genç hanım için değil. York ve Leeds'den gelen, tuzlanmış ringa balığından başka bir şey yemeyen ve çaydan başka bir şey içmeyen o ayakçı-turistler her şeye inanır. Merak edi-

yorum, kim onlara bu yalanları anlatma zahmetine giriyor –gazeteler bile ahmakça şeylerle dolu.' İlginç şeyler öğrenebileceğim iyi bir insan olduğunu düşündüm, böylece ona eski günlerdeki balina avcılığı konusunda bana birşeyler anlatıp anlatmayacağını sordum. Tam başlamaya hazırlanıyordu ki, saat altıyı vurdu, bunun üzerine hemen ayağa kalkmaya davrandı ve şöyle dedi:

'Artık eve gitmeliyim, küçükhanım. Torunum çay hazırken bekletilmekten hoşlanmaz, çünkü benim merdivenleri inmem zaman alır, o kadar çoklar ki; ve küçükhanım, zamanı gelince karnım fena acıkıyor.'

Aksayarak uzaklaştı, elinden geldiğince hızla merdivenden aşağı seğirttiğini görebiliyordum. Merdiven buranın en büyük özelliklerinden biri. Kasabadan kiliseye kadar çıkıyor, yüzlerce basamağı var –kaç tane bilmiyorum– ve hafif bir kıvrım ile dönüyorlar; eğim o kadar az ki, bir at bile kolayca inip çıkabilir. Sanırım eskiden Manastır ile bir ilgileri varmış. Ben de eve gideceğim. Lucy annesiyle birlikte misafirliğe gitti ve yalnızca görev ziyaretleri olduğu için ben gitmedim. Bu saate kadar eve dönmüşlerdir.

1 Ağustos. – Bir saat önce Lucy ile buraya geldim ve benim yaşlı dostum ve hep gelip ona katılan diğer ikisi ile çok ilginç bir sohbet ettik. Aralarında Bay Kahin[1] olduğu anlaşılan dostumun, zamanında oldukça diktatör kişilikli biri olduğunu düşünüyorum. Hiçbir şeyi kabul etmiyor ve herkesi tersliyor. Eğer tartışmada galebe çalamıyorsa, kabadayılığa başlıyor ve sonra karşısındakinin sessizliğini, kendi görüşlerini kabullenmesi olarak kabul ediyor. Lucy bahçe elbisesi içinde tatlı ve güzel görünüyordu; buraya geldiğinden beri güzel bir renk aldı. Biz oturduğumuz zaman yaşlı adamların gelip onun yanında oturmak için zaman kaybetmediklerini fark ettim. Yaşlı insanlara karşı o kadar tatlı ki; sanırım hepsi oracıkta ona âşık oldular. Benim yaşlı adamım bile di-

1 *Bay Kahin.* Orijinali Sir Oracle. Venedik Taciri'nde Gratiano'dan I, 1, 93-4 'Ben 'Bay Kahin'im/Ve ben ağzımı açtığımda başka köpek havlamasın!'

renemedi ve onunla zıtlaşmadı, ama bunun yerine benim payımı iki katına çıkardı. Ona efsanelerden bahsettim ve hemen bir tür vaaza girişti. Hatırlamalı ve yazmalıyım:

'Hepsi baştan sona ahmakça; işte bu, başka bir şey değil. Bütün bu lanetler, hayaletler, öcüler, ölüm habercileri, ifritler ve onlarla ilgili her şey, yalnızca çocukları ve yarım akıllı kadınları çığlık çığlığa bağırtmak için uydurulmuş şeyler. Sabun köpüğü o kadar! Bütün o korkunçluklar, işaretler ve uyarılar, hepsi papazlar ve kötücül mürekkep yalamışlar ve demiryolu çığırtkanları tarafından, insanların aklı yerinden oynasın diye ve insanlar aksi halde yapmadıkları şeyleri yapsınlar diye uyduruluyor. Düşününce sinirlerim tepeme çıkıyor. Sanki gazetelere yalanlar basmaları ve vaaz verirken yalan söylemeleri yetmiyormuş gibi, bir de onları mezartaşlarına işliyorlar. İstediğin yere bak; şu taşların hepsi, gururla başlarını kaldırmış gibi dimdik duruyorlar ya, aslında üzerlerine yazılı yalanların ağırlığı ile devriliveriyorlar. "Burada bilmemkimin bedeni yatıyor" ya da, "Bilmemkimin kutsal anısına" yazıyor hepsinde, ama yarısının altında hiç kimse yok ve bırak kutsal olmasını, kimsenin anısına kimse aldırmıyor! Hepsi yalan, öyle ya da böyle, yalan, o kadar! Kıyamet Günü'nde, ne kadar iyi insanlar olduklarını kanıtlamak için mezartaşlarını sürükleyerek geldikleri zaman, amma da şamata çıkacak; denizin dibinde yatıp durmaktan elleri kayganlaşmış, taşlarını tutamayacaklar bile.'

Yaşlı adamın kendinden memnun, kafadarlarının onayını bekleyerek çevresine bakınırkenki tavrından, 'gösteriş yaptığını' anlayabiliyordum, bu yüzden devam etmesi için ortaya bir laf attım:

'Ah, Bay Swales, ciddi olamazsınız. Kuşkusuz bu mezartaşlarının hepsi yanlış değildir, değil mi?'

'Muhtemelen! Yanlış olmayan zavallı birkaç tanesi vardır, insanları olduklarından da iyi göstermeleri dışında, çünkü bir tas suyun deniz olduğunu söyleyecek insanlar bulunur. Bunların hepsi yalan. Bir bak hele; sen buraya gelen bir yabancısın ve bu kilise bahçesini görüyorsun.' Başımı salladım, çünkü onaylama-

nın daha iyi olacağını düşündüm, ama lehçesini tam olarak da anlamıyordum. Kilise ile ilgili bir şey olduğunu biliyordum. Devam etti: "Ve bütün bu taşların burada gömülmüş insanları dosdoğru anlattığını düşünüyorsun, değil mi?" Yine başımı salladım. 'İşte yalan burada işin içine giriyor. Neden, bu yataklardan, cuma gecesi ihtiyar Dun'ın "bacca-kutusu" kadar boş olan bir sürü var.' Arkadaşlarından birini dürttü ve hepsi güldüler. 'Nasıl tersi olabilir ki? Şuna bak, şurada, en arkada olana; git, oku!' Gidip okudum:

'Edward Spencelagh, usta denizci, Andres kıyılarından korsanlarca öldürüldü, Nisan 1584, 30.' Geri geldiğimde Bay Swales devam etti:

'Onu gömülmesi için kim geri getirdi, merak ediyorum. Andres kıyılarında öldürülmüş! Sen de onun burada gömülü olduğunu sanıyordun! Ama ben sana, kemikleri yukarıdaki Grönland Denizi'nde yatan en az on insan sayabilirim' –kuzeye işaret etti– 'ya da akıntılar onları nereye sürüklemişse. Taşları hep buralarda. Genç gözlerinle buradan üzerlerinde yazılı yalanları okuyabilirsin sen. Bu, Braithewaite Lowrey –babasını tanırdım, Grönland açıklarında, '20'de *Lively*'de kayboldu; veya Andrew Woodhouse, aynı denizlerde, 1777'de boğuldu ya da John Paxton, Farewell Burnu'nda, bir sene sonra boğuldu ya da ihtiyar John Rawlings; dedesi benimle açılırdı, Finlandiya Körfezi'nde, '50'de boğuldu. Sence bütün bu adamlar İsrafil'in borusu ötünce Whitby'ye mi koşacaklar? Ben hiç sanmıyorum! Sana söylüyorum, hepsi itişip kakışarak buraya geldiklerinde, bizim eski günlerde buzun üzerinde yaptığımız kavgalara benzeyecek; sabahtan akşama kadar birbirimize girerdik, sonra da kutup ışıklarında yaralarımızı sarardık' Anlaşılan bu yerel bir şaka idi, çünkü yaşlı adam bunun üzerine keh keh güldü ve kafadarları ona zevkle eşlik etti.

"Ama,' dedim, 'herhalde söylediklerinizin tam olarak doğru değildir, çünkü tüm zavallı insanların ya da ruhlarının, Kıyamet Günü'nde mezar taşlarını yanlarında taşımak zorunda kalacakları varsayımından hareket ediyorsunuz. Sizce bu gerçekten gerek-

li olacak mı?'

'Eh, yoksa neden mezar taşı dikiyorlar ki? Sen buna cevap ver, küçükhanım!'

'Akrabalarını memnun etmek için, herhalde.'

'Akrabalarını memnun etmek için, herhaldeymiş!' Bunu büyük bir horgörü ile söyledi. 'Üzerlerinde yalanlar yazdığını bilmek akrabalarını nasıl memnun edecek ki, üstelik buradaki herkes onların yalan olduğunu bilirken?' Bir dayanak olarak, ayaklarımızın dibine konulmuş, üzerine, yamaca yakın bir sıra yerleştirilmiş taşa işaret etti. 'Şu yatay taşın üzerindeki yazıları oku,' dedi. Oturduğum yerden harfler ters görünüyordu, ama Lucy karşısındaydı ve eğilerek okudu:

'"George Canon'ın kutsal anısına, görkemli bir diriliş umarak, 29 Haziran 1872'de, Kettleness'deki kayalardan düşerek öldü. Yaslı annesi tarafından, sevgili oğlu için bu taş dikildi." Annesinin tek oğluydu ve kadın da duldu. Gerçekten de, Bay Swales, bunda gülünç bir şey göremiyorum!' Yorumunu ciddiyetle ve biraz da sertçe yapmıştı.

'Gülünç bir şey göremiyorsun, ha? Ha! Ha! Çünkü yaslı annesinin, çarpık ve topal olduğu için ondan nefret eden bir cehennem kedisi olduğunu bilmiyorsun. Adam gerçekten sakattı ve annesinden nefret ediyordu ve bu yüzden annesi-, ona yaptırdığı hayat sigortasından para almasın diye intihar etti. Kargaları kovalamak için bulundurdukları eski bir tüfekle kafasını uçurdu. Demek kargalar için değilmiş, çünkü atsineklerini ve leş kargalarını getirdi. Kayalardan böyle düştü işte. Görkemli diriliş umutlarına gelince, cehenneme gitmeyi umduğunu söylerken kendim duydum, çünkü annesi dindar bir kadındı ve cennete gideceği kesindi ve adam annesinin olduğu yerde bulunmak istemiyordu. Şimdi, bu taş' –konuşurken bastonu ile taşı dövdü– 'yalan sürüsünden başka bir şey değil mi? Ya Geordie, sırtında mezartaşı, ağaçların arasından oflaya poflaya gelip de taşı kanıt kabul etmesini istediği zaman, Cebrail keh keh gülmeyecek mi?'

Ne söyleyeceğimi bilemedim, ama Lucy ayağa kalkarak konuyu değiştirdi:

'Ah, neden bütün bunları bize anlattınız? Burası benim en sevdiğim sıraydı, kalkmak istemezdim ve şimdi bir intihar mezarının üzerine oturduğumu biliyorum.'

'Bunun sana zararı dokunmaz, güzelim ve zavallı Geordie, kucağında böyle tatlı bir kızın oturmasından memnun olur. Sana zararı dokunmaz. Eh, ben burada neredeyse yirmi senedir oturuyorum ve bana hiç zararı dokunmadı. Sen altında yatan yalanlara kafanı yorma, ya da altında ne yatmadığına! Tüm mezartaşlarının ayaklanıp kaçtığını ve burasının anız tarlası kadar boş olduğunu görene kadar korkacak bir şey yok. Saat vuruyor, gitmeliyim. Saygılarımla, hanımlar!' Ve aksayarak uzaklaştı.

Lucy ve ben bir süre oturduk, önümüzdeki manzara o kadar güzeldi ki, otururken el ele tutuştuk ve bana bir kez daha Arthur'u ve yaklaşan evliliklerini anlattı. Bu beni biraz özleme boğdu, çünkü tam bir aydır Jonathan'dan haber almadım.

Aynı gün. – Buraya yalnız geldim, çünkü üzüntülüyüm. Bana mektup yoktu. Umarım Jonathan'ın başına bir şey gelmemiştir. Saat dokuzu vurdu. Işıklar tüm kasabaya dağıldı, sokaklarda diziler halinde ve bazen teker teker; Esk boyunca uzanıyorlar ve vadinin kıvrımında yok oluyorlar. Solumda manzara, Manastır'ın yanındaki eski evin çatısının oluşturduğu siyah çizgi ile kesiliyor. Koyunlar ve kuzular arkamdaki tarlalarda, uzaktan meleşiyorlar ve aşağıdaki taş yolun üzerinde bir eşeğin nallarının patırdaması var. Rıhtımdaki bando biraz erkence, sert bir vals çalıyor ve rıhtımın biraz daha aşağısında Kurtuluş Ordusu bir arka sokakta toplantı yapıyor. Bandoların hiçbiri diğerini duymuyor, ama ben buradan ikisini de görüyor ve duyuyorum. Jonathan'ın nerede olduğunu, beni düşünüp düşünmediğini merak ediyorum! Keşke burada olsaydı.

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

5 Haziran. – Renfield vakası, ben adamı anladıkça daha ilginçleşiyor. Çok gelişmiş bazı özellikleri var: bencillik, ketumluk ve azim. Keşke azminin amacını bulabilseydim. Kendine has bir

planı var gibi, ama ne olduğunu henüz bilmiyorum. Hayvan sevgisi, öne çıkan bir özelliği; ama öyle ilginç değişimleri var ki, bazen adamın sıradışı bir zalimliğe sahip olduğunu düşünüyorum. Tuhaf türden hayvanlar besliyor. Şu ândaki hobisi, sinek yakalamak. O kadar çok sineği var ki, müdahale etme gereği duydum. Hayretle, beklediğim gibi bir öfkeye kapılmadığını gördüm, konuyu sırf ciddiyet içinde kabullendi. Bir ân düşündü, sonra şöyle dedi: 'Üç gün zaman verir misiniz? Hepsini temizleyeceğim.' Elbette, verebileceğimi söyledim. Onu takip etmeliyim.

18 Haziran. – Şimdi örümceklerle ilgilenmeye başladı ve bir kutuda kocaman kocaman bir sürü örümcek besliyor. Onları sinekleri ile besliyor ve sineklerin sayısı epeyce azaldı, ama yemeğinin yarısını, odasının dışından daha fazla sinek çekmek için harcıyor.

1 Temmuz. – Örümcekleri de şimdi sinekleri kadar büyük rahatsızlık yaratmaya başladı ve bugün ona, onlardan kurtulması gerektiğini söyledim. Bunu duyunca çok üzülmüş göründü, bu yüzden en azından bir kısmından kurtulması gerektiğini söyledim. Neşeyle bunu kabul etti ve azaltması için ona önceki süreyi tanıdım. Yanındayken fena halde midemi bulandırdı, leşle beslenen kocaman bir sinek odaya girdiğinde onu yakaladı, birkaç dakika sevinç içinde parmaklarının arasında tuttu ve ben ne yaptığını anlamadan ağzına koyup yedi. Onu azarladım, ama sessizce çok güzel ve besleyici olduğunu; onun bir yaşamı, güçlü bir yaşamı olduğunu ve ona dirim kattığını söyleyerek itiraz etti. Bu bana bir fikir, daha doğrusu bir fikir taslağı verdi. Örümceklerinden nasıl kurtulduğunu izlemem gerek. Kafasında derin bir sorun olduğu açık, çünkü devamlı birşeyler yazdığı küçük bir defter tutuyor. Sayfalar dolusu sayı yazıyor, genelde tek sayılar, sonra onları gruplar halinde topluyor, sonra toplamları yine gruplar halinde topluyor, muhasebecilerin tabiriyle, bir hesabı 'odaklarmış' gibi.

8 Temmuz. – Deliliğinde bir tutarlılık var[1] ve aklımdaki fikir taslağı gelişiyor. Yakında eksiksiz bir fikir olacak ve o zaman, ah,

1 *Delilik.* Bkz. Hamlet, 2, 2, 207.

bilinçsiz uslamlama! Bilinçli kardeşine haddini bildirmen gerekecek. Dostumdan birkaç gün uzak kaldım, ki herhangi bir değişiklik olup olmadığını fark edeyim. Her şey eskisi gibi, yalnız evcil hayvanlarının bir kısmından ayrılmış ve yeni bir tane bulmuş. Bir serçe edinmeyi başarmış ve kısmen evcilleştirmiş bile. Evcilleştirme yöntemi basit, çünkü örümcekler azalmış. Ama kalanlar iyi besleniyor, çünkü hâlâ yemekle cezbederek sinek getiriyor.

19 Temmuz. – İlerleme kaydediyoruz. Dostum koca bir serçe sürüsü sahibi oldu ve sinekler ile örümcekler yok olmak üzere. Yanına gittiğim zaman koşarak yaklaştı ve benden büyük bir iyilik istediğini söyledi –çok, çok büyük bir iyilik ve konuşurken bir köpek gibi yaltaklanıyordu. Ona ne olduğunu sordum; sesinde ve tavrında bir tür kendinden geçmişlikle şöyle dedi:

'Bir kedi yavrusu, küçük, minik, zarif, oyunbaz bir kedi yavrusu, onunla oynayabileceğim, eğitebileceğim, besleyebileceğim –ve besleyebileceğim– ve besleyebileceğim!' Bu talebe hazırlıklı olmadığım söylenemez, çünkü evcil hayvanlarının sayısının ve çeşitliliğinin nasıl arttığını görmüştüm, ama bu evcil serçe ailesinin sinekler ve örümcekler ile aynı şekilde yok olmasından hoşlanmayacaktım ve ona, bir yavru değil, yetişkin bir kedisi olsa daha iyi olmayacak mı, diye sordum. Yanıt verirken şevki onu ele verdi:

'Ah, evet, bir kedi isterdim! Kediyi reddedersiniz diye kedi yavrusu istemiştim. Kimse bir kedi yavrusunu benden esirgemez, değil mi?' Başımı iki yana salladım ve ne yazık ki, o ânda mümkün olamayacağını, ama bakacağımı söyledim. Yüzü asıldı ve gözlerinin içinde bir tehlike uyarısı gördüm, çünkü âni, yan yan bir bakış vardı ve ölüm anlamına geliyordu. Adam gelişmemiş bir cinayet manyağı. Mevcut talebi ile onu sınamalı ve nasıl sonuçlanacağını bilmeliyim; o zaman daha fazlasını öğrenirim.

Akşam 10. – Onu yine ziyaret ettim ve bir köşeye oturmuş kara kara düşünürken buldum. Yanına gittiğimde, kendini ayaklarıma attı ve bir kedi edinmesine izin vermem için yalvardı, kurtuluşu buna bağlıymış. Ama kararlıydım ve ona kedi alamayacağını söyledim. Bunun üzerine tek söz etmeden, onu bulduğum kö-

şeye gitti ve parmaklarını kemirerek oturdu. Yarın sabah erkenden onu göreceğim.

20 Temmuz. – Renfield'ı çok erken, hastabakıcı ziyaretlerini tamamlamadan gördüm. Onu uyanmış, bir ezgi mırıldanırken buldum. Sakladığı şekerini pencerenin önüne serpiyordu ve görünüşe göre sinek yakalama işine geri dönmüştü ve buna neşeyle, iyi huylulukla başlıyordu. Kuşlarını aradım ve göremeyince nerede olduklarını sordum. Arkasına dönmeden yanıt verdi ve hepsinin uçup gittiğini söyledi. Odada birkaç tüy ve yastığında bir damla kan vardı. Hiçbir şey söylemedim, ama gidip bakıcıya, gün içinde adamla ilgili sıradışı bir şey olursa bana haber vermesini söyledim.

Sabah 11. – Bakıcı geldi ve Renfield'ın çok hasta olduğunu, bir sürü tüy kustuğunu söyledi. 'Bence, doktor,' dedi, 'kuşlarını yemiş, alıp, çiğ çiğ yemiş!'

Akşam 11. – Bu gece Renfield'a güçlü bir uyuşturucu verdim, uyumasına yetecek kadar ve alıp defterine baktım. Beynimde vızıldayıp duran düşünce tamamlandı ve teori kanıtlandı. Benim manyak katil özel bir türden. Onun için yeni bir sınıflama icat etmem gerekecek ve ona zoofagus (yaşam-yiyen) manyak diyeceğim; arzu ettiği, olabildiğince çok yaşamı soğurmak ve bunu birikerek artan bir şekilde yapmak için kendini paraladı. Bir sürü sineği bir örümceğe ve bir sürü örümceği bir kuşa verdi ve sonra bir kedinin bir sürü kuş yemesini istedi. Daha sonraki adımlarda ne olacaktı? Deneyi tamamlamaya değerdi sanki. Yeterli sebep olsa yapılabilirdi. Canlı hayvanlar üzerinde yapılan deneylere horgörerek bakmışlardı, bir de bugünkü sonuçlara bakın! Neden en zor ve en yaşamsal açıdan –beyin bilgisi açısından bilim gelişmesin? Bu tür bir zihnin sırrına sahip olsam –yalnızca bir delinin hayallerinin anahtarını bulsam– kendi bilim dalımı, Burdon-Sanderson'un fizyolojisi ya da Ferrier'in beyin bilgisinin[1] yanın-

1 *Beyin bilgisi.* Sırayla, Burdon Sanderson (1828-1905), yürekten gelen elektrik tepilerini ölçen İngiliz doktor, David Ferrier (1843-1928), primatların beyin yapıları hakkında deneyler yapan doktor; ikisi de canlı hayvan ameliyatları karşıtları tarafından eleştirildi; ikincisine Hayvanlara Zulüm Yasası uyarınca 1876'da dava açıldı, ama beraat etti.

da hiç kalacağı bir zirveye ulaştırırım. Yalnızca yeterli sebep olsaydı! Bu konuda çok fazla düşünmemeliyim, aksi halde baştan çıkarım; iyi bir sebep ibreyi bana çevirebilir, ben de doğuştan sıradışı bir beyin değil miyim?

İnsan ne kadar güzel mantık yürütüyor! Deliler kendi kafalarında yapıyorlar bunu. Acaba bir insanın kaç yaşama değer olduğunu düşünüyor, eğer böyle bir şey varsa. Hesabını çok eksiksiz tamamlamış ve bugün yeni bir sayfaya başlamış. Yaşamımızın her gününde kaçımız yeni bir sayfaya başlıyoruz?

Bana daha dün, yeni umudumla birlikte tüm yaşamım da sona ermiş ve gerçekten yeni bir sayfaya başlamışım gibi geliyor. Büyük Katip hesabı toplayıp, defterimi kâr ya da zararla kapatana kadar da böyle olacak. Ah, Lucy, Lucy, sana kızamıyorum, mutluluğu senin mutluluğun olan dostuma da; ben yalnızca ümitsizce beklemeli ve çalışmalıyım. Çalışmak! Çalışmak!

Keşke buradaki deli dostum gibi bir amacım olsaydı, çalışmamı sağlayacak bencilce olmayan bir amaç, işte bu mutluluk olurdu.

MINA MURRAY'İN GÜNLÜĞÜ

26 Temmuz. – Endişeliyim ve kendimi burada ifade etmek beni yatıştırıyor; insanın kendi kendine fısıldarken bir yandan dinlemesi gibi. Aynı zamanda, steno simgelerinde, bunu yazı yazmaktan farklı kılan bir şey var gibi. Lucy ve Jonathan konusunda mutsuzum. Bir süredir Jonathan'dan haber alamıyordum ve çok endişeliydim; ama dün, her zaman çok iyi olan sevgili Bay Hawkins bana ondan bir mektup yolladı. Ona haber alıp almadığını soran bir mektup yazmıştım ve yeni aldığı bir mektubu zarfın içinde yolladığını söylüyor. Dracula Şatosu'ndan yazılmış tek bir satır yalnızca ve eve dönmek üzere yola çıktığını söylüyor. Bu hiç Jonathan'ın tarzı değil; anlamıyorum ve beni huzursuz ediyor. Bir de, sağlığı çok iyi olmasına rağmen, Lucy'nin eski uykuda yürüme alışkanlığına dönmesi var. Annesi bana bundan bahsetti ve odamızın kapısını her gece kilitlememe karar verdik.

Bayan Westenra, uykuda yürüyenlerin hep evlerin çatısına ve yamaçların kenarlarına gittiği, sonra âniden uyandığı ve her yerde yankılanan korkunç bir çığlık ile aşağı düştüğü gibi bir fikre sahip. Zavallı, doğal olarak Lucy için endişeleniyor ve kocasının, Lucy'nin babasının aynı alışkanlığa sahip olduğunu anlattı, geceleri kalkar, onu durduran biri olmazsa giyinir ve dışarı çıkarmış. Lucy güzün evlenecek, çoktan elbiselerini, evinin nasıl düzenleneceğini planlamaya başladı. Onu anlıyorum, çünkü ben de aynısını yapıyorum, yalnız Jonathan ve ben hayata çok daha sade bir şekilde başlayacağız ve idare etmeye çalışacağız. Bay Holmwood –Saygıdeğer Arthur Holmwood, Lord Godalming'in tek oğlu– kısa süre sonra buraya geliyor –şehirden ayrılabilecek duruma gelir gelmez, çünkü babasının sağlığı iyi değil ve sanırım sevgili Lucy, o gelene kadar dakikaları sayacak. Onu kilise avlusunun dışındaki yamaca götürmek ve ona Whitby'nin güzelliğini göstermek istiyor. Sanırım rahatsızlığının sebebi bu bekleyiş; o geldiği zaman iyi olacak.

27 *Temmuz.* – Hâlâ Jonathan'dan haber yok. Bu konuda oldukça huzursuz olmaya başlıyorum, ama neden, bilemiyorum, keşke yazsaydı, tek bir satır olsa bile. Lucy her zamankinden daha fazla yürüyor ve her gece onun odada dolaşmasına uyanıyorum. Bereket versin, hava o kadar sıcak ki, üşütmesi mümkün değil; ama yine de endişe ve devamlı uykumdan uyandırılmak beni etkilemeye başladı ve her zaman sinirli ve uykusuzum. Tanrı'ya şükürler olsun, Lucy'nin sağlığında bir bozulma yok. Bay Holmwood âniden babasını görmesi için Ring'e çağrıldı, babası çok ciddi hastalanmış. Lucy onu görmesinin gecikeceğinden korkuyor, ama bu görünüşünü etkilemiyor; azıcık şişmanladı ve yanakları çok güzel bir gül pembesine büründü. Artık eskisi gibi kansız görünmüyor. Bunun devam etmesi için dua ediyorum.

3 *Ağustos.* – Bir hafta daha geçti ve Jonathan'dan haber yok, bana mektup yazan Bay Hawkins bile haber almamış. Ah, umarım hastalanmamıştır. Mutlaka yazardı. Son mektubuna bakıyorum, ama bir şekilde beni tatmin etmiyor. Onun tarzı değil, ama onun el yazısı. Yanılmak mümkün değil. Lucy dün gece uykusun-

da fazla yürümedi, ama onda anlamadığım tuhaf bir yoğunlaşma var; uykusunda bile beni izliyor gibi. Kapıyı deniyor ve kilitli bulunca odada dolanarak anahtarı arıyor.

6 Ağustos. – Üç gün daha geçti ve hâlâ haber yok. Bu şüphe korkunç bir hal alıyor. Nereye yazabileceğimi, nereye gidebileceğimi bilseydim, kendimi daha rahat hissederdim; ama son mektubundan sonra kimse Jonathan'dan haber almamış. Tanrı'ya bana sabır vermesi için dua etmeliyim. Lucy her zamankinden daha kolay heyecanlanıyor, ama bunun dışında iyi. Dün gece hava bozacak gibiydi ve balıkçılar fırtına yaklaştığını söyledi. İzlemeli ve havadaki işaretleri öğrenmeliyim. Bugün gri bir gün ve ben yazarken güneş Kettleness'in çok yükseğinde, koyu bulutların arkasında gizli. Her şey gri –yeşil çimenler dışında, onlar grilerin arasında yeşim gibi görünüyor; gri topraklı kaya; uzakta parlayan güneş ile gri bulutlar, kumdan parmakların uzandığı gri denizin üzerinde asılı. Deniz, sığlıklarda ve kum düzlüklerinde gürleyerek çalkalanıyor ve gürültüsü, içeri doğru süzülen deniz sisinde boğuluyor. Ufuk, gri bir sis içinde kaybolmuş. Her şey büyük; bulutlar dev kayalar gibi üst üste yığılmış, denizin üzerinde, insana kıyamet alameti gibi gelen derin bir mırıltı var. Kumsalda, orada burada, zaman zaman sislere yarı bürünmüş karanlık şekiller var, 'yürüyen ağaçlar gibi adamlar'.[1] Balıkçı tekneleri geri dönmek için yarışıyor, limana doğru ilerlerken batıp çıkıyor, hafifçe yan yatıyorlar. İşte yaşlı Bay Swales geliyor. Doğrudan bana doğru yürüyor, şapkasını kaldırmasına bakarak, benimle konuşmak istediğini anlıyorum...

Zavallı yaşlı adamdaki değişim çok içime dokundu. Yanıma oturdu ve çok nazik bir şekilde şöyle dedi:

'Sana bir şey söylemek istiyorum, küçükhanım.' Kendini rahat hissetmediğini görebiliyordum, bu yüzden zavallı, yaşlı, kırışık elini elime aldım ve ondan söylemesini istedim; elini elimin içinden çekmeden konuştu:

'Korkarım, canım, son haftalarda, ölüler falan hakkında söylediğim kötü şeylerle seni oldukça korkuttum; ama hiçbirinde

1 *Yürüyen ağaçlar.* Markos 8:24'e atıfta bulunuluyor. (Ç.N)

ciddi değildim ve ben gittikten sonra bunu hatırlamanı istiyorum. Biz, bir ayağı çukurda olan çatlak ihtiyarlar, bu konuda düşünmek ve korkmak istemeyiz; işte bu yüzden işi hafife alıyordum, kendi yüreğimi birazcık neşelendirebilmek için. Ama, Tanrı seni sevsin, küçükhanım, ölmekten hiç korkmuyorum; yalnızca elimden gelse, ölmek istemezdim. Artık benim zamanım yaklaşmış olmalı, çünkü yaşlıyım ve yüz yıl bir insanın ümit edebileceğinden çok fazla; ve o kadar yakınım ki, İhtiyar çoktan tırpanını bileylemeye başladı. Görüyorsun, şaka yapma alışkanlığından hemen vazgeçilmiyor; çenem eskisi gibi çalışacak bir süre. Yakında bir gün, Ölüm Meleği borusunu benim için çalacak. Ama üzülme, canım!' –ağladığımı görmüştü –'eğer bu gece, gelse çağrısını reddetmezdim. Çünkü yaşam, yaptığımız şeyden başka türlüsünü beklemekten gayrı bir şey değil; ve tam olarak güvenebileceğimiz tek şey, ölüm. Ama ben memnunum, çünkü benim için geliyor, canım, hem de hızla geliyor. Biz bakıp merak ederken geliyor olabilir. Belki denizin üzerindeki kayıp ve yıkım, üzüntü ve yaralı yürekler getiren o rüzgarın sırtındadır. Bak! Bak!' diye bağırdı âniden. 'O rüzgarda, ölüm gibi gelen bir şey var. Havada, geldiğini hissedebiliyorum. Tanrım, beni çağırdığı zaman neşeyle yanıt vermemi sağla!' Kollarını içtenlikle kaldırdı ve şapkasını çıkardı. Dua ediyormuşçasına ağzını oynatmaya başladı. Birkaç dakikalık sessizlikten sonra ayağa kalktı, elimi sıktı, beni kutsadı, veda etti ve aksayarak uzaklaştı. Bu bana çok dokundu ve beni altüst etti. Kolunun altında dürbünü ile sahil koruma görevlisi geldiği zaman memnun oldum. Her zamanki gibi benimle konuşmak için durdu, ama tüm bu süre boyunca yabancı bir gemiye bakmaya devam etti.

'Tanıyamadım,' dedi; 'görünüşüne bakılırsa Rus gemisi, ama tuhaf bir şekilde dolanıyor. Ne yapacağını bilmiyor gibi; fırtınanın geldiğini görüyor gibi, ama kuzeye, açığa mı kaçacak, yoksa buraya mı girecek, karar veremiyor. Bak, gene yaptı! Çok tuhaf bir şekilde ilerliyor, dümendeki ele aldırmıyor sanki; her esintide yön değiştiriyor. Yarın bu saatten önce o gemi hakkında daha çok şey duyacağız.'

YEDİNCİ BÖLÜM

DAILYGRAPH'TAN KESİLMİŞ BİR PARÇA, 8 AĞUSTOS
(Mina Murray'in Günlüğüne Yapıştırılmış)

Bir Muhabirden

Whitby

Tarihteki en büyük ve en âni fırtınalardan biri, burada yaşanarak tuhaf ve benzersiz sonuçlar yarattı. Hava sıcak ve nemliydi, ama ağustos ayı normallerinin dışında değildi. Cumartesi akşamı, hatırlanan en iyi günlerdendi ve pek çok tatilci dün Mulgrave Korulukları, Robin Hood'un Koyu, Rig Değirmeni, Runswick, Staithes ziyaretlerine ve Whitby yakınlarında muhtelif yolculuklara çıktı. *Emma* ve *Scarborough* buharlıları kıyı boyunca gezi yolculukları yaptı ve Whitby'de sıradışı bir geliş gidiş vardı. Akşamüstüne kadar gün sıradışı bir güzelliğe sahipti, ancak sonra Doğu Yamacı kilisesinin avlusunu sık sık ziyaret eden bazı dedikoducular ve kuzey ve doğudaki geniş deniz alanını izleyen saygıdeğer memur, kuzeybatıda, gökyüzünün yüksekliklerinde âniden beliren 'kısrak kuyrukları'na dikkat çektiler. Rüzgar o sırada güneybatıdan orta şiddetle, barometre dilinde '2 şiddetinde: hafif esinti' denilen şekilde esiyordu. Görev başındaki sahil koruma görevlisi hemen rapor verdi ve yarım yüzyıldan uzun zamandır Doğu Yamacı'nda hava durumunu gözleyen yaşlı bir balıkçı, âni bir fırtınanın yaklaştığını sezdiğini söyledi. Günbatımının yaklaşması çok güzeldi, harika renklere sahip bulutları ile öyle görkemliydi ki, eski kilisenin avlusunda, güzelliğin tadını çıkarmak için büyük bir kalabalık toplandı. Güneş Kettleness'in siyah kütlesinin altına batmadan önce, cesurca batı göğünde dururken, aşağıya inen yolu günbatımı renkleriyle rengarenk aydınlatmıştı

–alev rengi, mor, pembe, yeşil, menekşe ve altının her tonu; orada burada büyük olmayan, kapkaranlık şekiller ve muazzam siluetler vardı. Deneyim ressamların gözünden kaçmadı ve kuşkusuz 'Büyük Fırtınanın Gelişi'ne ilişkin resimler, gelecek mayısta R. A. ve R. I.'nın[1] duvarlarını süsleyecek. Birden fazla kaptan o zaman, değişik tekne türlerine kendi verdikleri isimle 'kaldırım taşı' ya da 'katır'ını fırtına geçene kadar limandan çıkarmamaya karar verdi. Gece rüzgar tamamen durdu ve gece yarısı, ölüm sessizliği, nemli bir sıcaklık ve gök gürültüsü yaklaşırken duyarlı bir tabiata sahip insanları etkileyen baskın bir yoğunluk yaşandı. Denizde birkaç ışıktan fazlası yoktu, çünkü, genelde sahili 'kucaklayarak' giden kıyı buharlıları bile denize açılmıştı ve birkaç balıkçı teknesi dışında görünürde tekne yoktu. Göze çarpan yalnızca, tüm yelkenlerini açmış bir yabancı gemiydi ve batıya gidiyor gibi görünüyordu. Denizcilerinin aşırı cesareti ya da aptallığı, gemi görünürde kaldığı sürece bereketli bir yorum kaynağı oldu ve tehlikeye karşı yelkenlerini indirmesi için sinyaller verildi. Gece inmeden önce, yelkenleri tembel tembel dalgalanırken, denizin kabaran dalgaları üzerinde batıp çıkarken görüldü.

Resmedilmiş bir okyanusta, resmedilmiş
bir gemi kadar başıboş.[2]

Saat ondan biraz önce havadaki durgunluk oldukça bungun bir hal aldı ve sessizlik o kadar belirgindi ki, içerilerdeki koyunların melemesi ya da kasabadaki bir köpeğin havlaması açıkça işitilebiliyordu ve rıhtımdaki bando, hareketli Fransız havaları ile, doğanın sessizliğinin büyük ahengine aykırı düşüyordu. Gece yarısından biraz sonra denizden tuhaf bir ses geldi, yükseklerde havadan, hafif, boş bir gümbürdeme gelmeye başladı.

Sonra, herhangi bir uyarı vermeden bora patladı. O sırada inanılmaz gelen, hatta daha sonra fark edilmesi imkansız olan bir

1 *R. A. ve R. I.* Kraliyet Sanat Akademisi (1786) ve Büyük Britanya Kraliyet Enstitüsü (1799). Sırayla, resim, heykel ve mimariyi desteklemek için ve bilim ve bilgiyi cesaretlendirmek, yaymak ve ilerletmek için kurulmuştur.

2 *Okyanus* Bkz. *İhtiyar Denizcinin Şiiri*, II, 113-8, Samuel Taylor Coolidge.

hızla doğadaki her şey şiddetle sarsılmaya başladı. Dalgalar gittikçe artan bir öfke ile kabardı, her biri bir öncekinin tepesinden devrildi, ta ki birkaç dakika içinde, biraz önce cam gibi olan deniz kükreyen, yok edici bir canavara dönüşene kadar. Beyaz tepeli dalgalar çılgınca düz kumları dövdü ve taraça yapan yamaçlara saldırdı, diğerleri rıhtımların üzerinde kırıldı ve köpükleri ile, Whitby Limanı'nın her iki rıhtımının ucunda yükselen fenerleri süpürdü. Rüzgar gök gürültüsü gibi kükrüyordu ve öyle şiddetli esiyordu ki, en güçlü adamlar bile ayakta durmakta ya da demir direklere sıkıca tutunmakta güçlük çekiyordu. Rıhtımlardaki seyirci yığınlarını boşaltmak gerekli görüldü, aksi halde kaza sonucu ölümler epeyce artacaktı. Zamanın zorluklarını ve tehlikelerini arttırmak için, deniz sisi kütleleri içlere doğru süzüldü –hayalet gibi süzülen beyaz, ıslak bulutlar, o kadar rutubetli, o kadar soğuktu ki, denizde kaybolanların ruhlarının canlı kardeşlerine ölümün yapış yapış elleri ile dokunduğunu düşünmek için fazla hayal gücü gerekmiyordu ve deniz sisinden yığınlar süzülüp geçerken pek çok kişi ürperdi. Zaman zaman sis açılıyordu ve şimşeklerin ışığı altında denizin bir kısmı görülebiliyordu. Artık şimşekler sık sık ve kalın kalın çakıyordu ve öyle yüksek sesle gürlüyordu ki, üzerimizdeki gökyüzü fırtınanın ayak sesleri ile titriyor gibi geliyordu. Böylece ortaya serilen bu manzaraların bir kısmı ölçülemez bir ihtişama ve cazibeye sahipti –dağ gibi dalgaları ile deniz gökyüzüne her dalgada kocaman, beyaz köpük kütleleri fırlatıyor, bora bunları kapıp uzaya atıyor gibi görünüyordu; orada burada yelkenleri paçavraya dönmüş bir balıkçı teknesi çılgınca, fırtına hepten patlamadan önce limana sığınmak için acele ediyordu; arada bir fırtınanın fırlattığı bir kuşun beyaz kanatları görülüyordu. Doğu Yamacı'nın tepesinde yeni projektör hazırdı, ama henüz denenmemişti. Başındaki görevliler işbaşı yaptılar ve sisin verdiği aralarda denizin yüzeyini onunla taradılar. Bir ya da iki defasında projektör çok iyi hizmet gördü, borda tirizi sulara gömülüp duran bir balıkçı teknesi limana koşarken, ışığı sayesinde rıhtımlara çarpmaktan kurtuldu. Her tekne limanın güvenliğine ulaştığı zaman kıyıdaki insan kalaba-

lıklarından bir sevinç bağrışması yükseliyordu, bir ânlığına fırtınayı bölen, sonra rüzgar dalgaları tarafından süpürülüp götürülen bir bağırış. Uzun zaman geçmeden, projektör uzakta akşamüstü fark edilen gemiyi buldu. O zamana kadar rüzgar doğuya dönmüştü ve geminin içinde bulunduğu tehlikeyi fark eden, yamaçta seyredenler arasında bir ürperti dolaştı. Gemi ile liman arasında, onca iyi gemiye zaman zaman zorluk yaşatan büyük, düz mercan kayalıkları uzanıyordu ve rüzgarın mevcut yönü hesaba katıldığında, limanın girişini bulması imkansız görünüyordu. Artık denizin yükselme zamanı gelmişti, ama dalgalar o kadar yüksekti ki, dalgaların arasındaki çukurlarda, neredeyse kıyının sığlıkları görülüyordu ve tüm yelkenleri açık olan gemi öyle bir hızla gidiyordu ki, eski denizcilerden birinin deyişi ile, 'illa ki bir yere ulaşacaktı, bu cehennem bile olsa'. Sonra yeni bir deniz sisi dalgası geldi, şimdiye kadarki nemli sis kütlesinden daha büyüktü, gri bir tabut örtüsü gibi her şeyin üzerini örttü ve insanlara yalnızca işitme duyularını bıraktı, çünkü fırtınanın kükremesi, gök gürültüsünün gümbürdemesi, görkemli dalgaların gürlemesi nemli yokluk içinde daha öncekinden de yüksek geliyordu. Projektörün ışıkları, çarpışmanın beklendiği Doğu Rıhtımı tarafındaki liman ağzına tutuldu ve herkes nefesini tutup bekledi. Rüzgar âniden kuzeydoğuya döndü ve deniz sisinin kalıntıları esinti ile eriyip gitti; ve sonra yabancı gemi, *mirabile dictu*,[1] dalgadan dalgaya atlayarak, rüzgarın önünde, tüm yelkenleri açılmış bir biçimde rıhtımların arasında belirdi ve limanın güvenliğine ulaştı. Projektör onu takip etmeye devam etti ve onu görenlerin üzerinden bir ürperti geçti, çünkü dümene bağlanmış bir ceset vardı ve cesedin başı, geminin her hareketi ile öne arkaya sallanıyordu. Güvertede başka hiç kimse görünmüyordu. Geminin, sanki bir mucize eseriymiş gibi, ölü bir adamın eli dışında yönlendirilmeden limanı bulduğunu fark edenler şaşkınlık içinde kaldılar! Fakat her şey, bu sözleri yazmak için gerekenden daha kısa sürede olup bitmişti. Gemi durmadı, limanı aşarak pek çok gelgitin ve pek çok fırtınanın rıhtımın güneydoğusuna yığdığı, Doğu Yama-

1 *Mirabile dictu*. Anlatması harika

cı'nın altında çıkıntı yapan ve yerliler arasında Tate Hill Rıhtımı olarak bilinen kum ve çakıl yığınına oturdu.

Elbette gemi kum yığınına saplanırken hatırı sayılır bir sarsıntı oldu. Her direk, her halat gerilmişti ve üst direkler ile yelkenlerin bir kısmı kırılarak aşağı düştü. Ama, her şeyden daha tuhafı, gemi kıyıya dokunur dokunmaz çok büyük bir köpek, sanki sarsıntı tarafından fırlatılmış gibi alt güverteden sıçradı, öne koştu ve pruvadan kumların üzerine atladı. Doğrudan dik yamaca yöneldi. Kilisenin avlusu burada Doğu Rıhtımı'na giden yolun üzerine sarkar ve o kadar diktir ki, düz mezartaşlarının bir kısmı aşağı akmış toprağın üzerinde çıkıntı yapar. Köpek, projektörün ışığı karşısında daha da derinleşmiş görünen karanlıkta kayboldu.

Tesadüf eseri Tate Hill Rıhtımı'nda hiç kimse yoktu, çünkü evleri yakın olan herkes ya yatakta ya da yukarıdaki yamaçtaydı. Böylece, limanın doğu tarafında görev yapan sahil koruma görevlisi, gemiye çıkan ilk kişi oldu. Limanın girişini tarayan ve başka hiçbir şey göremeyen projektör görevlileri, ışığı sahipsiz gemiye yöneltti ve orada tuttu. Sahil koruma görevlisi arkaya koştu ve dümenin yanına geldiğinde eğilerek inceledi ve âni bir duyguya kapılmış gibi hızla çekildi. Bu herkesin merakını artırdı ve pek çok kişi o tarafa koşmaya başladı. Batı Yamacı'ndan, asma köprüyü kullanarak Tate Hill Rıhtımı oldukça uzun çeker, ama muhabiriniz oldukça iyi bir koşucudur ve kalabalıktan önce gemiye ulaştı. Ama oraya vardığım zaman, rıhtımda çoktan bir kalabalığın toplanmış olduğunu, ancak sahil koruma görevlisi ile polisin kimsenin güverteye çıkmasına izin vermediğini gördüm. Şef denizcinin lütfuyla, muhabiriniz olarak güverteye çıkmama izin verildi ve ölü denizciyi henüz dümene bağlı iken gören küçük gruptan biri oldum.

Sahil koruma görevlisinin şaşırması doğal, çünkü böyle bir manzaraya sık sık rastlanmaz. Adam, ellerinden dümenin bir çubuğuna bağlanmıştı. Eli ile çubuğun arasında bir haç vardı, haçın üzerine asıldığı tespih, bileklerine ve dümene sarılmıştı ve hepsi iplerle tutturulmuştu. Başta zavallı adam belki oturuyordu, ama geminin sallanması yüzünden öne arkaya sürüklenmiş, bu yüz-

den bağları bileklerini kemiğine kadar kesmişti. Her şeyin nasıl olduğu konusunda detaylı notlar alındı ve bir doktor –33, East Elliot Place adresindeki Cerrah J. M. Caffyn– hemen arkamdan gelerek, muayene ertesinde, adamın en az iki gün önce ölmüş olduğunu bildirdi. Cebinde, ağzı dikkatle kapatılmış bir şişe vardı, yuvarlanmış, küçük bir kağıt dışında boştu ve seyir defterinin eki olduğu anlaşıldı. Sahil koruma görevlisi adamın kendi ellerini bağlamış ve düğümleri dişleriyle atmış olması gerektiğini söyledi. Gemiye ilk çıkanın sahil koruma görevlisi olması, daha sonra Bahriye Mahkemesi'nde çıkabilecek bazı karışıklıkları önleyebilir; çünkü sahipsiz bir gemiye ilk çıkan sivilin hakkı olan, gemiden kurtarılan mallar üzerindeki hakkı, sahil koruma görevlilerine tanınmaz. Ama çeneler çoktan çalışmaya başladı ve genç bir hukuk öğrencisi yüksek sesle, sahibin haklarının zaten tamamen kaybedildiğini, mallarının, meşruta sahipliği yasalarına[1] aykırı bir şekilde tutulduğunu, çünkü dümenin, sahibin verdiği vekaletin kanıtı olmasa bile simgesi olarak, *ölü bir elde* tutulduğunu iddia ediyor. Ölü dümencinin saygıyla, şerefli nöbetini tuttuğu yerden kaldırıldığını –genç Casabianca'nın[2] sadakati kadar asil– ve resmi soruşturmayı beklemek üzere morga götürüldüğünü söylemeye gerek bile yok.

Âni fırtına geçmeye başladı bile ve şiddeti diniyor; kalabalıklar evlerine dağılıyor ve gökyüzü Yorkshire düzlüklerine doğru kızarmaya başladı. Bir sonraki sayıda, fırtına içinde mucize eseri liman yolunu bulan sahipsiz gemi hakkında daha fazla detay yazacağım.

Whitby

9 Ağustos. – Dün geceki fırtınada sahipsiz geminin tuhaf gelişinin devamı, olayın kendisinden daha ürkütücü. Geminin, Varna'dan gelen bir Rus gemisi olduğu ve adının *Demeter*[3] olduğu anlaşıldı. Geminin safrası tamamen gümüş kum, yalnızca küçük bir

1 *Meşruta sahipliği.* Orijinali mortmain. Kilise gibi bazı kurumların satamadığı ya da devredemediği mülklerin daimi sahipliğini ifade eden yasal deyim.
2 *Casabianca.* Felicia Hemans tarafından 1827'de yayımlanan ünlü şiirdeki oğlan.
3 *Demeter.* Kızı Persephone Yeraltı tanrısı tarafından kaçırılan Grek bereket tanrıçası.

miktar kargosu var –toprak dolu büyük sandıklar. Bu kargo, Whitby'li bir avukat olan Bay S. F. Billington, Crescent, no.7 adresine gönderilmiş ve bu sabah avukat gelerek adına gönderilen malları teslim aldı. Rus konsolosu da geminin sahibi adına hareket ederek, gemiyi resmi olarak sahiplendi ve tüm liman ücretlerini, vs. ödedi. Burada bugün tuhaf tesadüfler dışında hiçbir şey konuşulmadı; Ticaret Odası'nın memurları her şeyin mevcut düzenlemelere uyacak şekilde yapılması konusunda çok özenli davrandılar. Mesele 'dokuz günlük hikaye' olacağından, daha sonra şikayet konusu olacak hiçbir şey olmaması konusunda kararlı gibiler. Gemi kıyıya oturduğu zaman fırlayan köpek konusunda büyük merak vardı ve Whitby'de oldukça güçlü olan S.P.C.A.'nın birden fazla üyesi hayvanla dostluk kurmaya çalıştı. Ama köpeğin bulunamaması genel hayal kırıklığı yarattı; kasabada kaybolmuş olduğu anlaşılıyor. Korkmuş, otlaklara gitmiş ve hâlâ orada korku içinde saklanıyor olabilir. Böyle bir ihtimale dehşet ile bakanlar var, köpeğin kendisinin tehlike yaratmasından korkuyorlar, çünkü köpeğin vahşi bir şey olduğu açık. Bu sabah iri bir köpek, Tate Hill Rıhtımı'na yakın bir kömür tüccarına ait bir mastif kırması, sahibinin bahçesinin karşısında ölü bulundu. Dövüşmüş ve anlaşılan sert bir rakibi varmış, boğazı parçalanmış ve sanki vahşi bir pençe tarafından yapılmış gibi, karnı yırtılarak açılmış.

Daha sonra. – Ticaret Odası müfettişinin nezaketi sayesinde *Demeter*'in seyir defterine bakmama izin verildi. Son üç güne kadar düzenli olarak tutulmuş, ama kayıp adamlar dışında ilginç bir şey yok içinde. Ama asıl ilginç olan, bugün soruşturma için açılan şişede bulunan kağıt; ve bu ikisinin bir arada oluşturduğundan daha tuhaf bir anlatıma ben hiç rastlamadım. Saklamak için hiçbir sebep olmadığından, onları kullanmama izin verildi ve böylece, denizcilik ve kargo konusundaki teknik detayları atlayarak size bir kopyasını gönderiyorum. Kaptan ölmeden önce bir tür maniye kapılmış gibi görünüyor ve bu, yolculuk boyunca istikrarlı bir şekilde artmış. Elbette bu ifade *cum grano*[1] alınmalı,

1 *Cum grano. Cum grano salis* deyiminin kısaltılmış hali, 'bir zerre tuz ile' anlamına gelir.

çünkü zaman kısa olduğundan, benim için çeviri yapan Rus konsolosluğu memurunun dikte ettirmesi ile yazıyorum.

'DEMETER'İN SEYİR DEFTERİ (*Varna'dan Whitby'ye*)

18 Temmuz'da yazılmıştır, o kadar tuhaf şeyler oluyor ki, bundan sonra, karaya çıkana kadar detaylı kayıt tutacağım.

6 Temmuz. Kargonun yüklenmesi tamamlandı: gümüş kum ve toprak sandıkları. Öğlen yelken açıyoruz. Rüzgar doğudan, taze. Mürettebat, beş tayfa... iki kaptan yardımcısı, aşçı ve ben (kaptan).

11 Temmuz. Şafakta İstanbul Boğazı'na girdik. Türk gümrük memurları güverteye çıktı. Bahşiş. Her şey düzgün. Sabah 4'te yola çıktık.

12 Temmuz. Çanakkale Boğazı'ndan geçtik. Yine gümrük memurları, muhafız filosunu koruyan amiral gemisi. Yine bahşiş. Memurların işi bitti, ama çabuk. En kısa zamanda gitmemizi istiyorlar. Karanlıkta takımadaları geçtik.

13 Temmuz. Matapan Burnu'nu geçtik. Mürettebat bir konuda huzursuz. Korkmuş görünüyorlar, ama konuşmuyorlar.

14 Temmuz. Mürettebat için endişeliyim. Adamların hepsi sağlam tipler, daha önce benimle yolculuk yaptılar. İkinci kaptan sorunun ne olduğunu anlayamıyor; ona yalnızca gemide *bir şey* olduğunu söylemişler ve hepsi haç çıkarmış. İkinci kaptan kendini tutamayıp içlerinden birine vurmuş. Şiddetli bir tartışma çıkmasını beklemiş, ama her şey sessiz.

16 Temmuz. İkinci kaptan sabahleyin mürettebattan birinin, Petrofsky'nin kaybolduğunu rapor etti. İzah edemedi. Saat sekizde iskele nöbetini devralmış; nöbeti Abramoff'a, devretmiş ama ranzasına dönmemiş. Adamların morali her zamankinden daha bozuk. Hepsi bu tür bir şey beklediklerini söyledi, ama gemide *bir şey* olduğundan daha fazlasını söylemiyorlar. İkinci kaptan onlara çok kızıyor; korkarım sorun çıkacak.

17 Temmuz. Dün adamlardan biri, Olgaren, kamarama geldi ve dehşet içinde gemide yabancı bir adam olduğunu söyledi. Nöbe-

ti sırasında, yağmur fırtınası çıktığı için kaptan köşkünün arkasına sığınmış. O sırada mürettebattan hiç kimseye benzemeyen uzun boylu, zayıf bir adamın kamara iskelesinden çıktığını, güvertenin önüne gittiğini ve kaybolduğunu görmüş. İhtiyatla takip etmiş, ama pruvaya gittiğinde kimseyi bulamamış orada ve ambar kapaklarının hepsi kapalıymış. Batıl inançtan kaynaklanan bir korkuya kapılmıştı ve paniğin yayılmasından korkuyorum. Adamları yatıştırmak için tüm geminin baştan kıça, tamamen aranmasını emredeceğim.

Günün ilerleyen saatlerinde tüm mürettebatı topladım ve onlara, gemide birisi olduğunu düşündüklerine göre, gemiyi baştan kıça aramamız gerektiğini söyledim. İkinci kaptan sinirlendi; bunun saçmalık olduğunu ve böyle aptalca düşüncelere teslim olmanın adamların moralini bozacağını söyledi; onları sopayla hizaya sokacağını şöyledi. Diğerleri yan yana, ellerinde lambalarla aramaya başlarken dümeni ona bıraktım; aranmamış tek bir köşe bırakmadık. Yalnızca büyük, tahta sandıklar olduğundan, bir adamın saklanabileceği akla gelmeyecek köşeler yoktu. Arama bittiği zaman adamlar rahatladı ve neşeyle işlerinin başına döndüler. İkinci kaptan kaşlarını çattı, ama hiçbir şey söylemedi.

22 Temmuz. – Son üç gündür hava kötü ve tüm tayfalar yelkenlerle meşgul –korkacak zaman yok. Adamlar korkularını unutmuş görünüyor. İkinci kaptan yine neşeli ve herkes iyi anlaşıyor. Adamları kötü havadaki iyi çalışmaları için övdüm. Cebelitarık Boğazı'nı geçtik.

24 Temmuz. – Bu geminin üzerinde kör talih geziniyor sanki. Zaten bir tayfa eksiğiz, Biscay Koyu'na girince berbat bir havaya yakalandık ve dün gece bir adam daha kaybettik –kayboldu. İlki gibi, nöbetini devretti ve bir daha görülmedi. Adamların hepsi panik dolu bir korku içinde; yalnız kalmaktan korktuklarından, nöbete çifter çifter çıkmak istediler. İkinci kaptan deliye döndü. Korkarım sorun çıkacak, ya o ya da adamlar şiddete başvuracak.

28 Temmuz. – Cehennemde dört gün, bir tür girdapta tartaklanıyoruz ve rüzgar boraya döndü. Hiç kimseye uyku yok. Adam-

ların hepsi bitkin. Kimsenin hali kalmadığından nasıl nöbet tutulacak, bilmiyorum. İkinci kaptan yardımcısı, adamlar biraz uyuyabilsin diye, dümenin başına geçmeye ve nöbet tutmaya gönüllü oldu. Rüzgar hafifliyor; deniz hâlâ korkunç, ama daha az hissediliyor ve gemi daha az sallanıyor.

29 Temmuz. – Yeni bir trajedi. Bu gece, mürettebat çok yorgun olduğundan teker teker nöbet tutuluyordu. Sabah nöbetçisi güverteye çıktığında, dümenci dışında kimseyi bulamadı. Bir haykırış kopardı ve herkes güverteye çıktı. Her yeri aradık, ama kimseyi bulamadık. Artık ikinci kaptan yardımcısı yok ve mürettebat panik içinde. İkinci kaptan ve ben, bundan sonra silahlı dolaşmaya ve herhangi bir işaret beklemeye karar verdik.

30 Temmuz. – Dün gece. İngiltere'ye yaklaştığımız için seviniyorduk. Hava iyiydi, tüm yelkenler açılmıştı. Bitkin bir şekilde yattım; derin derin uyudum; ikinci kaptan tarafından uyandırıldım ve hem nöbetçinin, hem de dümencinin kaybolduğunu öğrendim. Gemiyi yürütmek için yalnızca ben, ikinci kaptan ve iki tayfa kaldı.

1 Ağustos. – İki gündür sis var ve tek bir gemi bile görülmedi. Manş Denizi'nde yardım işareti vermeyi ya da bir limana girebilmeyi ummuştum. Yelkenleri kullanacak güç olmadığından rüzgarın önünde gitmek zorunda kalıyoruz. Yelkenleri indirmeye cesaret edemiyoruz, çünkü bir daha kaldıramayız. Korkunç bir sona sürükleniyor gibiyiz. Artık ikinci kaptanın morali, diğer ikisinden daha kötü. Güçlü doğası içten içte kendisine karşı çalışmış gibi. Adamlar korkunun ötesindeler, aldırmadan, sabırla çalışıyorlar, kendilerini en kötüsüne hazırladılar. Adamlar Rus, ikinci kaptan Romen.

2 Ağustos, gece yarısı. – Birkaç dakikalık bir uykudan, kapımın önünden gelen bir haykırış ile uyandım. Sis yüzünden hiçbir şey göremedim. Güverteye fırladım ve ikinci kaptana rastladım. Bana bir haykırış duyduğunu ve koştuğunu söyledi, ama nöbetçiden iz yok. Biri daha gitti. Tanrım, bize yardım et! İkinci kaptan Dover Boğazı'nı geçmiş olmamız gerektiğini, çünkü tam adamın bağırdığını duyduğu ân sisin bir ânlığına kalktığını ve Kuzey Fo-

reland'i gördüğünü söylüyor. Eğer öyleyse, şimdi Kuzey Denizi'ndeyiz ve sisin içinde bize ancak Tanrı yol gösterebilir. Sis bizimle birlikte hareket ediyor ve Tanrı bizi terk etmiş gibi.

3 Ağustos. – Gece yarısı dümendeki adamdan görevi devralmaya gittim, ama orada kimseyi bulamadım. Rüzgar istikrarlı ve rotamızdan sapmıyoruz. Dümeni terk etmeye cesaret edemedim, bu yüzden ikinci kaptana seslendim. Birkaç saniye sonra iç çamaşırları içinde güverteye fırladı. Çılgın gibi ve bitkin görünüyor ve aklının başından gittiğinden korkuyorum. Bana yaklaştı ve boğuk bir sesle, ağzını kulağıma dayayarak, sanki hava kulak misafiri olabilirmiş gibi konuştu: 'Burada; artık biliyorum. Dün gece nöbette Onu gördüm, bir adama benziyor, uzun boylu ve zayıf ve çok solgun. Pruvadaydı, dışarı bakıyordu. Arkasından gizlice yaklaştım ve bıçağımı sapladım, ama sanki hava kadar boşmuşçasına bıçağım içinden geçti,' dedi. Ve konuşurken bıçağını çıkarıp vahşice havayı bıçakladı. Sonra devam etti: 'Ama burada ve Onu bulacağım. Ambarda, belki de o kutulardan birinin içindedir. Onları teker teker açacağım ve göreceğim. Sen dümeni tut.' Ve parmağını dudaklarına götürerek, uyaran bir bakışla aşağıya indi. Dönek bir rüzgâr çıkmıştı ve dümenin başından ayrılamadım. Onun elinde alet çantası ve bir lamba ile tekrar güverteye çıktığını, sonra ön ambar kapağından içeri girdiğini gördüm. Delirdi, tam anlamıyla delirdi ve onu durdurmaya çalışmamın bir faydası olmadı. O büyük sandıklara zarar veremez; faturada 'kil' oldukları yazılı ve onları ittirip kakmak yararsız bir uğraş olacak onun için. Bu yüzden burada, dümende kaldım ve bu notları yazdım. Ancak Tanrı'ya güvenebiliyor, sisin kaybolmasını bekleyebiliyorum. Sonra, eğer rüzgar bizi herhangi bir limana götürmezse, yelkenleri indirip bekleyecek, yardım çağrısı yollayacağım...

Her şey bitti gibi. İkinci kaptanın daha sakinleşmiş olarak dışarı çıkmasını beklerken –çünkü ambarda bir şeyleri dövdüğünü işitebiliyordum ve çalışmak ona iyi gelecekti– ambardan âni, korku dolu bir çığlık geldi. Kanım dondu; kurşun gibi güverteye fırladı –çılgınlar gibi, gözleri yuvarlanarak ve yüzü korku ile çarpılmış bir biçimde. 'Beni kurtar! beni kurtar!' diye haykırdı ve

sonra sis perdesi içinde çevresine bakındı. Dehşeti çaresizliğe dönüştü ve sakin bir sesle şöyle dedi: 'Sen de gelsen iyi olacak, kaptan, çok geç olmadan. O burada. Artık sırrı biliyorum. Deniz beni Ondan kurtaracak ve kalan tek şey bu!' Ben tek kelime edemeden ya da onu yakalamak için hamle edemeden, küpeştenin üzerine fırladı ve kendisini denize attı. Sanırım artık ben de sırrı biliyorum. Adamları teker teker öldüren bu deli adamdı ve şimdi kendisi de onları takip etti. Tanrım, bana yardım et! Limana girdiğimde bunca dehşeti nasıl açıklayacağım? Limana *girdiğim zaman*! Bunu başarabilecek miyim acaba?

4 *Ağustos*. – Hâlâ sis var, gündoğumu bile onu delip geçemiyor. Güneşin doğduğunu biliyorum, çünkü ben bir denizciyim, bunun dışında bir sebebim yok. Aşağı inmeye cesaret edemedim, dümeni bırakmaya cesaret edemedim, bu yüzden tüm gece burada kaldım ve gecenin loşluğunun içinde Onu gördüm! Tanrım, beni affet, ama ikinci kaptan denize atlamakta haklıydı. Bir insan olarak ölmek daha iyi; mavi sularda bir denizci gibi ölmeye kimsenin itirazı olamaz. Ama ben kaptanım ve gemimi terk etmemeliyim. Ama bu şeytanı ya da canavarı şaşırtacağım, çünkü gücüm tükenmeye başladığında ellerimi dümene bağlayacağım ve onlarla beraber, Onun dokunmaya cesaret edemeyeceği bir şey bağlayacağım; ve sonra, rüzgar iyi de olsa kötü de, ruhumu ve bir kaptan olarak onurumu kurtaracağım. Zayıflıyorum ve gece çöküyor. Eğer bir kez daha yüzüme bakarsa, eyleme geçecek zamanım olmayabilir... Eğer kaza geçirirsek, belki bu şişe bulunur ve onu bulanlar anlayabilir; yoksa... eh, o zaman herkes bana emanet edilen şeylere sadık kaldığımı bilir. Tanrım, Kutsal Bakire ve azizler, görevini yapmaya çalışan bu zavallı, cahil adama yardım edin...

Elbette, konu tartışmaya açık. Cinayetleri bu adamın işleyip işlemediğini gösterecek hiçbir kanıt yok. Buradaki hemen hemen herkes, kaptanın bir kahraman olduğuna inanıyor ve halka açık bir cenaze töreni düzenlenecek. Bedeninin bir tekne dizisi tarafından Esk'den yukarı, sonra tekrar aşağı, Tate Hill Rıhtımı'na ve

sonra Manastır'ın merdivenlerinden yukarı getirilmesine çoktan karar verildi; yamaçtaki kilise avlusuna gömülecek. Yüzden fazla teknenin sahibi, onu mezarına kadar takip edeceklerin arasına isimlerini yazdırdı bile.

Büyük köpekten iz bulunamadı; bu da burada büyük üzüntü konusu oldu, çünkü, halkın mevcut duygularına bakılırsa, sanırım köpek kasaba tarafından sahiplenilecekti. Yarın cenaze töreni yapılacak ve böylece bir diğer 'denizin gizemi' sona erecek.

MINA MURRAY'İN GÜNLÜĞÜ

8 Ağustos. – Lucy tüm gece huzursuzdu ve ben de uyuyamadım. Fırtına korkunçtu ve baca külahlarında korkunç bir şekilde gümbürderken, korkudan tir tir titrememe sebep oldu. Uzaktan gelen tabanca sesi gibi, keskin bir pof duyuldu. Tuhaftır ki, Lucy uyanmadı, ama iki kere kalktı ve giyindi. Neyse ki, her seferinde zamanında uyandım ve onu uyandırmadan giysilerini çıkarmayı ve yatağına yatırmayı başardım. Bu uykuda yürüme çok tuhaf bir şey, çünkü iradesi fiziksel olarak engellenir engellenmez, niyeti her ne ise, yok oluyor ve kendisini yaşamın akışına bırakıyor.

Sabah erkenden kalktık ve geceleyin bir şey olup olmadığını görmek için limana gittik. Çevrede birkaç kişi vardı yalnızca ve güneş parlak, hava temiz ve açık olsa da, tepelerindeki köpük yüzünden karanlık görünen büyük, korkunç dalgalar limanın dar ağzından içeri zorla giriyorlardı –bir kalabalığın içinden geçen kabadayı gibi. Her nedense, dün gece Jonathan denizde olmadığı için memnun oldum. Ama, ah, denizde mi, yoksa karada mı? Nerede ve nasıl? Onun için çok endişelenmeye başlıyorum. Keşke ne yapabileceğimi, herhangi bir şey yapıp yapamayacağımı bilseydim!

10 Ağustos. – Zavallı kaptanın bugünkü cenazesi çok dokunaklıydı. Limandaki her tekne orada gibiydi ve tabut, Tate Hill Rıhtımı'ndan kilise avlusuna kadar kaptanların sırtında taşındı. Lucy benimle birlikte geldi ve teknelerden oluşan kortej, ırmakta Viyadük'e kadar çıkıp sonra tekrar aşağı inerken, erkenden eski sı-

ramıza gidip oturduk. Harika bir manzaramız vardı ve kortejin neredeyse tüm yolculuğunu görebildik. Zavallı adam sıramıza çok yakın bir yere gömüldü ve zamanı geldiğinde biz de orada durduk ve her şeyi gördük. Zavallı Lucy çok etkilenmiş gibi görünüyor. Tüm süre boyunca huzursuz ve rahatsızdı ve gece gördüğü rüyaların onu etkilediğini düşünmekten kendimi alamıyorum. Bir konuda çok tuhaf davranıyor; bana huzursuz olması için bir sebep olduğunu itiraf etmiyor ya da belki kendisi de anlamıyor. Fazladan bir sebep daha var, sabahleyin zavallı, yaşlı Bay Swales sıramızın üzerinde ölü bulundu, boynu kırılmış. Doktora göre, bir tür dehşet yüzünden sıranın üzerinde arkaüstü düşmüş, çünkü yüzünde, adamların içlerini ürperttiklerini söyledikleri bir korku ifadesi varmış. Zavallı, sevgili, yaşlı adam! Belki de ölen gözleri ile Ölüm'ü gördü! Lucy o kadar tatlı, o kadar duyarlı ki, etkileri başka insanlardan çok daha keskin bir şekilde hissediyor. Şu ânda, hayvanları benim de çok sevmeme rağmen benim fazla aldırmadığım bir şey yüzünden, fena halde altüst olmuş durumda. Teknelere bakmak için buraya sık sık gelen adamlardan biri köpeğiyle beraberdi. Köpek yanından hiç ayrılmaz. İkisi de sessiz varlıklar ve ne adamın bir sefer öfkelendiğini, ne de köpeğin havladığını gördüm. Cenaze töreni sırasında köpek, bizim yanımızda duran sahibinin yanına gelmedi, birkaç metre uzakta kalıp, havlamaya, ulumaya başladı. Sahibi onunla önce iyilikle, sonra sertçe, sonra öfkeyle konuştu; ama köpek ne yakına geliyor, ne de gürültü yapmayı kesiyordu. Bir tür öfke içindeydi, gözleri vahşiydi ve tüm tüyleri, dövüşen bir kedi gibi diken diken olmuştu. Sonunda adam da öfkelendi ve gidip köpeği tekmeledi, sonra onu ensesinden yakaladı ve yarı sürükleyerek getirip sıramızın üzerine sabitlendiği mezartaşına fırlattı. Taşa dokunur dokunmaz zavallı şey sessizleşti ve titremeye başladı. Uzaklaşmaya çalışmadı, titreyip ürpererek yere çöktü, öyle acınası bir dehşet içindeydi ki, onu yatıştırmaya çalıştım, ama pek başarılı olamadım. Lucy de köpeğe çok acıdı, ama ona dokunmaya kalkmadı, acıyla baktı yalnızca. Korkarım, öyle hassas bir doğası var ki, sorunsuz bir yaşamı olmayacak. Eminim bu gece rüyasında

bunları görecek. Tüm bu olayların üst üste gelmesi –limana ölü bir adam tarafından getirilen gemi; onun haç ve tespih ile dümene bağlanmış olması; cenazenin dokunaklılığı; köpeğin bir öfkeli, bir korku dolu olması– ona kabusları için bol bol malzeme verecek.

Sanırım en iyisi, yatağa fiziksel olarak yorgun gitmesi; bu yüzden onu yamaçlarda, Robin Hood'un Koyu'na doğru uzun bir yürüyüşe çıkaracağım. O zaman uykuda yürümek için fazla hevesi kalmaz.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

MINA MURRAY'İN GÜNLÜĞÜ

Aynı gün, gece 11. – Ah, ne kadar yorgunum! Günlüğümü yazmayı bir görev haline getirmeseydim, bu gece açmazdım bile. Harika bir yürüyüş yaptık. Lucy bir süre sonra neşeli bir ruh haline büründü, sanırım bunu, fenerin yakınındaki bir tarlada burunlarını uzata uzata gelen ve ödümüzü koparan birkaç ineğe borçluyuz. Sanırım, kişisel korku dışında her şeyi unuttuk ve bu, her şeyi silip taze bir başlangıç yapmamızı sağladı. Robin Hood'un Koyu'nda, yosun kaplı kayaların tam tepesinde bir ön penceresi olan tatlı, küçük, eski moda bir handa, mükemmel bir 'acı çay' içtik. Sanırım iştahlarımız 'Yeni Kadın'a şok geçirtirdi. Erkekler daha hoşgörülü, Tanrı onları kutsasın! Sonra eve dönerken arada bir, daha doğrusu sık sık dinlenme molaları verdik, yüreklerimiz vahşi boğalara karşı korku ile doluydu. Lucy gerçekten yoruldu ve geri döner dönmez yataklarımıza gitmeye karar verdik. Ama genç vaiz geldi ve Bayan Westenra akşam yemeğine kalmasını istedi. Lucy de, ben de uyanık kalmak için büyük mücadele verdik; benim açımdan zorlu bir mücadele olduğunu biliyorum ve büyük kahramanlık gösterdim. Sanırım bir gün piskoposlar bir araya gelmeli ve ne kadar ısrar edilirse edilsin akşam yemeğine kalmayan ve kızların yorgun olduğunu hemen anlayabilen yeni bir vaiz ırkı yaratmaya karar vermeliler. Lucy uyudu, yumuşak nefesler alıyor. Yanaklarında normalde olduğundan daha fazla renk var ve o kadar tatlı görünüyor ki! Eğer Bay Holmwood ona, sırf oturma odasında gördükleri ile âşık olduysa, şimdi görse ne derdi, merak ediyorum. 'Yeni Kadın' yazarlardan bazıları bir gün, erkeklerin ve kadınların, evlenme teklifi etmeden

ya da edilen teklifi kabul etmeden önce, birbirlerini uyurken görmelerine izin verilmesi fikrini savunmaya başlayacaklar. Ama sanırım, Yeni Kadın gelecekte evlenme tekliflerini kabul etmekle yetinmeyecek, teklifi bizzat etmeyi tercih edecektir. Ne kadar da harika bir iş çıkarır ama! Bunda bir miktar teselli bulabilirim. Bu gece çok mutluyum, çünkü sevgili Lucy daha iyi görünüyor. Gerçekten de tehlikeyi atlattığını ve uykuda yürüme sorunundan kurtulduğumuzu düşünüyorum. Jonathan'ın iyi olduğunu da bilsem çok daha mutlu olurdum... Tanrı onu korusun ve kutsasın.

11 Ağustos, sabah 3. – Yine günlük. Bana uyku yok, öyleyse yazayım. Uyuyamayacak kadar heyecanlıyım. Öyle bir macera, öyle acı verici bir deneyim yaşadık ki! Günlüğümü kapatır kapatmaz uykuya daldım... Âniden uyanıverdim ve üzerimde korkunç bir dehşet duygusu ile doğrulup oturdum, çevremde bir boşluk hissi vardı. Oda karanlıktı, bu yüzden Lucy'nin yatağını göremiyordum, yanına gittim ve elimle yokladım. Yatak boştu. Bir kibrit yaktım ve odada olmadığını gördüm. Kapı kapalıydı, ama benim bıraktığım gibi kilitli değildi. Annesini uyandırmaya korktum, son zamanlarda sık sık hastalanıyor, bu yüzden üzerime birşeyler giydim ve onu aramaya hazırlandım. Tam odadan çıkarken aklıma, üzerinde ne giysi olduğunun bana nereye gittiği hakkında bir fikir verebileceği geldi. Sabahlık, evde demekti; elbise, dışarısı. Hem sabahlık, hem de elbisesi yerindeydi. 'Tanrı'ya şükürler olsun,' dedim kendi kendime, 'uzakta olamaz, üzerinde yalnızca geceliği var.' Aşağıya koştum ve oturma odasına baktım. Orada değildi! Sonra yüreğimde gittikçe büyüyen bir korku ile evin tüm diğer açık odalarına baktım. Sonunda giriş holünün kapısına vardım ve açık olduğunu gördüm. Sonuna kadar açık değildi, ama çengel yerinde değildi. Ev halkı kapıyı her gece kilitlemeye büyük özen gösterir, bu yüzden Lucy'nin olduğu gibi dışarı çıkmış olmasından korktum. Ne olmuş olabileceğini düşünmeye zaman yoktu; belirsiz, her şeye baskın çıkan bir korku tüm detayları karartmıştı. Büyük, ağır bir şal aldım ve dışarı fırladım. Ben Crescent'a vardığımda saat biri vuruyordu ve görünürde tek bir kişi bile yoktu. Kuzey Taraçası'na koştum, ama aradığım be-

yaz şekilden iz yoktu. Rıhtımın üzerindeki Batı Yamacı'nın kenarından limanın karşısına, Doğu Yamacı'na baktım. Lucy'yi en sevdiğimiz sıranın üzerinde görmeyi umuyordum, görmekten korkuyordum, hangisi olduğunu bilmiyorum. Parlak bir dolunay ve manzarayı siyah beyaz bir resme çeviren kara, ağır, sürüklenen bulutlar vardı. Birkaç dakika hiçbir şey göremedim, çünkü bir bulutun gölgesi Meryem Ana Kilisesi'ni ve çevresindeki her şeyi karartmıştı. Sonra, bulut geçtikten sonra Manastır'ın kalıntılarını gördüm ve bir kılıç kesiği kadar keskin bir ışık bantının kenarı ilerlerken, kilise ile kilisenin avlusu yavaş yavaş görülür oldu. Beklentilerim her ne ise, boşa çıkmadı, çünkü en sevdiğimiz sıranın üzerinde, ayın gümüş ışıkları kar beyazı, yarı eğilen bir şekle vurdu. Fazla bir şey göremeden bir bulut geldi ve gölgesi ışığı hemen kesti; ama sanki beyaz şeklin parladığı sıranın arkasında karanlık bir şey duruyor ve şeklin üzerine eğiliyor gibi gelmişti. İnsan ya da şeytan, ne olduğunu ayırt edemiyordum; yeniden görmeye çalışmak için beklemedim, dik merdivenlerden rıhtıma, balık pazarına, sonra Doğu Yamacı'na giden tek yol olan köprüye koştum. Kasaba ölü gibiydi, tek bir kişi bile görmedim –buna seviniyordum, çünkü zavallı Lucy'nin durumunu kimsenin görmesini istemiyordum. Zaman ve mesafe sonsuz gibi geldi ve sonsuz basamaklar boyunca Manastır'a doğru tırmanırken, dizlerim titremeye, nefesim zorlanmaya başlamıştı. Hızlı gitmiş olmalıyım, ama yine de sanki ayaklarıma kurşun ağırlıklar bağlanmış, bedenimdeki her eklem paslanmış gibi geliyordu bana. Tepeye yaklaştığımda sırayı ve beyaz şekli görebiliyordum, çünkü artık gölgelerin içinde bile nesneleri görebilecek kadar yaklaşmıştım. Orada bir şey olduğu muhakkaktı, uzun ve siyah, yarı uzanmış beyaz şeklin üzerine eğilmiş. Korku içinde, 'Lucy! Lucy!' diye seslendim ve bir şey başını kaldırdı ve olduğum yerden, beyaz bir yüz ve kırmızı, parlak gözler gördüm. Lucy yanıt vermedi ve kilise avlusunun girişine koştum. Ben girerken, kilise, benimle sıra arasına girdi ve bir dakikalığına Lucy'yi gözden kaybettim. Tekrar görebildiğimde, bulut geçmişti ve ay ışığı o kadar parlaktı ki, Lucy'nin yarı uzandığını, başını sıranın arkalığına dayadığı-

nı seçebiliyordum Yalnızdı ve çevrede başka hiçbir canlıdan iz yoktu.

Üzerine eğildim ve hâlâ uykuda olduğunu gördüm. Dudakları aralanmıştı ve nefes alıyordu –her zamanki gibi yumuşak nefesler değil, uzun, derin nefesler, sanki her nefeste ciğerlerini doldurmaya çalışıyormuş gibi. Ben yaklaşırken uykusunda elini kaldırdı ve gecelığinin yakasını boğazına sardı. Bunu yaparken, sanki üşümüş gibi, bedeninden bir ürperti geçti. Sıcak şalı üzerine örttüm ve kenarlarını sıkıca boğazına sardım, çünkü giyinik olmadığından, gece havasından fena bir soğuk algınlığı kapacağından korkuyordum. Onu hemen uyandırmaya korktum, bu yüzden, ona yardım etmek üzere ellerimin boş olmasını sağlamak için şalı boğazında büyük bir çengelli iğne ile tutturdum; ama telaşla beceriksizce davranmış ve iğneyi boğazına batırmış olmalıyım, çünkü nefesi biraz sakinleştiği zaman elini yine boğazına götürerek inledi. Onu sıkıca sardıktan sonra ayakkabılarımı ayaklarına giydirdim ve sonra nazikçe onu uyandırmaya çalıştım. Başta tepki göstermedi; ama yavaş yavaş uykusu daha huzursuz oldu, zaman zaman inledi ve içini çekti. Sonunda, zaman hızla geçtiğinden ve başka sebeplerden, onu bir ân önce eve götürmek istedim ve onu şiddetle sarstım. Sonunda gözlerini açtı ve uyandı. Beni görünce şaşırmadı, çünkü, elbette, nerede olduğunu hemen anlamadı. Lucy hep hoş bir şekilde uyanır ve böyle bir zamanda bile, bedeni üşümüş ve zihni gecenin bir yarısında, kilise avlusunda, giyinmemiş bir şekilde uyandığı için şaşkın olmasına rağmen, zarafetini kaybetmedi. Biraz titredi ve bana tutundu; ona hemen benimle eve gelmesini söylediğimde, tek bir söz söylemeden, bir çocuk gibi itaatkarca ayağa kalktı. Yürürken çakıl taşları ayaklarımı acıttı ve Lucy irkildiğimi fark etti. Durdu ve ayakkabıları almam konusunda ısrar etti, ama almadım. Ancak kilise avlusunun dışındaki patikada yürürken, fırtınadan kalan bir su birikintisinde durdum ve ayaklarımı çamura buladım, böylece eve giderken birisiyle karşılaşsak bile kimse çıplak ayaklarımı fark etmeyecekti.

Talih yüzümüze güldü ve kimseyle karşılaşmadan eve dön-

dük. Bir kez, önümüzde caddeyi geçen, pek de ayık görünmeyen bir adam gördük; ama o kaybolana kadar, burada İskoçya'da çok bulunan dik, küçük giriş yollarından birinde saklandık. Yüreğim o kadar hızlı çarpıyordu ki, zaman zaman bayılacağımı sanıyordum. Lucy için endişe duyuyordum, yalnızca soğuk almasından değil, bu hikaye yayılırsa itibarının sarsılmasından. İçeri girdikten sonra, ayaklarımızı yıkadık, birlikte bir şükran duası ettik ve Lucy'yi yatırdım. Uykuya dalmadan önce kimseye, annesine bile bu uykuda yürüme macerası hakkında hiçbir şey söylememem için yalvardı. Başta söz vermekte tereddüt ettim; ama annesinin sağlığını ve bu olayın onu nasıl etkileyeceğini ve aynı zamanda, dışarı sızarsa böyle bir hikayenin nasıl çarpıtılacağını düşününce, bu şekilde davranmanın daha akıllıca olacağına karar verdim. Umarım doğruyu yapıyorumdur. Kapıyı kilitledim ve anahtarını bileğime bağladım, böylece belki bir daha rahatsız olmam. Lucy derin derin uyuyor; şafağın yansıması denizin üzerinde görülebiliyor...

Aynı gün, öğlen. – Her şey yolunda gidiyor. Lucy, ben uyandırana kadar uyudu ve anlaşılan yatağında dönmemiş bile. Gece maceramız ona zarar vermemiş gibi; tam tersine, ona yaramış, çünkü bu sabah, haftalardır göründüğünden daha iyi görünüyor. Çengelli iğneyi beceriksizce kullanarak ona zarar verdiğimi görünce üzüldüm. Gerçekten de, ciddi olabilirdi, çünkü boğazındaki deri delinmiş. Gevşek deriyi delip geçmiş olmalıyım, çünkü iğne deliğine benzer iki küçük, kırmızı nokta ve geceliğinin yakasında bir damla kan var. Özür dilediğim ve bu konuda endişelendiğim zaman bir kahkaha attı, beni okşadı ve hiç hissetmediğini söyledi. Neyse ki, iz bırakmayacak, çok küçük.

Aynı gün, gece. – Mutlu bir gün geçirdik. Hava açık, güneş parlaktı, serin bir esinti vardı. Öğle yemeğimizi Mulgrave Koruluğu'na götürdük. Bayan Westenra arabayla gitti, Lucy ile ben yamaç yolunda yürüdük ve ona kapıda yetiştik. Kendim için biraz üzülüyordum, çünkü Jonathan yanımda olsaydı mutluluğumun mutlak olacağını hissetmekten kendimi alamıyordum. Bak işte! Sabırlı olmalıyım. Akşam Casino Taraçası'na yürüdük ve Spohr

ve Mackenzie'den[1] güzel müzikler dinledik. Erken yattık. Lucy bir süredir olduğundan daha huzurlu görünüyor ve hemen uykuya daldı. Bu akşam sorun yaşamayı beklemiyorum, ama yine de, daha önceki gibi kapıyı kilitleyip anahtarı saklayacağım.

12 Ağustos. – Beklentilerim yanlış çıktı, geceleyin iki kere Lucy'nin dışarı çıkmaya çalışması ile uyandım. Uykusunda bile, kapıyı kapalı bulunca biraz sinirlenmiş göründü ve onu yatağa götürmeme karşı çıktı. Şafakta uyandım ve pencerenin dışındaki kuşların ötüşmesini duydum. Lucy de uyandı ve dün sabahtan da iyi göründüğünü fark edince memnun oldum. Tüm neşeli tavırları geri gelmiş gibi ve gelip yanıma sokuldu, bana Arthur hakkında her şeyi anlattı; ona Jonathan için ne kadar endişelendiğimi anlattım ve beni teselli etmeye çalıştı. Eh, bir şekilde başardı, çünkü duygudaşlık gerçekleri değiştiremese de, onları daha tahammül edilebilir kılabiliyor.

13 Ağustos. – Bir başka sessiz gün ve bileğimde anahtarla yatağa gittim. Yine geceleyin uyandım ve Lucy'yi, yatağında doğrulup oturmuş, uykusunda pencereye işaret ederken buldum. Sessizce kalktım ve perdeyi çekerek dışarı baktım. Parlak bir ay ışığı vardı ve deniz ile gökyüzünün üzerinde ışığın yumuşak etkisi –büyük, sessiz bir gizemle bir olmuşlardı– sözcüklerin anlatamayacağı kadar güzeldi. Ay ışığı ile aramda büyük çemberler çizerek gelip giden büyük bir yarasa vardı. Bir iki kere yaklaştı, ama sanırım beni görünce korktu ve limanın üzerinde, Manastır'a doğru uzaklaştı. Pencereden döndüğümde Lucy yine uzanmış, huzur içinde uyuyordu. Tüm gece bir daha kıpırdanmadı.

14 Ağustos. – Tüm gün Doğu Yamacı'nda okuyup yazdım. Lucy de buraya benim kadar âşık olmuş görünüyor ve öğle yemeği, akşam çayı ya da akşam yemeği için onu buradan uzaklaştırmakta güçlük çekiyorum. Bu akşam garip bir yorum yaptı. Akşam yemeği için eve dönüyorduk ve Batı Rıhtımı'ndan yükselen merdivenin tepesine gelmiş, her zamanki gibi manzaraya bakmak için durmuştuk. Gökyüzünde alçalmış olan, batan güneş o sırada Kettleness'ın arkasına eğiliyordu; kırmızı ışık Doğu Yama-

1 *Spohr ve Mackenzie.* Sırayla, Alman kemancı Louis Spohr (1784-1859) ve İskoç kemancı Sir Alexander Campbell Mackenzie.

cı'na ve eski Manastır'a yayılmıştı ve her şeyi harika bir gül rengi ışığa boğmuştu. Bir süre sessiz kaldık, sonra Lucy kendi kendine mırıldandı:

'Yine onun kırmızı gözleri! Hep aynılar.' O kadar tuhaf bir ifadeydi, herhangi bir konuyla o kadar bağlantısızdı ki, beni oldukça ürküttü. Ona bakıyor görünmeden Lucy'yi görebilmek için hafifçe döndüm ve hayallere dalmış olduğunu, yüzünde tam olarak anlayamadığım tuhaf bir ifade olduğunu gördüm; bu yüzden hiçbir şey söylemedim, ama bakışlarını takip ettim. Bizim sıramıza bakıyor gibiydi, sırada karanlık bir şekil yapayalnız oturuyordu. Biraz korktum, çünkü bir ânlığına, yabancının alev alev yanan gözleri varmış gibi geldi; ama ikinci bir bakış yanılsamayı bozdu. Kırmızı güneş ışığı, sıramızın arkasındaki Meryem Ana Kilisesi'nin pencerelerinden yansıyordu ve güneş batarken ışıkların kırılıp yansımasında öyle bir değişim olmuştu ki, sanki ışık hareket etmiş gibi görünmüştü. Lucy'nin dikkatini bu garip etkiye çektim ve irkilerek kendine geldi, ama aynı zamanda hüzünlenmiş gibiydi; buradaki o korkunç geceyi düşünüyordu belki de. Bu konudan hiç bahsetmiyoruz; bu yüzden hiçbir şey söylemedim ve akşam yemeği için eve gittik. Lucy'nin başı ağrıyordu ve erken yattı. Onun uyumasını bekledim, sonra yalnız başına biraz yürümek için dışarı çıktım; yamaçlar boyunca batıya doğru gittim, içim tatlı bir hüzün ile doluydu, çünkü Jonathan'ı düşünüyordum. Eve dönerken –o sırada parlak bir mehtap vardı, o kadar parlaktı ki, Crescent'ın bizim tarafımızdaki yanı gölge olmasına rağmen, her şey çok iyi görülebiliyordu– penceremize bir bakış fırlattım ve Lucy'nin başının dışarı uzandığını gördüm. Belki de beni aradığını düşünerek mendilimi çıkardım ve salladım. Fark etmedi, herhangi bir hareket yapmadı. Tam o sırada, ay ışığı binanın köşesini aştı ve ışık pencereye düştü. Lucy'yi açıkça, başını pencere pervazına dayamış, gözlerini kapatmış halde görebiliyordum. Derin uykudaydı ve yanında, pencerenin kenarına oturmuş, iri bir kuşa benzeyen bir şey vardı. Soğuk almasından korkarak yukarıya koştum, ama ben odaya girerken o derin uykuda, yatağa gidiyordu ve derin derin nefes alıyordu; elini, so-

ğuktan korumak istercesine boğazına götümüştü. Onu uyandırmadım, örtülerini iyice sıkıştırdım. Kapının kilitli, pencerenin sıkı sıkı kapalı olmasına dikkat ettim.

Uyurken çok tatlı görünüyor, ama normalden daha solgun ve gözlerinin altında hoşuma gitmeyen gergin, bitkin bir görünüş var. Korkarım bir şey için üzülüyor. Keşke ne olduğunu öğrenebilseyim.

15 Ağustos. – Her zamankinden daha geç uyandım. Lucy yorgun ve bitkindi, biz ona seslendikten sonra uyumaya devam etti. Kahvaltıda mutlu bir sürpriz ile karşılaştık. Arthur'un babası daha iyi ve evliliğin kısa sürede yapılmasını istiyor. Lucy sessiz bir sevinç ile doluydu ve annesi hem memnun, hem üzgündü. Daha sonra bana sebebini söyledi. Lucy'yi kaybedeceği için üzülüyor, ama kısa süre sonra onu koruyacak bir başkası olacağı için seviniyordu. Zavallı sevgili, tatlı kadın! Bana ölüm fermanını aldığını söyledi. Lucy'ye söylememiş ve benden de sırrını koruyacağıma dair söz aldı; doktoru ona birkaç ay içinde öleceğini söylemiş, çünkü yüreği zayıflıyormuş. Her ân, şu ânda bile, âni bir şok onu öldürürmüş. Ah, Lucy'nin uykusunda yürüdüğü o korkunç geceyi ondan saklamakla akıllılık etmişiz.

17 Ağustos. – Tam iki gün boyunca günlük yok. Yazacak cesaretim yoktu. Mutluluğumuzun üzerine bir tür gölge örtülmüş gibi. Jonathan'dan haber yok ve annesinin saatleri sayılıyken, Lucy gittikçe zayıflıyor gibi. Lucy'nin bu şekilde solup gitmesine anlam veremiyorum. İyi besleniyor ve iyi uyuyor, temiz havanın keyfini sürüyor; ama yanaklarındaki güller gittikçe soluyor ve günbegün daha zayıf, daha bitkin oluyor; geceleri nefes almaya çalışmasını dinliyorum. Geceleri kapının anahtarını hep bileğime bağlıyorum, ama o kalkıyor, odada geziniyor ve açık pencerede oturuyor. Dün gece uyandığımda, onu dışarı eğilirken buldum ve uyandırmaya çalıştığım zaman, uyanamadı; baygın gibiydi. Onu ayıltmayı başardığımda çok zayıftı ve nefes almak için verdiği uzun, acılı çabalarının arasında sessizce ağladı. Ona pencereye neden gittiğini sorunca, başını iki yana salladı ve sırtını döndü. Umarım hastalığı boynundaki talihsiz iğne yaralarından değildir.

Biraz önce, o uyurken boğazına baktım, minik yaralar iyileşmemiş gibi. Hâlâ açıklar, hatta daha öncekinden daha büyükler ve kenarları hafifçe beyazlamış. Ortaları kırmızı, küçük beyaz lekeler gibi. Bir iki gün içinde iyileşmezlerse, doktorun görmesi için ısrar edeceğim.

Mektup, Samuel F. Billington & Oğlu, Avukatlar, Whitby'den
Bay Carter, Paterson & Ortakları, Londra'ya

17 Ağustos

SAYIN BAYLAR,

Ekte, Büyük Kuzey Demiryolları ile gönderilen mallara ilişkin fatura gönderilmektedir. Mallar King's Cross yük istasyonuna gelir gelmez, Carfax'a, Purfleet yakınlarına teslim edilmelidir. Ev şu anda boştur, ama ekte, her biri etiketlenmiş anahtarlar gönderilmektedir.

Lütfen, yüklemenin tamamını oluşturan elli adet sandığı, evin bir kısmını oluşturan ve ekteki kaba şemada 'A' ile işaretlenmiş binaya bırakınız. Vekiliniz yerini hemen anlayacaktır, çünkü burası malikanenin eski şapelidir. Mallar bu gece 9.30'da, trenle yola çıkacak, yarın akşam 4.30'da King's Cross istasyonuna ulaşacaktır. Müşterimiz teslimatın mümkün olan en kısa zamanda yapılmasını dilediğinden, ekiplerinizi belirtilen zamanda King's Cross'ta hazır etmenizi ve malları hemen müşterinin evine taşımanızı rica ederiz. Ödeme konusunda herhangi bir gereksinimden kaynaklanabilecek bir gecikmeyi önlemek için, ekte 10 poundluk (10£) bir çek gönderiyoruz. Lütfen aldığınızı yazılı olarak bildiriniz. Eğer masrafların toplamı bu miktardan az olursa, bakiyeyi geri gönderebilirsiniz; eğer fazla olursa, sizden haber alır almaz fark için bir çek göndeririz. Evden çıkarken anahtarları evin ana holüne bırakınız, mülk sahibi kendi anahtarı ile eve girer girmez oradan alacaktır.

Lütfen her şeyin en hızlı şekilde halledilmesi konusunda ısrar etmemizi, iş nezaketi sınırları dışında saymayınız.

Saygılarımızla,

SAMUEL F. BILLINGTON VE OĞLU

Mektup, Bay Carte, Paterson ve Ortakları, Londra'dan Bay Billington ve Oğlu, Whitby'ye

21 Ağustos

SAYIN BAYLAR,

Göndermiş olduğunuz 10£'un alınmış olduğunu bildiririz. Bakiye 1£, 17s. 9d. için ekte bir çek sunulmuştur. Masrafların listesi ektedir. Mallar talimatlarınıza uyacak şekilde teslim edilmiş, anahtarlar belirtildiği gibi ana holde, paket içinde bırakılmıştır.

Saygılarımızla,

CARTER, PATERSON & ORTAKLARI ADINA.

MINA MURRAY'İN GÜNLÜĞÜ

18 Ağustos. – Bugün mutluyum ve kilise avlusundaki sırada oturarak yazıyorum. Lucy çok daha iyi. Dün gecenin tamamı boyunca iyi uyudu ve beni hiç rahatsız etmedi. Yanaklarındaki güller geri gelmeye başladı, ama hâlâ üzücü bir şekilde solgun ve bitkin. Eğer anemisi olsa, anlayabilirdim, ama yok. Neşeli ve yaşam dolu. Ürkütücü suskunluğu geçmiş gibi ve bana biraz önce, sanki hatırlatmasına ihtiyacım varmış gibi, o geceyi, onu burada, bu sırada uyurken bulduğumu hatırlattı. Bana anlatırken şen bir şekilde botunun topuğunu altımızdaki mezartaşına vurdu ve şöyle dedi:

'O zaman benim küçük, zavallı ayaklarım fazla gürültü yapmıyordu! İddiaya girerim zavallı, yaşlı Bay Swales olsaydı, bana bunun Geordie'yi uyandırmamak için olduğunu söylerdi.' Böyle konuşkan olduğu için ona, o gece rüyasında ne gördüğünü sordum. Yanıt vermeden önce, Arthur'un çok sevdiğini söylediği –Lucy'nin alışkanlığı yüzünden ona Arthur diyorum– o tatlı, somurtkan görünüş alnına geldi ve gerçekten de buna şaşmıyorum. Sonra hayallere dalarak, hatırlamaya çalışırcasına devam etti:

'Pek rüya görmedim; her şey gerçek gibi görünüyordu. Burada, bu noktada olmak istedim –neden, bilmiyorum, çünkü bir şeyden korkuyordum– ne olduğunu bilmiyorum. Sanırım uyu-

yordum, ama caddelerden ve köprüden geçtiğimi hatırlıyorum. Ben geçerken bir balık sıçradı ve ona bakmak için eğildim. Merdivenleri çıkarken bir sürü köpeğin uluduğunu duydum –tüm kasaba bir ağızdan uluyan köpeklerle dolu gibiydi. Sonra uzun boylu, karanlık, kırmızı gözlü bir şeyi hatırlar gibiyim, tıpkı günbatımında gördüğümüz gibi ve çevremde hem çok tatlı, hem de çok acı bir şey vardı; ve sonra derin, yeşil sulara gömüldüm ve boğulan insanların duyduğu söylenildiği gibi, kulaklarımda bir şarkı vardı; ve sonra her şey benden uzaklaşır gibi oldu; ruhum bedenimden çıkmış, havada süzülüyordu. Bir ara, Batı Feneri'nin altında olduğunu hatırlar gibiyim ve sonra deprem gibi acı bir duygu vardı ve geri döndüğümde, senin bedenimi sarstığını gördüm. Seni hissetmeden önce gördüm.'

Sonra gülmeye başladı. Bana biraz ürkütücü geldi ve nefes almadan dinledim onu. Pek hoşlanmadım ve aklını bu konuda tutmamamın daha iyi olacağını düşündüm, bu yüzden başka konulara geçtim ve Lucy, her zamanki Lucy oldu. Eve döndüğümüzde taze esintiler onu sağlamlaştırmış, solgun yanakları pembeleşmişti. Annesi onu görünce çok sevindi ve birlikte mutlu bir akşam geçirdik.

19 Ağustos. – Sevinç, sevinç! Her şey sevinçli olmasa da. Sonunda, Jonathan'dan haber geldi. Zavallı adam hastalanmış, yazmamasının sebebi buymuş. Artık bildiğime göre, düşünmeye ya da yazmaya korkmuyorum. Bay Hawkins mektubu bana yolladı ve kendisi de büyük bir iyilikle bir mektup yazmış. Yarın sabah yola çıkacağım, Jonathan'ın yanına gideceğim, gerekirse bakılmasına yardım edeceğim ve onu eve getireceğim. Bay Hawkins orada evlenirsek, bunun kötü olmayacağını söyledi. İyi Rahibe'nin mektubu üzerine o kadar çok ağladım ki, şimdi göğsümde ıslak ıslak durduğunu hissedebiliyorum. Jonathan'dan geliyor ve yüreğime yakın durmalı, çünkü Jonathan da yüreğimde. Yolculuğum planlandı ve eşyalarım hazır. Yalnızca bir takım elbise aldım; Lucy bagajımı Londra'ya getirecek ve ben isteyene kadar orada tutacak, çünkü sonra... Daha fazlasını yazmamalıyım; Jonathan'a, kocama söylemek üzere saklamalıyım. Onun gördüğü

ve dokunduğu, mektup onunla buluşana kadar bana teselli olmalı.

Mektup, Rahibe Agatha, Aziz Joseph ve Azize Mary Hastanesi, Budapeşte'den Bayan Willhelmina Murray'e

12 Ağustos

SEVGİLİ BAYAN,

Bay Jonathan Harker'ın isteği üzerine yazıyorum. Kendisi yazacak kadar güçlü değil, ama Tanrı'ya, Aziz Joseph ve Azize Mary'ye şükürler olsun, hızla iyileşiyor. Neredeyse altı haftadır bakımımız altında, şiddetli bir beyin hummasından muzdarip. Sevgilerini iletmemi ve bu posta ile onun adına Bay Peter Hawkins, Exeter'e yazmamı, gecikmesi için özür dilediğini, tüm işlerinin tamamlandığını iletmemi istedi. Dağlardaki sanatoryumumuzda birkaç hafta dinlenmesi gerekecek, ama bunun ardından eve dönecek. Yanında yeterli para olmadığını ve burada kalışının bedelini ödemek istediğini, böylece ihtiyacı olanların yardım alabilmesini sağlamak istediğini söylemek istiyor.

Sevgi ve kutsamalarımla,

RAHİBE AGATHA

Not. Hastam hâlâ uyuyor, size fazlasını anlatmak için mektubu açıyorum. Bana sizin hakkınızda her şeyi anlattı ve kısa süre sonra karısı olacağınızı söyledi. Tanrı ikinizi de kutsasın! Korkunç bir şok yaşamış –doktor öyle diyor– ve kendinde değilken sayıkladıkları dehşet vericiydi; kurtlar, zehir, kan; hayaletler ve iblisler; ve söylemeye korktuğum başka şeyler. Uzun süre boyunca onu heyecanlandıracak bu tür şeyler olmamasına dikkat edin; böyle bir hastalığın izleri kolay kolay geçmez. Uzun zaman önce yazmalıydık, ama dostları hakkında hiçbir şey bilmiyorduk ve üzerinde herhangi birinin anlayabileceği bir şey yoktu. Trenle Klausenburg'dan gelmiş ve istasyon şefi nöbetçiye, eve bir bilet istediğini bağırarak istasyona koştuğunu söylemiş. Vahşi tavırlarından İngiliz olduğunu anlayan adam, ona trenin gittiği en uzak istasyona bilet vermiş.

Ona iyi bakıldığından emin olun. Tatlılığı ve nezaketi ile tüm kalpleri kazandı. Gerçekten de durumu iyiye gidiyor ve birkaç hafta sonra normal haline döneceğinden kuşkum yok. Ama kendi güvenliğiniz için ona karşı dikkatli olun. Tanrı'ya, Aziz Joseph'a ve Azize Mary'ye, önünüzde mutlu yıllar olması için dua ediyorum.

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

19 Ağustos. – Dün gece Renfield'da âni ve tuhaf bir değişim oldu. Yaklaşık sekiz civarında, heyecanlanmaya ve yerleşmeye hazırlanan bir köpek gibi çevresini koklamaya başladı. Hastabakıcı tavrındaki değişimi fark etti ve onunla ilgilendiğimi bildiğinden, onu konuşmaya teşvik etti. Normalde bakıcıya karşı saygılıdır, zaman zaman yaltaklanır; ama bu gece, adamın anlattığına göre, kibirliymiş. Onunla konuşmaya tenezzül etmemiş. Tek söylediği şu olmuş:

'Seninle konuşmak istemiyorum: senin artık önemin yok; Efendim gelmek üzere.'

Bakıcı onun âniden bir tür dini maniye kapıldığını düşünüyor. Eğer böyleyse, âni heyecanlarına dikkat etmeliyiz, çünkü hem cinayet hem de dini maniye sahip güçlü bir adam tehlikeli olabilir. Bu birleşim korkunçtur. Saat dokuzda onu bizzat ziyaret ettim. Bana karşı tavrı, bakıcıya gösterdiği ile aynıydı; o yüce benlik hissi içinde, benimle bakıcı arasındaki fark, ona yok gibi geliyordu. Bu, dini maniyi andırıyor ve kısa süre sonra kendisini Tanrı sanmaya başlayacak. Kadiri Mutlak bir varlık için, iki insan arasındaki fark çok önemsizdir. Bu deliler kendilerini nasıl ele veriyorlar! Gerçek Tanrı bir serçenin düşüşü ile bile ilgilenir; ama insan kibrinin yarattığı Tanrı, bir kartal ile bir serçe arasında hiçbir fark görmez.

Yarım saatten fazla bir süre Renfield'ın heyecanı gittikçe arttı. Onu izlemiyormuş gibi yaptım, ama tüm bu süre boyunca sıkı sıkı gözetledim onu. Birden, delilerin aklına bir fikir takıldığı zaman gördüğümüz o dalavereci bakış gözlerine geldi ve bunun-

la beraber, tımarhane bakıcılarının çok iyi tanıdığı, başın ve sırtın hilekar hareketi geldi. Gittikçe sessizleşti ve gidip, teslim olmuşçasına yatağının kenarına oturdu ve donuk gözlerle boşluğa bakmaya başladı. Kayıtsızlığının gerçek mi, yoksa sahte mi olduğunu anlamak istedim ve onu evcil hayvanları hakkında konuşturmaya çalıştım, normalde ilgisini çekmek için çok iyi bir konudur. Başta yanıt vermedi, ama sonra sinirle şöyle dedi:

'Hiçbiri umrumda değil! Hepsi canımı sıkıyor.'

'Ne?' dedim. 'Örümcekleri artık sevmediğini mi söylüyorsun bana?' (Şu ânda hobisi örümcekler ve defteri küçük rakamlardan sütunlarla doluyor.) Buna esrarengiz bir tavırla, şu cevabı verdi:

'Nedimeler, gelinin gelmesini bekleyen gözlerle sevinir;[1] ama gelin yaklaştığı zaman, işte o zaman, gören gözlere nedimeler parlamaz.'

Ne demek istediğini açıklamadı, benim yanında kaldığım süre boyunca, inatla yatağında oturmaya devam etti.

Bu gece yorgunum ve moralim bozuk. Lucy'yi ve her şeyin ne kadar farklı olabileceğini düşünmekten kendimi alamıyorum. Hemen uyumazsam, kloral, modern zamanların Morpheus'u[2] –$C_2HCl_3O.H_2O$! Bunun bir alışkanlığa dönüşmemesine dikkat etmeliyim. Hayır, bu gece almayacağım! Lucy'yi düşündüm ve bu ikisini karıştırarak onu lekelemeyeceğim. Eğer gerekirse, bu gece uykusuz geçsin...

Bu kararı verdiğim için memnunum; kararımı uyguladığım için daha memnunum. Dönüp durarak yatıyordum ve saatin yalnızca iki kere çaldığını duydum ki, gece nöbetçisi geldi. Koğuştan Renfield'ın kaçtığını söylemesi için gönderilmiş. Giysilerimi giyip hemen aşağı koştum; hastam çevrede dolanmak için fazla tehlikeli bir adam. O fikirler yabancılar için tehlikeli olabilir. Bakıcı beni bekliyordu. Onu yalnızca on dakika önce görmüş, o, kapıdaki sürgüden baktığı zaman, görünürde yatağında uyuyormuş. Pencerenin açılma sesine çekilmiş dikkati. Geriye koşmuş ve adamın ayaklarının pencerede kaybolduğunu görmüş ve he-

1 *Sevinir*. Yuhanna 3:29'dan bir pasaja atıfta bulunuluyor.
2 *Morpheus*. Rüya tanrısı.

men beni çağırtmış. Hastanın üzerinde yalnızca geceliği var ve çok uzakta olamaz. Bakıcı, onu takip etmektense nereye gittiğine bakmasının daha iyi olacağını düşünmüş, aksi halde binanın kapısından çıkarken onu gözden kaybedebilirmiş. İri bir adam ve pencereden çıkamazdı. Ben zayıfım ve onun yardımıyla çıktım, yerden yalnızca bir iki metre yüksekte olduğumuzdan incinmeden, ayak üstü yere indim. Bakıcı hastanın sola döndüğünü ve düz gittiğini söyledi, bu yüzden yapabildiğimce hızla koştum. Ağaç kuşağına geldiğimde, beyaz bir şeklin, bizim topraklarımızı terk edilmiş evden ayıran yüksek duvarı aştığını gördüm.

Hemen geriye koştum ve dostumuzun tehlikeli olması ihtimaline karşılık, nöbetçiye üç dört adamın hemen peşimden Carfax mülküne gelmesini söyledim. Ben de bir merdiven aldım ve duvarı aşarak diğer tarafa atladım. Renfield'ın siluetinin evin köşesinde kaybolduğunu görebiliyordum, arkasından koştum. Evin uzak tarafında onu şapelin eski, demir çerçeveli meşe kapısına yaslanırken buldum. Görünüşe göre birisiyle konuşuyordu, ama ne söylediğini işitecek kadar yaklaşmaya korkuyordum, onu korkutup kaçırabilirdim. Kaçma krizine giren çıplak bir deliyi yakalamanın yanında, bir arı sürüsünü kovalamak işten bile değildir! Ama birkaç dakika sonra çevresindeki hiçbir şeye dikkat etmediğini gördüm ve yaklaşmaya cesaret ettim –adamlarım şimdi duvarı aşmış ve çevresini sarmakta olduklarından, cesaretim artmıştı. Şöyle dediğini duydum:

'İstediğinizi yapmak için geldim, Efendim. Sizin kölenizim ve beni ödüllendireceksiniz, çünkü sadık olacağım. Size uzun zamandır tapınıyorum. Artık buradasınız ve emirlerinizi bekliyorum. Güzel şeyleri dağıtırken beni görmezden gelmeyeceksiniz, değil mi, sevgili Efendim?"

Ne bencil bir dilenci. Tanrı'nın huzurunda olduğuna inandığı zaman bile ekmek ve balıkları[1] düşünüyor. Manileri ürkütücü bir kombinasyon oluşturmaya başladı. Çevresini sardığımız zaman bir kaplan gibi dövüştü. Muazzam bir gücü var ve bir insandan

1 *Balıklar.* İncil'deki ekmek ve balık hikayesine atıfta bulunuluyor. Matta 15:32-9; Markos 6:37-44; Luka 9:13-17; Yuhanna 6:9-13.

çok, vahşi hayvan gibiydi. Daha önce öfkeyle kendinden geçmiş bir deli görmemiştim hiç ve umarım bir daha da görmem. Gücünü ve tehlikeli olduğunu zamanında anlamamız iyi oldu. Böyle bir güç ve kararlılık ile, kafeslenmeden önce vahşi işler çıkarabilirdi. Artık güvenli ellerde. Onu dizginleyen deli gömleğinden Jack Sheppard bile kurtulamazdı. Yumuşak duvarlı odada, duvara zincirlendi. Haykırışları zaman zaman korkunç oluyor, ama onları takip eden sessizlikler daha da ölümcül, çünkü her hareketi, her dönüşü ölüm demek.

Biraz önce, yakalandığından beri ilk tutarlı sözleri söyledi:

'Sabırlı olacağım, Efendim. Geliyor –geliyor –geliyor!'

Ben de imaya uydum ve yaklaştım. Uyuyamayacak kadar heyecanlıyım, ama bu günlük beni sakinleştirdi ve bu gece biraz uyuyabileceğim.

DOKUZUNCU BÖLÜM

MEKTUP, MINA HARKER'DAN LUCY WESTENRA'YA

Budapeşte, 24 Ağustos

SEVGİLİ LUCY,

Whitby istasyonunda ayrıldıktan sonra neler olduğunu merak edeceğini biliyorum. Pekâlâ, canım, Hull'a zamanında ulaştım ve Hamburg'a giden gemiye yetiştim, oradan da trene bindim. Yolculuk hakkında pek az şey hatırlıyorum; yalnız, Jonathan'a gittiğimi ve ona bakmak gerekeceğinden şimdiden olabildiğince uyumam gerektiğini biliyordum... Sevgilimi o kadar zayıf, olgun ve bitkin görünüşlü buldum ki! Sevgili gözlerindeki tüm kararlılık, sana yüzünde gördüğümü söylediğim o sessiz vakar, yok olmuştu. Kendi kendinin enkazı gibi görünüyor ve uzun zaman boyunca başına neler geldiğini hatırlamıyor. En azından, buna inanmamı istiyor ve ben de asla sormayacağım. Korkunç bir şok yaşamış ve korkarım hatırlamaya çalışmak beynine ağır gelecektir. Çok iyi bir insan ve doğuştan hemşire olan Rahibe Agatha bana onun kendinde olmadığı zaman korkunç şeyler sayıkladığını söyledi. Neler sayıkladığını söylemesini istedim; ama yalnızca haç çıkardı ve asla anlatmayacağını söyledi; hastaların sayıklamaları Tanrı'nın sırlarıymış ve bir hemşire görevi sırasında bunları duyarsa, bu emanete saygı göstermeliymiş. Çok tatlı, iyi bir insan ve ertesi gün, tedirgin olduğumu görünce, konuyu yine açtı ve sevgilimin ne hakkında sayıkladığını asla söylemeyeceğini söyledi ve ekledi: 'Sana şu kadarını söyleyebilirim, canım: Kendisinin yaptığı herhangi bir kötü şey hakkında değildi; ve senin, karısı olarak, endişelenmene gerek yok. Seni, ya da sana borçlu

olduklarını unutmamış. Korkusu büyük ve dehşet verici, hiçbir ölümlünün bahsedemeyeceği şeylerden kaynaklanıyor.' Sanırım sevgili hemşire, sevgilimin bir başka kıza âşık olduğundan endişelendiğimi düşündü. *Benim* Jonathan'ı kıskandığımı düşünmek! Ama yine de, hayatım, bırak fısıldayayım, sorun yaratan bir başka kadın olmadığını duyduğumda bir sevinç dalgası hissettim. Şimdi yatağının yanında oturuyorum ve uyurken sevgili yüzünü görebiliyorum. Uyanıyor!... Uyandığı zaman benden ceketini istedi, cebinden bir şey almak istiyordu; Rahibe Agatha'ya sordum ve bana tüm eşyalarını getirdi. Aralarında defteri vardı ve bakmama izin vermesini isteyecektim –çünkü orada sorunlarına ilişkin bir ipucu bulabileceğimi düşünüyordum– ama sanırım dileğimi gözlerimden okudu, çünkü yalnız kalmak istediğini söyleyerek beni pencerenin yanına gönderdi. Sonra beni geri çağırdı ve geldiğim zaman, elini defterin üzerine koydu ve bana büyük bir ciddiyet içinde, şöyle dedi:

'Wilhelmina' –o zaman gerçekten çok ciddi olduğunu anladım, çünkü bana evlenme teklif ettiğinden beri bu isimle hitap etmemişti– 'karı koca arasındaki güvene dair fikirlerimi biliyorsun, canım: Hiçbir sır, hiçbir giz olmamalı. Büyük bir şok yaşadım ve bu konuda düşünmeye çalıştığım zaman, başımın döndüğünü hissediyorum ve bütün bunların gerçek mi, yoksa bir delinin hayalleri mi olduğunu bilemiyorum. Beyin humması geçirdiğimi biliyorsun ve bu, delirmek demektir. Sır burada ve ben bilmek istemiyorum. Burada, evliliğimizle beraber yaşamıma yeniden başlamak istiyorum.' Çünkü, canım, resmi işlemler tamamlanır tamamlanmaz evlenmeye karar vermiştik. 'Cahilliğimi paylaşmaya gönüllü müsün, Wilhelmina? Al, defter burada. Onu al ve sakla, istiyorsan oku, ama asla bana söyleme; elbette, ciddi bir görev beni buraya, uykuda ya da uyanıkken, deli ya da değilken kaydettiğim o acı saatlere dönmeye zorlayabilir.' Bitkin bir şekilde arkasına yaslandı ve defteri yastığının altına koyup, onu öptüm. Rahibe Agatha'dan, amirinden evliliğin bu akşam gerçekleşmesini istemesini rica ettim ve yanıtını bekliyorum...

Bana geldi ve İngiliz misyoner kilisesinin papazının çağrıldı-

ğını söyledi. Bir saat içinde ya da Jonathan uyanır uyanmaz evleneceğiz...

Lucy, zaman geldi ve geçti. Çok ağırbaşlı, ama çok, çok mutlu hissediyorum. Jonathan bir saatten biraz sonra uyandı, her şey hazırdı ve yatağında, yastıklarına dayanarak doğruldu. 'Ediyorum' sözünü kararlılıkla ve kuvvetle söyledi. Ben, zar zor konuşabildim; yüreğim o kadar doluydu ki, bu sözler bile beni boğacak gibi oldu. Sevgili Rahibeler çok iyi kalpli. Lütfen Tanrım, onları asla, asla unutmayayım, ne de üzerime aldığım ciddi, tatlı sorumlulukları. Sana düğün armağanımdan bahsetmeliyim. Papaz ve Rahibeler beni kocamla –ah, Lucy, ilk defa kocam sözcüğünü yazıyorum– kocamla yalnız bıraktıkları zaman, defteri yastığının altından aldım, beyaz bir kağıda sardım, boynumda asılı duran soluk mavi bir kurdele ile bağladım, düğümün üzerini sıcak mühür mumu ile mühürledim ve mühür olarak da nikah yüzüğümü kullandım. Sonra onu öptüm, kocama gösterdim ve ona defterini bu şekilde saklayacağımı ve bunun tüm yaşamlarımız boyunca birbirimize güven duyduğumuzun görülür bir simgesi olacağını söyledim ve ancak kocamın iyiliği için ya da ciddi bir görev bunu gerektirirse açacağımı söyledim. Sonra elimi eline aldı ve ah, Lucy, ilk defa *karısının* elini tutmuştu ve bunun tüm dünyadaki en güzel şey olduğunu, gerekse bunun için geçmişteki acıları tekrar yaşayacağını söyledi. Zavallı sevgilim geçmişin bir kısmını kastetmişti; ama sanırım henüz zamanı düşünemiyor ve yalnızca ayları değil, seneleri de karıştırırsa hiç şaşmam.

Eh, canım, ne diyebilirdim? Ona yalnızca, tüm dünyadaki en mutlu kadın olduğumu, ona kendimden, hayatımdan ve güvenimden başka verecek hiçbir şeyim olmadığını ve bunlara, yaşamım boyunca duyacağım sevgi ve görev duygularının eşlik ettiğini söyledim. Ve, canım, beni öptüğü ve zavallı, zayıf elleriyle beni kendisine doğru çektiği zaman, aramızda ciddi bir yemin edilmiş gibi oldu...

Lucy, hayatım, sana bütün bunları neden anlatıyorum, biliyor musun? Yalnızca bana karşı çok tatlı olduğun için değil, benim için hep çok önemli olduğun için. Yaşam dünyasına hazırlanmak

üzere okuldan çıktığın zaman dostun ve rehberin olmak benim ayrıcalığım oldu. Şimdi, çok mutlu bir eşin gözleriyle, görev duygusunun beni nereye getirdiğini görmeni istiyorum; böylece kendi evliliğinde benim kadar mutlu olabilesin. Hayatım, yaşamının vaat ettiği gibi olması için Yüce Tanrı'ya dua ediyorum: uzun, aydınlık bir gün, sert rüzgarlar olmadan, görevleri unutma olmadan, güvensizlik olmadan. Senin için acısız bir hayat dilememeliyim, çünkü bu asla gerçekleşmez; ama daima, benim şimdi olduğum kadar mutlu olmanı dilerim. Hoşçakal, hayatım. Bunu bir ân önce postalamalıyım ve belki, kısa süre sonra sana tekrar yazarım. Bırakmalıyım, Jonathan uyanıyor –kocamla ilgilenmeliyim!

Seni her zaman seven,

MINA HARKER.

Mektup, Lucy Westenra'dan Mina Harker'a

Whitby, 30 *Ağustos*

SEVGİLİ MINA,

Sana okyanuslar dolusu sevgi ve milyonlarca öpücük yolluyorum, umarım kısa süre sonra kocanla, kendi evinde olursun. Umarım eve bir ân önce döner, bizimle burada kalacak zaman bulursunuz. Bu güçlü hava Jonathan'ı kısa sürede iyileştirir; beni epeyce iyileştirdi. Karabataklar kadar iştahım var, hayat doluyum ve iyi uyuyorum. Uykumda yürümeyi bıraktığımı bilmek, seni memnun edecek. Sanırım bir haftadır yatağımdan kıpırdamadım, yani geceleyin yattıktan sonra demek istiyorum. Arthur şişmanladığımı söylüyor. Bu arada, sana Arthur'un burada olduğunu söylemeyi unuttum. Birlikte yürüyor, arabayla geziyor, at biniyor, kürek çekiyor, tenis oynuyor, balığa çıkıyoruz ve onu her zamankinden daha fazla seviyorum. O bana, beni daha çok sevdiğini söylüyor, ama bundan kuşku duyuyorum; çünkü başta, beni o ân sevdiğinden daha fazla sevemeyeceğini söylemişti. Ama bu saçmalık. İşte, bana sesleniyor. Şimdilik bu kadar.

Seni seven,

LUCY.

Not. Annem sevgilerini yolluyor. Zavallı anneciğim daha iyi görünüyor.

Not. 28 Eylül'de evleneceğiz.

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

20 *Ağustos*. – Renfield vakası gittikçe ilginçleşiyor. Şimdiye kadar o kadar sessizleşti ki! Tutkusunda durgunluk araları oluyor. İlk hafta boyunca krizi devamlı çok şiddetli idi. Sonra bir gece, tam ay yükselirken sessizleşti ve kendi kendine mırıldanmaya başladı: 'Şimdi bekleyebilirim, şimdi bekleyebilirim.' Bakıcı gelip bana söyledi ve ona bakmak için hemen aşağıya koştum. Hâlâ yastıklı odada, deli gömleğinin içindeydi, ama yüzündeki öfke gitmişti ve o eski yumuşak, yakarı –hatta yaltaklanma diyebilirim– ifadesi gözlerine geri gelmişti. Mevcut durumu beni tatmin etti ve bırakılmasını emrettim. Bakıcılar tereddüt etti, ama sonunda itiraz etmeden isteklerimi yerine getirdiler. Hastanın onların güvensizliklerini görebilmesi tuhaf bir şeydi, çünkü bana yaklaşıp, onlara sinsi sinsi bakarak fısıldadı:

'Size zarar verebileceğimi düşünüyorlar! Düşünsenize, *ben*, *size* zarar vereceğim! Aptallar!'

Bu zavallı deli adamın aklında bile diğerlerinden ayrı tutulmak her nedense yatıştırıcı bir duyguydu; ama gene de düşüncelerini anlamıyorum. Onunla ortak bir noktamız olduğunu ve bir arada durduğumuzu mu anlamalıyım; yoksa benden o kadar muazzam bir iyilik elde edecek ki, benim iyiliğim onun için gerekli mi? Daha sonra bunu anlamalıyım. Bu gece konuşmayacak. Bir kedi yavrusu ya da yetişkin bir kedi önerisi bile onu baştan çıkarmadı. Yalnızca şöyle dedi: 'Kedilerle ilgilenmiyorum. Düşünecek başka şeylerim var ve bekleyebilirim; bekleyebilirim.'

Bir süre sonra yanından ayrıldım. Hizmetkar bana şafaktan hemen önceye kadar sessiz kaldığını, ama sonra huzursuzlanmaya başladığını, sonra şiddetle dolduğunu, nihayet onu bitkin düşüren bir kendinden geçmişliğe düştüğünü ve sonunda bir tür komaya girdiğini söyledi.

...Üç gece aynı şey oldu –tüm gün şiddet dolu, sonra aydoğumundan gündoğumuna kadar sessiz. Keşke sebebi hakkında bir ipucu bulabilseydim. Sanki gelip giden bir etki varmış gibi. Ne mutlu bir düşünce! Bu gece yine deliliğe karşı aklıbaşındalığı oynayacağız. Daha önce yardımımız olmadan kaçtı; bu gece yardımla kaçacak. Ona bir şans vereceğim ve gerekirse takip etsinler diye adamları hazır bekleteceğim...

23 *Ağustos*. – 'Her zaman beklenmeyen olur.'[1] Disraeli hayatı ne kadar iyi biliyormuş. Kafesin kapısını açık bulduğu zaman kuşumuz uçmadı, bu yüzden bütün ince planlarımız boşa gitti. Her halükarda, bir şeyi kanıtladık: sessizlik dönemleri epeyce sürüyor. Gelecekte bağlarını, her gün birkaç saatliğine çözebileceğiz. Gece bakıcısına, sessizleşince, gündoğumundan önce bir saatliğine onu yastıklı odaya kapatmasını emrettim. Zavallının zihni bunu takdir edemese de, bedeni rahatlamaktan memnun olacaktır. İşte! Yine beklenmeyen! Beni çağırıyorlar; hasta yine kaçmış.

Daha sonra. – Yeni bir gece macerası. Renfield kurnazca, bakıcı onu denetlemek için içeri girene kadar bekledi. Sonra adamın yanından fırlayıp koridorda uçup gitti. Bakıcıların takip etmesini söyledim. Yine terk edilmiş evin bahçesine girdi ve onu aynı yerde, eski şapel kapısına dayanmış olarak bulduk. Beni gördüğü zaman öfkeden deliye döndü ve bakıcılar tam zamanında yakalamasaydı, beni öldürmeye çalışabilirdi. Biz onu tutarken garip bir şey oldu. Âniden çabalarını iki katına çıkardı ve sonra aynı ânilikle sakinleşti. Gayrı ihtiyari çevreme bakındım, ama bir şey göremedim. Sonra hastanın bakışları dikkatimi çekti ve takip ettim, ama bir şey seçemedim. Ayın aydınlattığı gökyüzüne bakıyordu, yalnız büyük bir yarasa kanatlarını sessizce çırparak batıya gidiyordu. Yarasalar genellikle dönerek, hızla uçar, ama bu, sanki nereye gideceğini biliyormuş ya da kendine has bir amacı varmış gibi dümdüz gidiyordu. Hasta gittikçe sakinleşti ve sonunda şöy-

1 *Olur* Benjamin Disraeli'nin *Egymon*'unun II. Kitabının, 4.bölümündeki bir satıra atıfta bulunuluyor: 'Bizim beklediklerimiz nadiren olur; genellikle en az beklediklerimiz olur.' Disraeli 1874 ile 1880 arasında başbakanlık yapmıştı.

le dedi:

'Beni bağlamanıza gerek yok; sessizce geleceğim!' Sorun çıkarmadan eve geri döndük. Sakinliğinde uğursuz bir şey olduğunu hissediyorum ve bu geceyi unutmayacağım...

LUCY WESTENRA'NIN GÜNLÜĞÜ

Hillingham, 24 Ağustos. – Mina'yı taklit etmeli ve her şeyi yazmalıyım. O zaman, karşılaştığımızda uzun uzun konuşabiliriz. Acaba ne zaman bir araya geleceğiz? Keşke yine yanımda olsaydı, çünkü çok mutsuz hissediyorum. Dün gece, tıpkı Whitby'de olduğu gibi yine rüya görüyordum sanırım. Belki de hava değişimi ya da eve geri dönmemiz yüzündedir. Her şey benim için çok karanlık ve korkunç, çünkü hiçbir şey hatırlayamıyorum; ama içim belirsiz bir korku ile dolu ve çok zayıf ve bitkin hissediyorum. Arthur öğle yemeğine geldiğinde, beni görünce çok üzülmüş göründü ve benim de neşelenecek halim yoktu. Acaba bu gece annemin odasında uyuyabilir miyim? Bir bahane uydurup deneyeceğim.

25 Ağustos. – Bir başka kötü gece. Annem teklifimden pek hoşlanmış gibi görünmedi. Kendisi de pek iyi görünmüyor ve kuşkusuz beni endişelendirmekten korkuyor. Uyanık kalmaya çalıştım ve bir süre için başardım; ama saat on ikiyi çaldığında beni uykumdan uyandırdı, demek ki, uyumuşum. Pencerede bir tür tırmalama, kanat çırpma sesi vardı, ama önemsemedim ve başka bir şey hatırlamadığıma göre, sanırım o sırada uyumuşum. Başka kabuslar. Keşke hatırlayabilseydim. Bu sabah korkunç derecede zayıfım. Betim benzim attı ve boğazım acıyor. Ciğerlerimde bir sorun olmalı, çünkü yeterince hava alamıyorum gibi geliyor. Arthur geldiğinde neşelenmeye çalışacağım, beni böyle görürse üzüleceğini biliyorum.

Mektup, Arthur Holmwood'dan Dr. Seward'a

Albemarle Oteli, 31 Ağustos

SEVGİLİ JACK,

Benim için bir iyilik yapmanı istiyorum. Lucy hasta; yani,

özel bir hastalığı yok, ama berbat görünüyor ve her gün daha kötüye gidiyor. Ona bir sebep olup olmadığını sordum; annesine sormaya cesaret edemiyorum, çünkü zavallı kadını kızının durumu hakkında rahatsız etmek, onun için ölümcül olabilir. Bayan Westenra bana sonunun geldiğini söyledi –kalp rahatsızlığı– ama zavallı Lucy henüz bilmiyor. Eminim sevgilimin zihnini birşeyler kemiriyor. Onu düşününce deliye dönüyorum; ona bakmak bana acı veriyor. Ona, senden onu görmeni rica edeceğimi söyledim ve başta itiraz etse de –neden olduğunu biliyorum, eski dostum– sonunda kabul etti. Senin için zor bir iş olacak, eski dostum, biliyorum, ama *onun* iyiliği için ve ben istemekte, sen de yapmakta tereddüt etmemeliyiz. Yarın, saat ikide Hillingham'a öğle yemeğine bekleniyorsun, böylece Bayan Westenra'nın şüphesini çekmeyeceksin ve yemekten sonra Lucy seninle yalnız kalmak için fırsat kollayacak. Ben çaya geleceğim, böylece oradan birlikte ayrılabiliriz. Endişe doluyum ve sen onu gördükten sonra, en kısa zamanda seninle görüşmek istiyorum. Lütfen ihmal etme!

ARTHUR

Telgraf, Arthur Holmwood'dan Seward'a

1 Eylül

Babamın yanına çağrıldım, durumu kötüleşti. Gece postası ile, Ring'e yaz. Gerekirse telgraf çek.

Dr. Seward'dan Arthur Holmwood'a Mektup

2 Eylül

SEVGİLİ, ESKİ DOSTUM,

Genç Westenra'nın sağlığı konusunda, bana göre herhangi bir işlevsel rahatsızlığı ya da benim bildiğim bir hastalığı olmadığını bir ân önce söyleyeyim. Bununla birlikte, görünüşü beni hiç memnun etmedi, onu en son gördüğüm zamana göre üzücü derecede değişmiş. Elbette, dilediğim gibi eksiksiz bir muayene

yapamadığımı aklından çıkarmamalısın, dostluğumuz, tıp biliminin ya da geleneklerin aşamayacağı, küçük bir güçlük yaratıyor. Sana tam olarak neler olduğunu anlatsam daha iyi olacak, böylece sen kendi sonuçlarını çıkarabilirsin. Sonra, ne yaptığımı ve başka nelerin yapılmasını önerdiğimi söyleyeceğim.

Bayan Westenra'yı görünüşte neşeli buldum. Annesi yanımızdaydı ve birkaç saniye içinde, annesini yanıltmak ve onun endişelenmesini engellemek için elinden gelen her şeyi yaptığına karar verdim. Kesin olarak bilmese de, ihtiyatlı olmak gerektiğini tahmin ettiğinden kuşkum yok. Yemeğimizi yalnız yedik ve hepimiz neşeli olmaya çalıştığımızdan, çabalarımızın ödülünü bir dereceye kadar aldık ve aramızda biraz gerçek neşe doğdu. Sonra Bayan Westenra uzanmaya gitti ve Lucy benimle yalnız kaldı. Lucy'nin özel oturma odasına gittik ve biz oraya girene kadar neşeli hali devam etti, çünkü gelip giden hizmetkarlar vardı. Ama kapı kapanır kapanmaz yüzündeki maske düştü ve derin bir iç çekerek bir sandalyeye çöktü ve eliyle gözlerini örttü. Neşesinin kaybolduğunu görünce, bir teşhiste bulunmak için tepkisinden faydalandım hemen. Bana tatlılıkla şöyle dedi:

'Kendimden bahsetmekten ne kadar nefret ettiğimi size anlatamam.' Ona bir doktora duyulan güvenin kutsal olduğunu, ama senin, onun için çok endişelendiğini hatırlattım. Ne demek istediğimi hemen anladı ve bir sözle meseleyi karara bağladı. 'Arthur'a dilediğinizi söyleyin. Kendimi düşünmüyorum, yalnızca onu düşünüyorum!' Bu yüzden oldukça özgürüm.

Kansız olduğunu kolaylıkla görebiliyordum, ama her zamanki anemi belirtileri yoktu ve şans eseri kanının kalitesini sınayabildim, zira pencereyi açarken sıkışmış bir ip boşanıverdi ve kırık camla elini hafifçe kesti. Küçük bir meseleydi, ama bana açık bir şans verdi ve birkaç damla kanını alıp analiz ettirdim. Niteliksel analiz oldukça normal sonuç verdi ve tek başına değerlendirildiğinde, sağlığının çok iyi olduğunu gösteriyor. Başka fiziksel hususlarda, endişelenecek bir şey olmadığı konusunda tatmin oldum; ama bir yerlerde bir sebep olması gerektiğinden, bunun zihinsel bir şey olması gerektiği sonucuna vardım. Zaman zaman

yeterli nefes alamamaktan ve onu korkutan rüyalarla dolu ağır, derin uykudan şikayetçi, ama bu rüyalar konusunda hiçbir şey hatırlamıyor. Çocukken uykusunda yürüdüğünü söyledi ve Whitby'de bu alışkanlık geri dönmüş ve bir kez geceleyin dışarı çıkıp Doğu Yamacı'na gitmiş ve Bayan Murray onu orada bulmuş; ama son zamanlarda bu alışkanlığın geri dönmediğini söyledi. Ben kuşkuluyum ve aklıma gelen en iyi şeyi yaptım: Amsterdam'a, eski dostum ve ustam Profesör Van Helsing'e yazdım. Tanınmayan hastalıklar hakkında dünyadaki herkesten daha fazla şey bilir. Gelmesini rica ettim ve tüm masrafların sana ait olduğunu söylediğinden, ona senden ve Lucy Westenra ile bağlantından bahsettim. Bu, sevgili dostum, yalnızca senin dileğin üzerine yapıldı, çünkü ben onun için herhangi bir şey yapabildiğim için çok gururlu ve çok mutluyum. Biliyorum ki, kişisel bir sebepten dolayı Van Helsing benim için her şeyi yapacaktır. Bu yüzden, hangi zeminde gelirse gelsin, dileklerini kabul etmeliyiz. Çok keyfi davranıyor gibi görünebilir, ama bunun sebebi, neyden bahsettiğini başka herkesten daha iyi bilmesi. Bir filozof ve metafizikçi ve günümüzün en iyi bilim adamlarından biridir; inanıyorum ki, kesinlikle de açık görüşlüdür. Demirden bir irade ve buzdan bir ırmağa[1] benzeyen bir mizaç, yılmaz bir kararlılık, kendine hâkimiyet ve tahammül erdemlerini yücelterek takdis haline getiriyor ve çarpan en iyi, en dürüst yürek –bunlar insanlık için yaptığı asil çalışmaların araçlarını oluşturuyor– hem teori, hem de pratik için çalışıyor, çünkü görüşleri herkesi kucaklayan sempatisi kadar geniş. Sana bu gerçekleri söylememin sebebi, ona neden bu kadar güvendiğimi anlatmak istemem. Hemen gelmesini istedim. Lucy Westenra'yı yarın yine göreceğim. Harrod's'ta buluşacağız, bu sayede ziyaretimin bu kadar erken tekrarlanması ile annesini korkutmayacağız.

Daima senin,

JOHN SEWARD.

1 *Buzdan ırmak*. Bkz. *Othello*, 5, 2, 256.

Mektup, Abraham Van Helsing, Tıp Doktoru, Felsefe Doktoru, Edebiyat Doktoru, vs., vs.'den Dr. Seward'a

2 Eylül

SEVGİLİ DOSTUM,[1]

Mektubunu aldığım ve hemen sana geliyorum. Şanslıyız ki, bana güvenmiş olanlara haksızlık etmeden hemen yola çıkabilirim. Talih yüzümüze gülmeseydi, o zaman güven duyanlar için kötü olurdu, çünkü beni sevdiklerinin yardımına çağıran dostuma gidiyorum. Arkadaşına söyle, diğer dostumuzun, fazlasıyla gergin olması nedeniyle kaydırdığı neşterin bulaştırdığı kangrenin zehrini hemencecik yaramdan emerek, onun için çok daha fazlasını yaptın, çünkü benim yardımımı istediğinde, senin onlar için beni çağırman talihin onun için yapabileceği en iyi şey. Ama onun için, dostun için bir şey yapmak fazladan bir mutluluk; ben senin için geliyorum. Büyük Doğu Oteli'nde oda hazırlat, böylece yakında olurum ve lütfen genç hanımı yarın çok geç olmadan görmemi ayarla, çünkü o gece geri dönmem gerekebilir. Ama gerekirse üç gün içinde gene gelirim ve daha uzun kalırım. O zamana kadar hoşçakal, dostum John.

VAN HELSING

Mektup, Dr. Seward'dan Saygıdeğer Arthur Holmwood'a

3 Eylül

SEVGİLİ ART,

Van Helsing geldi ve gitti. Benimle birlikte Hillingham'a geldi ve Lucy'nin sağduyusu sayesinde, annesinin dışarıda öğle yemeği yediğini gördü, böylece onunla yalnız kalabildik. Van Helsing hastayı büyük bir dikkatle muayene etti. Bana bilgi verecek ve ben de sana bildireceğim, çünkü elbette, o sırada yanlarında değildim. Korkarım Van Helsing çok endişeli, ama düşünmesi gerektiğini söylüyor. Ona dostluğumuzdan ve bu konuda bana

1 Kitap boyunca Dr. Van Helsing bozuk bir İngilizce ile konuşur. İfadelerindeki bazı bozukluklar ya da anlaşılmazlıkların sebebi budur. (Ç.N)

ne kadar güvendiğinden bahsettiğimde şöyle dedi: 'Ona düşündüğün her şeyi söylemelisin. Eğer tahmin edebiliyorsan, ona benim ne düşündüğümü de söyle istersen. Hayır, şaka yapmıyorum. Bu şaka değil, ölüm kalım meselesi, belki daha fazlası.' Ona bununla ne kastettiğini sordum, çünkü çok ciddiydi. Bu, şehre geri döndüğümüz zaman oldu ve Amsterdam'a doğru yola çıkmadan önce bir fincan çay içiyordu. Bana daha fazla ipucu vermedi. Ona kızmamalısın, Art, çünkü suskunluğu, tüm beyninin nişanlının iyiliği için çalıştığını gösteriyor. Zamanı gelince yeterince açık konuşacağından eminim. Bu yüzden ona, sanki *Daily Telegraph* için özel bir betimsel makale yazarmış gibi, yalnızca ziyaretimizi anlatan bir mektup yazacağımı söyledim. Fark etmemiş göründü, Londra'nın havasındaki isin onun öğrenciliği sırasında olduğu kadar çok görünmediğini söyledi. Yazabilirse, raporunu yarın alacağım. Her koşulda, ondan bir mektup alacağım.

Ziyarete gelince. Lucy onu gördüğüm ilk günden daha neşeliydi ve kesinlikle daha iyi görünüyordu. Seni bu kadar ürküten o solgunluk biraz geçmişti ve nefesi normaldi. Profesör'e karşı çok tatlı davrandı (hep öyledir zaten) ve onun kendisini rahat hissetmesine çalıştı; ama zavallı kızın bunun için çok çabaladığını görebiliyordum. Sanırım Van Helsing de gördü bunu, zira çalı gibi kaşlarının altından, eski zamanlardan hatırladığım gibi, hızlı bir bakış fırlattığını gördüm. Sonra hastalıklar hariç her şeyden bahsetmeye başladı ve öyle cana yakındı ki, Lucy'nin neşelilik numarasının eriyerek gerçekliğe döndüğünü gördüm. Sonra, hiç değişmemiş gibi, sohbeti nazikçe ziyaretine getirdi ve hoş bir tavırla şöyle dedi:

'Sevgili, genç, küçükhanım, bu kadar sevildiğiniz için çok memnun oldum. Bu iyi bir şey, canım, görmediğim şeyler olsa da. Bana senin ruh gibi olduğunu ve betinin benzinin attığını söylediler. Ben onlara "Pöf!" diyorum.' Ve parmaklarını bana doğru şıklattı ve devam etti: 'Ama sen ve ben onlara ne kadar yanıldıklarını göstereceğiz. O' –bir zamanlar sınıfta ya da bana hatırlatmaktan asla vazgeçmediği özel bir olayda bana işaret ettiği zamanki aynı yüz ifadesi ve hareket ile, bana işaret etti –'hanım-

lar hakkında ne bilir ki? Onun oynayacak delileri var, onlara ve onları sevenleri yeniden mutlu etmek var. Yapacak çok şey demek bu ve, ah, ama ödülleri de var, bunca mutluluk dağıtabilmek gibi. Ama genç hanımlar! Ne karısı, ne kızı var ve gençler kendilerini gençlere anlatmaz, benim gibi yaşlılara anlatırlar, onca üzüntü ve onların sebeplerini bilenlere anlatırlar. Bu yüzden, canım, onu bahçede sigara içmeye göndereceğiz ve bu arada sen ve ben küçük bir konuşma yapacağız.' Ben işareti aldım ve dışarı çıktım. Biraz sonra Profesör pencereye çıkıp beni çağırdı. Ciddi görünüyordu, ama şöyle dedi: 'Dikkatli bir muayene yaptım, ama işlevsel bir neden yok. Çok kan kaybettiği konusunda seninle hemfikirim; kaybetmiş, ama son zamanlarda değil. Ama rahatsızlığı kesinlikle anemi değil. Bana hizmetkarını yollamasını söyledim, ona bir iki soru soracağım, böylece hiçbir şeyi gözden kaçırmamış olacağız. Ne söyleyeceğini çok iyi biliyorum. Ama yine de sebep var; her şeyin bir sebebi vardır. Eve dönüp düşünmeliyim. Bana her gün telgraf gönder ve gerek olursa yine geleceğim. Bu hastalık –çünkü iyi olmamak bir hastalıktır– ilgimi çekti ve tatlı, genç hanım, o da ilgimi çekti. Beni büyüledi ve senin için ya da hastalık için olmasa da, onun için geleceğim."

Sana söylediğim gibi, başka hiçbir şey söylemedi, yalnız başımızayken bile. Ve böylece, Art, artık benim bildiğim her şeyi biliyorsun. Lucy'yi sıkı gözetim altında tutacağım. Umarım zavallı babanın durumu iyiye gidiyordur. Senin için çok korkunç bir şey olmalı, eski dostum, senin için bu kadar kıymetli iki insan arasında kalmak. Babana karşı görev duygunu biliyorum ve buna sadık kalmakta haklısın; ama eğer gerekirse, hemen Lucy'ye gelmen için sana haber yollayacağım; bu yüzden benden haber alana kadar fazla endişelenme.

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

4 *Eylül*. – Zoofagus hasta hâlâ ilgimizi ayakta tutuyor. Sadece bir patlama yaşadı ve bu, dün, sıradışı bir zamanda oldu. Saat öğleni vurmadan hemen önce, huzursuzlaştı. Bakıcı semptomları

biliyordu ve hemen yardım çağırdı. Neyse ki, adamlar koşarak geldiler ve tam zamanında orada oldular, çünkü öğlen vurunca o kadar vahşileşti ki, onu tutmak için tüm gücümüzü kullanmak zorunda kaldık. Ama yaklaşık beş dakika içinde gittikçe sakinleşmeye başladı ve sonunda bir tür melankoliye gömüldü ve şimdiye kadar bu durumda kaldı. Bakıcı çılgınlığı sırasındaki çığlıklarının gerçekten de korkutucu olduğunu söyledi; içeri girdikten sonra kendimi çok meşgul buldum, onun korkuttuğu diğer hastaların bir kısmı ile ilgilendim. Gerçekten de, etkisini oldukça iyi anlayabiliyorum, çünkü ses, uzakta olmama rağmen beni de rahatsız etti. Şimdi tımarhanenin akşam yemeği sonrası ve henüz hastam bir köşede oturmuş, yüzünde donuk, öfke dolu, kederli bir ifade ile derin derin düşünüyor. Bu doğrudan bir şey göstermek yerine ima ediyor gibi. Tam olarak anlayamıyorum.

Daha sonra. – Hastamda yeni bir değişim. Saat beşte ona baktım ve onu her zamanki gibi mutlu ve hoşnut buldum. Sinek yakalıyor ve onları yiyordu ve yakaladıklarının sayısını, kaplamaların arasındaki gediklerde tırnağı ile çentikler atarak tutuyordu. Beni gördüğünde geldi ve kötü davranışları için özür diledi ve çok alçakgönüllü bir tavırla, yaltaklanarak, kendi odasına dönmesi ve defterini alması için izin vermemizi istedi. Suyuna gitmenin iyi olacağını düşündüm; bu yüzden şimdi odasında ve penceresi açık. Çayının şekerini pencere pervazına yaydı ve iyi bir sinek hasatı yapıyor. Onları yemiyor, eskiden olduğu gibi bir kutuya koyuyor ve çoktan örümcek bulmak için odasının köşelerini araştırmaya başladı. Onu son birkaç gün hakkında konuşturmaya çalıştım, çünkü düşüncelerine ilişkin en ufak bir ipucu bile benim için büyük yardım olacaktı; ama konuşmadı. Bir iki dakika boyunca çok üzgün göründü ve dalgın bir sesle, sanki kendi kendine konuşur gibi şunları söyledi:

'Her şey bitti! Her şey bitti! Beni terk etti. Kendim yapmazsam artık benim için umut yok!' Sonra âniden, kararlı bir şekilde bana döndü ve şöyle dedi: 'Doktor, bana bir iyilik yapıp, biraz daha şeker almama izin verir misiniz? Benim için iyi olacağını düşünüyorum.'

'Ya sinekler?' dedim.

'Evet! Sinekler de şekerden hoşlanıyor ve ben de sineklerden hoşlanıyorum; dolayısıyla şekerden de hoşlanıyorum.' Delilerin fikir yürütemeyeceğini düşünen ne çok insan vardır! Ona istediğinin iki katını sağladım ve onu, sanırım, dünyada bulunabilecek en mutlu insan yaptım. Keşke zihnine işleyebilseydim.

Gece yarısı. – Hastada yeni bir değişiklik. Lucy'yi görmeye gitmiştim, onu çok iyi gördüm ve dönmüş, kendi kapımda durarak günbatımına bakıyordum ki, bir kez daha onun bağırdığını duydum. Odası evin bu tarafında olduğundan, sabahkinden daha iyi duyabiliyordum. Londra üzerindeki, parlak ışıkları ve mürekkep gibi gölgeleri ve kötü havada, çirkin bulutlara bile gelen o muhteşem renkleri ile harika, puslu günbatımından dönüp; kendi taş binamın sert somurtkanlığını, nefes alan bedbahtlıklarının zenginliğini ve bütün bunlara tahammül etmesi gereken kendi ıssız yüreğimi fark etmek, büyük şok oldu benim için. Tam güneş batarken yanına ulaştım ve penceresinden kırmızı diskin batmasını izledim. Güneş batarken, hastamın çılgınlığı gittikçe azaldı ve battığı ânda onu tutan ellerden kurtulup, baygın bir kütle halinde yere yığıldı. Ama delilerin zihinlerinin iyileşme gücü harika, zira birkaç dakika sonra büyük bir sakinlikle ayağa kalktı ve çevresine bakındı. Bakıcıların onu tutmaması için işaret ettim, çünkü ne yapacağını görmeyi çok istiyordum. Doğrudan pencereye gitti, şeker zerrelerini temizledi; sonra sinek kutusunu aldı, dışarıya boşalttı ve kutuyu dışarıya attı; sonra pencereyi kapattı ve odayı geçip yatağının üzerine oturdu. Bütün bunlar beni şaşırttı ve ona sordum: 'Artık sineklerini saklamayacak mısın?'

'Hayır,' dedi; 'bütün bu pisliklerden bıktım!' Kesinlikle çok ilginç bir çalışma konusu. Keşke zihnine bir bakış fırlatabilseydim ya da âni tutkusunun sebebini bilebilseydim. Dur; çılgınlığının bugün neden öğle vakti ve günbatımında geldiğini anlayabilirsek bir ipucu olabilir. Güneşin zaman zaman bazı mizaçları etkileyen, zararlı bir etkisi olabilir mi –ayın başkalarını etkilemesi gibi? Göreceğiz.

Telgraf, Seward, Londra'dan Van Helsing, Amsterdam'a

4 *Eylül.* – Hasta bugün hâlâ iyi.

Telgraf, Seward, Londra'dan Van Helsing, Amsterdam'a

5 *Eylül.* – Hastanın durumu çok iyileşti. İştahı iyi; uykusu normal; neşesi yerinde, rengi geri dönüyor.

Telgraf, Seward, Londra'dan Van Helsing, Amsterdam'a

6 *Eylül.* – Kötüye doğru korkunç bir değişim oldu. Hemen gelin, bir saat bile kaybetmeyin. Sizi görene kadar Holmwood'a telgraf göndermeyeceğim.

ONUNCU BÖLÜM

MEKTUP, DR. SEWARD'DAN SAYGIDEĞER ARTHUR HOLMWOOD'A

6 Eylül.

SEVGİLİ ART,

Bugün haberler pek iyi değil. Bu sabah Lucy'nin durumu biraz kötüye gitti. Ama bundan kaynaklanan iyi bir şey var; Bayan Westenra doğal olarak Lucy için endişeleniyor ve onun için bana profesyonel bakımdan danıştı. Bu fırsattan faydalanarak eski ustam, Van Helsing'in, büyük uzmanın benimle kalmaya geleceğini ve Lucy'ye birlikte bakabileceğimizi söyledim; böylece artık onu gereksiz yere korkutmadan gelip gideceğiz, çünkü bir şok, âniden ölmesi anlamına gelebilir ve Lucy'nin zayıf durumunda bu onun için felaket olur. Hepimiz güçlüklerle çevriliyiz, benim zavallı dostum; ama, Tanrı'nın yardımıyla hepsinin üstesinden geleceğiz. Gerekirse yazacağım, benden haber almazsan, yalnızca haber beklediğimi anla.

Daima senin,

JOHN SEWARD.

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

7 Eylül. – Liverpool Caddesi'nde buluştuğumuz zaman Van Helsing'in bana ilk söylediği şey şu oldu:

'Kızın sevgilisine, genç dostumuza bir şey söyledin mi?'

'Hayır,' dedim. 'Telgrafımda belirttiğim gibi, sizi görene ka-

dar bekledim. Ona, Lucy'nin durumunun iyi olmamasından dolayı sizin geliyor olduğunuzu ve gerekirse ona haber yollayacağımı söyleyen bir mektup yazdım.'

'Doğru, dostum,' dedi, 'çok doğru! Henüz bilmemesi daha iyi; belki asla bilmemeli. Umarım öyle olur; ama eğer gerekirse, o zaman her şeyi bilecek. Ve, benim iyi dostum John, seni uyarayım. Sen delilerle ilgileniyorsun. Tüm insanlar bir ya da diğer açıdan delidir ve madem ki sen delilerinle ilgilenirken ağzısıkı davranıyorsun, Tanrı'nın delileri ile ilgilenirken de öyle yap –yani dünyanın geri kalanı ile. Delilerine ne yaptığını ya da bunu neden yaptığını söylemiyorsun; onlara ne düşündüğünü söylemiyorsun. Bu bilgiyi de yerinde tutmalısın, kalacağı, kendi türünden olanları çevresine toplayabileceği ve üreyebileceği bir yerde. Sen ve ben şimdilik bildiklerimizi burada ve burada saklayacağız.' Kalbimin üzerine ve alnıma dokundu, sonra kendisine de aynı şekilde dokundu. 'Şu ânda kendim için düşüncelerim var. Sana daha sonra açıklayacağım.'

'Neden şimdi değil?' diye sordum. 'Bir işe yarayabilir; bir karara varabiliriz.' Durdu, bana baktı ve şöyle dedi:

'Dostum John, mısır yetiştiği zaman,[1] daha olgunlaşmadan önce –henüz toprak ananın sütü içindeyken ve henüz güneş onu sarıya boyamamışken, çiftçi koçanı alır, kaba elleriyle ovuşturur, yeşil kabuklarını üfler ve sana şöyle der: "Bak! Bu iyi mısır; zamanı geldiğinde iyi hasat verecek."" Neye varmaya çalıştığını kavrayamadım ve ona bunu söyledim. Yanıt olarak uzandı, kulağımı tuttu, uzun zaman önce yaptığı gibi şakayla çekti ve şöyle dedi; 'İyi çiftçi sana o zaman böyle söyler, çünkü bilir, ama o zaman gelene kadar bilemez. Ama iyi çiftçinin, büyüyüp büyümediğini görmek için mısırı kökünden söktüğünü göremezsin; çiftçilik oynayan çocuklar yapar bunu, bundan yaşamlarını kazananlar değil. Şimdi anlıyor musun, dostum John? Ben mısırlarımı ektim ve Doğa henüz işini yapıp, onun sürgün vermesini sağlayacak; eğer sürgün verirse, bir umut var ve koçan büyümeye başlayana kadar bekleyeceğim.' Sustu, çünkü anladığımı görmüştü. Sonra daha

1 *Mısır yetiştiği zaman.* Bkz. Luka 8:8 ve 8:15.

ciddi bir tavırla devam etti:

'Sen her zaman dikkatli bir öğrenciydin ve vaka defterin hep diğerlerininkinden daha dolu olurdu. O zaman yalnızca öğrenciydin; artık ustasın ve umarım iyi alışkanlıkların yok olmamıştır. Unutma, dostum, bilgi hafızadan daha güçlüdür ve biz daha zayıf olana güvenmemeliyiz. Bu iyi alışkanlığı korumuş olmasan bile, sana şu kadarını söyleyeyim, sevgili küçükhanımın vakası biz ve diğerleri için çok ilginç olabilir –dikkat et, olabilir, diyorum. O zaman iyi not tut. Hiçbir şey dikkate değmeyecek kadar küçük değildir. Sana şunu öğütlüyorum, kuşkularını ve tahminlerini bile kaydet. Daha sonra tahminlerinin ne kadar doğru olduğunu göstermesi açısından ilginç olabilir. Başarısızlıklarımızdan ders alırız, başarılarımızdan değil!'

Lucy'nin semptomlarını anlattığım zaman –öncekilerle aynı, yalnız çok daha belirgin– çok ciddi göründü, ama hiçbir şey söylemedi. Yanına, içinde pek çok alet ve ilaç olan büyük bir çanta aldı, şifa mesleğinin profesörü araçlarını, 'hayırlı mesleğimizin ürkütücü teçhizatı,' diye adlandırmıştı bir kez, derslerinin birinde. İçeri alındığımız zaman Bayan Westenra bizi karşıladı. Korkmuştu, ama benim beklediğim kadar değil. Doğa, iyilikbilir ânlarından birinde, ölümün bile kendi dehşetlerine karşı çareleri olmasını buyurmuştu. Burada, şokun ölümcül olabileceği bir vakada, meseleler öyle ayarlanmıştı ki, bir ya da diğer sebepten dolayı, kişisel olmayan şeyler –bu kadar bağlı olduğu kızındaki dehşet verici değişim bile– ona ulaşmamış gibi görünüyordu. Doğa Ana'nın, yabancı bir nesnenin çevresini duyarsız bir doku ile sarması, böylece onu temas sonucu zarar verebilecek bir şeyin kötülüğünden koruması gibi bir şeydi. Bu ısmarlama bir bencillikse, o zaman herhangi birini egoizm ahlaksızlığı ile suçlamadan önce durmalıyız, çünkü sebeplerinin, bizim bildiğimizden daha derin kökleri olabilir.

Tinsel patolojinin bu aşaması hakkındaki bilgimi kullandım ve mutlaka gerekli olmadığı sürece, Lucy'nin yanında olmaması ya da onun hastalığını düşünmemesi gerektiği kuralını koydum. Hemen kabul etti, o kadar çabuk ki, yine onun için mücadele

eden Doğa'nın elini gördüm. Van Helsing ve ben Lucy'nin odasına götürüldük. Onu dün gördüğümde şok geçirmişsem, bugün gördüğümde dehşete düştüm. Beti benzi atmıştı, tebeşir gibi beyazdı; dudaklarındaki, dişetlerindeki renk tamamen gitmiş gibiydi, yüzündeki kemikleri göze çarpacak kadar çıkmıştı; nefes almasını izlemek ya da dinlemek acı vericiydi. Van Helsing'in yüzü mermer gibi katılaştı ve kaşları, burnunun üzerinde birleşene kadar çatıldı. Lucy kıpırtısız yatıyordu ve konuşacak gücü yok gibiydi, bu yüzden bir süre sessiz kaldık. Sonra Van Helsing beni çağırdı ve yavaşça odayı terk ettik. Kapıyı kapattığımız anda koridorda ilerleyip yandaki, kapısı açık odaya geçti. Sonra beni hemen içeri çekti ve kapıyı kapattı.

'Tanrım!' dedi; 'bu korkunç. Kaybedecek zaman yok. Yüreğinin işlevini sürdürmesi için gerekli kanın eksikliğinden ölecek. Hemen kan nakli yapılmalı. Sen mi, yoksa ben mi?'

'Ben daha genç ve güçlüyüm, Profesör. Ben olmalıyım.'

'O zaman hemen hazırlan. Ben çantamı getireceğim. Hazırlıklıyım.'

Onunla beraber aşağı indim ve biz inerken giriş holünün kapısı çalındı. Biz hole ulaştığımızda hizmetçi kapıyı açmıştı ve Arthur telaşla içeri giriyordu. Bana koştu ve hevesli bir fısıltı ile şöyle dedi:

'Jack, çok endişelendim. Mektubunun satır aralarını okudum ve acılar içinde kaldım. Babam daha iyiydi, bu yüzden kendim görmek için buraya koştum. Bu bay, Dr. Van Helsing değil mi? Geldiğiniz için size çok minnettarım, bayım.' Profesörün gözleri ilk ona takıldığında, böyle bir zamanda rahatsız ettiği için öfkelenmişti; ama şimdi, onun kuvvetli yapısını, ondan yayılıyormuş gibi görünen güçlü, genç erkekliği görünce gözleri parladı. Elini uzatırken, duraksamadan, ciddiyetle şöyle dedi:

'Bayım, tam zamanında geldiniz. Siz sevgili küçükhanımımızın âşığısınız. Durumu kötü, çok, çok kötü. Hayır, çocuğum, kendini böyle bırakma.' Çünkü Arthur âniden solmuş, bayılacakmış gibi, bir sandalyeye oturmuştu. 'Ona yardım edeceksin. Yaşayanların hepsinden daha fazlasını yapabilirsin ve cesaretin en

iyi yardımcın olacak.'

'Ne yapabilirim?' diye sordu Arthur boğuk bir sesle. 'Bana söyleyin, hemen yapayım. Benim yaşamım ona ait ve kanımın son damlasını onun için verebilirim.' Profesörün mizahi bir mizacı vardır ve eski bilgilerimden, yanıtında kaynağına ilişkin bir iz sezdim:

'Benim genç bayım, senden o kadarını istemiyorum –son damlasını değil!'

'Ne yapayım?' Gözlerinde bir ateş vardı ve açık burun delikleri kararlılık ile titriyordu. Van Helsing omzuna bir şaplak attı. 'Gel!' dedi. 'Sen bir erkeksin ve bizim istediğimiz de bir erkek Sen, benden ve dostum John'dan daha iyisin.' Arthur şaşkına dönmüş gibiydi ve Profesör nazik bir şekilde açıklayarak devam etti:

'Genç hanım çok kötü. Kana ihtiyacı var ve kan alamazsa ölecek. Dostum John ve ben konuştuk ve bizim kan nakli dediğimiz şeyi gerçekleştirmek üzereydik –dolu damarlardan, ihtiyaç içindeki boş damarlara kan nakletmek. Benden daha genç ve güçlü olduğu için John kendi kanını verecekti' –burada Arthur elimi tuttu ve sessizlik içinde sıktı– 'ama şimdi sen buradasın ve genç ya da yaşlı, ikimizden de daha iyisin. Biz düşünceler dünyasında çok çalışıyoruz. Bizim sinirlerimiz seninkiler kadar sakin, kanımız seninki kadar parlak değil!' Arthur ona döndü ve şunu söyledi:

'Onun için ne kadar büyük bir memnuniyetle öleceğimi bir bilseydiniz, anlardınız...'

Sesinde bir tür boğulma ile durdu.

'İyi çocuk!' dedi Van Helsing. 'O kadar da uzak olmayan bir gelecekte sevdiğin için bunları yaptığına mutlu olacaksın. Şimdi gel ve sessiz ol. İş bitmeden önce onu bir kere öpebilirsin, ama sonra, ben işaret verince gitmelisin. Evin hanımına hiçbir şey söyleme; durumunu biliyorsun! Şok yaşamamalı; bu yaptıklarımızı bilmesi onda şok yaratır. Gel!'

Hepimiz Lucy'nin odasına çıktık. Arthur dışarıda kalma talimatı aldı. Lucy başını çevirdi ve bize baktı, ama hiçbir şey söylemedi. Uyumuyordu, yalnızca bu çabayı gösteremeyecek kadar

zayıftı. Gözleri bizimle konuştu; o kadar. Van Helsing çantasından birşeyler aldı ve onları görülmeyecek şekilde, küçük bir masanın üzerine koydu. Sonra bir uyuşturucu karışım hazırladı ve yatağa gelerek neşeyle şöyle dedi:

'Şimdi, küçükhanım, ilacın burada. Uslu bir çocuk gibi iç bakalım. Bak, kolayca yutabilmen için kaldırıyorum. Evet.' Lucy çaba gösterdi ve başardı.

İlacın etkisini göstermesinin ne kadar uzun sürdüğünü görmek beni şaşırttı. Aslında bu, zayıflığının ölçüsünü gösteriyordu. Gözkapaklarında uyku kırpışmaya başlayana kadar geçen zaman sonsuz gibi geldi. Ama sonunda uyuşturucu etkisini gösterdi ve Lucy derin bir uykuya daldı. Profesör tatmin olduğunda Arthur'u odaya çağırdı ve ceketini çıkarmasını istedi. Sonra ekledi: 'Ben masayı getirirken küçük bir öpücük alabilirsin. Dostum John, bana yardım et!' Böylece, Arthur Lucy'nin üzerine eğilirken ikimiz de bakmadık.

Van Helsing bana döndü ve şöyle dedi:

'Dostumuz genç ve güçlü, kanı öyle temiz ki, defibrine etmemize gerek yok.'

Sonra hızla, ama mutlak bir düzenle, Van Helsing operasyonu gerçekleştirdi. Kan nakli sürerken zavallı Lucy'nin yanaklarına yaşam döner gibi oldu ve Arthur'un yüzü gittikçe solmasına rağmen, sevinç yüzünden parlar gibiydi. Bir süre sonra endişelenmeye başladım, çünkü kan kaybı, ne kadar güçlü bir adam da olsa, Arthur'da etkisini göstermeye başlamıştı. Arthur'u bu kadar zayıflatan kaybın Lucy'yi yalnızca kısmen iyileştirmesi, sisteminin ne kadar zorlandığı hakkında bir fikir verdi bana. Ama Profesör'ün yüzü kararlıydı ve saati elinde, gözleri bir hastaya, bir Arthur'a dikilerek durup izledi. Kendi yüreğimin atmasını işitebiliyordum. Sonunda yumuşak bir sesle, 'Bir ân kıpırdamadan dur. Bu kadarı yeterli. Sen Arthur'a bak; ben Lucy ile ilgileneceğim,' dedi. Her şey sona erdikten sonra, Arthur'un ne kadar zayıfladığını görebiliyordum. Yarayı sardım, onu uzaklaştırmak için kolunu tutmuştum ki, Van Helsing arkasını dönmeden konuştu –adamın kafasının arkasında gözleri vardı sanki:

'Bence cesur âşık bir başka öpücüğü hak etti, şimdi alacak.' Ve artık operasyonu bitirdiğinden, hastanın başını yastığa koydu. O bunu yaparken, Lucy'nin hep boynuna taktığı ve sevgilisinin ona verdiği eski elmas bir toka ile tokaladığı dar, kadife bant biraz yukarı kaydı ve boğazındaki kırmızı bir izi ortaya çıkardı. Arthur izi fark etmedi, ama Van Helsing'in duygularını belli etme yöntemi olan, içine çektiği nefesin tıslamasını duydum. O ân hiçbir şey söylemedi, bana dönerek şöyle dedi. 'Şimdi cesur, genç âşığımızı aşağı götür, ona porto şarabı ver ve bırak biraz uzansın. Sonra eve dönüp dinlenmeli, bol bol uyumalı ve yemek yemeli, böylece aşkına verdiklerini geri kazanabilir. Burada kalmamalı. Bir dakika dur. Sonucu merak ettiğini görüyorum, bayım. O zaman, operasyonun her açıdan başarılı olduğunu bilerek git. Bu sefer onun hayatını kurtardın ve eve gidip, iç huzuru ile, olabilecek her şeyin yapıldığını bilerek dinlenebilirsin. İyileştiği zaman ona her şeyi anlatacağım; yaptığın için seni daha fazla sevecek. Güle güle.'

Arthur gittikten sonra odaya döndüm. Lucy uyuyordu ve nefesi daha güçlü çıkıyordu; göğsü inip kalkarken yatak örtüsünün hareket ettiğini görebiliyordum. Van Helsing yatağın kenarına oturmuş, dikkatle ona bakıyordu. Kadife bant kırmızı işareti yine örtmüştü. Profesör'e fısıldayarak sordum.

'Boğazındaki izden ne çıkarıyorsunuz?'

'Sen ne çıkarıyorsun?'

'Henüz görmedim,' diye yanıt verdim ve sonra bandı gevşettim. Şahdamarının hemen üzerinde iki delik vardı, büyük değillerdi, ama sağlıklı görünmüyordu. Hastalık izi yoktu, ama kenarları beyazdı ve yıpranmış görünüyordu. Aklıma hemen, bu yaranın ya da her ne ise onun, kan kaybının açıklaması olabileceği geldi, ama fikir kafamda oluşur oluşmaz reddettim onu, çünkü böyle bir şey olamazdı. Kızın kan nakli öncesindeki solgunluğuna sebep olmak için, tüm yatağın kıpkırmızı olması gerekirdi.

'Ee?' dedi Van Helsing.

'Eh,' dedim, 'hiçbir şey çıkaramıyorum.' Profesör ayağa kalktı. 'Bu gece Amsterdam'a dönmeliyim,' dedi. 'Orada ihtiyaç duydu-

ğum kitaplar ve başka şeyler var. Sen bütün gece burada kalmalısın ve gözünü ondan ayırmamalısın.'

'Bir hemşire çağırayım mı?' diye sordum.

'Sen ve ben en iyi hemşireleriz. Tüm gece nöbet tut; iyi beslendiğinden ve hiçbir şeyin onu rahatsız etmediğinden emin ol. Tüm gece uyumamalısın. Daha sonra uyuyabiliriz, sen ve ben. Mümkün olduğunda çabuk döneceğim. Ve sonra başlayabiliriz.'

'Başlayabilir miyiz?' dedim. 'Ne demek istiyorsunuz?'

'Göreceğiz!' diye yanıt verdi telaşla çıkarken. Bir ân sonra geri döndü, başını kapıdan içeri uzattı ve parmağını uyarırcasına kaldırarak şöyle dedi:

'Unutma, senin sorumluluğun altında. Yanından ayrılırsan ve ona bir zarar gelirse, bundan sonra huzur içinde uyuyamazsın!'

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ *(devam)*

8 Eylül. – Bütün gece Lucy'nin başında bekledim. Uyuşturucu, alacakaranlığa doğru etkisini yitirdi ve kendi kendine uyandı; operasyondan öncekine göre çok canlı görünüyordu. Neşesi bile yerine gelmişti ve mutlu bir canlılık ile doluydu, ama yaşadığı mutlak bitkinliğin izlerini görebiliyordum. Bayan Westenra'ya Dr. Van Helsing'in, Lucy'nin başında beklememi emrettiğini söylediğimde, bu fikri küçümsedi ve kızının gücünün yenilendiğine, mükemmel bir ruh hali içinde olduğuna işaret etti. Ama kararlıydım ve uzun nöbetim için hazırlıklar yaptım. Hizmetçi onu gece için hazırladıktan sonra içeri girdim, bu arada akşam yemeğimi yemiştim ve yatağının yanında bir sandalyeye oturdum. Herhangi bir itirazda bulunmadı, ama göz göze geldiğimizde bana minnetle baktı. Uzun süre sonra uykuya dalar gibi oldu, ama çabalayarak kendisini topladı ve uykuyu üzerinden attı. Bu defalarca tekrarlandı, zaman geçtikçe daha büyük bir çaba gerekiyordu ve daha sık yineleniyordu. Uyumak istemediği açıktı, bu yüzden hemen konuyu açtım:

'Uyumak istemiyor musunuz?'

'Hayır; korkuyorum.'

'Uyumaya mı korkuyorsunuz? Neden? Bu hepimizin aradığı bir nimettir.'

'Ah, benim gibi değilsiniz –eğer uyku sizin için bir dehşet alameti olsaydı!'

'Dehşet alameti mi! Ne demek istiyorsunuz?'

'Bilmiyorum; ah, bilmiyorum. Bu kadar korkunç olan da bu. Bütün bu zayıflık uykuda üzerime çöküyor; öyle ki, uyku düşüncesi bile beni dehşete düşürüyor.'

'Ama, sevgili kızım, bu gece uyuyabilirsiniz. Ben buradayım, sizi izliyorum ve hiçbir şeyin olmayacağına söz verebilirim.'

'Ah, size güvenebilirim!' Fırsattan faydalandım ve şöyle dedim: 'Eğer herhangi bir kötü rüya işareti görürsem sizi hemen uyandırmaya söz veriyorum.'

'Gerçekten mi? Ah, gerçekten mi? Bana karşı ne kadar iyisiniz! Öyleyse uyuyacağım!' Ve bu sözü söyler söylemez rahatlayarak derin bir nefes aldı ve arkasına yaslanarak uyudu.

Tüm gece yanında nöbet tuttum. Hiç kıpırdanmadı; derin, sakin, yaşam ve sağlık dolu bir uyku ile uyudu, uyudu. Dudakları hafifçe aralanmıştı ve göğsü bir sarkacın düzenliliği ile yükselip alçalıyordu. Yüzünde bir gülümseme vardı ve iç huzurunu etkileyecek hiçbir kötü rüya görmediği açıktı.

Sabahleyin erkenden hizmetçi geldi ve Lucy'yi onun ellerine bırakarak eve döndüm, çünkü pek çok konuda endişeliydim. Van Helsing ile Arthur'a kısa telgraflar yollayarak operasyonun sonucunun mükemmel olduğunu söyledim. Biriken işlerimi bitirmek tüm günümü aldı; zoofagus hastamı sormayı akıl ettiğim zaman hava kararmıştı. Rapor iyiydi: Dün ve dün gece oldukça sessiz kalmıştı. Ben akşam yemeğimi yerken Amsterdam'daki Van Helsing'den bir telgraf geldi ve bu gece Hillingham'da olmamı tavsiye etti, el altında olmam faydalı olabilirdi ve gece treni ile yola çıkacağını, bana sabah erkenden katılacağını belirtti.

9 Eylül. – Hillingham'a vardığımda oldukça yorgun ve bitkindim. İki gecedir hemen hemen hiç uyumamıştım ve beyin bitkinliğinin işareti olan o uyuşukluğu kafamda hissediyordum. Lucy kalkmıştı ve neşeliydi. Benimle el sıkışırken keskin gözlerle bana

baktı ve şöyle dedi:

'Bu gece nöbet tutmak yok. Bitkin düşmüşsünüz. Ben oldukça iyiyim, gerçekten iyiyim ve eğer birisinin nöbet tutması gerekiyorsa, ben sizin için tutacağım.' Bu konuda tartışmadım, gidip geç akşam yemeğimi yedim. Lucy benimle geldi ve sevimliliği ile yemeğimi canlandırdı, mükemmel bir yemek yedim, daha da mükemmel olan porto şarabından iki kadeh içtim. Sonra Lucy beni yukarı kata çıkardı ve kendi odasının yanında, içinde sıcak bir ateşin yandığı bir odaya götürdü. 'Şimdi,' dedi, 'burada kalmalısınız. Bu kapıyı ve kendi odamın kapısını açık bırakacağım. Divanda yatabilirsiniz, çünkü yakında bir hasta varken siz doktorları hiçbir şeyin yatağa götüremeyeceğini biliyorum. Eğer bir şeye ihtiyacım olursa seslenirim, siz de hemen gelebilirsiniz.' Kabullenmekten başka bir şey yapamadım, çünkü 'köpek gibi yorgundum' ve denesem de uyanık kalamazdım. Bu yüzden, ihtiyacı olursa seslenmek için tekrar söz vermesi üzerine, divana uzandım ve her şeyi unuttum.

LUCY WESTENRA'NIN GÜNLÜĞÜ

9 Eylül. – Bu gece kendimi çok mutlu hissediyorum. O kadar zayıf düşmüştüm ki, düşünebilmek ve etrafta dolaşabilmek, çelik grisi gökyüzünde uzun süren bir doğu rüzgarından sonra güneş ışığını hissetmek gibi geliyor. Her nedense Arthur'u kendime çok, çok yakın hissediyorum. Sanki varlığı içimi ısıtıyor. Sanırım hastalık ve zayıflık bencil şeyler ve iç gözümüzü ve düşüncelerimizi kendimize çeviriyor; sağlık ve güç ise dizginleri Aşk'a verirken, düşünce ve duygularda dilediği yere gidebiliyor. Benim düşüncelerimin nerede olduğunu biliyorum. Arthur bir bilebilseydi! Canım, canım, uyurken kulakların çınlıyor olmalı, benimkiler uyanıkken çınlıyor. Ah, dün gecenin mutlu uykusu! Sevgili, iyi Dr. Seward bana göz kulak olurken nasıl da uyudum. Ve bu gece uyumaya korkmayacağım, çünkü yakında ve seslenebileceğim bir yerde. Bana karşı bu kadar iyi oldukları için herkese minnettarım! Şükürler olsun, Tanrım! İyi geceler, Arthur.

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

10 Eylül. – Profesörün elini başımda hissettim ve bir saniye içinde uyandım. Bu tımarhanede öğrendiğimiz şeylerden biridir.

'Hastamız nasıl?'

'Ben yanından ayrılırken, daha doğrusu o benim yanımdan ayrılırken iyiydi,' diye yanıt verdim.

'Gel, görelim,' dedi. Ve birlikte odaya girdik.

Stor perde indirilmişti ve Van Helsing yumuşak, kedi gibi yürüyüşü ile yatağa doğru yürürken ben perdeyi açmaya gittim.

Perdeyi kaldırdığımda ve sabah ışığı odaya doluştuğunda, Profesör'ün alçak sesle, dişlerinin arasından nefes aldığını duydum ve bunun ne kadar nadir gerçekleştiğini bildiğimden, yüreğime ölümcül bir korku saplandı. Ben yanına giderken geriledi ve yüzündeki acı dolu ifade, dehşet dolu *'Gott in Himmel!'*[1] nidasını destekledi. Elini kaldırıp yatağa işaret etti. Demirden yüzü gerilmiş, kül gibi beyazdı. Dizlerimin titremeye başladığını hissettim.

Lucy yatağın üzerinde, görünüşte baygın, korkunç bir şekilde solmuş, her zamankinden bitkin, yatıyordu. Dudakları bile beyazdı ve uzun bir hastalıktan sonra cesetlerde gördüğümüz gibi, dişetleri dişlerinden çekilmiş gibiydi. Van Helsing öfkeyle yere vurmak için ayağını kaldırdı, ama içgüdüsü ve onca yılın tecrübesi onu engelledi ve ayağını yumuşak bir şekilde yere koydu. 'Çabuk!' dedi. 'Brendi getir.' Yemek odasına koştum ve sürahi ile geri döndüm. Zavallı, beyaz dudakları ıslattı ve birlikte avuçlarını, bileklerini, yüreğini ovaladı. Yüreğini kontrol etti ve birkaç acı, şüphe dolu dakikadan sonra şöyle dedi:

'Çok geç değil henüz. Yürek atıyor, ama zayıf. Tüm yaptıklarımız boşa gitti; tekrar başlamalıyız. Burada genç Arthur yok, bu sefer bunu senden istemeliyim, dostum John.' Konuşurken çantasına elini daldırdı ve kan nakli için gerekli aletleri çıkardı; ben ceketimi çıkarmış, kol yenlerimi sıyırmıştım. O ânda uyuşturucu kullanma olasılığı yoktu ve gerek de yoktu, bu yüzden, bir dakika bile kaybetmeden operasyona başladık. Bir süre sonra –pek de

1 *Gott in Himmel.* Almanca Cennetteki Tanrı.

kısa gelmeyen bir zamandı, çünkü insanın kanının çekilmesi, ne kadar gönüllülükle verilirse verilsin, korkunç bir histir– Van Helsing parmağını uyarırcasına kaldırdı. 'Kıpırdanma,' dedi, 'gücü yerine gelince uyanmasından korkuyorum ve bu tehlikeli olur, ah, çok tehlikeli olur. Ama önlem alacağım. Deri altı morfin enjeksiyonu yapacağım.' Hızla, beceriyle niyetini gerçekleştirdi. Lucy üzerindeki etkisi kötü değildi, çünkü baygınlık yavaşça uyuşturucudan kaynaklanan bir uykuya dönüştü. Kişisel bir gurur duygusuyla solgun yanaklara ve dudaklara hafifçe renk geldiğini gördüm. Kendi kanının âşık olduğu kadının damarlarına aktarılmasının verdiği duyguyu, hiçbir erkek yaşamadan anlayamaz.

Profesör beni eleştirel gözlerle izliyordu. 'Bu kadar yeter,' dedi. 'Ne çabuk?' diye itiraz ettim. 'Art'dan çok daha fazlasını almıştınız.' Buna hüzünlü bir gülümseme ile yanıt verdi:

'O kızın âşığı, nişanlısı. Senin daha o ve başkaları için yapman gereken çok, çok fazla iş var; bu kadarı yeter.'

Operasyonu durdurdu ve ben kendi yarama hafif basınç uygularken o, Lucy ile ilgilendi. Benimle ilgilenmesi için sıramı beklerken uzandım, zira kendimi bayılacak gibi hissediyordum ve biraz da midem bulanıyordu. Bir süre sonra yaramı bağladı ve bir bardak şarap içmem için beni aşağıya yolladı. Ben odayı terk ederken, arkamdan geldi ve fısıldadı:

'Unutma, bu konuda hiçbir şey söylememelisin. Eğer genç âşık daha önceki gibi beklenmedik bir zamanda gelirse, ona tek bir söz söyleme. Onu hem korkutur, hem de kıskandırır Bunların ikisi de olmamalı. Bu yüzden!'

Geri döndüğüm zaman bana dikkatle baktı ve şöyle dedi:

'Durumun fazla kötüleşmedi. Odaya gir ve divana uzanıp biraz dinlen; sonra bol bol kahvaltı et ve buraya, bana gel.'

Emirlerini yerine getirdim, çünkü ne kadar doğru ve akıllıca olduklarını biliyordum. Kendimi çok zayıf hissediyordum ve bu zayıflıkta, olan bitenlerin yarattığı şaşkınlık kısmen yok olmuştu. Ama Lucy'nin durumunun nasıl böyle geriye gittiğini merak ederek divanda uyuyakaldım. Hiçbir yerde iz bırakmadan bu kadar

çok kanı nasıl kaybetmişti? Sanırım merakım rüyalarımda da devam etmişti, çünkü uyuyup uyanırken düşüncelerim, ne kadar minik olsalar da, boğazındaki küçük deliklere ve kenarlarının pürüzlü, yorgun görünüşüne döndü.

Lucy günün çoğu boyunca uyudu; ve uyandığı zaman oldukça iyi ve güçlüydü, ama dünkü kadar iyi değildi. Van Helsing onu gördükten sonra yürüyüşe çıktı ve yanından bir ân bile ayrılmamam talimatı ile beni görev başında bıraktı. Holde, en yakın telgraf ofisinin yerini soran sesini duydum.

Lucy benimle serbestçe gevezelik etti. Birşeyler olup bittiğinden habersiz görünüyordu. Onu oyalamaya, dikkatini çekmeye çalıştım. Annesi onu görmek için yukarı çıktığında, herhangi bir değişim fark etmedi ve bana minnetle şöyle dedi:

'Yaptıklarınız için size çok şey borçluyuz, Dr. Seward, ama aşırı çalışmamaya dikkat etmelisiniz. Siz de solgun görünüyorsunuz. Size bakacak bir eşe ihtiyacınız var; gerçekten de öyle!' O konuşurken Lucy kıpkırmızı kesildi, ama yalnızca bir ânlıktı, çünkü zavallı, bitkin damarları, başa alışmadığı kadar çok kan göndermeye dayanamadı. Gözlerini yalvarırcasına bana çevirdiğinde tepkisi aşırı solgunlukla kendisini gösterdi. Gülümsedim ve başımı salladım, parmağımı dudaklarıma götürdüm; içini çekerek yastıklarının üzerine çöktü.

Van Helsing iki saat sonra döndü ve bana hemen şöyle dedi: 'Şimdi eve git ve bol bol ye, iç. Güçlen. Bu gece ben burada kalacağım ve küçükhanımın yanında bekleyeceğim. Vakayı sen ve ben izlemeliyiz ve başka hiçkimsenin bilmesine izin vermemeliyiz. Ciddi sebeplerim var. Hayır, sorma; ne istersen düşün. En olasılık dışı olanı bile düşünmekten korkma. İyi geceler.'

Holde hizmetçilerden ikisi yanıma geldi ve Bayan Lucy'nin yanında kalıp kalamayacaklarını sordular. Onlara izin vermem için yalvardılar; onlara ya Dr. Van Helsing'in ya da benim Bayan Lucy'nin yanında kalmamızın doktorun isteği olduğunu söylediğimde, yürek burkacak bir tavırla 'yabancı bay'dan rica etmemi istediler. İyilikleri içime dokundu. Belki de o ânda zayıf olmamdan dolayıydı, belki de adanmışlıkları Lucy'nin durumunda orta-

ya çıkmıştı, çünkü kadınların iyiliklerinin benzer şekilde ortaya çıktığı durumları defalarca görmüştüm. Geç bir akşam yemeği yemek için zamanında eve döndüm ve vizitlerimi yaptım –hepsi iyiydi ve uyumayı beklerken bunları yazdım. Geliyor.

11 Eylül. – Bu akşam Hillingham'a gittim. Van Helsing'i mükemmel bir ruh hali içinde buldum ve Lucy çok daha iyiydi. Ben geldikten kısa süre sonra Profesör için büyük bir paket geldi. Çok etkilenmiş gibi bir tavır takınarak –sahteydi, elbette– açtı ve beyaz çiçeklerden büyük bir demet gösterdi.

'Bunlar senin için, Bayan Lucy,' dedi.

'Benim için mi? Ah, Dr. Van Helsing!'

'Evet, canım, ama oynaman için değil. Bunlar ilaç.' Burada Lucy yüzünü çarpıttı. 'Hayır, ama kaynatıp suyunu içmeyeceğim ya da mide bulandırıcı bir şekil almayacaklar, onun için o sevimli burnunu kıvırma, yoksa Arthur'a, sevdiğinin bunca güzelliğinin nasıl çarpıldığını anlatırım. Aha, sevimli küçükhanım, işte güzel burnun yine düzeldi. Bu ilaç, ama nasıl olduğunu bilmiyorsun. Bunları pencerene koyacağım, güzel bir çelenk yapacağım ve boynuna asacağım, böylece iyi uyuyacaksın. Ah evet! Lotus çiçeği gibi, bunlar da dertleri unutturur. Lethe'nin suları gibi kokarlar,' Florida'da Conquistadores'in aradığı, ama çok geç bulduğu o gençlik çeşmesinin suları gibi.'

Konuşurken, Lucy çiçekleri inceliyor ve kokluyordu. Birden, yarı kahkahayla, yarı tiksinerek onları yere attı ve şöyle dedi:

'Ah, Profesör, herhalde bana şaka yapıyorsunuz. Bu çiçekler bildiğimiz sarmısak.'

Van Helsing ayağa kalktı ve tüm sertliği ile, demirden çenesi katılaşmış, çalı gibi kaşları bir araya gelmiş bir şekilde konuşunca şaşırdım:

'Benimle oynamak yok! Ben asla şaka yapmam! Yaptığım her şeyde ciddi bir amaç vardır ve seni uyarıyorum, bana itiraz etme. Dikkat et, kendi hatırın için olmasa bile, başkalarının hatırı için.' Sonra zavallı Lucy'nin korktuğunu görünce, daha nazikçe devam

1 *Lethe.* Grek mitolojisine göre, Hades'teki nehir sularını içenlerin bir unutuş durumuna düşmelerine sebep olur. John Keats'in *Melankoliye Gazel* şiirinin başına bakınız.

etti: 'Ah, küçükhanım, canım, benden korkma. Yalnızca iyiliğini istiyorum; ama bunlarda, sıradan çiçeklerde olduğundan çok daha fazla erdem vardır. Bak, onları odana bizzat yerleştiriyorum. Takacağın çelengi yapıyorum. Ama şşş! Bu kadar çok meraklı sorular soran başkalarına söylemek yok. İtaat etmeliyiz ve sessizlik itaatin parçasıdır; itaat de, seni bekleyen güçlü, sevgi dolu kollara götürecek seni. Şimdi biraz kıpırdamadan otur. Benimle gel, dostum John, odayı sarmısaklarımla donatmama yardım etmelisin. Ta Haarlem'den geldiler, Dostum Vanderpool tüm yıl boyunca serasında bitki yetiştirir. Ona dün telgraf çektim, yoksa burada olmazlardı.'

Çiçekleri yanımıza alarak odaya girdik. Profesörün eylemleri gerçekten de tuhaftı ve bildiğim hiçbir ecza kitabında yoktu. İlk önce pencereleri kapattı ve sıkıca mandalla tutturdu; sonra, bir avuç çiçek alarak, çerçevelere çepeçevre sürdü, sanki içeri girecek her nefes havanın sarmısak kokmasını ister gibiydi. Sonra, bir demet alarak kapının pervazını, şöminenin çevresini aynı şekilde ovdu. Bu bana çok tuhaf geldi ve hemen şunu söyledi:

'Eh, profesör, yaptığınız her şey için her zaman bir sebep olduğunu biliyorum, ama bu beni gerçekten de şaşırtıyor. Burada şüpheci birisinin olmaması iyi, yoksa kötü ruhları dışarıda tutmak için bir büyü yaptığınızı söyleyebilirdi.'

'Belki de yapıyorumdur!' diye yanıt verdi sessizce, Lucy'nin boynuna takacağı çelengi yaparken.

Lucy gece için hazırlığını yapana kadar bekledik ve Lucy yatağa girdikten sonra Profesör gelip sarmısak çelengini boynuna astı. Ona söylediği son sözler şunlardı:

'Çelengin boynundan çıkmamasına dikkat et ve oda sana boğucu gelse de, bu gece ne kapı ne de pencere açma.'

'Söz veriyorum,' dedi Lucy, 've bana gösterdiğiniz iyilik için size binlerce teşekkür ederim! Ah, böyle dostlarla kutsanmak için ben ne yaptım?'

Bekleyen tek atlı arabamla evden ayrılırken, Van Helsing şöyle dedi:

'Bu gece huzur içinde uyuyabiliriz ve buna ihtiyacım da var

–iki gece yolculuk, aradaki günde bol bol okuma ve sonraki gün bol bol endişe ve sonra bir gece, gözünü kırpmadan nöbet beklemek. Yarın sabah erkenden bana geleceksin ve birlikte sevimli küçükhanımı görmeye geleceğiz, "büyüm" için yapacağım daha çok iş var. Ho! Ho!'

O kadar kendine güvenli görünüyordu ki, iki gece önceki kendi güvenimi ve kötü sonucunu hatırlayınca belirsiz bir dehşet hissettim. Bunu dostuma söylemekte tereddüt etmiş olmam benim zayıflığımdı, sanırım, ama yine de, dökülmemiş gözyaşları gibi hissettim bunu.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

LUCY WESTENRA'NIN GÜNLÜĞÜ

12 Eylül. – Hepsi bana karşı ne kadar iyi! Sevgili Dr. Van Helsing'i çok sevdim. Acaba bu çiçekler konusunda neden bu kadar endişeliydi? Beni gerçekten korkuttu, çok sertti. Ama haklı olmalı, çünkü çoktan beni rahatlattılar. Her nedense, bu akşam yalnız kalmaktan korkmuyorum ve korkmadan uyuyabilirim. Pencerenin dışında neyin kanat çırptığına aldırmayacağım. Ah, son zamanlarda uyumamak için ne korkunç bir mücadele veriyordum; uykusuzluğun acısı ya da uyuma korkusunun acısı, böylesine bilinmeyen dehşetlerle birlikte! Yaşamlarında hiçbir korku, hiçbir dehşet olmayan bazı insanlar ne kadar mutlu; uykunun her gece bir nimet gibi geldiği ve tatlı rüyalardan başka bir şey getirmediği insanlar. Eh, işte bu akşam buradayım, uyuyacağımı umuyor, oyundaki Ophelia gibi, 'bakire kaygıları ve genç kız çiçekleri' ile uzanıyorum.[1] Daha önce sarmısağı hiç sevmezdim, ama bu gece harika geliyor! Kokusunda huzur var; uykumun gelmeye başladığını hissediyorum. Hoşça kalın, herkes.

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

13 Eylül. – Berkeley'e uğradım ve Van Helsing'i, her zamanki gibi tam zamanında hazırlanmış buldum. Otelin çağırdığı araba bekliyordu. Profesör, artık her zaman yanında taşıdığı çantasını aldı.

Her şeyi tam olarak kaydetmeliyim. Van Helsing ve ben Hillingham'a saat sekizde ulaştık. Harika bir sabahtı; parlak güneş

1 Çiçekler. Bkz. *Hamlet*, 5, 1, 226-7.

ışığı ve güzün ilk günlerinin taze havası, insana doğanın yıllık çalışmasının tamamlanışı gibi geliyordu. Yapraklar rengarenk olmuştu, ama henüz ağaçlardan dökülmeye başlamamıştı. İçeri girdiğimizde, sabah odasından çıkan Bayan Westenra ile karşılaştık. Her zaman erken kalkar. Bizi sıcak bir şekilde selamladı ve şöyle dedi:

'Lucy'nin durumunun daha iyi olduğunu duymak hoşunuza gidecek. Sevgili çocuğum hâlâ uyuyor. Odasına baktım ve onu gördüm, ama rahatsız etmemek için içeri girmedim.' Profesör gülümsedi ve oldukça sevinmiş göründü. Ellerini birbirine sürttü ve şöyle dedi:

'Aha! Teşhisimi koymuştum zaten. Tedavim işe yarıyor.' Buna Bayan Westenra şöyle yanıt verdi:

'Tamamen sizin sayenizde olduğunu düşünmemelisiniz, doktor. Lucy'nin bu sabahki durumu kısmen benim sayemdedir.'

'Ne demek istiyorsunuz, hanımefendi?' diye sordu Profesör.

'Eh, dün gece sevgili çocuğum için endişeliydim ve odasına girdim. Derin derin uyuyordu –o kadar derin uyuyordu ki, içeri girmem bile onu uyandırmadı. Ama oda çok boğucuydu. Her yerde bir sürü korkunç, keskin kokulu çiçek vardı ve çocuğumun boynuna da bunlardan bir demet asılmıştı. Ağır kokunun, o zayıf durumunda sevgili çocuğum için çok fazla olacağından korktum, bu yüzden hepsini aldım ve içeri taze hava girsin diye pencereyi araladım. Eminim onu görünce memnun olacaksınız.'

Kahvaltısını ettiği kişisel oturma odasına girdi. O konuşurken Profesör'ün yüzünü izledim ve kül grisine dönüştüğünü gördüm. Zavallı kadın yanımızdayken kendine hâkim olmayı başarmıştı, çünkü durumunu ve kötü bir şokun ne anlama geleceğini biliyordu; hatta odasına girmesi için kapıyı açık tutarken ona gülümsedi. Ama o yok olduğu ânda beni âniden, şiddetle yemek odasına çekti ve kapıyı kapattı.

O zaman, hayatımda ilk defa, Van Helsing'in yıkıldığını gördüm. Sessiz bir çaresizlik içinde ellerini başının üzerine kaldırdı ve sonra ümitsizce avuçlarını birbirine vurdu; sonunda bir sandalyeye oturdu ve ellerini yüzüne örterek yüreğini paralıyormuş

gibi gelen yüksek, kuru hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Sonra, sanki tüm evrene sesleniyormuş gibi yine kollarını kaldırdı. 'Tanrım! Tanrım! Tanrım!' dedi. 'Biz ne yaptık, bu zavallı şey ne yaptı ki, böyle acılarla kuşatıldık? Eski pagan dünyadan gelen kader hâlâ aramızda mı ki böyle şeyler, hem de bu şekilde olmak zorunda? Bu zavallı anne, hiç bilmeden ve en iyisini arzu ederek kızının bedenini ve ruhunu kaybetmesine sebep olacak böyle bir şey yapabiliyor ve ona söylememeliyiz, onu uyarmamalıyız bile, aksi halde ölür ve sonra ikisi de ölür. Ah, nasıl da tuzağa düştük! Tüm şeytani güçler nasıl da bize karşı!' Âniden ayağa fırladı. 'Gel,' dedi, 'gel, görmeli ve eyleme geçmeliyiz. Şeytan var ya da yok, ya da hepsi birden var, fark etmez; yine de mücadele edeceğiz.' Çantasını almak için hol kapısına gitti ve birlikte Lucy"in odasına çıktık.

Van Helsing yatağa giderken bir kez daha stor perdeyi kaldırdım. Bu sefer, öncekiyle aynı korkunç, mum gibi beyaz, zavallı yüze bakarken irkilmedi. Sert bir hüzün ve sonsuz bir acıma vardı yüzünde.

'Beklediğim gibi,' diye mırıldandı, o kadar çok şey ifade eden, burnundan nefes vermesiyle. Tek bir söz söylemeden gidip kapıyı kilitledi ve sonra küçük masayı yeni bir kan nakli için gerekli aletlerle donatmaya başladı. Uzun zaman önce gerekliliği fark etmiş, ceketimi çıkarmaya başlamıştım, ama elini kaldırarak beni durdurdu. 'Hayır!' dedi. 'Bugün operasyonu sen yapmalısın. Ben kan vereceğim. Sen zaten zayıfladın.' Konuşurken ceketini çıkardı ve gömleğinin kolunu sıyırdı.

Yine operasyonu yaptık; yine uyuşturucu verdik; yine kül gibi yanaklara renk geldi ve sağlıklı bir uykunun düzgün nefesleri başladı. Bu sefer, Van Helsing dinlenip toparlanırken ben nöbet tuttum.

Kısa süre sonra Bayan Westenra'ya, kendisine danışmadan Lucy'nin odasından hiçbir şey çıkarmamasını söyledi; çiçeklerin ilaç değeri olduğunu ve kokularını solumanın tedavinin bir parçası olduğunu anlattı. Sonra vakayla kendisi ilgilenmeye başladı, o ve ertesi gece kendisinin nöbet tutacağını, gelmemi istediği za-

man haber yollayacağını söyledi.

Bir saat sonra Lucy tazelenmiş, canlanmış olarak uykusundan uyandı, yaşadığı korkunç olaydan fazla etkilenmemiş gibiydi.

Bütün bunlar ne anlama geliyor? Delilerin arasında bu kadar uzun yaşamanın, beynimi etkilemeye başlayıp başlamadığını merak ediyorum.

LUCY WESTENRA'NIN GÜNLÜĞÜ

17 Eylül. – Dört gün, dört gece huzur. Artık öyle güçlendim ki, kendimi neredeyse tanıyamayacağım. Sanki uzun bir kabus gördüm ve çevremdeki güzelim güneş ışığını görmek, taze sabah havasını hissetmek üzere yeni uyandım. Uzun, endişeli bir bekleme ve korku dönemi yaşamışım gibi hissediyorum; öyle bir karanlıktı ki, mevcut üzüntüyü daha da keskin kılacak umudun acısı bile yoktu ve sonra uzun boşluklar ve derin sulardan çıkan bir dalgıç gibi yüzeye yükselmek. Ama Dr. Van Helsing benimle kalmaya başladığından beri tüm bu kötü rüyalar, beni çıldırtacak kadar korkutan sesler geçmiş gibi –pencerede kanat sesleri, bana o kadar yakınmış gibi gelen uzak sesler, nereden geldiğini bilmediğim, bana ne yapacağımı emreden sert sesler– hepsi durdu. Uyumaktan korkmadan yatıyorum. Uyanık kalmaya bile çalışmıyorum. Sarmısağı da oldukça sevmeye başladım ve her gün Haarlem'den bir kutu dolusu geliyor. Bu gece Dr. Van Helsing gidiyor, bir günlüğüne Amsterdam'da olması gerekiyormuş. Ama yalnız kalabilecek kadar iyi olduğumdan yanımda nöbet tutulmasına gerek yok. Annemin, sevgili Arthur'un ve bize o kadar iyi davranan bütün dostlarımızın hatırına, Tanrı'ya şükürler olsun! Değişimi hissetmeyeceğim bile, çünkü dün gece Dr. Van Helsing zamanın çoğunda sandalyesinde uyudu. Uyandığım zaman onu iki kere uyur buldum; ama, dallar ya da yarasaların ya da her ne iseler, adeta öfkeyle pencere camlarına çarpmalarına rağmen, tekrar uyumaktan korkmadım.

Pall Mall Gazetesi, *18 Eylül*

KAÇAK KURT
MUHABİRİMİZİN TEHLİKELİ RÖPORTAJI

Hayvanat Bahçesi Bakıcısı ile Röportaj

Pek çok araştırma ve aynı sayıda reddedilmeden sonra ve Pall Mall Gazetesi sözlerini devamlı bir tür tılsım olarak kullanarak, Hayvanat Bahçesi'nin kurt bölümünün dahil olduğu kısmının bakıcısını bulmayı başardım. Thomas Bilder fil evinin arkasındaki kulübelerden birinde yaşıyor ve onu bulduğumda çaya oturmak üzereydi. Thomas ile eşi konuksever insanlar, yaşlı, çocuksuzlar ve eğer bana gösterdikleri konukseverlik her zamanki halleriyse, yaşamları oldukça rahat olmalı.

Bakıcı, geç akşam yemeği bitmeden ve herkesin karnı doymadan 'iş' konusuna girmek istemedi. Sonra, masa temizlendikten ve o piposunu yaktıktan sonra, şöyle dedi:[1]

'Artık, bayım, bana istediğin her şeyi sorabilirsin. Yemekten önce porofosyonel şeyleri konuşmak istemediğim için kusuruma bakmayacaksın. Bölümümüzdeki kurtlara, çakallara, sırtlanlara, soru sormaya başlamadan önce çaylarını hep veririm.'

'Onlara soru sormakla neyi kastediyorsunuz?' diye sordum, onu konuşturmak isteyerek.

'Baylar bayanlara biraz gösteriş yapmak istediklerinde kafalarına sopayla vurmak bunun bir yolu; kulaklarının arkasını kaşımak da başka bir yolu. Hangisini önce yaptığımın önemi yok –yemeklerini vermeden önce kafalarına vurabilirim– ama kulaklarını kaşımayı denemeden önce şerilerini ve kahvelerini vermeyi tercih ederim. Doğrusunu istersen,' diye ekledi filozofça, 'biz de de hayvanlarla aynı doğa var. İşte sen geldin, işim hakkında bana sorular sormaya başladın ve on şilin karşılığında sana yanıt vermektense, şişip patlamanı beklemeyi tercih ederim. Alay eder gibi, bana soru sorman için ilk önce gidip şeften izin alman gerekip gerekmediğini sorduğunda bile. Alınma ama, sana cehennemin dibine gitmeni söyledim mi?'

'Söyledin.'

1 Thomas Bilder ile karısı "Cockney" aksanı ile konuşuyorlar (Ç.N.)

'Kötü laf kullandığım için beni şikayet edeceğini söylediğinde, bu kafama sopayla vurmak gibiydi; on şilin onu iyi etti. Dövüş istemiyordum, bu yüzden yiyeceği bekledim ve kurtlar, aslanlar ve kaplanlar gibi yaptım. Ama Tanrı seni sevsin, şimdi benim ihtiyar hatun kekinden bir parçayı işkembemden aşağı gönderdiğine ve beni çayla bir güzel suladığına göre, neşelendim ve sen istediğin kadar kulaklarımın arkasını kaşıyabilirsin ve benden tek bir hırlama bile duymazsın. Sor sorularını. Neyi soracağını biliyorum, kaçak kurdu soracaksın.'

'Kesinlikle. Bana olayı senin bakış açından anlatmanı istiyorum. Bana nasıl olduğunu anlat ve gerçekleri öğrendiğim zaman, neden kaçtığını ve tüm bu olayın nasıl biteceğini düşündüğünü soracağım.'

'Tamam, patron. İşte tüm hikaye şu: Bizim Bersicker dediğimiz kurt, diğer üç gri kurtla beraber Norveç'ten Jamrach'a gelmişti, biz de onu dört sene önce oradan satın aldık. Çok iyi, terbiyeli bir kurttu, bize hiç sorun çıkarmadı. Buradaki başka hiçbir hayvan değil de onun kaçmak istemesi beni şaşırttı. Ama, işte, kadınlara olduğu gibi kurtlara da güvenemiyorsun.'

'Onu dinlemeyin, bayım!' diye araya girdi Bayan Tom, neşeli bir kahkaha ile. 'O kadar uzun süredir hayvan bakıyor ki, kendisi de ihtiyar bir kurda döndü! Ama bir zararı yoktur.'

'Eh, bayım, dün hayvanları besledikten sonra iki saat geçmişti ki, bir gürültü duydum. Hastalanmış bir puma yavrusu için maymun kafesinde yatak hazırlıyordum; ama inleme ve ulumaları duyunca hemen geldim. Bersicker delirmiş gibi, dışarı çıkmak için kendini parmaklıklara atıyordu. O gün oralarda fazla insan yoktu ve yakında yalnızca bir adam vardı, uzun boylu, ince bir adam, çengel burunlu ve sivri sakallı, sakalında yalnızca birkaç tane beyaz tel vardı. Sert, soğuk bir görünüşü ve kırmızı gözleri vardı ve ondan pek hoşlanmadım, çünkü sanki hayvanlar ona sinirlenmiş gibi geldi. Ellerinde beyaz eldivenler vardı, bana hayvanları gösterdi ve "Bakıcı, bu kurtlar bir şeye sinirlenmiş gibi görünüyor," dedi.

"Belki sana sinirlenmişlerdir," dedim, çünkü girdiği havaları

sevmemiştim. Umduğumun aksine kızmadı, küstah küstah sırıttı, ağzı beyaz, keskin dişlerle doluydu. "Ah, hayır, benden pek hoşlanmazlar," dedi.

"Ah, evet, hoşlanırlar," dedim, onu taklit ederek. "Çay zamanı dişlerini temizlemek için bir iki kemiğe bayılırlar, sende de bunlardan çok var gibi."

"Eh, tuhaf, ama hayvanlar bizim konuştuğumuzu duyunca uzandılar ve Bersicker'in yanına gittiğimde her zamanki gibi kulaklarını kaşımama izin verdi. O zaman adam da geldi. O da tutup ihtiyar kurdun kulaklarını kaşımasın mı!

"Dikkat et," dedim. "Bersicker hızlıdır."

"Boş ver," dedi. "Ben alışığım!"

"Sen de bu meslekten misin?" diye sordum şapkamı çıkararak, çünkü kurtlarla falan ilgilenenler bakıcıların iyi dostlarıdır.

"Hayır," dedi, "pek sayılmaz, ama pek çok hayvan beslemişimdir." Ve şapkasını lordlar gibi kaldırdı ve yürüyüp gitti. İhtiyar Bersicker adam gözden kaybolana kadar arkasından baktı, sonra gidip bir köşede yattı ve tüm akşam yerinden çıkmadı. Eh, dün gece, ay çıkar çıkmaz kurtlar ulumaya başladı. Ulumaları için bir sebep yoktu. Park caddesinin arkasında, köpeğini çağırdığı bariz olan birisi dışında, yakında kimse yoktu. Bir iki kere her şeyin yolunda olup olmadığını görmek için dışarı çıktım ve her şey yolundaydı, derken kurtlar durdu. On ikiden hemen önce, içeri girmeden önce son bir tur attım ve belamı versin, ihtiyar Bersicker'ın kafesine gittiğim zaman parmaklıkların kırılmış, bükülmüş, kafesin de boş olduğunu gördüm. Ve kesin olarak bildiğim bu kadar.'

'Bir şey gören başkası var mı?'

'Bahçıvanlardan biri o sırada konserden geliyormuş ve bahçe çitlerinden doğru gelen büyük, gri bir köpek görmüş. En azından, böyle söylüyor; ama ben pek inanmıyorum, çünkü eve gittiğinde karısına hiç böyle bir şey söylememiş ve ancak kurdun kaçtığı haberi yayıldıktan ve biz tüm gece Bersicker'ı aradıktan sonra bir şey gördüğünü hatırladı. Bence o konser, kafasını yemiş.'

'Şimdi, Bay Bilder, kurdun neden kaçtığı konusunda bir fikriniz var mı?'

'Eh, bayım,' dedi, şüpheli bir alçakgönüllülükle, 'sanırım var; ama bu teoriye inanır mısınız, bilmem.'

'Elbette inanırım. Hayvanlar konusunda bu kadar deneyimli olan siz iyi bir tahminde bulunamıyorsanız, başka kim denemeye bile cesaret edebilir ki?'

'Eh, o zaman, bayım, ben şöyle açıklıyorum; bence kurt kaçmış –çünkü dışarı çıkmak istemiş.'

Hem Thomas'ın hem de karısının bu şakaya ne kadar yürekten güldüğüne bakarak, daha önce işe yaradığını ve tüm açıklamanın, şaka için hazırlık olduğunu anladım. Saygıdeğer Thomas'ın espri yeteneği ile başa çıkamazdım, ama yüreğine giden daha iyi bir yol biliyordum ve şöyle dedim:

'Şimdi, Bay Bilder, ilk altının işini gördüğünü düşüneceğiz ve bana ne olduğunu anlattığınız zaman, kardeşi de cebinizde ona katılacak.'

'Kesinlikle,' efendim, dedi iş konusuna dönerek. 'Biraz şaka yapmamı mazur görürsünüz eminim, ama bu ihtiyar kadın bana, sanki devam etmemi ister gibi göz kırptı.'

'Hiç de kırpmadım!' dedi yaşlı kadın.

'Benim fikrim şu: O kurt bir yerlerde saklanıyor. Bahçıvan onun, bir atın gidebileceğinden büyük bir hızla, kuzeye doğru dörtnala koştuğunu söyledi; ama ona inanmadım, çünkü köpekler gibi kurtlar da dörtnala koşmaz, öyle yapılmamışlardır. Bir masal kitabında kurtlar iyidir ve sürüler halindeyken ve kendilerinden daha fazla korkan bir şeyin peşindeyken bir ton patırtı yapıp öldürebilirler, artık her neyse. Ama, Tanrı sizi kutsasın, gerçek hayatta kurt zayıf bir yaratıktır, bir köpeğin yarısı kadar zeki ya da cesur değildir ve içinde onun çeyreği kadar bile dövüşme isteği yoktur. Bu kurt dövüşmeye, hatta kendi yiyeceğini bulmaya bile alışık değildi ve muhtemelen Park'ın bir yerlerine sinmiş titriyor, kahvaltısını nereden bulacağını düşünüyordur, o da düşünmeyi becerebiliyorsa; ya da belki bir yere inmiş, bir kömürlükte saklanıyordur. Aşçının biri karanlıkta onun yeşil gözle-

rini parlar görünce iyi korkacak! Eğer yiyecek bulamazsa, arayacaktır ve belki tam zamanında bir kasabın dükkanını bulur. Eğer bulamazsa ve bir dadı askerin biriyle yürüyüşe çıkıp, bebeği arabasında bırakırsa –eh, o zaman dünyadan bir bebek eksilirse şaşmam. O kadar.'

Ona yarım altını uzatıyordum ki, bir şey pencereye sıçradı ve Bay Bilder'ın yüzü şaşkınlıkla her zamankinden iki kat uzadı.

'Tanrı beni kutsasın!' dedi, 'Eğer bu gelen Bersicker'ın kendisi değilse!'

Kapıya gidip açtı; bana son derece gereksiz bir hareket gibi geldi. Her zaman vahşi bir hayvanın arada sağlam bir engel olduğu zamanki kadar güzel görünmediğini düşünmüşümdür; kişisel bir deneyim bu fikri zayıflatmak yerine, sağlamlaştırdı.

Ama alışkanlık gibisi yoktur, çünkü ne Bilder ne de karısı kurdu bir köpekten farklı görmüyorlardı. Hayvan, ünlü kurtların babası, Kırmızı Başlıklı Kız'ın eski dostu kurdun kılık değiştirmiş halde kızın güvenini kazanmaya çalıştığı zamanki kadar barışçıl ve iyi huylu görünüyordu.

Tüm sahne anlatılamaz ölçüde komik ve acıklıydı. Londra'yı yarım gün boyunca felç eden ve tüm çocukların ayakkabılarının içinde titremesine sebep olan kötü kurt tövbekar bir ruh halindeydi ve haylaz bir oğul gibi kabul edildi ve okşandı. İhtiyar Bilder onu baştan ayağa, sevecen bir merakla muayene etti ve tövbekarla işini bitirdiği zaman şöyle dedi:

'İşte, zavallı ihtiyarın başını belaya sokacağını biliyordum; baştan beri söylemedim mi? İşte, başı kesilmiş ve kırık camlarla dolu. Lanet olası bir duvarın üzerinden aşmış. İnsanların duvarlarının tepesine kırık şişe saplamalarına izin vermeleri ne ayıp. İşte sonu bu olur. Gel hadi, Bersicker.'

Kurdu aldı ve neredeyse şişman bir buzağı kadar büyük bir parça et verip karnını doyurduktan sonra bir kafese kapattı ve rapor vermeye gitti.

Ben de, Hayvanat Bahçesi'nden kaçan kurdun tuhaf hikayesini size aktarmak üzere geri döndüm.

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

17 Eylül. – Akşam yemeğinden sonra, başka işlerin baskısı ve Lucy'ye yaptığım ziyaretler yüzünden epeyce geride kalan defterlerimi tamamlamak için çalışına odama gitmiştim. Kapı âniden açıldı ve yüzü tutkuyla çarpılmış hastam içeri daldı. Yerimde kalakaldım, çünkü bir hastanın kendi başına amirin odasına girmesi görülmemiş bir şeydi. Bir ân olsun tereddüt etmeden üzerime atıldı. Elinde bir yemek bıçağı vardı ve ben adamın tehlikeli olduğunu anladığımdan, masayı aramızda tutmaya çalıştım. Ama bana göre fazlasıyla güçlü ve hızlıydı; ben dengemi sağlayamadan bana vurdu ve sol bileğimi fena halde kesti. Ama bıçağı bir kez daha savurmasına fırsat vermeden sağ yumruğumu indirdim ve sırt üstü yere devrildi. Bileğim fena halde kanıyordu ve halının üzerinde küçük bir havuz oluşmuştu. Dostumun daha fazla çaba göstermeyeceğini gördüm ve yerde yatan baygın şekilden gözümü ayırmadan bileğimi sarmaya başladım. Bakıcılar içeri daldığında ve dikkatimizi ona çevirdiğimizde, neyle uğraştığını görmek midemi bulandırdı. Karın üstü yerde yatmış, yaralı bileğimden akmış kanı bir köpek edasıyla yalıyordu. Kolayca yakalandı ve bakıcılar eşliğinde uysallıkla giderek beni hayrete düşürdü. Giderken devamlı şu sözleri tekrarlıyordu: 'Kan yaşamdır! Kan yaşamdır!'[1]

Şu ânda kan kaybetme riskini göze alamam: Fiziksel açıdan sağlıklı olmayacak kadar çok kaybettim zaten ve aynı zamanda Lucy'nin hastalığının uzaması ve bu hastalığın korkunç aşamalarının gerginliği etkisini göstermeye başladı. Aşırı sinirli ve bitkinim ve dinlenmeye, dinlenmeye, dinlenmeye ihtiyacım var. Neyse ki, Van Helsing beni çağırmadı, uykumdan vazgeçmem gerekmeyecek; bu gece uyumadan yapamazdım.

Telgraf, Van Helsing, Antwerp'den Seward, Carfax'a.
(İlçe belirtilmediğinden Carfax, Sussex'e gönderilmiş, yirmi iki saat geç

1 *Kan yaşamdır.* Muhtemelen Yasanın Tekrarı 12:23'e atıfta bulunuluyor. –'Yalnız, kan yemediğinizden emin olun; çünkü kan yaşamdır ve etin yanında yaşam yemeyeceksiniz.' Aynı zamanda bkz. Yasanın Tekrarı 12:26; Yaratılış 9:4; ve Levililer 17:12.

teslim edilmiştir.)

17 Eylül. – Bu gece Hillingham'da olmayı ihmal etme. Tüm süre boyunca nöbet tutmasan da sık sık ziyaret et ve çiçeklerin yerine konduğundan emin ol; çok önemli; sakın ihmal etme. Geri döndükten sonra en kısa zamanda yanında olacağım.

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

18 Eylül. – Londra trenine binmek için yeni çıktım. Van Helsing'in telgrafının gelişi beni dehşete düşürdü. Tüm bir gece kaybettik ve acı deneyimlerinden bu gece ne olmuş olabileceğini biliyorum. Elbette, her şeyin yolunda gitmiş olması da mümkün, ama neler olmuş olabilir? Kuşkusuz üzerimizde korkunç bir kader asılı ve yapmaya çalıştığımız şeyler, gerçekleşebilecek her kaza ile engelleniyor. Bu silindiri yanımda götüreceğim, kaydı Lucy'nin fonografında tamamlayabilirim.

LUCY WESTENRA TARAFINDAN BIRAKILAN NOT

17 Eylül. Gece. – Bunu yazıp görülebilecek bir yere bırakacağını, böylece benim yüzümden kimsenin başı belaya girmeyecek. Bu, bu gece olup bitenlerin kesin kaydıdır. Zayıflıktan ölüyorum gibi geliyor ve yazacak gücü zar zor bulabiliyorum, ama yazarken ölsem bile yazmalıyım.

Her zamanki gibi, çiçeklerin Dr. Van Helsing'in gösterdiği gibi yerleştirildiğinden emin olarak yatağa girdim ve kısa süre sonra uyuyakaldım.

Pencereden gelen kanat çırpma sesleri ile uyandım. Bu sesler, uykumda Whitby'deki yamaca gitmemle başlamıştı ve Mina beni kurtarmıştı ve artık bu sesleri çok iyi tanıyorum. Korkmuyordum, ama Dr. Seward'ın yan odada olmasını diledim –Dr. Van Helsing geleceğini söylemişti– böylece ona seslenebilirdim. Uyumaya çalıştım, ama uyuyamadım. Sonra eski uyuma korkusu içimi doldurdu ve uyanık kalmaya çalışmaya karar verdim. Aksi gibi, ben istemezken uyku gelmeye çalıştı; bu yüzden, yalnız kalmaktan korktuğum için kapıyı açtım ve dışarıya seslendim:

'Orada birisi var mı?' Yanıt yoktu. Annemi uyandırmaya korktum ve kapıyı kapattım. Sonra dışarıdan, çalılığın içinden bir köpeğin uluması gibi bir ses geldi, ama daha vahşi ve derindi. Pencereye gidip dışarıya baktım, ama kanatlarını pencereye çarpan büyük bir yarasa dışında bir şey göremedim. Bu yüzden yatağa döndüm, ama uyumamaya kararlıydım. Biraz sonra kapı açıldı ve annem içeri baktı; benim uyumadığımı görünce içeri girdi ve yanıma oturdu. Bana her zamankinden daha tatlı, daha yumuşak bir şekilde şöyle dedi:

'Senin adına huzursuz oldum, canım, ve iyi olup olmadığını görmek için geldim.'

Orada otururken soğuk almasından korktum ve yatağa girip benimle uyumasını istedim. Yatağa girdi ve yanıma uzandı; sabahlığını çıkarmadı, bir süre kalıp kendi yatağına gideceğini söyledi. Orada, kucak kucağa yatarken, penceredeki kanat çırpma sesleri yine geldi. Annem irkilip biraz korktu ve, 'Bu da ne?' diye haykırdı. Onu yatıştırmaya çalıştım ve sonunda başardım. Sessizce yattı, ama zavallı yüreğinin hâlâ korkunç bir şekilde attığını duyabiliyordum. Bir süre sonra çalılıktan yine alçak bir uluma geldi ve kısa süre sonra pencere şangırdadı ve kırık cam parçaları içeriye fırladı. İçeri doluşan rüzgar ile stor perde arkaya uçtu ve kırık cam parçalarının arasında büyük, zayıf, gri bir kurt kafası belirdi. Annem korkuyla haykırdı, doğrulup oturmaya çalıştı ve ona yardımcı olabilecek bir şey bulmak için çevresini deli gibi yokladı. Başka şeylerle beraber Dr. Van Helsing'in boynuma takmam konusunda ısrar ettiği çiçek çelengini de yakaladı ve boynumdan kopardı. Bir iki saniye için kurdu işaret ederek oturdu. Boğazından tuhaf, korkunç bir gurultu geldi; sonra şimşek çarpmış gibi düştü, başı alnıma çarptı ve bir iki dakikalığına beni sersemletti. Oda dönmeye başladı sanki. Gözlerimi pencereye diktim, ama kurt başını çekti ve kırık camdan içeri sayısız benek doluşmuş gibi geldi. Gezginlerin çölde olduğunu söyledikleri *simoom*[1] gibi, çevremde tozdan bir sütun halinde dönmeye başladılar. Kıpırdamaya çalıştım, ama üzerimde bir tür büyü vardı ve

1 *Simoom*. Kuzey Afrika çöllerinde sık sık esen boğucu, kumlu rüzgar.

sevgili annemin hemen soğumuş gibi gelen zavallı bedeni –sevgili yüreği çarpmayı bırakmıştı– üzerimde ağırlık yapıyordu ve bir süre hiçbir şeyi hatırlayamadım.

Tekrar ayılana kadar geçen zaman uzun görünmedi, ama çok, çok korkunçtu. Yakınlarda bir yerde bir çan çalıyordu; çevredeki köpekler uluyorlardı ve bizim çalılıkta, tam dışarıda, bir bülbül ötüyordu. Acı, korku ve zayıflıkla sersemlemiş, aptallaşmıştım, ama bülbülün sesi, beni rahatlatmak için geri dönen ölü annemin sesi gibi geldi. Sesler hizmetkarları da uyandırmış gibiydi, çünkü kapımın dışında çıplak ayaklarının sesini duyabiliyordum. Onlara seslendim ve içeri girdiler ve neler olup bittiğini, yatakta üzerimde neyin yattığını gördüklerinde, çığlık attılar. Kırık pencereden rüzgar esti ve kapı çarpılarak kapandı. Sevgili annemin bedenini kaldırdılar ve ben kalktıktan sonra uzattılar, üzerini bir örtü ile örttüler. O kadar korkmuş ve gergindiler ki, onlara yemek odasına gidip birer bardak şarap içmelerini söyledim. Kapı bir ânlığına açıldı ve yine kapandı. Hizmetkarlar çığlık attılar ve sonra birbirlerinden ayrılmadan yemek odasına gittiler. Bulabildiğim bütün çiçekleri annemin göğsüne yerleştirdim. İşim bittikten sonra Dr. Van Helsing'in bana söylediklerini hatırladım, ama onları kaldırmak hoşuma gitmeyecekti ve dahası, hizmetkarlardan bazılarının yanımda oturmasını isteyecektim. Hizmetçiler geri dönmeyince şaşırdım. Onlara seslendim, ama yanıt alamadım ve onları aramak için yemek odasına gittim.

Ne olduğunu görünce yüreğim duracak gibi oldu. Dördü birden yere yığılmış, ağır ağır nefes alıyordu. Şeri sürahisi yarı dolu, masanın üzerindeydi, ama etrafta tuhaf, keskin bir koku vardı. Kuşkulandım ve sürahiyi inceledim. Afyon kokuyordu ve konsolün üzerine baktığımda, annemin doktorunun onun için kullandığı şişenin boş olduğunu gördüm. Ne yapacağım? Ne yapacağım? Annemin yattığı odaya döndüm. Onu bırakamam ve birisinin uyuşturduğu hizmetkarlar sayılmazsa yalnızım. Ölü ile birlikte, yalnız! Dışarı çıkmaya cesaret edemiyorum, çünkü kırık camdan kurdun alçak ulumasını duyabiliyorum.

Hava beneklerle dolu gibi, pencereden gelen esinti ile süzü-

lüyor, dönüyorlar ve ışıklar maviye dönüyor. Ne yapacağım? Tanrım, bu gece beni tehlikeden koru! Beni gömülmeye hazırlarken bulmaları için bu kağıdı göğsüme saklayacağım. Sevgili annem gitti! Benim de gitmemin zamanı geldi. Bu geceyi sağ salim atlatamazsam, elveda, sevgili Arthur. Tanrı seni korusun, canım. Tanrım, bana yardım et!

ONİKİNCİ BÖLÜM

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

18 Eylül. – Zaman kaybetmeden Hillingham'a gittim ve erkenden oraya ulaştım. Arabamı bahçe kapısında bekleterek, tek başıma eve giden yolu yürüdüm. Hafifçe kapıyı vurdum, mümkün olduğunca sessiz bir biçimde zili çaldım, çünkü Lucy'yi ya da annesini rahatsız etmekten korkuyordum ve kapıya bir hizmetkar getirmeye çalışıyordum. Bir süre sonra, hiçbir yanıt alamayınca, yine kapıyı vurdum ve zili çaldım; yine yanıt yoktu. Bu saate kadar uyuyan hizmetkarların tembelliğine küfrettim, çünkü saat ona gelmişti –ve daha büyük bir sabırsızlıkla yine kapıyı vurup zili çaldım, ama yine yanıt gelmedi. O zamana kadar yalnızca hizmetkarları suçlamıştım, ama şimdi içimi büyük bir korku doldurmaya başlamıştı. Bu ıssızlık, çevremizi sımsıkı saran dehşetlerin yeni bir halkası mıydı? Çok geç geldiğim, bir ölüm evi miydi? O korkunç kötüye dönüşlerden birini yaşıyorsa, dakikalar, hatta saniyelerce gecikmenin Lucy için tehlike saatleri demek olduğunu biliyordum ve içeri girmenin bir yolunu bulmak için evin çevresini dolandım.

İçeri girmek için hiçbir yol bulamadım. Her kapı, her pencere kapatılmış ve kilitlenmişti ve başarısızlığa uğramış bir şekilde ön kapıya döndüm. Ben dönerken, hızla sürülen bir atın ayaklarının hızlı patırtısını duydum. Bahçe kapısında durdu ve birkaç saniye sonra, eve gelen yolda koşan Van Helsing ile karşılaştım. Beni görünce inledi:

'Demek sendin ve yeni geldin. Lucy nasıl? Çok mu geç kaldık? Telgrafımı almadın mı?'

Hızla ve becerebildiğimce kolay anlaşılır bir şekilde telgrafı-

nı bu sabah erkenden aldığımı ve buraya gelmek için bir dakika bile kaybetmediğimi, evdeki kimseye sesimi duyuramadığımı söyledim. Durdu ve şapkasını ciddiyet içinde kaldırırken şöyle dedi:

'O zaman, korkarım çok geç kaldık. Tanrı'nın buyurduğu oldu!' Her zamanki enerjisi ile devam etti: 'Gel. İçeriye girmenin bir yolu yoksa, biz yaratmalıyız. Zaman artık bizim için her şey demek.'

Evin arkasına, mutfak penceresine dolandık. Profesör çantasından bir ameliyat testeresi çıkardı ve bana uzatarak pencereyi koruyan demir parmaklıklara işaret etti. Hemen işe koyuldum ve kısa sürede üç tanesini kestim. Sonra uzun, ince bir bıçakla pencerenin çengelini ittirdik ve pencereyi açtık. Profesörün içeri girmesine yardım ettim ve arkasından takip ettim. Ne mutfakta, ne de yakınındaki hizmetkarlar odasında kimse yoktu. Geçerken tüm kapıları denedik ve yemek odasında, kepenklerin arasından gelen ışıkla hafifçe aydınlanmış şekilde, yerde yatan dört hizmetçi kadın bulduk. Ölmüş olduklarını düşünmek için sebep yoktu, çünkü ağır nefeslerinden ve odadaki afyon kokusundan, durumlarının ne olduğu konusunda şüpheye mahal kalmıyordu Van Helsing ve ben birbirimize baktık ve uzaklaşırken doktor, 'Onlarla daha sonra ilgileniriz,' dedi. Sonra Lucy'nin odasına çıktık. Bir iki saniye kapıda durup dinledik, ama hiçbir ses işitemedik. Beyaz yüzler ve titreyen ellerle, nazikçe kapıyı açtık ve odaya girdik.

Gördüklerimizi nasıl anlatabilirim? Yatakta iki kadın yatıyordu, Lucy ve annesi. Annesi öte yanda yatıyordu ve beyaz bir örtü ile örtülmüştü, kırık pencereden gelen esinti ile örtünün ucu kalkmış, bir korku ifadesiyle donakalmış, süzgün, beyaz yüzü açığa çıkarmıştı. Yanında Lucy yatıyordu, yüzü beyazdı ve daha da süzgündü. Boynunda asılı olması gereken çiçekleri annesinin göğsünde bulduk. Boğazı çıplaktı ve daha önce fark ettiğimiz iki küçük yarayı sergiliyordu. Yaralar şimdi korkunç bir şekilde beyaz ve parçalanmış görünüyordu. Profesör tek bir söz söylemeden yatağın üzerine eğildi, başı neredeyse Lucy'nin göğsüne de-

ğecek oldu; sonra dinleyen biri gibi hızla başını çevirdi ve ayağa fırlayarak bana haykırdı:

'Henüz çok geç değil! Çabuk! Brendiyi getir!'

Aşağı kata koştum ve brendi ile geri döndüm. Bunun da masanın üzerinde bulduğum şeri sürahisi gibi ilaçlanmış olmadığından emin olmak için koklamayı ve tatmayı ihmal etmedim. Hizmetkarlar hâlâ nefes alıyorlardı, ama artık daha huzursuz çıkıyordu nefesleri ve uyuşturucunun etkisini kaybetmeye başladığını düşündüm. Emin olmak için beklemedim, hemen Van Helsing'in yanına döndüm. Daha önce olduğu gibi brendiyle Lucy'nin dudaklarını, dişetlerini, bileklerini ve avuçlarını ovdu. Bana şöyle dedi:

'Ben bunu yapabilirim. Şu ânda yapabileceğimiz tek şey. Sen git, o hizmetkarları uyandır. Yüzlerine ıslak havlu ile vur ve sıkı vur. Ateş yakmalarını ve sıcak bir banyo hazırlamalarını söyle. Bu zavallı şey neredeyse yanındaki kadar soğumuş. Biz daha fazla bir şey yapamadan önce ısıtılması gerek.'

Hemen gittim ve kadınların üçünü uyandırmakta güçlük yaşamadım. Dördüncüsü genç bir kızdı ve anlaşılan uyuşturucu onu daha güçlü bir şekilde etkilemişti, bu yüzden onu divana taşıdım ve uyumasına izin verdim. Diğerleri başta sersem gibiydi, ama yaşadıklarını hatırlayınca isterik bir şekilde bağrışıp ağlaşmaya başladılar. Ama benim tavırlarım sertti ve konuşmalarına izin vermedim. Onlara bir hayatın kaybedilmesinin yeterince kötü olduğunu, eğer gecikirlerse Bayan Lucy'yi de feda edeceklerini söyledim. Böylece, ağlaşarak kendi işlerinin başına gittiler ve yarı giyinik bir halde ateş ve su hazırladılar. Neyse ki, mutfak ve kazan ateşleri hâlâ yanıyordu ve sıcak su vardı. Bir banyo hazırladık ve Lucy'yi olduğu gibi taşıyıp içine yerleştirdik. Biz kollarını ve bacaklarını ovmakla meşgulken, hol kapısı vuruldu. Hizmetkarlardan biri koşarak gitti, üzerine bir iki parça daha giysi aldı ve kapıyı açtı. Sonra geri döndü ve Bay Holmwood'dan mesaj getiren bir Bay olduğunu söyledi. Ona adamın beklemesini istemesini söyledim, çünkü şu anda kimseyi göremezdik. Kadın mesajla uzaklaştı ve işimize dalıp, onu tamamen unuttum.

Tüm doktorluk hayatım boyunca Profesör'ün bu kadar gayretli bir biçimde çalıştığını görmemiştim. Onun da bildiği gibi, ölümle savaştığımızı biliyordum ve ara verdiğinde bunu ona da söyledim. Bana anlamadığım bir şekilde, ama yüzünde çok sert bir ifade ile yanıt verdi:

'Eğer hepsi bu olsaydı, hemen burada durur, onun huzur içinde gitmesine izin verirdim, zira ufukta yaşam ışığı göremiyor olurdum.' İşine, eğer bu mümkünse, yenilenmiş ve daha çılgınca bir enerji ile devam etti.

Biraz sonra ikimiz de sıcaklığın etkisini göstermeye başladığını fark ettik. Lucy'nin yüreği stetoskopun altında biraz daha güçlü çarpmaya başlamıştı ve ciğerlerinde fark edilebilir bir hareket vardı. Van Helsing'in yüzü ışıl ışıldı ve Lucy'yi banyodan çıkarıp kuruması için sıcak örtülere sararken bana şöyle dedi:

'İlk puan bizim! Şah!'

Lucy'yi, o zamana kadar hazırlanmış olan bir başka odaya götürdük, yatağa yatırdık ve boğazından aşağı birkaç damla brendi akıttık. Van Helsing'in onun boğazına yumuşak, ipek bir mendil doladığını fark ettim. Hâlâ baygındı ve daha kötü olmasa da, daha önce gördüğümüz kadar kötüydü.

Van Helsing kadınlardan birini çağırdı ve Lucy'nin yanında kalmasını, biz dönene kadar gözlerini ondan ayırmamasını söyledi ve sonra beni odadan dışarıya çağırdı.

'Ne yapılması gerektiğini konuşmalıyız,' dedi, merdivenleri inerken. Hole ulaşınca yemek odasının kapısını açtı ve içeri girerek kapıyı dikkatle arkasından kapattı. Kepenkler açılmıştı, ama jaluziler, alt sınıftan İngiliz kadınların her zaman mutlaka yaptıkları gibi, ölüme gösterilen saygı ile indirilmişti. Bu yüzden oda loştu. Ama bize yetecek kadar aydınlıktı. Van Helsing'in sert ifadesi şaşkınlığa dönüştü. Anlaşılan kafasında bir şey ona işkence ediyordu ve bir ân bekledikten sonra dönerek konuştu:

'Şimdi ne yapacağız? Kimden medet umacağız? Yeni bir kan nakli yapmamız gerek, aksi halde zavallı kız bir saat bile yaşamayacak. Seni zaten kullandık; beni de kullandık. Kabul edecek cesaretleri olsa bile o kadınlara güvenmeye korkarım. Onun için

damarlarını açacak birini nereden bulacağız?'

'Ben neden olmayayım?'

Ses odanın karşısındaki divandan gelmişti ve yüreğime rahatlama ve neşe getirdi, çünkü Quincey Morris'in sesiydi. Sesi ilk duyduğunda Van Helsing öfkeyle döndü, ama ben 'Quincey Morris!' diye haykırıp, ellerimi uzatarak o tarafa koşarken, yüzü yumuşadı ve memnun bir ifade aldı.

'Seni buraya getiren ne?' diye bağırdım ellerimiz buluşurken.

'Sanırım sebep Art.'

Bana bir telgraf uzattı:

'Üç gündür Seward'dan haber alamıyorum ve çok endişeliyim. Burayı bırakamıyorum. Babam hâlâ aynı durumda. Bana Lucy'nin durumunu bildir. Gecikme. –HOLMWOOD.'

'Sanırım tam zamanında geldim. Biliyorsun, ne yapmam gerektiğini söylemen yeterli.'

Van Helsing geldi, Morris'in elini tuttu ve doğrudan gözlerine bakarak şöyle dedi.

'Bir kadının başı dertteyken cesur bir adamın kanı dünyadaki en iyi şeydir. Sen bir erkeksin, bu kesin. Eh, şeytan yine bize karşı elinden geleni ardına koymayabilir, ama bir erkeğe ihtiyacımız varken Tanrı bize bir erkek gönderdi.'

Bir kez daha korkunç operasyonu yaptık. Detaylara girmeye yüreğim elvermiyor. Lucy korkunç bir şok yaşamıştı ve bu onu öncekilerden daha kötü etkilemişti, zira damarlarına yeterince kan girmiş olsa da, bedeni tedaviye daha önceki kadar iyi tepki vermedi. Yaşam mücadelesini görmek ve işitmek korkunçtu. Ama hem yüreğinin hem de ciğerlerinin durumu iyileşti ve Van Helsing daha önceki gibi deri altına morfin enjekte etti ve iyi bir sonuç aldı. Lucy'nin baygınlığı derin bir uykuya dönüştü. Ben Quincey Morris ile birlikte aşağı inip, kapıda bekleyen arabaların parasını ödemesi için hizmetkarlardan biriyle para yollarken Profesör nöbet tuttu. Bir kadeh şaraptan sonra Quincey'i uzanır halde bıraktım ve aşçıya iyi bir kahvaltı hazırlamasını söyledim. Sonra aklıma bir düşünce geldi ve Lucy'nin şimdi bulunduğu odaya girdim. Yavaşça içeri girdiğimde, Van Helsing'i elinde bir

iki sayfa kağıtla buldum. Anlaşılan okumuştu ve eli alnında, düşünerek oturuyordu. Yüzünde sert bir tatmin ifadesi vardı, bir kuşkusu açıklığa kavuşmuş biri gibi görünüyordu. Bana kağıdı uzattı ve yalnızca şöyle dedi: 'Lucy'yi banyoya taşırken bu göğsünden düştü.'

Kağıdı okuduktan sonra Profesör'e bakarak durdum ve bir ân bekledikten sonra sordum: 'Tanrı adına, bütün bunlar ne anlama geliyor? Lucy delirmiş miydi? Bu nasıl bir tehlike?' O kadar şaşkındım ki, başka ne söyleyebileceğimi bilemedim. Van Helsing elini uzattı ve kağıdı alarak şöyle dedi:

'Artık bu konuda endişelenme. Şimdilik unut. Zamanı gelince öğrenecek ve anlayacaksın, ama daha buna zaman var. Şimdi, ne söylemeye gelmiştin?' Bu beni gerçeklere döndürdü ve kendime geldim.

'Ölüm sertifikası hakkında konuşmaya geldim. Eğer uygun bir şekilde ve akıllıca davranmazsak bir soruşturma açılabilir ve o belge sorulabilir. Bir soruşturma açılmayacağını umuyorum, zira açılırsa, mutlaka Lucy'yi öldürür. Bayan Westenra'nın kalbinin rahatsız olduğunu siz biliyorsunuz, ben biliyorum, ona bakan doktor biliyor ve kalpten öldüğünü belgeleyebiliriz. Sertifikayı hemen dolduralım. Ben kayıt memuruna götürürüm, oradan da cenaze levazımatçısına giderim.'

'Güzel, ah dostum John! İyi düşündün! Gerçekten de Bayan Lucy, üzerine gelen düşmanlarca üzülüyor olsa da, en azından onu seven dostları olduğu için mutludur. Bir, iki, üç, herkes damarlarını onun için açıyor ve bir de yaşlı adam. Ah evet, biliyorum, dostum John; kör değilim! Sizi bunun için daha fazla seviyorum! Şimdi git.'

Holde Quincey Morris'i, elinde Arthur'a Bayan Westenra'nın öldüğünü bildiren bir telgrafla buldum. Lucy'nin de hasta olduğunu; ama durumunun iyiye gittiğini, Van Helsing ile benim yanında olduğumuzu yazmıştı. Ona nereye gideceğimi söyledim, ama ben giderken şöyle dedi:

'Geri geldiğinde, Jack, seninle baş başa bir iki kelime konuşabilir miyim?' Yanıt olarak başımla evetleyip dışarı çıktım. Kayıt

konusunda zorluk yaşamadım ve civardaki cenaze levazımatçısının tabut ölçüsü almak ve başka ayarlamalar için akşam gelmesini ayarladım.

Geri döndüğümde Quincey beni bekliyordu. Ona Lucy'nin durumunu öğrenir öğrenmez yanına döneceğimi söyledim ve Lucy'nin odasına gittim. Hâlâ uyuyordu ve Profesör yatağın yanındaki yerinden kıpırdamamış gibiydi. Parmağını dudaklarına götürmesine bakarak, Lucy'nin yakında uyanmasını beklediğini ve kendi kendine uyanmasını engellemekten korktuğunu anladım. Bu yüzden Quincey'nin yanına indim ve onu kahvaltı odasına götürdüm. Jaluziler indirilmemişti ve diğer odalardan biraz daha neşeli ya da biraz daha az neşesiz idi. Yalnız kaldığımızda bana şöyle dedi:

'Jack Seward, haddimi aşmak istemem; ama bu normal bir durum değil. O kızı sevdiğimi ve onunla evlenmek istediğimi biliyorsun; bütün bunlar geçmiş olsa da, onun için endişelenmekten kendimi alamıyorum. Onun nesi var? Hollandalı adam –iyi bir adam olduğunu görebiliyorum– ikiniz odaya girdiğinizde *yeni bir* kan nakli gerektiğini ve ikinizin de bitkin olduğunu söyledi. Siz tıp adamlarının kendi aranızda konuştuğunuzu ve birbirinize söylediklerinizi bir başkasının bilmemesi gerektiğini biliyorum. Ama bu sıradan bir durum değil ve her ne ise, ben üzerime düşeni yaptım. Öyle değil mi?'

'Öyle,' dedim ve devam etti:

'Art'ın da işin içinde olduğunu tahmin ediyorum. Onu dört gün önce, kendi evinde gördüğümde tuhaf görünüyordu. Pampalar'dayken,[1] çok sevdiğim bir kısrağın bir gece ölüp gittiğini görmüştüm, o zamandan beri bir şeyin bu kadar çabuk yıkıldığını görmemiştim. Vampir dedikleri o büyük yarasalardan biri gece kısrağa yapışmış ve kendi midesini şişirdikten sonra damar açık kalmış. Ayakta kalmasına yetecek kadar kan kalmamıştı kısrağın içinde ve orada uzanmışken, kafasına bir kurşun sıkmak zorunda kaldım. Jack, kimsenin güvenine ihanet etmeden bana söyleyebi-

1 *Pampalar*. Arjantin'de, And Dağları ile Atlantik arasında uzanan düz, ağaçsız ovalar.

lirsen, Arthur ilkti, değil mi?' Konuşurken, zavallı adam çok endişeli görünüyordu. Âşık olduğu kadınla ilgili bir şüphenin işkencesini çekiyordu ve onu çevreleyen gizemden haberdar olmaması acısını artırıyordu. Yüreği kanıyordu ve onu yıkımdan kurtaran yalnızca erkekliği idi. Yanıt vermeden önce durdum, çünkü Profesör'ün gizli tutmak istediği hiçbir şeyi açıklamak istemiyordum, ama zaten çok fazla şey biliyordu, çok fazla şey tahmin ediyordu ve yanıt vermemek için bir sebep yoktu, bu yüzden aynı şekilde yanıt verdim: 'Öyle.'

'Bu ne kadardır devam ediyor?'

'Yaklaşık on gün.'

'On gün! O zaman, Jack Seward, bu süre içinde hepimizin âşık olduğu o zavallı, güzel yaratığın damarlarına dört güçlü adamın kanının girdiğini tahmin ediyorum. Onun tüm bedeni bu kadar kanı taşıyamazdı.' Sonra bana yaklaşarak, vahşi bir şekilde, yarı fısıldayarak konuştu: 'Kanını alan ne?'

Başımı salladım. 'Bu,' dedim, 'asıl sorun. Van Helsing çılgına döndü ve ben aklımı kaybetmek üzereyim. Bir tahmin bile yürütemiyorum. Lucy'nin başında nöbet tutulmasını planladığımız halde bizim hesaplarımızı boşa çıkaran bir dizi küçük olay oldu. Ama bir daha olmayacak. Her şey düzelene –ya da bitene kadar burada kalacağız.' Quincey elini uzattı. 'Beni de hesaba katın,' dedi. 'Sen ve Hollandalı bana ne yapmam gerektiğini söyleyin, yaparım.'

Lucy uyandığı zaman akşam olmuştu. İlk hareketi göğsünü yoklamak oldu ve Van Helsing'in bana okumam için verdiği kağıdı çıkardığını hayretle gördüm. Dikkatli Profesör, uyandığı zaman korkmasın diye onu geldiği yere yerleştirmişti. Sonra gözleri Van Helsing'e ve bana döndü ve sevindi. Sonra odada çevresine bakındı ve zavallı, zayıf ellerini solgun yüzüne örttü. İkimiz de bunun ne anlama geldiğini anladık –annesinin ölümünü hatırlamıştı, bu yüzden onu teselli etmek için elimizden geleni yaptık. Kuşkusuz duygudaşlık onu bir miktar rahatlattı, ama morali çok bozuktu, uzun zaman boyunca sessiz bir şekilde, zayıfça ağladı. Ona her zaman içimizden en az birinin yanında kalacağını

söyledik ve bu onu rahatlatmış gibi göründü. Alacakaranlığa doğru uykuya daldı. Bu sırada çok tuhaf bir şey oldu. Uyurken göğsündeki kağıdı aldı ve ikiye yırttı. Van Helsing yaklaştı ve parçaları ondan aldı. Ama yine de, sanki kağıt hâlâ elindeymiş gibi yırtma eylemine devam etti ve sonunda ellerini kaldırarak, parçaları saçıyormuş gibi açtı. Van Helsing şaşırmış göründü ve kaşları düşünceli düşünceli bir araya geldi, ama hiçbir şey söylemedi.

19 Eylül. – Dün gece Lucy çok huzursuz uyudu, hep uykuya dalmaktan korktu ve uyandığı zaman öncekinden zayıftı. Profesör ve ben sırayla nöbet tuttuk ve onu bir ân bile yalnız bırakmadık. Quincey Morris niyetinin ne olduğunu konusunda hiçbir şey söylemedi, ama tüm gece evin çevresinde devriye gezdiğini biliyorum.

Gün ışıdığında, araştıran ışınları Lucy'nin gücünün harabeye döndüğünü gösterdi. Başını çevirmekte bile zorluk çekiyordu ve yiyebildiği pek az yemek fayda etmemiş gibi görünüyordu. Zaman zaman uykuya dalıyordu ve hem Van Helsing, hem de ben, uyurken ve uyanıkken onda görülen değişikliği fark ettik. Uyurken daha bitkin, ama daha güçlü görünüyordu, nefesi daha yumuşaktı, açık ağzından solgun dişetlerinin dişlerinden çekildiği görülebiliyordu ve normalden daha uzun, daha keskin görünüyorlardı. Uyandığı zaman gözlerinin yumuşaklığı yüz ifadesini değiştiriyordu anlaşılan, çünkü kendisi gibi görünüyordu, can çekişiyor olsa da. Akşamleyin Arthur'u istedi ve ona telgraf çektik. Quincey onu istasyonda karşılamaya gitti.

Arthur geldiğinde saat neredeyse altı olmuştu ve güneş batıyor, kırmızı ışıkları pencereden içeri doluyor, solgun yanakları renklendiriyordu. Onu gördüğü zaman Arthur üzüntüden boğulacak gibi oldu ve hiçbirimiz konuşamadık. Geçen saatler boyunca, uykuları ya da uyku kabul ettiğimiz kendinden geçmişlikler daha da sıklaştı ve onunla konuşmanın mümkün olduğu aralar kısaldı. Ama Arthur'un varlığı onu harekete geçirmiş gibiydi; biraz toparlandı ve onunla, biz geldiğimizden beri yaptığından daha büyük bir canlılıkla konuştu. Arthur da kendisini topladı ve be-

cerebildiğince neşeli konuşmaya çalıştı.

Saat artık neredeyse bir olmuştu ve Arthur ile Van Helsing Lucy'nin yanında oturuyorlardı. On beş dakika sonra nöbeti devralacağım ve bu kaydı Lucy'nin fonografında yapıyorum. Saat altıya kadar dinlenmeye çalışacaklar. Korkarım yarın nöbetimiz sona erecek, çünkü yaşadığı şok, zavallı çocuğun atlatamayacağı kadar büyük olmuş. Tanrı hepimize yardım etsin.

Mektup, Mina Harker'dan Lucy Westenra'ya
(alıcı tarafından açılmamıştır)

17 Eylül

SEVGİLİ LUCY,

Senden en son haber aldığımdan ya da ben yazdığımdan beri yüz yıl geçmiş gibi geliyor. Yeni haberlerimi duyduğun zaman eminim beni affedeceksin. Eh, kocamı sağ salim geri getirdim; Exeter'e ulaştığımızda bizi bekleyen bir araba vardı ve içinde, bir gut krizi yaşamasına rağmen, Bay Hawkins bekliyordu. Bizi kendi evine götürdü, bize güzel ve rahat odalar hazırlatmıştı ve birlikte akşam yemeği yedik. Yemekten sonra Bay Hawkins şöyle dedi:

'Dostlarım, sağlığınıza ve başarınıza içmek istiyorum, umarım tüm mutluluklar sizinle olur. İkinizi de çocukluğunuzdan beri tanıyorum ve büyümenizi sevgi ve gururla izledim. Şimdi yuvanızı burada, yanımda kurmanızı istiyorum. Benim çocuğum yok; hepsi gitti ve vasiyetimde sahip olduğum her şeyi size bıraktım.' Jonathan ve yaşlı adam el sıkışırken ben ağladım, sevgili Lucy. Çok, çok mutlu bir akşam geçirdik.

İşte buradayız, bu güzelim, eski eve yerleştik ve yatak odam ile oturma odamın pencerelerinden yakındaki katedralin büyük karaağaçlarını görebiliyorum, Büyük, siyah gövdeleri katedralin sarı taşlarının üzerinde çarpıcı görünüyorlar; ve gökyüzündeki kargaların tüm gün gakladıklarını, kargaların –ve insanların– âdetleri olduğu üzere dedikodu yaptıklarını duyabiliyorum. Meşgulüm, bunu sana söylemeye bile gerek yok, düzenlemeler yapı-

yor, ev işlerini ayarlıyorum. Jonathan ile Bay Hawkins bütün gün çalışıyorlar; artık Jonathan ortak olduğundan, Bay Hawkins ona müşteriler hakkında her şeyi anlatmak istiyor.

Sevgili annenin durumu nasıl? Keşke bir iki günlüğüne şehre gelip sizi görebilseydim, canım, ama henüz, omuzlarımda bu kadar yük varken ayrılmaya cesaret edemiyorum; Jonathan da hâlâ bakıma ihtiyaç duyuyor. Kilo almaya başladı, ama uzun süren hastalığı yüzünden korkunç derecede zayıflamıştı; şimdi bile, uykusunda âniden irkiliyor ve titreyerek uyanıyor, her zamanki sakinliğine dönene kadar dil döküyorum. Ama, Tanrı'ya şükürler olsun, bu uyanışlar gün geçtikçe azalıyor ve zaman içinde tamamen geçeceğini umuyorum. Ben sana en son haberleri anlattım, izin ver, senin haberlerini sorayım. Ne zaman ve nerede evleneceksiniz, töreni kim gerçekleştirecek, ne giyeceksin, genel mi, yoksa özel bir düğün mü olacak? Bana her şeyi anlat, canım; bana her konudan bahset, çünkü seni ilgilendiren her şey benim için önemli. Jonathan sana 'saygılarını' göndermemi istedi, ama bunun Hawkins ve Harker'ın genç ortağı için yeterli olduğunu düşünmüyorum ve sen beni sevdiğin için, o beni sevdiği için ve ben seni sözcüğün her anlamı ile sevdiğim için, bunun yerine onun da 'sevgilerini' gönderiyorum. Hoşçakal, sevgili Lucy ve tüm mutluluklar seninle olsun.

Sevgilerimle,

MINA HARKER

Patrick Hennessey, M.D., M.R.C.S., L.K.Q.C.P.I., vs., vs.'den[1]
John Seward, M.D.'ye.

20 Eylül

SEVGİLİ BAYIM,

Dilediğiniz gibi, ekte sorumluluğum altında bıraktığınız her şeye ilişkin raporumu sunuyorum... Hastamız Renfield hakkında söyleyecek daha fazla şey var. Korkunç bir sonla bitebilecek ye-

1 *M.D., M.R.C.S., L.K.Q.C.P.I., vs., vs.* Tıp Doktoru; Kraliyet Cerrahlar Koleji Üyesi; Kral ve Kraliçe'nin Doktorlar Koleji'nden Lisanslı, İrlanda.

ni bir kriz yaşadı, ama talihimiz varmış ki, mutsuz bir olaya yol açmadan hemen ilgilenildi. Bu akşam, bir nakliyecinin arabası, üzerinde iki adamla birlikte bitişiğimizdeki boş eve uğradı –hastamızın o eve iki kere kaçtığını hatırlarsınız. Adamlar, yabancı olduklarından, kapıcıya yolu sormak için kapımızda durdular. Ben de yemek sonrası bir sigara içerek pencerede duruyordum ve içlerinden birinin eve yaklaştığını gördüm. Renfield'ın penceresinin önünden geçerken hasta içeriden küfretmeye başladı ve ağzına gelen her kötü şeyi saydı. İyi birine benzeyen adam ona, 'Kes sesini, seni pis ağızlı dilenci,' demekle yetindi. Bunun üzerine adamımız onu kendisini soymakla, onu öldürmek istemekle suçladı ve bunun için asılması gerekse bile onu engelleyeceğini söyledi. Pencereyi açtım ve adama dikkate almamasını işaret ettim, böylece adam çevresine bakındı ve burasının ne tür bir yer olduğunu anlamış görünerek şöyle dedi: 'Tanrı sizi kutsasın, bayım, körolası bir tımarhanede bana ne söyledikleri umrumda bile olmaz. Onun gibi vahşi bir hayvanla burada yaşamak zorunda kaldığınız için size ve patrona acıyorum.' Sonra yolu medeni bir şekilde sordu ve ona boş evin bahçe kapısının nerede olduğunu tarif ettim; adamımızın tehditleri, küfürleri eşliğinde uzaklaştı. Hastanın öfkesini anlayabilir miyim, diye bakmak için yanına gittim, çünkü normalde iyi huyludur ve şiddetli krizleri haricinde buna benzer bir şey hiç olmamıştı. Onu kendisine oldukça hâkim ve cana yakın bulunca şaşırdım. Onu olay hakkında konuşturmaya çalıştım, ama uysalca, ne demek istediğimi sordu ve olaydan hiç haberi yokmuş gibi davrandı. Ama ne yazık ki, kurnazlığını gösteren yeni bir olaymış bu, çünkü yarım saat sonra ondan yine haber aldım. Bu sefer odasının penceresinden kaçmış, bahçe yolunda koşuyordu. Bakıcılara beni takip etmeleri için seslendim ve arkasından koşmaya başladım, çünkü kötü bir şey yapmasından korkuyordum. Korkum haklı çıktı, aynı araba, büyük, tahta kutularla yüklenmiş, yoldan geçiyordu. Adamlar alınlarını siliyorlardı ve sanki çok zorlanmış gibi yüzleri kızarmıştı. Ben ona yetişemeden hasta, adamların üstüne atladı ve içlerinden birini arabadan aşağı çekerek kafasını yere vurmaya baş-

ladı. Onu tam o sırada yakalamasam, sanırım adamı oracıkta öldürecekti. Diğer adam aşağı atladı ve hastaya ağır kamçısının sapı ile vurdu. Korkunç bir darbe idi; ama adam bana mısın demedi, onu da yakaladı ve üçümüzle birden mücadele etmeye, sanki hepimiz kedi yavrularıymışız gibi, bizi ittirip kaktırmaya başladı. Benim hafifsıklet olmadığımı bilirsiniz, diğerleri de kaslı adamlardı. Başta sessizlik içinde dövüşüyordu, ama biz ona hâkim olmayı başarınca, bakıcılar deli gömleğini üzerine geçirirlerken bağırmaya başladı: 'Onları engelleyeceğim! Beni soyamayacaklar! Beni yavaş yavaş öldüremeyecekler! Lordum ve Efendim için savaşacağım!' ve buna benzer tutarsız sayıklamalar. Onu eve götürmekte ve yastıklı odaya koymakta büyük güçlük çektiler. Bakıcılardan birinin, Hardy'nin bir parmağı kırıldı. Ama ben yerine yerleştirdim ve durumu iyi.

İki taşıyıcı başta, verilen zararlara karşı tehditler savurdular ve yasanın öngördüğü tüm cezaları üzerimize yağdırmaya yemin ettiler. Ama tehditlerinde, zayıf bir deli tarafından alt edilmeleri yüzünden dolaylı bir özür vardı. Ağır kutuları taşıyıp kaldırmaları gerekmeseydi adamı halledeceklerini söylediler. Kutuların tozlu olması yüzünden susuz kalmalarını ve işlerinin onları getirdiği yerin su bulamayacakları kadar şehre uzak bir yer olmasını da başka bir sebep olarak gösterdiler. Onları oldukça iyi anladım ve birkaç kadeh rom ve ellerine sıkıştırdığım birer altından sonra saldırıyı hafife almaya başladılar ve vekiliniz kadar 'iyi bir delikanlı' ile tanışma zevki için daha kötü delilerle karşılaşmaya hazır olduklarını söylediler. Gerekirse diye isimlerini ve adreslerini aldım: Jack Smollet, Dudding Evleri, Kral George Caddesi, Büyük Walworth ve Thomas Snelling, Peter Parley Evleri, Guide Meydanı, Bethanal Green. İkisi de Harris ve Oğulları, Nakliye Şirketi, Orange Master's Yard, Soho hesabına çalışıyor.

Burada ilginizi çekebilecek her şeyi yazacak ve önemli bir şey olursa telgraf çekeceğim.

Saygılarımla,

PATRICK HENESSEY.

Mektup, Mina Harker'dan Lucy Westenra'ya
(alıcı tarafından açılmamıştır)

18 Eylül.

SEVGİLİ LUCY,

Çok üzücü bir darbe yedik. Bay Hawkins âniden öldü. Bazıları, bunun bizim için o kadar da üzüntü verici olmadığını düşünebilir, ama ikimiz de onu öyle sevmeye başlamıştık ki, sanki babamızı kaybetmiş gibiyiz. Ben annemi ve babamı tanımadım, bu yüzden yaşlı adamın ölümü benim için gerçek bir darbe oldu. Jonathan büyük üzüntü içinde. Bunun tek sebebi, tüm hayatı boyunca dostu olan ve sonunda ona kendi oğlu gibi davranarak, mütevazı yetiştiriliş tarzımız düşünülünce, bize en büyük rüyalarımızın ötesinde bir servet bırakan iyi adamı kaybetmenin derin acısı değil. Jonathan bir başka açıdan daha gerginlik hissediyor. Bu durumun ona yüklediği sorumlulukların onu endişelendirdiğini söylüyor. Kendi kendisinden şüphe etmeye başladı. Onu neşelendirmeye çalışıyorum ve *benim ona* inanmam onun kendisine inanmasına yardımcı oluyor. Ama yaşadığı korkunç şok etkisini gösteriyor. Ah, onunki gibi tatlı, sade, asil, güçlü bir mizacın –onun, sevgili, iyi kalpli dostumuzun yardımıyla birkaç yıl içinde memurluktan ustalığa yükselmesini sağlayan mizacın– gücünün özü yok olacak şekilde incinmiş olması çok zor. Kendi mutluluğunun ortasında seni dertlerimle üzdüğüm için beni affet, canım; ama, Lucy'ciğim, birisine anlatmak zorundayım, çünkü Jonathan'a karşı cesur ve neşeli bir görüntü takınmak beni zorluyor ve burada içimi açabileceğim hiç kimse yok. Yarın Londra'ya geleceğiz, ama bundan korkuyorum. Zavallı Bay Hawkins vasiyetnamesinde babasının mezarına gömülmek istediğini belirtmiş. Başka akrabası olmadığından, Jonathan'ın ilgilenmesi gerekecek. Birkaç dakikalığına da olsa, seni görmek için gelmeye çalışacağım, hayatım. Seni üzdüğüm için beni affet. Hayır dualarımla,

Seni seven

MINA HARKER

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

20 Eylül. – Bu gece bu kaydı yapmamı sağlayan tek şey kararlılık ve alışkanlık. Çok üzüntülüyüm, çok moralim bozuk, dünyadan ve yaşam dahil, içindeki her şeyden öyle bıktım ki, şu ân ölüm meleğinin kanat seslerini duysam aldırmam. Ve o kanatları son zamanlarda belli bir amaç için çırpıyordu –Lucy'nin annesi, Arthur'un babası ve şimdi... Bu işi bitirmeliyim.

Van Helsing'den Lucy'yi izleme nöbetini devraldım. Arthur'un da dinlenmesini istedik, ama başta reddetti. Ancak ona, gündüz boyunca yardımına ihtiyacımız olduğunu ve dinlenme eksikliğinden hiçbirimizin bitkin düşmemesi gerektiğini, aksi halde Lucy'nin zarar göreceğini söylediğimizde, gitmeyi kabul etti. Van Helsing ona karşı çok nazikti. 'Gel, çocuğum,' dedi; 'benimle gel. Hasta ve zayıfsın ve çok daha fazla üzüntü ve zihinsel acı yaşadın, bildiğimizden daha fazla güç harcadın. Yalnız kalmamalısın; çünkü yalnız kalmak korku ve dehşet dolmaktır. Oturma odasına gel, orada büyük bir ateş ve iki divan var. Sen birine uzanırsın, ben diğerine ve konuşmasak da, uyuyor olsak da duygudaşlığımız birbirini teselli eder.' Arthur, Lucy'nin yastığın üzerinde yatan, örtülerden daha beyaz yüzüne özlem dolu bir bakış fırlatarak onunla gitti. Lucy kıpırdamadan yatıyordu ve her şeyin olması gerektiği gibi olduğundan emin olmak için odada çevreme bakındım. Profesör'ün bu odada da, diğer odada olduğu gibi sarmısak kullanmaya devam ettiğini görebiliyordum; tüm pencere pervazları sarmısak kokuyordu ve Lucy'nin boynunda, Van Helsing'in bağladığı ipek mendilin üzerinde, aynı kokulu çiçeklerden kaba bir çelenk vardı. Lucy zorlukla nefes alıyordu ve yüzü çok kötüydü, açık ağzından solgun dişetleri görülüyordu. Dişleri, solgun, kararsız ışıkta sabah olduğundan daha uzun, daha keskin görünüyordu. Özellikle de, ışığın bir aldatmacası yüzünden, köpek dişleri. Yanına oturdum ve kısa süre sonra huzursuzca kıpırdandı. Aynı ânda pencereden bir tür kanat çırpma sesi geldi. Yumuşak adımlarla pencereye gittim ve gürültüyü yapanın, dönüp duran büyük bir yarasa olduğunu gördüm –kuşkusuz,

ne kadar solgun olsa da, ışığa doğru gelmişti– ve arada bir kanatlarıyla pencereye çarpıyordı. Sandalyeme döndüğümde Lucy'nin hafifçe kıpırdanmış ve boğazındaki sarmısak çiçeklerini koparmış olduğunu gördüm. Onları becerebildiğimce yerleştirdim ve onu izleyerek oturdum.

Kısa süre sonra uyandı ve Van Helsing'in istediği gibi, yemeğini verdim. Çok az ve isteksizce yedi. İçinde, şimdiye kadar hastalığı boyunca o kadar belirgin olan yaşam ve güç mücadelesi yoktu. Uyandığı ânda sarmısak çiçeklerini göğsüne bastırması bana tuhaf geldi. Ne zaman uyuşuk hale girse, zorla nefes almaya başlasa, çiçekleri kendinden uzaklaştırması, ama uyandığı zaman onlara sıkı sıkı sarılması tuhaftı gerçekten. Bu konuda yanılmak mümkün değildi, çünkü takip eden uzun saatler boyunca pek çok defa uyudu ve uyandı ve bunları defalarca tekrarladı.

Saat altıda Van Helsing nöbeti devralmaya geldi. Arthur uyuyakalmış, Van Helsing de onun uyumasına izin vermişti. Lucy'nin yüzünü gördüğü zaman içine çektiği nefesin tıslamasını duydum ve bana keskin bir fısıltı ile şunu söyledi: 'Perdeyi kaldır; ışık istiyorum!' Sonra eğildi ve yüzü neredeyse Lucy'nin yüzüne değerek, onu dikkatle inceledi. Çiçekleri kaldırdı, boğazındaki ipek mendili aldı. Bunu yaparken irkildi ve sanki boğuluyormuş gibi *'Mein Gott!'* dediğini duydum. Eğildim ve ben de baktım ve tuhaf bir şekilde ürperdiğimi hissettim.

Boğazındaki yaralar tamamen kaybolmuştu.

Tam beş dakika boyunca, Van Helsing, yüzünde sert bir ifade ile ona bakmaya devam etti. Sonra bana döndü ve sakinlik içinde şöyle dedi:

'Ölüyor. Uzun sürmeyecek. Uykuda ya da uyanıkken ölmesi çok şey fark edecek. O zavallı çocuğu uyandır, gelip son kez onu görsün; bize güveniyor ve biz de ona söz verdik.'

Yemek odasına gittim ve Arthur'u uyandırdım. Bir ân sersemlemiş gibi kaldı, ama kepenklerin kenarından giren güneş ışığını görünce geç olduğunu düşündü ve korkusunu ifade etti. Ona Lucy'nin hâlâ uyuduğunu söyledim, ama elimden geldiğince nazik bir şekilde, Van Helsing ile benim sonun yaklaştığından

korktuğumuzu söyledim. Yüzünü elleri ile örttü ve divandan aşağı, dizlerinin üzerine kaydı. Orada, belki, bir dakika boyunca kaldı, başını eğerek, acı içinde omuzları sarsılarak dua etti. Onu elinden tuttum ve ayağa kaldırdım. 'Gel,' dedim, 'benim sevgili, eski dostum, tüm metanetini topla; *onun* için en iyisi ve en kolayı olacak.'

Lucy'nin odasına girdiğim zaman Van Helsing'in, her zamanki düşünceliliği ile, her şeyi düzelttiğini ve her şeyin olabildiğince hoş görünmesi için uğraştığını gördüm. Lucy'nin saçlarını bile fırçalamıştı, her zamanki parlak dalgaları ile yastığın üzerinde yayılmışlardı. Odaya girdiğimizde Lucy gözlerini açtı ve Arthur'u görünce, yumuşak bir şekilde fısıldadı:

'Arthur! Ah, aşkım, gelmene ne kadar sevindim!' Arthur onu öpmek için eğilirken Van Helsing geri çekilmesini işaret etti. 'Hayır,' diye fısıldadı, 'henüz olmaz! Elini tut: Bu onu daha fazla rahatlatacaktır.'

Arthur Lucy'nin elini tuttu ve yanında diz çöktü. Lucy çok güzel görünüyordu, yumuşak hatları gözlerinin meleksi güzelliğine uymuştu. Sonra yavaş yavaş gözleri kapandı ve uykuya daldı. Bir süre göğsü yavaşça inip kalktı ve nefesi yorgun bir çocuğun nefesi gibi çıktı.

Sonra anlaşılmaz bir şekilde, geceleyin fark ettiğim değişim geldi. Nefesi zorlanmaya başladı, ağzı açıldı ve çekilmiş solgun dişetleri dişlerinin her zamankinden daha uzun, daha keskin görünmesine sebep oldu. Uykudan uyanmış gibi, belirsizce, bilinçsizce gözlerini açtı. Gözleri aynı ânda hem donuk, hem sert görünüyordu ve onun dudaklarından hiç duymadığım yumuşak, şehvetli bir sesle konuştu:

'Arthur! Ah, aşkım, geldiğin için ne kadar sevindim! Öp beni!' Arthur onu öpmek için hevesle eğildi; ama o ânda, Lucy'nin sesiyle benim gibi irkilmiş olan Van Helsing, Arthur'un üzerine atladı ve iki eliyle boynunu yakalayarak, sahip olduğunu hiç düşünmediğim bir öfke kuvveti ile çekerek, neredeyse odanın karşı tarafında fırlattı.

'Ölsen, olmaz!' dedi; 'Ne senin, ne de onu ruhu için, olmaz!'

Ve bir aslan gibi aralarına girdi.

Arthur o kadar şaşırmıştı ki, bir ân ne yapacağını, ne söyleyeceğini şaşırdı ve herhangi bir şiddet dürtüsüne yakalanmadan önce, mekanı ve durumu hatırladı ve sessizce durup bekledi.

Gözlerimi, Van Helsing gibi Lucy'ye diktim. Yüzünden bir öfke dalgasının, bir gölge gibi geçtiğini gördük; keskin dişleri birbirine çarptı. Sonra gözleri kapandı ve derin bir nefes aldı.

Kısa süre sonra gözlerini tüm yumuşaklıkları ile açtı ve zavallı, zayıf elini Van Helsing'in büyük, kahverengi elinin üzerine koydu. 'Benim gerçek dostum,' dedi hafif bir sesle ve tarifi imkansız bir acıyla, 'benim gerçek dostum ve onun! Ah, onu koru, ona huzur ver!'

'Yemin ediyorum!' dedi Van Helsing ciddiyet içinde, Lucy'nin yanına diz çöküp, ant içen biri gibi elini tutarak. Sonra Arthur'a döndü ve şöyle dedi: 'Gel, çocuğum, elini tut ve onu alnından bir kez öp, ama o kadar.'

Dudakları yerine gözleri birleşti, sonra ayrıldılar.

Lucy'nin gözleri kapandı ve dikkatle izlemekte olan Van Helsing Arthur'un kolunu tutarak, onu uzaklaştırdı.

Sonra Lucy'nin nefesi yine zorlanmaya başladı ve sonra bir ânda durdu.

'Her şey bitti,' dedi Van Helsing. 'Öldü!'

Arthur'un kolunu tuttum ve oturma odasına götürdüm. Oturdu, elleriyle yüzünü örttü ve içimi parçalayan bir şekilde ağlamaya başladı.

Odaya döndüm ve Van Helsing'in, yüzü her zamankinden sert bir şekilde Lucy'ye bakmakta olduğunu gördüm. Lucy'nin bedeni değişmişti. Ölüm ona güzelliğinin bir kısmını geri vermişti, alnı ve yanakları akıcı hatlarından bir kısmını geri kazanmıştı; dudakları bile ölüm solgunluklarını kaybetmişlerdi. Sanki yüreğin çalışması için artık ihtiyaç duyulmayan kan, ölümün haşinliğini olabildiğince az kaba kılmak için oraya gitmişti.

O uyurken ölüyor sandık,
Ve öldüğünde uyuduğunu.[1]

1 ...uyuduğunu. 'Ölüm Yatağı', Thomas Hood (1799-1845)

Van Helsing'in yanında durdum ve şöyle dedim:

'Ah, zavallı kız, sonunda huzur buldu. Son geldi!'

Bana döndü ve sert bir ciddiyet içinde konuştu:

'Hayır, gelmedi; yazık! Henüz gelmedi. Bu yalnızca bir başlangıç!'

Ona ne demek istediğini sorduğumda, yalnızca başını salladı ve yanıt verdi:

'Şimdilik hiçbir şey yapamayız. Bekle ve gör.'

ONÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ
(devam)

Cenaze yarından sonraki güne ayarlanmıştı, böylece Lucy ile annesi bir arada gömülebilecekti. Üzücü formalitelerle ilgilendim ve kibar cenaze levazımatçısı, ekibinin kendi dalkavukça nezaketinden payını almış olduğunu kanıtladı. Ölüler için son görevleri yapan kadın bile ölü odasından çıktığı zaman, gizli, profesyonel bir tavırla, bana şöyle dedi:

'Çok güzel bir ceset oldu, bayım. Onunla ilgilenmek gerçekten bir ayrıcalık. Kurumumuza itibar getireceğini söylemek fazla olmaz!'

Van Helsing'in hiç uzaklaşmadığını fark ettim. Evdeki her şeyin düzensiz durumu bunu mümkün kılıyordu. Hiçbir akraba yoktu; ve Arthur ertesi gün babasının cenazesine katılmak için geri dönmek zorunda olduğundan, cenazeyle ilgilenmek isteyebilecek kimseyi haberdar edemedik. Mevcut şartlar altında, Van Helsing ve ben belgeleri incelemek v.s. gibi işleri üzerimize aldık. Lucy'nin belgelerine kendisi bakmak istedi. Ona neden, diye sordum; çünkü bir yabancı olduğundan, İngiliz yasalarının gerektirdiklerini bilmiyor olmasından ve bilmeden gereksiz sorun yaratmasından korkuyordum. Bana şöyle yanıt verdi:

'Biliyorum; biliyorum. Benim bir doktor olduğum kadar bir avukat da olduğumu unutuyorsun. Ama bu yalnızca kanun için değil. Soruşturma memurundan kaçınırken bunu sen de biliyordun. Benim kaçınacak ondan başka şeylerim de var. Bunun gibi kağıtlar olabilir.'

Konuşurken, not defterinden Lucy'nin göğsünden aldığı, uy-

kusunda yırttığı kağıdı çıkardı.

'Merhum Bayan Westenra'nın avukatının kim olduğunu öğrendiğin zaman, tüm belgelerini mühürle ve bu gece ona yaz. Ben burada ve Bayan Lucy'nin eski odasında, tüm gece nöbet tutacağım ve neler bulabilirim diye arayacağım. Düşüncelerinin yabancıların ellerine geçmesi iyi olmaz.'

Bana düşen işleri yapmaya gittim ve yarım saat içinde Bayan Westenra'nın avukatının ismini ve adresini buldum, ona yazdım. Zavallı hanımefendinin tüm belgeleri düzenliydi; nereye gömüleceğine ilişkin detaylı talimatlar verilmişti. Mektubu tam mühürlemiştim ki, Van Helsing odaya girerek beni şaşırttı:

'Sana yardımcı olabilir miyim, dostum John? İşim yok ve dilersen, hizmetlerim senin.'

'Aradığınız şeyi buldunuz mu?' diye sordum. Buna şöyle yanıt verdi:

'Özel bir şey aramadım, ama var olan her şeyi buldum –yalnızca bazı mektuplar ve bazı notlar ve yeni başlanmış bir günlük. Ama hepsi burada ve şimdilik onlardan hiç bahsetmeyeceğiz. Yarın akşam zavallı delikanlıyı göreceğim ve onun izniyle kullanacağım.'

Elimizdeki işi bitirdiğimiz zaman, bana şöyle dedi:

'Ve şimdi, dostum John, sanırım artık yatağa gidebiliriz. İkimizin de uykuya ihtiyacı var ve iyileşmek için dinlenmeye. Yarın yapacak çok şeyimiz olacak, ama bu gece bize ihtiyaç yok. Heyhat!'

Yatmadan önce zavallı Lucy'ye bakmaya gitti. Cenaze levazımatçısı işini çok iyi yapmıştı kuşkusuz, çünkü oda küçük bir *chapelle ardente*'a[1] dönmüştü. Yabani çiçekler odayı doldurmuştu ve ölüm olabildiğince az itici kılınmıştı. Kefenin ucu yüze örtülmüştü; Profesör eğilip, yavaşça arkaya katladığında, önümüzdeki güzellik karşısında ikimiz de irkildik, uzun mumlar iyice görebilmemizi mümkün kılacak kadar aydınlık veriyordu. Lucy'nin tüm güzelliği ölümde geri dönmüştü ve geçen saatler, 'çürüme-

1 *Chapelle ardente*. Bazen ölünün ardından yas tutmak için bir şapel olarak kullanılan geçici morg.

nin yok eden parmakları'nın[1] izlerini bırakmamış, yaşamın güzelliğini getirmişti, öyle ki, bir cesede bakmakta olduğuma inanamıyordum.

Profesör sert bir ciddiyet içinde görünüyordu. Lucy'yi benim gibi sevmemişti ve gözlerinde yaş olması için bir sebep yoktu. Bana şöyle dedi: 'Ben dönene kadar burada kal,' ve odadan çıktı. Holde bekleyen, o zamana kadar açılmamış kutudan getirdiği bir demet vahşi sarmısak ile döndü ve çiçekleri diğerlerinin arasına, yatağın çevresine yerleştirdi. Sonra boynundan, yakasının altından küçük, altın bir haç çıkardı ve Lucy'nin ağzına yerleştirdi. Kefeni eski yerine koydu ve uzaklaştı.

Ben kendi odamda soyunuyordum ki, kapım çalındı, Profesör içeri girdi ve hemen konuşmaya başladı:

'Yarın, gece olmadan bana bir takım otopsi neşteri getirmeni istiyorum.'

'Otopsi yapmamız şart mı?' diye sordum.

'Evet ve hayır. Operasyon yapmak istiyorum, ama senin düşündüğün şekilde değil. Sana şimdi söyleyeceğim, ama başka hiç kimseye tek söz etmeyeceksin. Başını kesip, yüreğini çıkarmak istiyorum. Ah! Ama sen bir cerrahsın ve böylesine şok geçiriyorsun! Elin ya da yüreğin titremeden, başkalarını ürperten ölüm kalım ameliyatlarını yapan sen! Ah, ama unutmamalıyım, dostum John, ona âşıktın ve unutmadım da, çünkü operasyonu yapacak olan benim, sen yalnızca yardım edeceksin. Bu gece yapmak istiyorum, ama Arthur'un hatırı için yapmamalıyım; yarın, babasının cenazesinden sonra serbest olacak ve onu görmek isteyecek. Sonra, tabuta konduğu ve ertesi gün hazır olduğu zaman, herkes uyurken sen ve ben geleceğiz. Tabut kapağının vidalarını açacağız ve operasyonumuzu yapacağız; sonra kapağı yerine koyacağız ve bizim dışımızda kimse bilmeyecek.'

'Ama bütün bunları neden yapalım? Kız öldü. Neden boş yere zavallı bedenini sakatlayalım? Ve otopsiye gerek yoksa, bundan elde edilecek hiçbir şey yoksa –ona, bize, bilime ve insanlığa hiçbir faydası yoksa– neden yapalım? Bir sebebi yoksa, bu ca-

1 'Çürümenin yok eden parmakları.' Bkz. Lord George Byron'ın şiiri *Gavur*, 72. satır.

navarlık!'

Yanıt olarak elini omzuma koydu ve sonsuz bir merhamet ile şöyle dedi:

'Dostum John, zavallı, kanayan yüreğine acıyorum ve kanadığı için seni daha da fazla seviyorum. Yapabilseydim, taşıdığın yükü üzerime alırdım. Ama bilmediğin, ama öğreneceğin şeyler var ve bunlar hoş şeyler olmasa da, bildiğim için beni kutsa. John, çocuğum, uzun yıllardır benim dostumsun, benim iyi bir sebep olmadan herhangi bir şey yaptığımı gördün mü? Yanılabilirim –yalnızca bir insanım, ama yaptığım her şeye inanıyorum. Büyük sorunlar başladığı zaman beni çağırmanın sebebi bu değil miydi? Evet! Arthur'un aşkını öpmesine izin vermediğim –halbuki ölüyordu– ve tüm gücümle onu geri çektiğim zaman şaşırmadın mı, hatta dehşete düşmedin mi? Evet! Ama Lucy'nin o güzelim, ölen gözlerle, o kadar zayıf olan sesiyle bana nasıl teşekkür ettiğini, benim kaba, yaşlı elimi öptüğünü, beni kutsadığını gördün, değil mi? Evet! Ve o gözlerini minnet içinde kapatırken yemin ettiğimi duymadın mı? Evet!

Eh, artık yapmak istediğim her şey için iyi sebeplerim var. Yıllar boyunca bana güvendin; bana geçmiş haftalar boyunca, kuşku duyabileceğin tuhaf şeyler olurken de güvendin. Bana biraz daha inan, dostum John. Eğer sen bana güvenmezsen, o zaman sana ne düşündüğümü söylemek zorunda kalırım ve bu belki de iyi olmaz. Ve dostum bana güvenmezken çalışırsam –ki güvensen de, güvenmesen de çalışmalıyım– ağır bir yürekle çalışırım ve ah! olabilecek her türlü yardıma ve cesarete ihtiyacım varken ne kadar yalnız kalırım!' Bir ân durdu ve sonra ağırbaşlı bir şekilde devam etti: 'Dostum John, önümüzde tuhaf ve korkunç günler var. İki kişi olmayalım, bir olalım, iyi bir son için çalışalım. Bana inanç duymayacak mısın?'

Elini tuttum ve söz verdim. O çıkarken kapımı açık tuttu, odasına girmesini, kapısını kapatmasını izledim. Ben kıpırdamadan dururken, hizmetkarlardan birinin sessizce koridordan geçtiğini –sırtını bana vermişti, beni görmedi– ve Lucy'nin yattığı odaya girdiğini gördüm. Manzara içime dokundu. Sadakat ne ka-

dar nadirdir ve sevdiklerimize, bunu istenmeden gösterenlere ne büyük bir minnet duyarız! Ölüme karşı duyduğu doğal dehşeti bir kenara bırakarak, sevdiği hanımının cenazesinin yanında tek başına nöbet tutmaya giden, böylece ebedi uykusuna yatırılmadan önce zavallı cesedin yalnız kalmamasını sağlayan zavallı bir kız vardı burada işte...

Uzun ve derin uyumuş olmalıyım, çünkü Van Helsing odama girerek beni uyandırdığı zaman gün iyice aydınlanmıştı. Yatağımın yanına geldi ve şöyle dedi:

'Neşterler için endişelenmene gerek yok; yapmayacağız.'

'Neden?' diye sordum. Çünkü dün geceki ciddiyeti beni çok etkilemişti.

'Çünkü,' dedi sertçe, 'artık çok geç –ya da çok erken. Bak!' Elindeki küçük, altın haçı kaldırdı. 'Dün gece bu çalındı.'

'Nasıl çalındı,' diye sordum hayret içinde, 'şu ânda elinizde?'

'Çünkü, onu çalan kıymetsiz sefilden, ölüleri ve yaşayanları soyan kadından geri aldım. Kuşkusuz cezası gelecek, ama benim aracılığım ile değil; ne yaptığını tam olarak bilmiyordu ve bilmeyerek, yalnızca çaldı. Şimdi beklemeliyiz.'

Bunu söyler söylemez gitti ve beni düşünecek yeni bir gizemle, uğraşacak yeni bir bulmaca ile baş başa bıraktı.

Öğlene kadarki zaman sıkıcıydı, ama öğlen avukat geldi: Wholeman, Oğulları, Marquand ve Lidderdale'den Bay Marquand. Çok cana yakındı, yaptıklarımızı takdir etti ve detaylarla uğraşma sorumluluğunu üzerine aldı. Öğle yemeği sırasında Bayan Westenra'nın bir süredir, kalbi yüzünden âniden ölmeyi beklemekte olduğunu ve tüm işlerini tamamen düzenlediğini söyledi; Lucy'nin babasına ait bir mülkün, oğlu olmadığından, ailenin uzak bir dalına gittiğini, ama bunun dışında tüm mülkün tamamen Arthur Holmwood'a bırakıldığını açıkladı. Bu kadarını söyledikten sonra devam etti:

'Dürüst olmak gerekirse, böyle bir vasiyetname bırakmasını engellemek için elimizden geleni yaptık ve kızını ya beş parasız bırakacak ya da evlilik içinde özgür davranmasını engelleyecek bazı olasılıklara işaret ettik. Hatta o kadar ısrar ettik ki, neredey-

se çatışma noktasına geldik, çünkü bize dileklerini yerine getirmeye hazır olup olmadığımızı sordu. Elbette, kabul etmek dışında seçeneğimiz kalmamıştı. Prensipte haklıydık ve yüzde doksan dokuz, olayların mantığı yargımızın doğruluğunu gösterecekti. Çünkü, kızından önce ölünce kızı mülkün sahibi olacaktı ve annesinden beş dakika bile daha fazla yaşamış olsaydı ve bir vasiyetname olmasaydı –ve böyle bir durumda vasiyetname imkansız olurdu– vasiyetname bırakmamış sayılacaktı. Ve bu durumda Lord Godalming, bu kadar iyi dostları olsa da, hiçbir hak iddia edemeyecekti ve mirasçılar, uzak akraba olduklarından, yabancı biri için yasal haklarından vazgeçmek istemeyeceklerdi. Sizi temin ederim, sevgili baylar, sonuç beni sevindirdi, kesinlikle çok sevindirdi.' İyi bir adamdı, ama böyle büyük bir trajedinin bu kadar küçük bir kısmına –onu resmi olarak ilgilendiren kısmına– sevinmesi, duygudaş anlayışın sınırları konusunda bir ibret oluşturuyordu.

Uzun kalmadı, ilerleyen saatlerde gelip Lord Godalming'i göreceğini söyledi. Ama gelişi bizi rahatlatmıştı, çünkü eylemlerimiz için düşmanca bir eleştiriden korkmamamız konusunda bize güven vermişti. Arthur saat beşte bekleniyordu, bu yüzden o saatten biraz önce ölü odasını ziyaret ettik. Artık hem anne, hem de kızı orada yattığından bu deyim o kadar yerindeydi ki. Mesleğine sadık cenaze levazımatçısı mallarını en iyi şekilde sergilemişti ve mekanda, insanın moralini hemen bozan bir morg havası vardı. Van Helsing daha önceki yerleşime sadık kalınması gerektiğini, Lord Godalming'in kısa süre sonra geleceğini ve nişanlısından kalanları yalnız görmesinin duygularını daha az inciteceğini söyledi. Cenaze levazımatçısı kendi aptallığı karşısında şok geçirmiş göründü ve her şeyi dün gece, biz giderkenki haline getirmek için elinden geleni yaptı; böylece Arthur geldiği zaman duygularının, geçirmesini engelleyebileceğimiz şoklardan kaçınmış olduk.

Zavallı adam! Ümitsizce üzüntülü ve yıkılmış görünüyordu; güçlü erkekliği bile onca sınanmış duygularının gerginliği altında küçülüp kalmış gibiydi. Babasına gerçekten çok bağlı olduğu-

nu biliyordum ve onu kaybetmek, hem de böyle bir zamanda kaybetmek, ona acı bir darbe indirmişti. Ama bana karşı sıcak davrandı ve Van Helsing'e tatlı bir nezaket gösterdi; ama yine biraz mesafeli olduğunu fark etmekten alamadım kendimi. Profesör de fark etti ve bana, onu yukarıya getirmemi işaret etti. İsteneni yaptım ve onu odanın kapısında bıraktım, çünkü Lucy ile yalnız kalmayı isteyeceğini hissediyorum, ama kolumu tuttu ve beni içeri çekerken boğuk bir sesle şöyle söyledi:

'Onu sen de seviyordun, eski dostum; bana her şeyi anlattı ve başka hiçbir dostunun, yüreğinde seninki kadar yakın bir yeri yoktu. Sana, onun için yaptığın onca şey için nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum. Henüz düşünemiyorum...'

Burada âniden sustu ve kollarını beni omuzlarıma dolayarak başını göğsüme dayadı ve ağlamaya başladı:

'Ah, Jack, Jack! Ne yapacağım? Tüm yaşamım benden alınmış gibi geliyor ve bütün dünyada, uğruna yaşayabileceğim hiçbir şey yok!'

Onu elimden geldiğince teselli ettim. Böyle durumlarda erkeklerin çok fazla konuşmasına gerek yoktur. Elin bir kez sıkılması, kolun omza atılması, birlikte dökülen bir gözyaşı, her adamın yüreğini ısıtan ifadelerdir. Gözyaşları tükenene kadar kıpırdamadan, sessizce bekledim ve sonra yumuşak bir sesle şöyle dedim:

'Gel, ona bak.'

Birlikte yatağın yanına gittik ve ben yüzündeki kefeni kaldırdım. Tanrım! Ne kadar güzeldi. Geçen her saat güzelliğini artırıyordu sanki. Bu durum beni korkuttu ve şaşırttı ve Arthur'a gelince, titremeye başladı ve sonunda, sanki sıtma nöbeti geçirirmiş gibi, kuşku ile sarsıldı. Uzun bir aradan sonra hafifçe fısıldadı:

'Jack, gerçekten ölü mü?'

Üzüntüyle, öyle olduğunu konusunda temin ettim onu ve ölümden sonra yüzün yumuşamasının ve gençlik dolu bir güzellik kazanmasının sık sık görüldüğünü söyleyerek devam ettim, zira böyle korkunç bir kuşkunun bir ândan daha fazla sürmesine

izin veremeyeceğimi hissettim. Ölümden önce keskin ya da uzun bir acı dönemi yaşanmışsa, bunun özellikle görüldüğünü söyledim. Açıklamalarım kuşkularını gidermiş gibi göründü ve divanın yanında bir süre diz çöktükten ve Lucy'ye uzun uzun, sevgiyle baktıktan sonra başını çevirdi. Ona bunun, elveda demek olduğunu, çünkü tabutun hazırlanması gerektiğini söyledim; geri döndü, ölü eli eline aldı, öptü ve eğilip alnını öptü. Yürürken omzunun üzerinen, sevgiyle arkaya bakarak uzaklaştı.

Onu oturma odasında bıraktım ve Van Helsing'e Arthur'un veda ettiğini söyledim; Van Helsing mutfağa, cenaze levazımatçısının adamlarına hazırlıklara devam etmelerini ve tabutu vidalamalarını söylemeye gitti. Odadan yine çıktığında ona Arthur'un sorusundan bahsettim ve şöyle yanıt verdi:

'Şaşırmadım. Az önce, ben de kısa bir süre için kuşku duydum!'

Hep beraber yemek yedik. Arthur'un acısını saklamak için elinden geleni yaptığını görebiliyordum. Van Helsing yemek boyunca sessiz kaldı, ama purolarımızı yaktığımızda konuşmaya başladı:

'Lord –' ama Arthur sözünü kesti.

'Hayır, hayır, o olmaz, Tanrı aşkına! Henüz değil. Beni affedin, bayım: Yakışıksız davranmak istemedim, ama kaybım henüz çok yeni.'

Profesör tatlı bir şekilde yanıt verdi:

'Bu ünvanı kullandım, çünkü kararsızdım. Sana "Bay" demememeliyim ve seni Arthur olarak sevmeye başladım –evet, sevgili oğlum, sevmeye, dedim.'

Arthur elini uzattı ve yaşlı adamın elini sıcak bir şekilde sıktı.

'Bana dilediğiniz şekilde hitap edebilirsiniz,' dedi. 'Umarım "dost" ünvanına her zaman sahip olurum. Zavallı sevgilime gösterdiğiniz iyilik için teşekkür edecek sözleri bulamadığımı söylememe de izin verin.' Bir ân durdu, sonra sözlerine devam etti: 'Onun, sizin iyiliğinizi benden daha iyi anladığını biliyorum ve eğer size kaba davrandıysam ya da siz böyle davranırken herhangi bir kusurum olduysa –hatırlarsınız' –Profesör başını salladı–

'beni affedin.'

Profesör ağırbaşlı bir nezaket ile karşılık verdi:

'O sırada bana güvenmenin zor olduğunu biliyorum, çünkü böyle bir şiddete güvenmek için anlamak gerekir ve bana şimdi de güvenmediğini –güvenemediğini– anlıyorum, çünkü henüz anlamıyorsun. Ve daha defalarca bana güvenmeni –sen güvenemezken, güvenmeyebilirken– isteyebilirim, ama yine de henüz anlamaman gerekiyor. Ama bana duyduğun güvenin eksiksiz, tam olacağı, anlayacağın, sanki güneş parlamış gibi idrak edeceğin zaman gelecek. Sonra kendi hatırın için, başkalarının hatırı ve benim korumaya yemin ettiğim o kızın sevgili hatırı için, baştan sona beni kutsayacaksın.'

'Gerçekten, gerçekten, bayım,' dedi Arthur sıcak bir şekilde. 'Size her açıdan güveneceğim. Çok asil bir yüreğe sahip olduğunuzu biliyorum ve inanıyorum ve siz Jack ile Lucy'nin dostusunuz. Ne isterseniz yapacaksınız.'

Profesör konuşacakmış gibi birkaç kez boğazını temizledi ve sonunda şöyle dedi:

'Şimdi, senden bir şey isteyebilir miyim?'

'Elbette.'

'Bayan Westenra'nın tüm malını sana bıraktığını biliyor musun?'

'Hayır, zavallıcık; hiç aklıma gelmemişti.'

'Ve her şey senin olduğuna göre, onlarla dilediğini yapmakta özgürsün. Bayan Lucy'nin tüm belgelerini ve mektuplarını okumama izin vermeni istiyorum. İnan bana, bu boş merak değil. Onun onaylayacağından emin olduğum bir amacım var. Hepsi burada. Hepsinin senin olduğunu öğrenmeden önce almıştım, böylece yabancı eller onlara dokunamayacaktı –hiçbir yabancı göz ruhundan gelen sözleri göremeyecekti. İzin verirsen onları saklayacağım; sen bile henüz onları görmemelisin, ama onları güvende tutacağım. Hiçbir sözcük kaybolmayacak ve zamanı geldiğinde onları sana geri vereceğim. İstemesi zor bir şey, ama Lucy'nin hatırına yapacaksın, değil mi?'

Arthur eskisi gibi, yürekten konuştu:

'Dr. Van Helsing, dilediğinizi yapabilirsiniz. Bunu söylerken sevdiğimin onaylayacağı bir şey yaptığımı biliyorum. Zamanı gelene kadar sizi sorularla rahatsız etmeyeceğim.'

Yaşlı Profesör ayağa kalkarken ağırbaşlılıkla şöyle dedi:

'Doğru olanı yapıyorsun. Hepimiz için acı olacak; ama her şey acı olmayacak, ne de bu acı son olacak. Tatlı sulara erişmeden önce hem biz, hem de sen –en çok da sen, sevgili oğlum– acı sulardan geçmek zorundayız. Ama yüreğimiz cesur olmalı ve bencil olmamalı. Görevimizi yapmalıyız, böylece her şey yoluna girecek!'

O gece Arthur'un odasındaki bir divanda yattım. Van Helsing yatağa bile girmedi. Evde devriye gezermiş gibi ileri geri yürüdü ve Lucy'nin yattığı, zambak ve gül kokularının üzerinde ağır, baskın bir kokuyu geceye gönderen sarmısak çiçekleriyle bezenmiş odayı hiç gözünün önünden ayırmadı.

MINA HARKER'IN GÜNLÜĞÜ

22 *Eylül.* – Exeter'e giden trendeyiz. Jonathan uyuyor.

Son kaydı yapmam daha dün gibi, ama arada ne kadar uzun bir süre var. Whitby'deydim, tüm dünya önümdeydi, Jonathan uzaklardaydı ve ondan haber alamıyordum ve şimdi, Jonathan'la evliyim, Jonathan bir avukat, ortak, zengin, kendi işinin sahibi, Bay Hawkins ölmüş ve gömülmüş ve Jonathan ona zarar verebilecek yeni bir kriz yaşamış. Bir gün bana bütün bunları sorabilir. Hepsini kaydediyorum. Steno konusunda paslanmışım –beklenmedik refah bizi ne hale getiriyor, görün– alıştırma yaparak tekrar tazelesem iyi olur...

Cenaze töreni sade ve ağırbaşlıydı. Yalnızca biz ve hizmetkarlar, Exeter'den bir iki dost, Londra temsilcisi ve Sir John Paxton'ı temsil eden, Birleşmiş Hukuk Derneği Başkanı bir bey vardı. Jonathan ve ben el ele durduk ve en iyi, en sevgili dostumuzu kaybettiğimizi hissettik...

Şehre sessizce, Hyde Park Kavşağı'na giden bir otobüse binerek geldik. Jonathan bir süreliğine The Row'a gitmenin ilgimi çe-

kebileceğini düşündü ve böylece oturduk; ama orada pek az insan vardı ve bu kadar çok boş sandalye olması, mekana hüzünlü ve issiz bir his veriyordu. Aklımıza evdeki boş sandalyeyi getirdi; bu yüzden kalktık ve Piccadilly boyunca yürüdük. Jonathan, ben okula gitmeden önceki günlerde yaptığı gibi kolumu tutuyordu. Bunun çok yakışıksız olduğunu hissettim, çünkü yıllarca başka kızlara görgü kuralları ve adap öğrettiğin zaman, bir kısmının üzerine yapışmasını engelleyemezsin; ama bu Jonathan'dı ve kocamdı ve bizi görenlerden kimseyi tanımıyorduk –ve aldırmıyorduk da– bu yüzden, yürümeye devam ettik. Guiliano'nun Yeri'nin dışında, iki kişilik bir arabada oturan büyük bir şapkası olan çok güzel bir kıza bakıyordum ki, Jonathan'ın kolumu acıtacak kadar sıktığını hissettim. Alçak sesle, 'Tanrım!' dedi. Jonathan için hep endişeleniyorum, çünkü sinir krizinin onu yine altüst etmesinden korkuyorum; bu yüzden hızla döndüm ve onu neyin rahatsız ettiğini sordum.

Çol solgundu ve gözleri yuvalarından fırlamış gibiydi. Yarı dehşet, yarı şaşkınlıkla uzun boylu, zayıf, çengel burunlu, siyah bıyıklı, sivri sakallı bir adama bakıyordu. Adam da güzel kıza bakıyordu. Ona o kadar dikkatli bakıyordu ki, ikimizin de farkında değildi ve bu yüzden onu iyice inceleyebildim. Yüzü iyi bir yüz değildi; sert, zalim ve şehvaniydi, dudaklarının kırmızılığı yüzünden daha da beyaz görünen iri, beyaz dişleri vardı ve bir hayvanın dişleri gibi sivriydi. Jonathan ona bakmaya devam ediyordu, öyle ki, adamın fark etmesinden korktum. Bundan rahatsız olmasından endişe ettim, çünkü adam çok vahşi ve kötü görünüyordu. Jonathan'a, niye bu kadar rahatsız olduğunu sordum ve anlaşıldığı kadarıyla, benim de konuya ilişkin kendisi kadar bilgim olduğunu düşünerek yanıt verdi. 'Kim olduğunu görüyor musun?'

'Hayır, canım,' dedim; 'kim olduğumu bilmiyorum; kim o?' Yanıtı beni şok etti, heyecanlandırdı, çünkü konuştuğu kişinin ben, Mina olduğunun farkında değil gibiydi.

"O adam, ta kendisi!'

Zavallı sevgilimin bir şeyden korktuğu açıktı –fena halde

korkmuştu; orada olup da ona destek olmasaydım, yere yığılacağını düşünüyorum. Bakmaya devam etti; bir adam elinde küçük bir paket ile dükkandan çıktı ve paketi kadına verdi, sonra kadın arabasıyla uzaklaştı. Karanlık adam gözlerini onun üzerinden ayırmadı ve araba Piccadilly'den yukarı doğru uzaklaştığında bir araba çağırarak aynı yönde takip etti. Jonathan arkasından bakmaya devam etti ve kendi kendine konuşur gibi, şöyle söyledi:

'Kont olduğunu sanıyorum, ama gençleşmiş. Tanrım, eğer öyleyse! Ah, Tanrım! Tanrım! Bir bilebilseydim! Bir bilebilseydim!' Kendi kendini o kadar üzüyordu ki, sorular sorarak konunun zihninden uzaklaşmasını engellemekten korktum, bu yüzden sessiz kaldım. Onu sessizce çektim ve koluma tutunarak kolayca geldi. Biraz daha yürüdük ve sonra Yeşil Park'a girip biraz oturduk. Güz için sıcak bir gündü ve gölgelik bir yerde rahat bir sıra vardı. Birkaç dakika boşluğa baktıktan sonra Jonathan'ın gözleri kapandı ve başını omzuma dayayarak sessizce uykuya daldı. Onun için en iyi şeyin bu olduğunu düşündüm, bu yüzden onu rahatsız etmedim. Yaklaşık yirmi dakika sonra uyandı ve bana neşeyle şöyle dedi:

'Ama Mina, uykuya mı dalmışım? Ah, bu kadar kaba olduğum için beni affet. Gel, bir yerlerde birer fincan çay içelim.' Anlaşılan karanlık yabancı hakkında her şeyi unutmuştu, hastalığı yüzünden bu olayın hatırlattığı her şeyi unutması gibi. Bu unutkanlıktan hoşlanmıyorum; beyinde bir hasar yaratabilir ya da mevcut hasarı kötüleştirebilir. Ona sormamalıyım, faydasından çok zararı dokunacağından korkuyorum; ama bir şekilde yurtdışına yaptığı yolculuğa ilişkin gerçekleri öğrenmeliyim. Korkarım o paketi açıp, içinde yazılanları öğrenmemin zamanı geldi. Ah, Jonathan, hata yapıyorsam beni affedeceğini biliyorum, ama bu senin kendi sevgili hatırın için.

Daha sonra. – Her açıdan hüzünlü bir eve geliş– bize karşı onca iyi davranan iyi adam yok evde; Jonathan hastalığının kısa süreliğine nüksetmesi yüzünden hâlâ solgun ve başı dönüyor; şimdi de Van Helsing'den bir telgraf, o da her kimse:

'Bayan Westenra'nın beş gün önce, Lucy'nin evvelsi gün öldü-

günü duymak sizi üzecek. İkisi de bugün toprağa verildi.'

Ah, birkaç sözcükte ne kadar çok hüzün gizli! Zavallı Bayan Westenra! Zavallı Lucy! Gitti, gitti, bir daha bize asla dönmemek üzere! Ve zavallı, zavallı Arthur, hayatındaki böyle bir tatlılığı kaybetmek! Tanrım, dertlerimize dayanmamıza yardım et.

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

22 *Eylül*. – Her şey bitti. Arthur, Ring'e geri döndü ve Quincey Morris'i de yanında götürdü. Bu Quincey ne iyi adam! Lucy'nin ölümü için bizim kadar acı çektiğini yüreğimde biliyorum; ama erdemli bir Viking gibi katlandı. Eğer Amerika böyle adamlar doğurmaya devam ederse, gerçekten de dünyada büyük bir güç olacak. Van Helsing uzanıyor, yolculuğundan önce dinleniyor. Bu gece Amsterdam'a hareket edecek, ama yarın gece döneceğini söylüyor; yalnızca, ancak şahsen yapabileceği bazı düzenlemeler yapacakmış. Sonra yapabilirse bana uğrayacak; Londra'da, biraz zamanını alabilecek işleri varmış. Zavallı, yaşlı adam! Korkarım geçen haftanın gerginliği demirden gücünü kırdı. Tüm gömme işlemi sırasında kendisini zorla tuttuğunu görebiliyordum. Her şey bittiği zaman Arthur'un yanında durduk, zavallı adam Lucy'nin damarlarına kanı nakledilirken, operasyonda kendisine düşen rolden bahsediyordu; Van Helsing'in yüzünün sırayla önce beyaz, sonra mora döndüğünü gördüm. Arthur, Lucy ile o ân evlenmişler gibi hissettiğini, Tanrı'nın gözü önünde karısı olduğunu söylüyordu. Hiçbirimiz diğer operasyonlar hakkında tek söz söylemedik ve hiçbirimiz söylemeyeceğiz. Arthur ile Quincey birlikte istasyona gittiler ve Van Helsing ile ben buraya geldik. Arabada yalnız kaldığımız ânda isteri krizi geçirmeye başladı. O zamandan bu yana bunun isteri olduğunu reddetti ve yalnızca mizah duygusunun korkunç şartlar altında ortaya çıktığını söyledi. Gözlerinden yaşlar akana kadar güldü ve birisi görüp yanlış anlamasın diye arabanın perdelerini indirmek zorunda kaldım; sonra tekrar kahkahalar atana kadar ağladı ve hem ağladı, hem güldü, tıpkı bir kadının yaptığı gibi. O şartlar

altında bir kadına davranılması gerektiği gibi, sert davranmaya çalıştım ona; ama etkisi olmadı. Erkeklerin ve kadınların sinirsel güçlülükleri ve zayıflıkları ne kadar farklı şekillerde ortaya çıkıyor! Sonra, yüzü ağırbaşlılık kazandığı ve sertleştiği zaman, neden bu kadar neşeli olduğunu, bunun neden böyle bir zamanda ortaya çıktığını sordum. Yanıtı kendisine özgüydü, zira hem mantıklı, hem kuvvetli, hem de gizemliydi. Şöyle dedi:

'Ah, anlamıyorsun, dostum John. Kahkahalar atarken üzüntülü olmadığımı düşünme. Görüyorsun, kahkaha beni boğarken bile ağladım. Ama ağlarken yalnızca üzüntülü olduğumu da düşünme, çünkü kahkaha da aynı zamanda geldi. Her zaman aklında tut, kapını çalıp, "İçeri girebilir miyim?" diyen kahkaha gerçek kahkaha değildir. Hayır! Kahkaha bir kraldır ve dilediği gibi gelir, gider. Kimseye sormaz; uygun zaman kollamaz. "Buradayım," der yalnızca. Örneğin, o tatlı, genç kız için duyduğum acıyı düşün; yaşlı ve yıpranmış olmama rağmen kanımı verdim ona; zamanımı, becerimi, uykumu verdim; o her şeye sahip olabilsin diye, diğer acı çekenlerin ihtiyaç içinde kalmasına sebep oldum. Ama yine de onun mezarı başında gülebiliyorum –zangocun küreğindeki toprak tabutunun üzerine düşüp, "Pat! Pat!" dediği zaman güldüm, ta ki yanaklarımdaki kan çekilene kadar. Yüreğim o zavallı delikanlı için kanadı –yaşı, hayatta kalsaydı benim kendi oğlumla aynı olacak, aynı saçlara, aynı gözlere sahip o sevgili çocuk için. İşte, neden onu bu kadar sevdiğimi anladın. Ama yine de öyle şeyler söyledi ki, koca-yüreğime dokundu ve baba-yüreğimin ona, başka hiç kimseye acımadığı kadar acımasına yol açtı –sana bile o kadar acımadım, dostum John, halbuki deneyimlerimiz baba oğul seviyesine daha yakın– ama yine de öyle bir ânda Kral Kahkaha bana geldi ve kulağıma: "İşte geldim! İşte geldim!" diye bağırdı, ta ki kan dans ederek geri gelip yanağımdan götürdüğü güneş ışığını geri getirene kadar. Ah, dostum John, bu tuhaf bir dünya, hüzünlü bir dünya, acı, ızdırap, dert dolu bir dünya; ama yine de Kral Kahkaha geldiğinde, herkesi çaldığı ezgiyle oynatıyor. Kanayan yürekler, kilise avlusundaki kemikler, düşerken yakan gözyaşları –hepsi onun o gülümseyen

ağzı ile çaldığı müzikle oynuyor. Ve inan bana, dostum John, geldiği iyi oluyor. Ah, biz erkekler ve kadınlar, bizi farklı yönlere çeken zorluklar yüzünden, gergin halatlar gibiyiz. Sonra gözyaşları gelir ve halatlara yağan yağmur gibi gerer bizi, ta ki, belki, gerginlik çok fazla olup, biz kopana kadar. Ama Kral Kahkaha güneş ışığı gibi gelip gerginliği azaltır ve yüklerimizi taşımaya devam ederiz.'

Fikrini anlamamış gibi yaparak onu kızdırmak istemedim; ama kahkahasının sebebini anlamadığım için, ona sordum. Beni yanıtlarken yüzü sertleşti ve oldukça farklı bir tonda şöyle dedi:

'Ah, bütün bunlardaki, kaderin acı cilvesiydi –çiçeklere bürünmüş, yaşamdaki kadar güzel görünen bu harika hanımefendi, öyle ki her birimiz gerçekten ölüp ölmediğini merak ettik; o ıssız kilise avlusunda, o güzel mermer evde, kendi soyundan pek çok kişinin yattığı o yerde, onu o kadar seven ve kendisinin o kadar sevdiği annesinin yanına uzanmış ve o kutsal çan yavaş yavaş, hüzünle çalıyor, "Çann! Çann! Çann!" ve o kutsal adamlar, meleklerin beyaz giysileri ile, kitap okuyor gibi yapıyor, ama gözleri sayfalara hiç gitmiyor ve hepimiz başlarımızı eğmişiz. Ve her şey ne için? O öldü; ee! Öyle değil mi?'

'Eh, Profesör, gerçekten,' dedim, 'bütün bunlarda gülecek hiçbir şey göremedim. Eh, açıklamanız daha öncekinden de zor bir bilmece oldu. Ama cenaze töreni gülünç olsa bile, ya zavallı Arthur ne derdi? Yüreği parçalanıyordu.'

'Kesinlikle. Damarlarına nakledilen kanının Lucy'yi karısı kıldığını söylemedi mi?'

'Evet ve onun için tatlı, teselli verici bir fikirdi.'

'Kesinlikle Ama bir güçlük vardı, dostum John. Eğer öyleyse, ya diğerleri? Ho, ho! O zaman bu tatlı kız bir poliandrist ve ben, zavallı karım benim için ölmüş, ama Kilise yasalarına göre hayattayken, ama aklı yokken –ben bile, bu yok-sayılan-karım ile, iki eşliyim.'

'Bunun neresi komik, onu da anlayamıyorum!' dedim; böyle şeyler söylemesi pek de hoşuma gitmemişti. Elini koluma koydu ve şöyle dedi:

'Dostum John, acı verdiysem beni affet. İncitebilecekken duygularımı başkalarına göstermedim, yalnızca sana gösterdim, benim eski dostum, yalnızca güvenebileceğim sana. Ben kahkaha atmak istediğim zaman yüreğimin içine bakabilseydin, kahkaha geldiği zaman yapabilseydin bunu; eğer bunu şimdi, Kral Kahkaha tacını ve kendisine ait her şeyi topladığı zaman yapabilseydin –çünkü benden çok, çok uzağa gitti ve çok, çok uzun bir zaman için– belki en fazla bana acırdın.'

Sesindeki sevecenlik içime dokundu ve ona neden, diye sordum.

'Çünkü biliyorum!'

Şimdi hepimiz dağıldık ve uzun günler boyunca yalnızlık çatılarımızda karanlık düşüncelere dalacak. Lucy akrabalarının mezarında, Londra'nın kalabalıklarından uzakta, ıssız bir kilise avlusunda, mağrur bir ölü evinde yatıyor; hava orada taze, güneş Hampstead Tepesi'nin üzerinden yükseliyor ve yaban çiçekleri kendi kendilerine büyüyorlar.

Artık bu günlüğü bitirebilirim ve yeni bir tanesine ne zaman başlarım, yalnızca Tanrı bilebilir. Eğer başlarsam ya da bunu tekrar açarsam, farklı insanları, farklı olayları anlatmak için olacak; çünkü hayatımın romansının anlatıldığı hikaye burada bitiyor. Yaşam sicimimin ucunu tekrar elime almadan önce hüzünle ve umutsuzca söylüyorum,

SON.

Westminster Gazetesi *25 Eylül*

HAMPSTEAD GİZEMİ

Hampstead çevresi bu günlerde, manşet yazarlarının 'Kensington Dehşeti' ya da 'Hançerli Kadın' ya da 'Siyahlı Kadın', olarak bildikleri hikayelere paralel yeni bir dizi olayla çalkalanıyor. Son iki üç günde, küçük çocukların evlerinden uzaklaştıkları ya da oyun oynadıkları Fundalık'tan dönmedikleri pek çok durum yaşandı. Bu olayların her birinde çocuklar başlarına ne gel-

diğini doğru düzgün anlatamayacak kadar küçüklerdi, ama bahanelerindeki ortak nokta, 'güzel kadın' ile birlikte oldukları idi. Kayboldukları anlaşıldığında hep gecenin geç saatleriydi ve iki seferinde çocuklar ertesi günün erken saatlerine kadar bulunamadı. Çevre halkının genel kanısı, kaybolan ilk çocuk 'güzel kadın'ın yürüyüşe çıkmalarını istediğini söylediği için, diğer çocukların da bu deyişi alıp, gerektiği zaman bahane olarak kullandıkları yönünde. Şu ânda ufaklıkların en sevdiği oyunun birbirlerini kandırarak uzaklaştırmak olduğu düşünülünce, bu daha da doğal geliyor. Bir muhabir küçük çocukların 'güzel kadın' rolü yapmasının oldukça komik geldiğini yazıyor. Karikatüristlerin bazılarının, gerçeklik ile canlandırmayı karşılaştırarak groteskin ironisi konusunda ders alabileceklerini söylüyor. Bu *al fresco* temsillerinin popüler rolünün 'güzel kadın' olması, insan doğasının genel prensiplerine uyum gösteriyor. Muhabirimiz naif bir şekilde, 'güzel kadın' rolü yapan –hatta öyle olduklarını sanan– o pis suratlı küçük çocukların yanında, Ellen Terry'nin[1] bile o kadar sevimli bir cazibesi olmadığını söylüyor.

Ama sorunun ciddi bir yanı da olabilir, çünkü çocukların bir kısmı, gece boyunca kayıp olanların tamamı, boğazlarından hafifçe yaralanmış. Yaralar bir farenin ya da küçük bir köpeğin yaptıklarına benziyor ve kendi başlarına pek önemli olmasalar da, bu yaraları yapan hangi hayvansa, kendine özgü bir sistem ya da yönteme sahip olduğunu gösteriyor.

Bölge polisine Hampstead Fundalığı civarında sokakta dolaşan çocuklara, özellikle de küçük olanlara dikkat etmesi, çevrede serbest kalmış köpeklerden gözünü ayırmaması talimatı verildi.

Westminster Gazetesi, *25 Eylül* – Çok Özel

HAMPSTEAD DEHŞETİ – BİR ÇOCUK DAHA YARALANDI

'Güzel Kadın'

Yeni aldığımız bir habere göre, dün gece kaybolan bir çocuk

1 *Ellen Terry* (1847-1928) İngiliz aktris. 1878'den itibaren Henry Irving karşısında rol yapan hanımlardan en ünlüsüydü ve Shakespeare'in eserlerinde çok başarılıydı.

daha sabahın geç saatlerinde, Hampstead Fundalığı'nın, diğer taraflar kadar sık kullanılmayan Avcılar Bölgesi tarafında, bir katırtırnağı çalısının dibinde bulundu. Boğazında diğer vakalarda fark edilen aynı küçük yara vardı. Çocuk son derece güçsüzdü ve oldukça zayıflamış görünüyordu. Kısmen kendine geldiği zaman, bu çocuk da 'güzel kadın' tarafından uzaklaştırıldığı hikayesini anlattı.

ONDÖRDÜNCÜ BÖLÜM

MINA HARKER'IN GÜNLÜĞÜ

23 Eylül. – Kötü bir geceden sonra, şimdi Jonathan daha iyi. Yapılacak çok işi olmasına seviniyorum, çünkü zihnini dehşet verici şeylerden uzak tutuyor ve ah, yeni konumunun sorumlulukları altında çökmediği için çok seviniyorum. Kendini bulacağını biliyordum ve şimdi Jonathan'ı, terfisinin zirvelerine çıkarken ve her açıdan ona yüklenen görevlere adım uydururken görmekten ne kadar gurur duyuyorum. Tüm gün, geç saatlere kadar dışarıda olacak; zira öğle yemeğini evde yiyemeyeceğini söyledi. Benim ev işlerim tamamlandı, bu yüzden onun yurtdışı günlüğünü alıp kendimi odaya kilitleyeceğim ve okuyacağım...

24 Eylül. – Dün gece yazacak yürek bulamadım; Jonathan'ın dehşet verici kayıtları beni altüst etti. Zavallı sevgilim! Bütün bunlar gerçek de olsa, hayali de, ne kadar acı çekmiş olmalı. İçlerinde gerçek payı var mı, merak ediyorum. Beyin hummasına yakalandıktan sonra mı yazdı bütün bunları, yoksa hepsi için bir sebebi var mıydı? Sanırım asla öğrenemeyeceğim, çünkü konuyu ona açmaya cesaret edemem... Ama dün gördüğümüz o adam! Onu tanıdığından çok emin görünüyordu.. Zavallı adam! Sanırım sinirlerini bozan ve zihnini bir düşünce akışı ile geriye gönderen cenaze oldu... O bütün bunlara inanıyor. Evlendiğimiz gün ne dediğini hatırlıyorum: 'Ciddi bir görev beni buraya, uykuda ya da uyanıkken, deli ya da değilken kaydettiğim, o acı saatlere dönmeye zorlayabilir.' İçlerinde bir tutarlılık varmış gibi görünüyor... O korkunç Kont'un Londra'ya gelmesi... Eğer bu doğruysa ve milyonlarca kişinin yaşadığı Londra'ya gelmişse... Ciddi bir görev olabilir ve karşı karşıya gelirsek bu görevden ka-

çınmamalıyız... Hazırlıklı olacağım. Hemen, şu ân daktilomu alıp Jonathan'ın günlüğünü çözmeye başlayacağım. Gerekirse, başka gözlerin de onu görmesi için hazırlıklı olmuş oluruz. İstenirse ve belki, ben de hazır olursam, zavallı Jonathan altüst olmaz, çünkü onun adına konuşabilir, onun endişelenmesini ya da rahatsız olmasını engelleyebilirim. Eğer Jonathan'ın kaygılı durumu geçerse, bana her şeyi anlatmak isteyebilir ve ben de ona sorular sorabilir, onu nasıl rahatlatabileceğime bakarım.

Mektup, Van Helsing'den Bayan Harker'a

25 Eylül. (Özeldir.)

SEVGİLİ HANIMEFENDİ,

Size yazdığım için beni affetmenizi rica ediyorum, Bayan Lucy Westenra'nın ölümüne ilişkin üzücü haberi size ben yollamıştım. Lord Godalming'in iyiliği sayesinde mektuplarını ve belgelerini okuyabildim, çünkü yaşamsal öneme sahip bazı konularda büyük endişelerim vardı. Aralarında, sizden gelmiş, ne kadar iyi dost olduğunuzu ve sizin onu ne kadar sevdiğinizi gösteren bazı mektuplar buldum. Ah, Bayan Mina, o sevgi adına, bana yardım etmeniz için yalvarıyorum. Başkalarının iyiliği için istiyorum bunu –büyük bir kötülüğü düzeltmek, büyük ve korkunç sorunları önlemek için– bunlar sizin tahmin edebildiğinizden de büyük olabilir. Sizi görmem mümkün olur mu? Bana güvenebilirsiniz. Ben Dr. John Seward ile Lord Godalming'in (Bayan Lucy için Arthur'du) arkadaşıyım. Şimdilik bunu gizli tutmalıyım. Eğer gelebileceğimi söylerseniz, ne zaman ve nereye gelmem gerektiğini belirtirseniz, sizi görmek için hemen Exeter'e geleceğim. Affınıza sığınırım, hanımefendi. Zavallı Lucy'ye yazdığınız mektupları okudum ve ne kadar iyi kalpli olduğunuzu, kocanızın ne kadar çok acı çektiğini biliyorum; bu yüzden rica ediyorum, mümkünse ona söylemeyin, aksi halde zararı dokunabilir. Tekrar affınıza sığınıyorum.

VAN HELSING

Telgraf, Bayan Harker'dan Van Helsing'e

25 Eylül. – Bugün, yetişebilirseniz on çeyrek treni ile gelin. Ne zaman gelirseniz, sizi görebilirim.

WILHELMINA HARKER

MINA HARKER'IN GÜNLÜĞÜ

25 Eylül. – Dr. Van Helsing'in ziyaret saati yaklaştıkça heyecanlanmaktan kendimi alamıyorum, çünkü bir şekilde Jonathan'ın üzüntü verici deneyimine ışık tutmasını bekliyorum ve zavallı Lucy'ye son hastalığı sırasında baktığı için, bana olan biteni anlatabilir. Gelişinin sebebi bu; Lucy ve uyurgezerliği; Jonathan için gelmiyor. Demek, gerçeği asla bilemeyeceğim! Ne kadar aptalım. O korkunç günlük hayal gücümü ele geçirdi ve her şeyi kendi renklerine boyuyor. Elbette Lucy için geliyor. O alışkanlık zavallıya geri dönmüştü ve yamaçtaki o korkunç gün onu hasta etmiş olmalı. Kendi işlerim arasında onun daha sonra ne kadar hasta olduğunu unutmuştum neredeyse. Doktora yamaçtaki uyurgezerlik macerasını ve benim her şeyi bildiğimi anlatmış olmalı ve şimdi de doktor bunu ona anlatmamı, böylece anlamasını sağlamamı istiyor. Umarım, bundan Bayan Westenra'ya bahsetmemekle doğru şeyi yapmışımdır; herhangi bir eylemim, hatta eylemsizliğim sevgili Lucy'ye zarar vermişse, kendimi asla affedemem. Umarım Dr. Van Helsing beni suçlamaz; son zamanlarda o kadar dert, o kadar endişe yaşadım ki, şu ânda yeni bir taneye dayanamam.

Zaman zaman ağlamak bize faydalı oluyor sanırım –yağmurun yaptığı gibi havayı temizliyor. Belki beni altüst eden, dün günlüğü okumamdır. Sonra bu sabah Jonathan, tüm bir gün ve gece uzakta kalmak üzere gitti, evlendiğimizden beri ilk kez ayrı kalıyoruz. Umarım kendine dikkat eder ve onu üzecek hiçbir şey olmaz. Saat iki, doktor her ân gelebilir. Bana sormadığı sürece Jonathan'ın günlüğü hakkında hiçbir şey söylemeyeceğim. Kendi günlüğümü daktiloya çektiğim için çok memnunum, böy-

lece, Lucy'yi sorarsa, ona verebilirim; pek çok soruyu engelleyecektir.

Daha sonra. – Doktor geldi ve gitti. Ah, ne kadar tuhaf bir görüşmeydi ve nasıl da başımın dönmesine sebep oluyor! Rüyadaymışım gibi hissediyorum. Bütün bunlar, hatta bir kısmı bile gerçek olabilir mi? İlk önce Jonathan'ın günlüğünü okumasaydım, bunun bir olasılık olduğunu bile kabullenemeyebilirdim. Zavallı, zavallı, sevgili Jonathan! Ne kadar acı çekmiş olmalı. Lütfen Tanrım, bütün bunlar onu yine altüst etmesin. Onu bundan korumaya çalışacağım; ama gözlerinin, kulaklarının ve beyninin onu aldatmadığını, her şeyin doğru olduğunu bilmek, onun için bir teselli olabilir, ona yardım edebilir –gerçekler bu kadar korkunç olsa da ve sonuçları dehşet verici olsa da. Onu rahatsız eden kuşku olabilir; kuşku yok olduğu zaman, gerçek kanıtlandığı zaman, daha iyi hissedebilir ve şoka tahammül edebilir. Arthur'un ve Dr. Seward'ın dostu olduğuna göre, Lucy'ye bakması için onu ta Hollanda'dan getirdiklerine göre, Dr. Van Helsing iyi ve zeki bir adam olmalı. Edindiğim izlenimlere dayanarak, gerçekten de iyi, nazik ve asil bir doğası olduğunu hissediyorum. Yarın geldiği zaman ona Jonathan'ı soracağım; o zaman, lütfen Tanrım, bütün bu üzüntüler ve endişeler iyi bir sonla bitsin. Röportaj alıştırması yapmanın hoşuma gideceğini düşünürdüm; Jonathan'ın *Exeter Haberleri* gazetesindeki arkadaşı böyle bir işte hafızanın her şey olduğunu söylemişti –söylenen her sözü yazabilmen gerekirmiş, daha sonra kısmen kısaltmış olsan bile. Bu nadir bulunan türden bir görüşmeydi. Sözcüğü sözcüğüne kaydetmeye çalışacağım.

Kapı çalındığı zaman saat iki buçuktu. Cesaretimi *a deux mains*[1] aldım ve bekledim. Birkaç dakika sonra Mary kapıyı açtı ve, 'Dr. Van Helsing,' diye anons etti.

Ayağa kalkıp eğilerek selam verdim ve bana doğru geldi; orta boylu, güçlü bir yapıya sahip, geniş, derin göğsünün üzerindeki omuzları dik, gövdesinin üzerindeki ensesi ve ensesinin üzerindeki başı iyi dengelenmiş bir adam. Başının duruşu düşünce ve güç ifade ediyor, başı asil, büyüklüğü iyi, geniş, kulakların arka-

1 *A deux mains.* İki ele

sında iri. Temiz traşlı yüzü sert, köşeli bir çene, büyük, kararlı, hareketli bir ağız, büyüklüğü iyi, düz, çevik, duyarlı burun delikleri olan bir burun sergiliyor. Büyük, çalı gibi kaşları bir araya geldiği ve ağız gerildiği zaman burun delikleri de genişliyor gibi. Alnı geniş ve güzel, başta dümdüz yükseliyor, sonra birbirinden ayrı iki tümseğin üzerinden arkaya eğiliyor; öyle bir alın ki, kızılımsı saçları üzerinden aşamıyor ve doğal bir şekilde arkaya ve yanlara düşüyor. Büyük, koyu mavi gözleri birbirinden ayrı, çevik ve adamın ruh haline göre duyarlı ya da sert. Bana şöyle dedi:

'Bayan Harker, değil mi?' Onaylayarak eğildim.

"Eskiden Bayan Mina Murray olan, değil mi?' Yine onayladım.

'Zavallı, sevgili çocuk, Lucy Westenra'nın dostu olan Mina Murray'i görmeye geldim. Bayan Mina, ölü için geldim.'

'Bayım,' dedim, 'Lucy Westenra'nın dostu olduğunuz ve ona yardım ettiğiniz için üzerimde her hakka sahipsiniz.' Ve elimi uzattım. Elimi tuttu ve yumuşak bir şekilde şöyle dedi:

'Ah, Bayan Mina, zavallı zambak kızın dostunun iyi olması gerektiğini biliyordum, ama daha öğrenmem gereken şeyler varmış.' Konuşmasını nazik bir eğilme ile tamamladı. Ona, beni neden görmek istediğini sordum ve hemen konuşmaya başladı:

'Bayan Lucy'ye yazdığınız mektupları okudum. Beni affedin, ama bir yerlerden soruşturmaya başlamam gerekiyordu ve sorabileceğim hiç kimse yoktu. Whitby'de, onunla birlikte kaldığınızı biliyorum. Zaman zaman bir günlük tutmuş –şaşırmanıza gerek yok, Bayan Mina; siz gittikten sonra başlamış ve sizi taklit etmiş– ve o günlükte yer yer, sizin onu kurtardığınız bir uyurgezerlik olayına atıfta bulunulmuş. Çekinerek size geldim ve bana hatırlayabildiğiniz her şeyi anlatma iyiliğini göstermenizi istiyorum.'

'Sanırım size bu konuda her şeyi anlatabilirim, Dr. Van Helsing.'

'Ah, demek gerçekleri ve detayları çok iyi hatırlıyorsunuz, öyle mi? Genç hanımlarda sık karşılaşılmaz buna.'

'Hayır, doktor, zamanında her şeyi yazdım. Dilerseniz size gösterebilirim.'

'Ah, Bayan Mina, minnettar olurum; bana büyük iyilik etmiş olursunuz.' Onu biraz şaşırtma fırsatının ayartmasına kanmaktan kendimi alamadım –sanırım tadı hâlâ damağımızda kalan ilk elma yüzünden– bu yüzden ona steno ile tuttuğum günlüğü uzattım. Şükran dolu bir eğilme ile aldı ve şöyle dedi:

'Okuyabilir miyim?'

'Dilerseniz,' diye yanıt verdim, elimden geldiğince büyük bir ağırbaşlılıkla. Günlüğü açtı ve o ânda yüzü asıldı. Sonra ayağa kalktı ve eğildi.

'Ah, siz çok akıllı bir kadınsınız!' dedi. "Uzun zamandır Bay Jonathan'ın şükran dolu olması gerektiğini biliyordum; ama görüyorsunuz, karısı her güzel şeye sahip. Bana şeref verip, okumama yardım eder misiniz? Yazık! Steno bilmiyorum.' Küçük şakam sona ermişti ve neredeyse utanç duymuştum; bu yüzden daktilodan çektiğim kopyayı iş sepetimden çıkardım ve ona uzattım.

'Beni affedin,' dedim: 'kendime hâkim olamadım; sevgili Lucy'yi sormayı dilediğinizi düşündüm ve beklememeniz için –sırf benim için değil, zamanınızın değerli olacağını düşündüğüm için– daktiloya çektim.'

Kağıtları aldı ve gözleri parladı. 'Ne kadar iyisiniz,' dedi. 'Şimdi okuyabilir miyim? Bitirdiğim zaman size sorular sormak isteyebilirim.'

'Elbette,' dedim, 'ben öğle yemeği için talimatlarımı verirken okuyun; sonra da yemek yerken sorularınızı sorabilirsiniz.' Eğildi, sırtını ışığa vererek bir sandalyeye yerleşti ve kağıtlara daldı. Ben, daha çok o rahatsız olmasın diye, öğle yemeğini ayarlamaya gittim. Geri döndüğümde onu hızla odayı arşınlarken buldum, yüzü heyecanla aydınlanmıştı. Bana koştu ve ellerimi tuttu.

'Ah, Bayan Mina,' dedi, 'size ne kadar çok şey borçlu olduğumu nasıl anlatabilirim? Bu kağıtlar güneş ışığı gibi. Bütün kapıları bana açıyor. Bu kadar çok ışıkla sersemledim, gözlerim kamaştı; ama yine de her seferinde ışığın ardından bulutlar yuvarlanarak geliyor. Ama siz anlamıyorsunuz, anlayamıyorsunuz. Ah, si-

ze ne kadar minnettarım, siz akıllı kadın. Hanımefendi' –bunu büyük ağırbaşlılıkla söyledi– 'Abraham Van Helsing siz ve sevdikleriniz için bir şey yapabilirse, bana söylemenizi diliyorum. Size dostunuz olarak hizmet etmek bir zevk ve mutluluk olacaktır, ama öğrendiğim her şey, yapabileceğim her şey siz ve sevdikleriniz için olmalı. Yaşamda karanlıklar ve aydınlıklar vardır; siz aydınlıklardan birisiniz. Mutlu ve güzel bir yaşamınız olacak ve kocanız size sahip olduğu için mutlu olacak.'

'Ama, doktor, bana çok fazla iltifat ediyorsunuz ve – ve beni tanımıyorsunuz.'

'Sizi tanımıyor muyum – ben, bunca yıl yaşayan ve tüm hayatım boyunca erkekleri ve kadınları inceleyen ben; beyni ve ona ait her şeyi ve ardından gelen her şeyi özel ilgi alanım yapan ben! Ve büyük bir iyilikle benim için yazdığınız, her satırında gerçeği soluyan günlüğünüzü okuyan ben. Zavallı Lucy'ye evliliğinizi ve güveninizi anlatan tatlı mektubunuzu okuyan ben, sizi tanımıyorum, öyle mi? Ah, Bayan Mina, iyi kadınlar tüm yaşamlarını anlatır ve her gün, her saat, her dakika, meleklerin okuyabileceği şeyleri yazarlar, içinde öğrenme arzusu taşıyan bizim gibi erkekler, içimizde melek gözleri gibi bir şey taşırız. Kocanız asil bir karaktere sahip ve siz de asilsiniz, çünkü güveniyorsunuz ve habis bir mizacın olduğu yerde güven olamaz. Ya kocanız –bana ondan bahsedin. Sağlığı iyi mi? Humma tamamen geçti mi, güçlü ve sağlıklı mı?' Burada ona Jonathan'ı sormak için bir fırsat gördüm ve şöyle dedim:

'Neredeyse tamamen iyileşti, ama Bay Hawkins'in ölümü onu çok üzdü.'

Araya girdi: 'Ah evet, biliyorum, biliyorum. Son iki mektubunuzu okudum.'

Devam ettim: 'Sanırım bu onu altüst etti, zira perşembe günü şehire gittiğimizde bir tür şok yaşadı.'

'Bir şok mu, hem de beyin hummasından sonra bu kadar kısa sürede! Bu iyi olmamış. Ne tür bir şoktu bu?'

'Ona korkunç şeyleri hatırlatan, beyin hummasına yol açan birisini gördü.' Ve burada her şey beni hızla avucuna alır gibi ol-

du. Jonathan için duyduğum merhamet, onun yaşadığı dehşet, günlüğü ile ilgili gizem, içimde kuluçkaya yatmış korku, hepsi kabararak geldi. Sanırım isteriye kapıldım, çünkü kendimi dizlerimin üzerine attım, ellerimi ona kaldırdım ve kocamı yine sağlıklı kılması için yalvardım. Ellerimi tuttu, beni kaldırdı, divana oturttu ve yanıma oturdu; elimi elinde tuttu ve bana, ah, sonsuz bir tatlılık ile şöyle dedi –

'Yaşamım ıssız ve yalnız bir yaşam ve çalışmalarımla o kadar dolu ki, dostluğa ayıracak fazla zamanım yok; ama dostum John Seward tarafından buraya çağrıldığımdan beri o kadar çok iyi insanla tanıştım, öyle asilliklerle karşılaştım ki, yaşamımdaki boşluğu her zamankinden çok hissediyorum – ve ilerleyen yaşımla beraber daha da büyüdü bu yalnızlık. Buraya sana karşı saygıyla dolu olarak geldiğime inan. Bana umut verdin –umut, aradığım şeyde değil, yaşamı mutlu kılacak kadınların hâlâ var olduğunu görmekten doğan umut– yaşamları doğacak çocuklara iyi ders olacak, iyi kadınlar. Memnunum, burada size faydalı olabileceğim için memnunum; çünkü eğer kocanız acı çekiyorsa, benim çalışmalarım ve deneyimim dahilinde çekiyor. Size söz veriyorum, memnuniyetle elimden gelen *her şeyi* yaparım onun için –yaşamını güçlü ve erkekçe, sizin yaşamınızı mutlu kılacak her şeyi. Şimdi yemek yemelisiniz. Çok heyecan yaşadınız ve belki aşırı endişelisiniz. Kocanız John sizi bu kadar solgun görmekten hoşlanmaz ve âşık olduğu kişide hoşlanmadığı bir şey görmesi, onun için iyi olmaz. Bu yüzden onun hatırına yemeli ve gülümsemelisiniz. Bana Lucy hakkında her şeyi anlattınız ve artık, bizi üzmesin diye ondan bahsetmeyeceğiz. Bu gece Exeter'de kalacağım, çünkü bana anlattıklarınız üzerinde uzun uzun düşünmek istiyorum ve düşündükten sonra, izin verirseniz sorular soracağım. Sonra da bana kocanız Jonathan'ın sorunları hakkında bildiklerinizi anlatacaksınız, ama henüz değil. Şimdi yemelisiniz; daha sonra bana her şeyi anlatırsınız.'

Öğle yemeğinden sonra oturma odasına geri döndüğümüzde bana şöyle dedi:

'Şimdi bana onun hakkında her şeyi anlatın.' Bu büyük, eği-

timli adamla konuşmaya sıra gelince, benim zayıf bir aptal, Jonathan'ın deli olduğumuzu düşüneceğinden korkmaya başladım –o günlük o kadar tuhaf ki– ve devam etmete tereddüt ettim. Ama çok tatlı ve nazikti, yardım etmeye söz vermişti ve ona güveniyordum, bu yüzden anlatmaya başladım:

'Dr. Van Helsing, size anlatacaklarım o kadar tuhaf ki, bana ya da kocama gülmemelisiniz. Dünden beri kuşkular içindeyim, bana karşı nazik davranmalısınız ve bazı çok tuhaf şeylere yarı inanmış olduğum için beni aptal sanmamalısınız.' Tavrıyla ve sözleri ile beni temin ederek, şöyle dedi:

'Ah, canım, beni buraya getiren konunun ne kadar tuhaf olduğunu bilseydiniz, gülecek olan siz olurdunuz. Ne kadar tuhaf olursa olsun, kimsenin inançlarına gülmemeyi öğrendim. Açık bir zihnim olmasına çalıştım ve onu kapatacak olan hayatın sıradan şeyleri değildir, tuhaf şeylerdir, sıradışı şeylerdir, insanın deli mi, akıllı mı olduğundan kuşku duymasına sebep olan şeylerdir.'

'Teşekkür ederim, binlerce kez teşekkür ederim! Zihnimden büyük bir ağırlık aldınız. Eğer bana izin verirseniz, size okumanız için bir belge vereceğim. Uzundur, ama onu daktiloya çektim. Size benim ve Jonathan'ın sorunu hakkında fikir verecek. Yurtdışındayken tuttuğu günlüğü ve olan bitenlerin kopyasıdır. Bu konuda bir şey söylemeye cesaret edemiyorum; kendiniz okuyacaksınız ve yargılayacaksınız. Ve sonra, sizi gördüğümde, belki, bana ne düşündüğünüzü söyleme iyiliğini gösterirsiniz.'

'Söz veriyorum,' dedi ben ona kağıtları verirken; 'İzin verirseniz, sabah, yapabildiğimce erken, sizi ve kocanızı görmeye geleceğim.'

'Jonathan on bir buçukta burada olacak, bizimle öğle yemeği yemeye gelmelisiniz, o zaman onu görürsünüz; ekspres 3.34 trenini yakalayabilirsiniz, sizi sekizden önce Paddington'da bırakır.' Trenlerle ilgili ezberde bu kadar çok bilgim olmasına şaşırmıştı, ama acelesi olması durumunda Jonathan'a yardımcı olabilmek için Exeter ile burası arasındaki bütün trenleri ezberlediğimi bilmiyordu.

Böylece kağıtları yanına aldı ve gitti. Ve ben oturmuş, düşünüyorum – ne düşündüğümü bilmeden.

Mektup (elle yazılmıştır), Van Helsing'den Bayan Harker'a

25 Eylül, saat 6.

SEVGİLİ BAYAN MINA,

Kocanızın fevkalade günlüğünü okudum. Bir kuşku duymadan uyuyabilirsiniz. Ne kadar tuhaf ve korkunç olsa da, *gerçek!* Yaşamım üzerine yemin edebilirim. Başkaları için daha kötü olabilir; ama kocanız ve sizin için korkulacak bir şey yok. Kocanız asil bir adam ve erkekler konusunda deneyimime dayanarak söylememe izin verin, o duvardan aşağı, o odaya gitmesi –hem de iki defa– sarsıntı sonucu beyin hasarı görmüş birinin yapacağı şey değildir. Beyni ve yüreği iyi; onu henüz görmeden buna yemin edebilirim; bu yüzden rahat olun. Ona başka konularda soracağım çok şey olacak. Bugün sizi görmeye geldiğim için mutluyum, çünkü bir ânda o kadar çok şey öğrendim ki, gene sersemledim –her zamankinden daha fazla sersemledim ve düşünmeliyim.

En büyük sadakatimle sizin,

ABRAHAM VAN HELSING

Mektup, Bayan Harker'dan Van Helsing'e

25 Eylül, akşam 6.30

SEVGİLİ DR.VAN HELSING,

Zihnimden büyük bir yük kaldıran nazik mektubunuz için binlerce teşekkür. Eğer doğruysa, dünyada ne kadar korkunç şeyler var ve o adamın, o canavarın gerçekten Londra'da olması ne dehşet verici! Düşünmeye bile korkuyorum. Şu ânda, yazarken, Jonathan'dan, bu gece Launceston'dan 6.25'te ayrılacağını ve 10.18'de burada olacağını bildiren bir telgraf aldım, bu yüzden bu gece korkmamı gerektirecek bir şey yok. Yarın öğle yemeğine gelmek yerine, eğer sizin için fazla erken olmazsa, kahvaltınızı saat sekizde bizimle yemez miydiniz? Aceleniz varsa

10.30 treni ile ayrılabilirsiniz, bu tren sizi 2.35'te Paddington'a götürür. Bu mektuba yanıt vermeyin, eğer sizden haber almazsam, kahvaltıya geleceğinizi anlayacağım.

Bana inanın.

Sadık ve minnettar dostunuz,

MINA HARKER

JONATHAN HARKER'IN GÜNLÜĞÜ

26 Eylül. – Bu günlüğe bir daha yazacağımı düşünmemiştim, ama zamanı geldi. Dün gece eve geldiğim zaman Mina akşam yemeği hazırlatmıştı ve birlikte yemek yerken bana Van Helsing'in ziyaretinden, iki günlüğün kopyalarını ona verdiğinden, benim için ne kadar endişelenmiş olduğundan bahsetti. Bana doktorun, tüm yazdıklarımın doğru olduğunu söyleyen mektubunu gösterdi. Bu mektup benden yeni bir adam yarattı sanki Beni yıkan, her şeyin gerçekliği hakkındaki kuşkularımdı. Kendimi aciz, karanlıkta ve güvensiz hissediyordum. Ama, artık biliyorum ve korkmuyorum, Kont'dan bile. Demek, Londra'ya gelme planında başarılı oldu ve gördüğüm oydu. Gençleşmiş, ama nasıl? Onun maskesini düşürecek olan adam, onu avlayacak adam, eğer Mina'nın anlattığına biraz benziyorsa, Van Helsing'dir. Geç saatlere kadar oturduk ve konuştuk. Mina giyiniyor, birkaç dakika sonra otele gideceğim ve Van Helsing'i getireceğim...

Sanırım beni görünce şaşırdı. Bulunduğu odaya girdiğim ve kendimi tanıttığım zaman, beni omzumdan tuttu ve yüzümü ışığa çevirdi. Keskin bir incelemeden sonra şöyle dedi:

'Ama Bayan Mina bana hasta olduğunuzu, bir şok yaşadığınızı söyledi.' Bu güçlü yüzlü yaşlı adamın karımdan 'Bayan Mina' diye bahsetmesi garibime gitti. Gülümsedim ve şöyle dedim:

'Hastaydım gerçekten ve bir şok yaşadım; ama siz beni çoktan tedavi ettiniz.'

'Nasıl?'

'Dün gece Mina'ya gönderdiğiniz mektupla. Kuşku içindeydim ve o zamanlar her şey gerçekdışı renklere bürünmüştü ve neye güveneceğimi bilmiyordum, kendi duyularımın verdiği kanıt-

lara bile güvenmiyordum. Neye güveneceğimi bilemediğimden, ne yapacağımı da bilemiyordum ve bu yüzden yalnızca çalışmaya devam ettim. Çalışmak, o âna kadar bana keyif veren bir şeydi. Bu keyif artık bana fayda sağlamaz olmuştu ve kendime bile güvenmiyordum. Doktor, insanın her şeyden, kendinden bile kuşku duymasının ne demek olduğunu bilemezsiniz. Hayır, bilmezsiniz; sizinki gibi kaşlarla bu mümkün değil.' Memnun olmuş göründü ve gülerek şöyle söyledi:

'Demek bir fizyonomsunuz! Her geçen saat burada yeni bir şey öğreniyorum. Size, kahvaltıya memnunlukla geliyorum ve ah, bayım, ihtiyar bir adamın övgüsünü affedin, ama karınızla kutsanmışsınız.' Onun Mina'yı övmesini gün boyunca dinleyebilirdim, bu yüzden yalnızca başımı salladım ve sessizce durdum.

'O, Tanrı'nın, biz erkeklere ve diğer kadınlara girebileceğimiz bir cennet olduğunu, onun ışığının dünyaya vurduğunu göstermek için kendi eliyle yaptığı, Tanrı'nın kadınlarından biri. O kadar içten, o kadar tatlı, o kadar asil, o kadar özgeci – ve bu, söylememe izin verin, onca şüpheci ve bencil olan bu çağda büyük şeydir. Ve siz, bayım –zavallı Bayan Lucy'ye yazılmış bütün mektupları okudum ve bazıları sizden bahsediyordu, bu yüzden bir süredir sizi, başkalarının bilgisi aracılığı ile tanıyorum; ama sizin gerçek kimliğinizi dün gece öğrendim. Bana elinizi verirsiniz, değil mi? Ve kalan yaşamımız boyunca dost olalım.'

El sıkıştık. O kadar içten, o kadar nazikti ki, boğazım sıkıştı.

'Şimdi,' dedi, 'sizden biraz yardım isteyebilir miyim? Yapılacak büyük bir görevim var ve bilmekle başlıyor. Bana bu konuda yardımcı olabilirsiniz. Siz Transilvanya'ya gitmeden neler olduğunu bana anlatabilirsiniz. Daha sonra sizden daha fazla, daha farklı yardım isteyebilirim; ama başlangıç için bu yeter.'

'Buraya bakın, bayım,' dedim, 'yapmanız gereken şeyin Kont'la ilgisi var mı?'

'Var,' dedi ciddiyetle.

'O zaman yüreğim ve ruhumla sizinleyim. 10.30 treni ile gideceğinizden okuyacak zamanınız olmayacak; ama size belge destesini sağlayacağım. Onları yanınızda götürebilir, trende

okuyabilirsiniz.'

Kahvaltıdan sonra onu istasyona götürdüm. Ayrılırken şöyle dedi: 'Belki sizi çağırırsam şehre gelirsiniz ve Bayan Mina'yı da getirirsiniz.'

'İstediğiniz zaman ikimiz de geleceğiz,' dedim.

Ona sabah gazetelerini ve önceki gecenin Londra gazetelerini aldım ve biz vagon penceresinden konuşarak trenin kalkmasını beklerken, gazeteleri karıştırdı. Gözleri âniden içlerinden birine, *Westminster Gazetesi*'ne takıldı –renginden tanıdım– ve bembeyaz kesildi. Bir şeyi dikkatle okudu ve kendi kendine inledi: *'Mein Gott! Mein Gott!* Bu kadar çabuk! Bu kadar çabuk!' O ân beni hatırladığını düşünmüyorum. Tam o sırada trenin düdüğü çaldı ve tren hareket etti. Bu onu kendine getirdi ve pencereden eğilerek elini salladı ve seslendi: 'Bayan Mina'ya sevgilerimi iletin; elimden geldiğince kısa sürede yazacağım.'

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

26 Eylül. – Gerçekten de son diye bir şey yok. Benim 'Son,' dememin üzerinden bir hafta geçmeden, işte yeniden başlıyorum, daha doğrusu aynı kayda devam ediyorum. Bu akşama kadar neler olduğu konusunda düşünmem için sebep yoktu. Renfield, her açıdan her zamanki kadar aklıbaşındaydı. Sinek işinde çoktan epey ilerlemişti ve örümcek dizisini yeni başlatmıştı; bu yüzden bana sorun yaratmıyordu. Arthur'dan, pazar günü yazılmış bir mektup aldım ve bundan, duruma oldukça iyi tahammül ettiğini anladım. Quincey Morris yanında ve bunun oldukça büyük yardımı dokunuyor, çünkü adamın kendisi taşkın bir neşe kaynağı. Quincey de bana bir satır yazdı ve ondan, Arthur'un eski neşesini kısmen kazanmaya başladığını öğrendim; bu yüzden onlar açısından kafam rahat. Kendime gelince, eskiden sahip olduğum heves ile çalışmalarıma dalmaya başlamıştım, böylece Lucy'nin bende bıraktığı yaranın kabuk bağlamaya başladığını güvenle söyleyebilirdim. Ama her şey yeniden açıldı ve sonu nasıl olacak, ancak Tanrı bilir. Van Helsing'in de bildiğini düşündüğünden kuşkulanıyorum, ama her seferinde, ancak merak

uyandıracak kadarını açıklıyor. Dün Exeter'e gitti ve tüm gece orada kaldı. Bugün geri döndü ve beş buçukta odama tam anlamıyla daldı ve dün gecenin *Westminster Gazetesi*'ni elime tutuşturdu.

'Buna ne diyorsun?' diye sordu geri çekilip kollarını kavuşturarak.

Gazeteye bir göz attım, çünkü gerçekten de ne demek istediğini anlamamıştım; ama gazeteyi benden aldı ve Hampstead'de kaybolan çocuklarla ilgili bir habere işaret etti. Benim için pek bir şey ifade etmiyordu, ta ki boğazlarındaki küçük delikleri tasvir eden bir bölüme gelene kadar. Aklıma bir fikir geldi ve başımı kaldırdım. 'Eee?' dedi.

'Zavallı Lucy'ninki gibi.'

'Peki bundan ne çıkarıyorsun?'

'Yalnızca ortak bir sebep olduğunu. Onu yaralayan her ne ise, onları da yaralamış.' Yanıtını pek anlamadım:

'Bu dolaylı olarak doğru, doğrudan değil.'

'Ne demek istiyorsunuz, Profesör?' diye sordum. Ciddiliğini hafife alma eğilimindeydim –çünkü, dört günlük dinlenme ve yakıcı, sinir bozucu endişelerden uzak kalma, insanın neşesini yerine getiriyor– ama yüzünü görünce ciddileştim. Asla, zavallı Lucy için hissettiğimiz çaresizliğin ortasında bile bu kadar sert görmemiştim onu.

'Söyleyin bana!' dedim. 'Tahmin yürütemiyorum. Ne düşüneceğimi bilmiyorum ve bir tahminde bulunacak herhangi bir verim yok.'

'Bana söylemek istediğin, dostum John, zavallı Lucy'nin ölümüne neyin sebep olduğu konusunda hiçbir tahminin olmadığı mı; yalnızca olaylar tarafından değil, benim tarafımdan da tüm ipuçları verildikten sonra bile mi?'

'Büyük miktarda kan kaybını takip eden sinirsel bitkinlikten öldü.'

'Peki nasıl kan kaybetti?' Başımı iki yana salladım. Bir adım attı ve yanıma oturarak devam etti:

'Sen akıllı bir adamsın, dostum John; iyi mantık yürütürsün ve

zekan gözüpektir; ama çok fazla önyargılısın. Gözlerinin görmesine ya da kulaklarının duymasına izin vermiyorsun ve günlük yaşamının dışında olan şeylerin senin için değeri yok. Anlayamayacağın, ama yine de var olan şeyler olduğunu düşünmüyor musun; bazı insanların görebildiği, ama diğer insanların göremediği şeyler? Ama bir insanın gözleri ile izlenmemesi gereken eski ve yeni şeyler vardır, bilirler –ya da bildiklerini sanırlar– çünkü başkaları onlara söylemiştir. Ah, her şeyin bir açıklamaya ihtiyacı olması bizim bilimimizin bir kusurudur ve eğer açıklanamıyorsa, o zaman ortada açıklanacak bir şey olmadığını söyler bilim. Ama yine de her gün çevremizde, kendilerini yeni sanan yeni inançların doğduğunu görürüz; aslında bunlar yaşlıdır, gençmiş gibi yaparlar –operadaki güzel hanımlar gibi. Sanırım sen şimdi bedensel aktarıma inanmıyorsundur. Hayır mı? Ne de maddeleştirmeye. Hayır mı? Ne de astral bedenlere. Hayır mı? Ne de düşünce okumaya. Hayır mı? Ne de hipnotizmaya...'

'Evet,' dedim. 'Charcot bunu oldukça iyi bir biçimde kanıtladı.' Gülümseyerek devam etti: 'Demek bu konuda tatmin oldun. Evet mi? Ve elbette nasıl işlediğini biliyorsun ve büyük Charcot'un fikirlerini, etkisi altına aldığı hastanın ruhuna dek takip edebiliyorsun –heyhat, ne yazık ki, öldü! Hayır mı? O zaman, dostum John, sadece gerçeği kabul ettiğini ve öncülden sonuca giden yolun boş olmasına izin verdiğini mi düşünmeliyim? Hayır mı? O zaman söyle bana –çünkü ben beyin uzmanıyım– nasıl olur da hipnotizmayı kabul edersin, ama düşünce okumayı reddedersin? Sana söyleyeyim, dostum, bugün elektrik bilimi ile, onu keşfeden adamlar –çok uzun olmayan bir süre önce sihirbaz diye yakılabilecek adamlar– tarafından günah sayılacak şeyler yapıyoruz. Yaşamın gizemleri hep vardır. Metuşelah[1] nasıl dokuz yüz yıl yaşadı? "İhtiyar Parr"[2] nasıl yüz altmış dokuz yıl yaşadı, ama zavallı Lucy, zavallı damarlarında dört adamın kanı olduğu

1 *Metuşelah*, Tufan'dan önce yaşayan ve 969 yıl yaşayarak uzun yaşamın simgesi olan, Eski Ahit'teki İbrani büyüğü

2 *'İhtiyar Parr'* 1483 ile 1635 arasında yaşadığı düşünülen efsanevi Thomas Parr Muhtemelen ününün sebebi aynı insanın değil, aynı isme sahip bir dizi insanın bu tarihler arasında yaşaması idi

halde bir gün daha yaşayamadı? Çünkü, bir gün daha yaşamış olsaydı, onu kurtarabilirdik. Yaşam ve ölüme dair bütün gizemleri biliyor musun? Karşılaştırmalı anatomiyi tam anlamıyla biliyor musun ve neden bazı insanlarda hayvani yanlar olduğunu, bazılarında olmadığını söyleyebilir misin? Bana neden bazı örümcekler o kadar küçükken, o kadar kısa sürede ölürken, bir örümceğin yüzyıllarca eski İspanyol kilisesinin kulesinde yaşadığını, büyüdüğünü, büyüdüğünü ve aşağı indiği zaman tüm kilise lambalarının yağını içebildiğini söyleyebilir misin? Bana Pampalar'da ve başka yerlerde geceleyin gelen ve sığırların, atların damarlarını açan, açtıkları damarları kurutan yarasaların nasıl var olduğunu söyleyebilir misin; nasıl Batı denizlerinin bazı adalarında bütün gün ağaçlara asılı duran yarasalar olduğunu, görenlerin onları dev cevizler ya da tohumlar olarak tasvir ettiğini, denizciler sıcak yüzünden güvertede uyurken onların üzerine uçtuklarını ve sonra – ve sonra sabahleyin adamların, Bayan Lucy kadar beyaz, ölü bulunduğunu söyleyebilir misin?'

'Aman Tanrım, Profesör!' dedim irkilerek. 'Bana Lucy'nin böyle bir yarasa tarafından ısırıldığını mı söylüyorsunuz ve 19. yüzyılda, Londra'da böyle bir şey olabildiğini mi?' Susmam için elini salladı ve devam etti:

'Bana kaplumbağanın nasıl insan nesillerinden daha uzun yaşadığını açıklayabilir misin; neden filin hanedanlıklar görecek kadar yaşamaya devam ettiğini, neden papağanın, kedi, köpek ısırığı ya da başka bir hastalığa uğramadığı sürece asla ölmediğini? Bana neden insanların tüm çağlar boyunca ve her yerde, izin verilirse hep yaşayan bazılarının var olduğuna inandıklarını; ölemeyen erkekler ve kadınlar olduğuna inandıklarını? Hepimiz biliyoruz –çünkü bilim doğruladı– binlerce yıl boyunca kayaların içinde kapalı kalan kurbağalar var, onları dünyanın gençliğinden bu yana saklayan, küçücük deliklerin içinde. Bana Hint fakirinin nasıl öldüğünü, kendini gömdürdüğünü, mezarının mühürlendiğini, üzerine mısır ekildiğini, hasat edildiğini, ekildiğini, hasat edildiğini, ekildiğini, yine hasat edildiğini ve sonra insanların gelip mühürü kırdığını ve Hint fakirinin orada ölmemiş bir şekilde

yattığını, ayağa kalktıp daha önceki gibi aralarında yürüdüğünü açıklayabilir misin?' Burada sözünü kestim. Şaşkına dönmüştüm; aklımı doğanın tuhaflıkları ve olası olanaksızlıkları ile öyle doldurmuştu ki, hayal gücüm alev almıştı. Bana bir ders verdiği gibi belirsiz bir fikrim vardı, uzun zaman önce Amsterdam'daki çalışma odasında yaptığı gibi, ama o zaman bana ders konusunu söylerdi, böylece tüm açıklama süresince o düşünce kafamda olurdu. Ama şimdi bana yardım etmemişti, ama yine de söylediklerini takip edebilmek istiyordum, bu yüzden şöyle dedim:

'Profesör, bırakın yine en sevdiğiniz öğrenciniz olayım. Bana tezi söyleyin, böylece siz devam ederken bilginizi buna uygulayabilirim. Şu ânda zihnimde, deli bir adam gibi noktadan noktaya gidiyorum, aklıbaşında biri gibi bir fikri takip edemiyorum. Sisin içinde bir çamur birikintisine dalan acemi gibi hissediyorum, bir ot kümesinden diğerine atlıyor, körlemesine, nereye gittiğimi bilmeden ilerlemeye çalışıyorum.'

'Bu iyi bir betimleme,' dedi. 'Eh, sana söyleyeceğim. Benim tezim şu: İnanmanı istiyorum.'

'Neye?'

'İnanamayacağın şeylere. Açıklamama izin ver. Bir kez, bir Amerikalının inancı şöyle tanımladığını duymuştum: "Gerçek olmadığını bildiğimiz şeylere inanmamızı sağlayan şey." Adamın fikrini anlayabiliyorum. Açık fikirli olmamız gerektiğini, küçük bir taşın bir treni yoldan çıkarması gibi, küçücük bir doğru parçasının büyük bir doğrunun çağlamasını engellememesi gerektiğini anlatmak istiyordu. İlk önce küçük gerçeği elde ettik. Güzel! Onu saklarız ve ona değer veririz; ama yine de onun evrenin tüm gerçekliği olduğunu düşünmeyiz.'

'O zaman, tuhaf bir konu ile ilgili olarak, önceki bir inancımın zihnimin yeni düşüncelere açık olmasını engellemesine izin vermememi istiyorsunuz. Dersinizi doğru öğrenmiş miyim?'

'Ah, hâlâ en sevdiğim öğrencimsin. Sana ders vermeye değer. Artık anlamaya gönüllü olduğuna göre, anlayışa giden ilk adımı attın. Demek o çocukların boğazlarındaki küçük deliklerin, Bayan Lucy'nin boğazındakileri yapan şey tarafından yapıldığını

düşünüyorsun, öyle mi?'

'Sanırım öyle.' Ayağa kalktı ve ciddiyet içinde şöyle dedi:

'O zaman yanılıyorsun. Ah, keşke öyle olsaydı! Ama heyhat! Hayır. Daha kötü, çok, çok daha kötü.'

'Tanrı adına, Profesör Van Helsing, ne demek istiyorsunuz?' diye haykırdım.

Ümitsiz bir jest ile kendisini bir sandalyeye attı, dirseklerini masaya dayadı ve yüzünü elleri ile örterek konuştu: 'Onları Bayan Lucy yaptı!'

ONBEŞİNCİ BÖLÜM

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ
(devam)

Bir süre, keskin bir öfke bana hâkim oldu; kendimi Dr. Van Helsing sanki yaşarken Lucy'nin yüzüne vurmuş gibi hissettim. Masaya hızla vurdum ve ayağa kalkarak şöyle dedim:

'Dr. Van Helsing, siz delirdiniz mi?' Başını kaldırıp bana baktı ve sesindeki merhamet beni hemen sakinleştirdi. 'Keşke delirseydim!' dedi. 'Bunun gibi bir gerçeğin yanında deliliğe tahammül etmek daha kolay olurdu. Ah, dostum, neden, sence, o kadar basit bir şeyi anlatmak için böyle dolaylı bir yol seçtim? Senden nefret ettiğim, bütün hayatım boyunca senden nefret etmiş olduğum için mi? Sana acı vermek istediğim için mi? Hayatımı kurtarmanın, beni korkunç bir ölümden kurtarmanın intikamını çok geç de olsa almak istediğim için mi? Ah, hayır!'

'Beni affedin,' dedim. Devam etti:

'Dostum, bunun sebebi sana haberi açarken nazik olmak istemem, çünkü o tatlı hanıma âşık olduğunu biliyorum. Ama şimdi bile inanmanı beklemiyorum. Böylesine soyut bir gerçeği hemen kabul etmek zor ki, her zaman bunun "hayır"ına inanırken böyle bir şeyin mümkün olmasından bile kuşku duyarız; böylesine üzüntü verici bir gerçeği, özellikle de Bayan Lucy hakkında olunca, kabullenmek daha da zor. Bu gece kanıtlayacağım. Benimle gelmeye cesaretin var mı?'

Bu beni sarstı. Bir erkek böyle bir gerçeğin kanıtlanmasını istemez; Byron kıskançlık durumunu bunun dışında tutmuştur.

Ve en çok tiksindiği gerçeği kanıtladı.[1]

1 ...*kanıtladı.* Byron'ın *Don Juan*'ından biraz yanlış bir alıntı. 1, 39, 1112 aslında şöyledir: 'En tiksindiği şeyi kendine kanıtlamak için.'

Tereddüdümü gördü ve konuştu:

'Mantık basit, bu sefer, sislerin içinde çimen tümseğinden çimen tümseğine sıçrayan deli bir adamın mantığı değil. Eğer doğru değilse, o zaman kanıtlamak rahatlamamızı sağlayacak; en kötü ihtimalle, bir zararı dokunmayacak. Eğer doğruysa! Ah, işte dehşet burada; ama bu dehşet amacıma yardımcı olabilir, çünkü içinde inanç ihtiyacı olacak. Gel, sana niyetimin ne olduğunu anlatayım: İlk önce, gidip hastanedeki çocuğu göreceğiz. Gazetelerin çocuğu yattığını söylediği Kuzey Hastanesi'nden Dr. Vincent dostumdur ve Amsterdam'da aynı sınıfta olduğunuza göre, senin de dostun olduğunu düşünüyorum. İki dostun olmasa bile, iki bilim adamının vakasını görmesine izin verecektir. Ona hiçbir şey söylemeyeceğiz, yalnızca öğrenmek istediğimizi söyleyeceğiz. Ve sonra...'

'Ve sonra?' Cebinden bir anahtar çıkarıp kaldırdı. 'Ve sonra sen ve ben, geceyi Lucy'nin yattığı kilise avlusunda geçireceğiz. Bu mezarın kapısını kilitleyen anahtar. Arthur'a vermek üzere tabutçu adamdan aldım.' Yüreğim içimde büzüldü, çünkü önümüzde korkunç bir iş olduğunu düşünüyordum. Ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu ve cesaretimi toplayıp, acele etmemizin iyi olacağını, öğleden sonranın geçmekte olduğunu söyledim.

Çocuğu uyanık bulduk. Uyumuş, biraz yemek yemişti ve durumu iyiydi. Dr. Vincent boğazındaki sargıyı çıkardı ve bize yaraları gösterdi. Lucy'nin boğazındakilerle benzerliğini görmemek mümkün değildi. Bunlar daha küçüktü ve kenarları daha taze görünüyordu; o kadar. Vincent'e bunları neye bağladığını sorduk ve küçük bir hayvanın, belki bir sıçanın ısırığı olması gerektiğini söyleyerek yanıt verdi; ama, kendi adına, Londra'nın kuzeyindeki yükseklikler de çokça bulunan yarasalardan biri olduğunu düşünme eğilimindeydi. 'Onca zararsız tür arasında,' dedi, 'Güney'in daha kötücül türlerinden biri olabilir. Denizcinin biri eve yanında bir tane getirmiş ve hayvan kaçmayı başarmış olabilir; hatta Hayvanat Bahçesi'nden genç bir yarasa kaçmış ya da bir yarasa oradan bir yarasa ile çiftleşmiş olabilir. Bu tür şeyler olur, bilirsiniz. Daha on gün önce bir kurt kaçtı ve sanırım, bu yöne

geldiği anlaşıldı. Bir hafta sonra, çocuklar, bu "güzel kadın" gelene kadar Fundalık'ta ve bütün sokaklarda Kırmızı Başlıklı Kız'dan başka bir şey oynamıyordu. Hatta bu ufaklık bile, bugün uyandığı zaman hemşireye gidip gidemeyeceğini sordu. Kadın neden gitmek istediğini sorduğunda, "güzel kadın"la oynamak istediğini söyledi.'

'Herhalde,' dedi Van Helsing, 'çocuğu evine gönderirken anne babasını onu dikkatle izlemesi konusunda uyaracaksın. Bu kaçma hayalleri tehlikeli ve bir gece daha dışarıda kalırsa, ölümcül olabilir. Ama her halükarda, sanırım çocuğu daha birkaç gün bırakmayacaksın, değil mi?'

'Kesinlikle hayır, en azından bir hafta bırakmayacağım; yara iyileşmezse daha da uzun.'

Hastane ziyaretimiz tahmin ettiğimizden daha uzun sürdü ve çıktığımızda güneş batmıştı. Van Helsing havanın ne kadar kararmış olduğunu gördü ve şöyle dedi:

'Acele etmeye gerek yok. Düşündüğümden daha geç olmuş. Gel, yemek yiyebileceğimiz bir yer arayalım, sonra kendi yolumuza gideriz.'

'Jack Straw'un Şatosu'nda, oldukça gürültücü küçük bir bisikletçi grubu ve başkaları ile yemek yedik. Saat yaklaşık onda handan çıktık. Hava çok karanlık olmuştu ve tek tük lambalar, her birinin yaydığı ışık çemberinden çıkınca daha da karanlık kılıyordu çevreyi. Anlaşılan Profesör takip edeceğimiz yolu biliyordu, çünkü tereddüt etmeden ilerliyordu; ama ben, nerede olduğumuzu karıştırmıştım. İlerledikçe daha az insanla karşılaşmaya başladık, hatta sonunda, her zamanki gibi dış mahallelerde devriye gezen bir atlı polis görünce şaşırdık. Sonunda kilise avlusunun duvarına ulaştık ve tırmandık. Biraz zorlukla –çünkü artık hava iyice kararmıştı ve tüm mekan bize yabancı geliyordu– Westenra mezarını bulduk. Profesör anahtarı aldı, gıcırdayan kapıyı açtı ve nazikçe, ama bilinçsizce, geri çekilerek yol verdi. Nezaketinde harika bir ironi vardı, böylesine korkunç bir durumda önünden gitmem için işaret etmişti. Arkadaşım hemen arkamdan takip etti ve kilidin yaylı değil, düşen cinsten olduğundan

emin olduktan sonra, dikkatle kapıyı kapattı. Kilit yaylı olsaydı kötü duruma düşebilirdik. Sonra çantasını karıştırdı ve bir kibrit kutusu ve bir mum çıkararak, ışık yaktı. Mezar gün ışığında, taze çiçeklerle bezenmişken de yeterince sert ve korkunç görünmüştü; ama şimdi, birkaç gün sonra, çiçekler solgun ve ölü başlarını eğmişken, beyazları pas rengine, yeşilleri kahverengiye dönmüşken; örümcek ve böcekler her zamanki hükümranlıklarına kaldıkları yerden devam ederken; zamanın soldurduğu taşlar ve toz kaplı beton, paslı, rutubetli demir ve kararmış pirinç, bulutlanmış gümüş kaplama mumun zayıf ışığını geri verirken, insanda uyandırdığı etki hayal edilebileceğinden de sefil ve kötüydü. Geçip gidebilecek tek şeyin yaşam –hayvani yaşamı– olmadığını karşı konulamaz bir şekilde ifade ediyordu.

Van Helsing işlerini sistematik bir biçimde yaptı. Mezar plakalarını okuyabilmek için mumunu kaldırarak, akan mum metale dokununca donacak şekilde tutarak, Lucy'nin mezarını buldu. Çantasını bir kez daha karıştırdı ve bir tornavida buldu.

'Ne yapacaksınız?' diye sordum.

'Tabutu açacağım. Henüz ikna edilmen gerekiyor.' Beklemeden vidaları çıkarmaya başladı ve sonunda kapağı kaldırarak, altındaki kurşun kasayı ortaya çıkardı. Manzara benim için çok fazlaydı. Yaşayan birinin uykuda giysilerinin çıkarılması gibi, ölüye karşı bir saygısızlık gibi gelmişti bana; onu durdurmak için elini tuttum. O ise yalnızca şunu söyledi: 'Göreceksin,' ve yine çantasını karıştırarak, küçük bir kıl testere çıkardı. Tornavidayı kurşuna, irkilmeme sebep olan hızlı bir darbe ile indirdi ve küçük bir delik açtı. Delik testerenin ucunu içeri kabul edecek kadar büyüktü yine de. Bir haftalık cesetten bir gaz çıkışı bekledim. İçinde bulunacağımız tehlikeleri öğrenmek zorunda olan biz doktorlar bu tür şeylere alışırız, bu yüzden kapıya doğru çekildim. Ama Profesör bir ân bile durmadı; kurşun tabutun yanı boyunca altmış santim kadar bir kesik açtı, sonra tabutu enlemesine, sonra da diğer taraftan yukarı doğru kesti. Gevşeyen plakayı aldı, tabutun ayağına doğru eğdi ve mumu kasanın içine doğru tutarak, bakmam için işaret etti.

Yaklaşıp baktım. Tabut boştu.

Bu kesinlikle benim için bir sürprizdi ve bana büyük bir şok yaşattı, ama Van Helsing etkilenmemişti. Şimdi kendisinden daha da emindi ve işine devam etmek için cesaretlenmişti. 'Şimdi tatmin oldun mu, dostum John?' diye sordu.

Doğamdaki tartışmacı tarafın tüm inatçılığı ile içimde uyandığını hissederek yanıt verdim.

'Lucy'nin cesedinin tabutta olmadığı konusunda tatmin oldum; bu yalnızca bir tek şeyi kanıtlar.'

'Peki nedir o, dostum John?'

'Orada olmadığını.'

'Bu güzel bir mantık,' dedi, 'esasen. Ama burada olmamasını nasıl açıklarsın –açıklayabilirsin?'

'Belki de bir mezar hırsızıdır,' diye öneride bulundum. 'Cenaze levazımatçılarının adamlarından bazıları onu çalmış olabilir.' Aptalca konuştuğumu biliyordum, ama yine de önerebileceğim tek sebep buydu. Profesör içini çekti. 'Ah, pekâlâ!' dedi, 'bize daha fazla kanıt gerek. Benimle gel.'

Tabutun kapağını yine örttü, eşyalarını topladı ve onları çantasına yerleştirdikten sonra, mumu da çantaya koydu. Kapıyı açtık ve dışarı çıktık. Kapıyı arkamızdan kapatıp kilitledi. Anahtarı bana uzatarak, 'Bunu sen saklar mısın? Emin olsan daha iyi olur,' dedi. Güldüm –söylemek zorundayım, neşeli bir kahkaha değildi– ve kendisinde kalmasını işaret ettim. 'Anahtarın anlamı yok,' dedim; 'kopyaları olabilir; her halükarda öyle bir kilidi açmak zor olmazdı.' Hiçbir şey söylemedi, ama anahtarı cebine koydu. Sonra bana, o kilise avlusunun bir yanını gözetlerken, benim de diğer yanını gözetlememi söyledi. Bir porsukağacının arkasında yerimi aldım ve onun karanlık şeklinin, araya giren mezartaşları ve ağaçlar onu gözlerden saklayana kadar ilerlediğini gördüm.

Yalnız bir nöbetti. Tam yerimi almıştım ki, uzaktaki bir saatin on ikiyi vurduğunu duydum. Sonra biri, ikiyi vurdu. Üşümüştüm, sinirlerim bozulmuştu ve Profesör'e beni böyle bir ayak işine koştuğu için, kendime de geldiğim için kızıyordum. Keskin gözler-

le izleyemeyecek kadar üşümüş, uykum gelmişti, ama bana duyulan güvene ihanet edecek kadar uykum yoktu; bu yüzden toplamda, sıkıcı, korkunç bir zaman geçiriyordum.

Âniden döndüğümde, kilise avlusunun mezara en uzak tarafında, iki karanlık porsukağacının arasında ilerleyen beyaz çizgi gibi bir şey gördüğümü sandım; aynı ânda Profesör'ün durduğu yerden karanlık bir kütle hareket etti ve hızla o tarafa gitti. Sonra ben de ilerledim; ama kabirtaşlarıyla ve parmaklıklarla çevrilmiş mezarların çevresinden dolanmam gerekiyordu ve birkaç kere mezarlara takıldım. Gökyüzü kapalıydı ve uzakta bir yerde bir horoz ötüyordu. Biraz uzakta, kiliseye giden yolu işaret eden dağınık ardıçağacı sırasının arkasında, beyaz, belirsiz bir şekil mezar yönüne geçiverdi. Mezar ağaçların ardında gizlenmişti ve şeklin nerede yok olduğunu göremedim. Beyaz şekli ilk gördüğüm yerde gerçek bir hareketin hışırtısını duydum ve yaklaşınca, kollarında küçük bir çocuk tutan Profesör'ü buldum. Beni görünce çocuğu bana doğru uzattı ve şöyle dedi:

'Şimdi tatmin oldun mu?'

'Hayır,' dedim, saldırgan olduğunu hissettiğim bir şekilde.

'Çocuğu görmüyor musun?'

'Evet, bu bir çocuk, ama onu buraya kim getirdi? Yaralı mı?' diye sordum.

'Göreceğiz,' dedi Profesör ve uyuyan çocuğu taşıyarak, hemen kilise avlusundan çıktık.

Biraz uzaklaştıktan sonra, bir ağaç kümesine girdik, bir kibrit yaktık ve çocuğun boynuna baktık. Herhangi bir yara ya da çizik yoktu.

'Haklı mıymışım?' diye sordum muzaffer bir edayla.

'Tam zamanında gelmişiz,' dedi Profesör şükranla.

Çocuğu ne yapacağımıza karar vermemiz gerekiyordu ve bu konuda tartıştık. Onu bir polis karakoluna götürsek, geceki eylemlerimiz hakkında açıklamalar yapmamız gerekecekti; en azından, nasıl olup da çocuğu bulduğumuzu açıklamamız gerekecekti. Bu yüzden, sonunda çocuğu Fundalık'a götürmeye ve bir polisin geldiğini duyunca, çocuğu onun bulabileceği bir yere bırak-

maya karar verdik; sonra elimizden geldiğince çabuk eve dönecektik. Her şey yolunda gitti. Hampstead Fundalığı'nın kenarına gelince bir polisin ağır adımlarını duyduk ve çocuğu yolun üzerine bırakarak bekledik. Polis fenerini oraya buraya sallarken çocuğu gördü. Hayret nidasını duyduk ve sonra sessizce uzaklaştık. Şans eseri 'İspanyol'un Hanı'nın yakınında bir araba bulduk ve şehre döndük.

Uyuyamıyorum, bu yüzden bu kaydı yaptım. Ama birkaç saat uyumaya çalışmalıyım, Van Helsing öğlen gelecek. Onunla yeni bir keşif gezisine çıkmam konusunda ısrarlı.

27 *Eylül*. – Teşebbüsümüz için uygun bir fırsat bulduğumuzda saat iki olmuştu. Öğlen yapılan bir cenaze töreni bitmiş, yasçıların son kalanları tembel tembel uzaklaşmışlardı. Dikkatle bir akçaağaç kümesinin arkasından baktığımızda, zangocun kapıyı çekip kilitlediğini gördük. O zaman, dilersek ertesi sabaha kadar serbest olduğumuzu anladık; ama Profesör en fazla bir saat zamana ihtiyacımız olduğunu söyledi. Yine, her şeyin gerçek olduğuna, hayal gücüne hiç yer bırakmadığına dair hisse kapıldım ve günahkarca işimizin nasıl bir yasadışılık içerdiğini açıkça hissetmekten kendimi alamadım. Dahası, bana çok faydasız geliyordu. Bir haftadır ölü olan bir kadının gerçekten ölü olup olmadığını görmek için kurşun bir tabutu açmak korkunçtu, şimdi, kendi gözlerimizle tabutun boş olduğunu görmemize rağmen mezarı yine açmak budalalığın zirvesi gibi geliyordu. Ama omuzlarımı silktim ve sessiz kaldım, çünkü Van Helsing'in, kim itiraz ederse etsin, kendi bildiğini okumak gibi bir alışkanlığı vardı. Anahtarı çıkardı, mezarı açtı ve yine nazikçe önden girmemi işaret etti. Mekan dün geceki kadar korkunç görünmüyordu, ama, ah, gün ışığı içeri dolarken sözlerle ifade edilemez derecede kasvetli geliyordu. Van Helsing Lucy'nin tabutuna yürüdü ve ben takip ettim. Eğildi ve yine kurşun plakayı arkaya itti; içimden bir şaşkınlık ve dehşet dalgası geçti.

Lucy orada yatıyordu, cenazesinden önceki gece gördüğümüz gibiydi. Hatta her zamankinden daha güzeldi ve ölmüş olduğuna inanamıyordum. Dudakları kırmızıydı, hayır öncekinden

de kırmızıydı; yanaklarında narin bir pembelik vardı.

'Bu bir aldatmaca mı?' dedim Profesör'e.

'Şimdi inandın mı?' dedi Profesör yanıt olarak. Konuşurken elini uzattı ve beni ürperten bir şekilde ölü dudakları çekip beyaz dişleri gösterdi.

'Bak,' diye devam etti, 'bak, daha öncekinden de keskin. Bununla ve bununla' –bir köpek dişine ve altındakine dokundu– 'küçük çocuklar ısırılabilir. Artık bana inanıyor musun, dostum John?' Bir kez daha, tartışmacı düşmanlık içimde uyandı. Önerdiği gibi yıkıcı bir fikri kabul *edemezdim*; bu yüzden, o ân bile utandığım bir itiraz çabası ile, şöyle dedim:

'Dün geceden sonra buraya yerleştirilmiş olabilir.'

'Gerçekten mi? Peki öyleyse, kim tarafından?'

'Bilmiyorum. Birisi yapmış işte.'

'Ama bir haftadır ölü. Bu kadar zaman geçtikten sonra insanların çoğu böyle görünmezdi.' Buna bir yanıtım yoktu, bu yüzden sessiz kaldım. Van Helsing sessizliğimi fark etmiş gibi görünmedi; ne mahçup ne de muzaffer göründü. Dikkatle ölü kadının yüzüne bakıyor, gözkapaklarını kaldırıyor, gözlere bakıyor, bir kez daha dudakları açıp dişleri inceliyordu. Sonra bana döndü ve şöyle söyledi:

'Burada, tüm kaydedilenlerden farklı bir şey var: Burada olağan olmayan bir ikili yaşam var. Trans halindeyken, uykuda gezerken bir vampir tarafından ısırıldı –ah irkiliyorsun; bunu bilmiyordun, dostum John, ama daha sonra her şeyi öğreneceksin– ve vampir en iyi transta kan almaya gelebilirdi. Transta öldü ve şimdi transta Ölümden Döndü. Diğerlerinden bu açıdan farklı. Genelde Ölümden Dönmüşler evde uyurken' –konuşurken bir vampirin 'evinin' neresi olduğunu göstermek için kolu ile geniş bir alanı kapsayan bir işaret yaptı– 'yüzleri ne olduklarını gösterir, ama bu Ölümden Dönmüş olmadığında tatlı olan şey, sıradan ölülerin yokluklarına geri dönüyor. Burada melanet yok, görüyorsun ve bu, onu uykuda öldürmemi daha da zorlaştırıyor.' Bu kanımı dondurdu ve Van Helsing'in teorilerini kabullenmeye başladığımı fark ettim; ama ya gerçekten öldüyse, onu öldürme

fikrinin neresi dehşet vericiydi? Profesör bakışlarını bana kaldırdı ve anlaşılan yüzümdeki değişimi gördü, zira neredeyse neşeyle konuştu:

'Ah, şimdi bana inanıyor musun?'

Yanıt verdim: 'Bana her şeyi birden kabul ettirmeye çalışmayın. Kabul etmeye gönüllüyüm. Bu kanlı işi nasıl yapacaksınız?'

'Kafasını kesip ağzını sarmısakla dolduracağum ve bedeninden kazık geçireceğim.' Sevdiğim kadının bedenini bu şekilde sakatlama fikri ürpermeme yol açtı. Ama yine de duygu beklediğim kadar güçlü değildi. Aslında, bu varlığın, Van Helsing'in deyişiyle, bu Ölümden Dönmüş'ün varlığı karşısında ürpermeye ve ondan tiksinmeye başlıyordum. Aşkın tamamen öznel olduğu doğru olabilir miydi, yoksa tamamen nesnel miydi?

Van Helsing'in başlaması için uzun süre bekledim, ama sanki düşüncelere dalmış gibi duruyordu. Bir süre sonra çantasının kilidini pat diye kapattı ve şöyle dedi:

'Düşünüyordum ve neyin en iyi olacağı konusunda kararımı verdim. Eğer, şu ân, yalnızca ne yapılması gerektiği konusundaki eğilimimi takip edersem, daha sonra başka şeyler ortaya çıkar, kendi içlerinde, bizim bildiğimizden bin kat daha kötü şeyler. Bu basit. Zamanı gelmiş olmasına rağmen henüz can almadı ve şimdi eyleme geçmek ondan tehlikeyi sonsuza dek almak olabilir. Hem, Arthur'a ihtiyacımız olabilir ve bunu ona nasıl anlatırız? Eğer Lucy'nin boğazındaki yaraları gören, hastanedeki çocuğun yaralarına bu kadar benzer olduğunu gören sen, dün gece tabutun boş olduğunu, bugün öldükten bir hafta sonra bile değişmediğini, hatta daha da güzelleştiğini gören sen –eğer bunları biliyorsan, dün gece çocuğu kilise avlusuna getiren beyaz şekli biliyorsan ve yine de kendi duyularına inanmıyorsan, o zaman bunların hiçbirini bilmeyen Arthur'un inanmasını nasıl bekleyebiliriz? Lucy ölürken ondan esirgediğim öpücükten şüphe duymuştu. Beni affettiğini biliyorum, hatalı olarak, onun veda etmesini engellediğimi düşünüyor ve yeni bir hatalı düşünce ile, bu kadının diri diri gömüldüğünü, daha da kötüsü, onu bizim öldürdüğümüzü düşünebilir. O zaman, hatalı olan bizlerin onu fikirleri-

miz ile öldürdüğünü söyleyecek ve böylece hep çok mutsuz olacak. Yine de asla emin olamaz ve en kötüsü de bu. Ve zaman zaman sevdiği kadının canlı gömüldüğünü düşünecek ve rüyalarını, onun çekmiş olması gereken acılarla boyayacak ve yine, belki de haklı olduğumuzu, sevgilisinin bir Ölümden Dönmüş olduğunu düşünecek. Hayır! Ona bir kez söyledim ve o zamandan bu yana çok şey öğrendim. Şimdi, hepsinin doğru olduğunu bildiğime göre, yüz bin kat daha iyi biliyorum ki, tatlı sulara erişmeden önce acı sulardan geçmek zorunda. Zavallı adam, cennetin yüzünü onun için karartacak bir saat daha yaşamalı; sonra her konuda iyiliği için eyleme geçebilir, onu huzura kavuşturabiliriz. Kararımı verdim. Gidelim. Sen bu geceliğine eve, tımarhaneye dön ve her şeyin yolunda olduğundan emin ol. Bana gelince, ben geceyi burada, kilise avlusunda, kendime göre geçireceğim. Yarın gece saat onda bana, Berkeley Oteli'ne geleceksin. Arthur'un da gelmesi için haber yollayacağım, kanını veren o Amerikalı'nın da. Daha sonra hepimizin yapacak işleri olacak. Seninle Picadilly'ye kadar geleceğim ve akşam yemeği yiyeceğiz, zira güneş batmadan buraya geri dönmeliyim.'

Böylece mezarı kilitledik ve uzaklaştık. Kilise avlusunun duvarından aştık, büyük bir iş değildi ve arabayla Picadilly'ye döndük.

Van Helsing tarafından Berkeley Oteli'ndeki dolabına, Dr. John Seward adına bırakılmış not. (teslim edilmemiştir)

27 Eylül

DOSTUM JOHN,

Herhangi bir şey olması ihtimaline karşılık bu notu bırakıyorum. O kilise avlusunda nöbet tutmak üzere yalnız gidiyorum. Ölümden Dönmüş olanın, Bayan Lucy'nin bu gece yerinden çıkmayacak olması beni memnun ediyor, böylece yarın gece daha hevesli olacaktır. Bu yüzden onun hoşlanmadığı şeyleri ayarlayıp –sarmısak ve bir haç– mezarın kapısını mühürleyeceğim. Ölümden Dönmüş biri olarak henüz genç ve itaat edecektir. Ayrıca,

bunlar dışarı çıkmasını engelleyecektir; içeri girmek istemesi karşısında başarılı olmayabilirler; çünkü o zaman Ölümden Dönmüş olanlar çaresiz kalırlar ve bu her ne ise, en az direnci bulmak zorunda olurlar. Günbatımından gündoğumuna kadar orada olacağım ve öğrenebileceğim herhangi bir şey olursa, öğreneceğim. Bayan Lucy için ve Bayan Lucy'den herhangi bir korkum yok: Ama onun Ölümden Dönmüş olmasına yol açan o diğeri, onun mezarını arama ve oraya sığınma gücüne sahip. Bay Jonathan'dan öğrendiğim kadarıyla ve Bayan Lucy'nin hayatı ile oynarken baştan beri bizi alt etmesine bakarak, kurnaz olduğunu söyleyebilirim ve Ölümden Dönmüş olanlar pek çok açıdan güçlüdür. Elinde her zaman yirmi adamın gücü vardır; kanımızı Bayan Lucy'ye vermiş olan biz dördümüz bile gücümüzü ona aktarmış olduk. Dahası, kurdunu ya da başka neleri varsa, onları çağırabilir. Bu yüzden eğer bu gece buraya gelirse beni bulacak; ama başka hiç kimse bulamayacak –çok geç olana kadar. Ama buraya gelmeyi denememesi de mümkün. Gelmesi için bir sebep yok; av alanı, Ölümden Dönmüş kadının uyuduğu ve yaşlı bir adamın nöbet tuttuğu kilise avlusundan daha zengin.

Bu yüzden, ne olur ne olmaz diye yazıyorum bunu... Bunun yanındaki kağıtları, Harker günlüklerini ve diğerlerini al, oku. Sonra bu büyük Ölümden Dönmüş'ü bul, başını kes ve yüreğini yak ya da yüreğine kazık çak, böylece dünya ondan kurtulmuş olur.

Ben dönmezsem, elveda.

VAN HELSING

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

28 Eylül. – İyi bir gece uykusunun insana neler yapabildiğini görmek harika. Dün Van Helsing'in canavarca fikirlerini kabul etmeye neredeyse hazırdım; ama şimdi, sağduyuya hakaret olarak apaçık önümdeler. Onun bütün bunlara inandığından kuşkum yok. Acaba bazı açılardan aklını oynatmış olabilir mi? Kuşkusuz bütün bu gizemli şeylerin bir mantıklı açıklaması vardır.

Profesör'ün bunları bizzat yapmış olması mümkün mü? O kadar sıradışı bir zekaya sahip ki, eğer aklını oynatmışsa, sabit bir fikre ilişkin niyetini harika bir şekilde yerine getirecektir. Böyle düşünmeye gönülsüzüm ve Van Helsing'in deli olduğunu anlamak neredeyse diğeri kadar şaşılacak bir şey olurdu; ama yine de onu dikkatle izleyeceğim. Gizeme ışık tutacak bir şey bulabilirim belki.

29 Eylül, sabah... Dün gece, saat ondan biraz önce, Arthur ve Quincey, Van Helsing'in odasına geldi; Van Helsing, bize yapmak istediği her şeyi anlattı, özellikle de, sanki hepimizin iradesi onda odaklanmış gibi, Arthur'a hitap etti. Hepimizin onunla gideceğini umduğunu söyleyerek başladı, 'çünkü,' dedi, 'orada yapılması gereken önemli bir görev var. Kuşkusuz mektubum seni şaşırttı, değil mi?' Bu soru doğrudan Lord Godalming'e yöneltilmişti.

'Evet. Daha çok, biraz üzdü. Son zamanlarda evimde o kadar çok sorun yaşandı ki, daha fazlası olmadan da yaşayabilirdim. Ne demek istediğiniz konusunda meraklandım da. Quincey ile konuştuk; ama ne kadar çok konuştuysak, o kadar çok meraklandık, kendi adıma, şimdiye kadar hiçbir şeyi anlamadığımı söyleyebilirim.'

'Ben de,' dedi Quincey Morris kısaca.

'Ah,' dedi Profesör, 'o zaman ikiniz de başlangıca, buradaki dostum John'dan daha yakınsınız, çünkü o, başlangıca gelmeden önce gerisin geri uzun bir yol gitmek zorunda.'

Ben tek kelime etmeden eski kuşkularıma döndüğümü fark etmişti anlaşılan. Sonra, diğer ikisine dönerek, büyük bir ağırbaşlılık ile şöyle dedi:

'Bu gece, doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yapmak için iznimizi istiyorum. Bunun, çok fazla şey istemek olduğunu biliyorum ve amacımın ne olduğunu öğrendiğinizde, anlayacaksınız ve o zamana kadar çok fazla şey bilmeyeceksiniz. Bu yüzden, henüz karanlıktayken bana söz vermenizi istiyorum, böylece daha sonra, bir süreliğine bana ne kadar kızsanız da –böyle olacağını gizleyemem– herhangi bir şeyden dolayı kendinizi suçlamayacaksı-

nız.'

'Bu dürüstçe,' diye araya girdi Quincey. 'Ben Profesör için teminat veririm. Ne demek istediğini pek anlamıyorum, ama dürüst olduğuna yemin edebilirim ve bu benim için yeterli.'

'Teşekkür ederim, bayım,' dedi Van Helsing gururla. 'Sizi güvenilecek dostlardan biri sayma şerefini kendime bağışlamıştım ve böyle bir onay benim için değerli'. Elini uzattı, Quincey o eli sıktı.

Sonra Arthur konuştu:

'Dr. Van Helsing, İskoçya'da dedikleri gibi, "boyalı domuz" almak istemem ve bir centilmen olarak şerefimi ya da bir Hıristiyan olarak inancımı ilgilendirecek hiçbir konuda söz veremem. Eğer beni, amacınızın bu ikisine aykırı olmadığı konusunda temin edebilirseniz, o zaman hemen onayımı veririm; ama, neye varmak istediğinizi kesinlikle anlayamıyorum.'

'Sınırlamalarını kabul ediyorum,' dedi Van Helsing, 've senden tek istediğim, benim herhangi bir eylemimi kınamayı gerekli görürsen, ilk önce iyice düşünmen ve kendi sınırlarını aşmadığı konusunda tatmin olman.'

'Kabul!' dedi Arthur; 'bu adil. *Pourparlers*[1] bittiğine göre, ne yapacağımızı sorabilir miyim?'

'Benimle birlikte, gizlice, Kingstead Mezarlığı'na gelmenizi istiyorum.'

Arthur'un yüzü şaşkınlık içinde asıldı: 'Zavallı Lucy'nin gömülü olduğu yere mi?' Profesör eğildi. Arthur devam etti: 'Ya oraya gittikten sonra?'

'Mezara gireceğiz!'

Arthur ayağa kalktı. 'Profesör, siz içten misiniz; yoksa bu canavarca bir şaka mı? Beni affedin, içten olduğunuzu görüyorum.' Yine oturdu, ama sertçe, gururla, ağırbaşlılığı sayesinde yerinde duran biri gibi oturduğunu görebiliyordum. Bir sessizlik oldu, sonra Arthur yine sordu:

'Ya mezara girdikten sonra?'

'Tabutu açacağız.'

1 *Pourparlers* Asıl pazarlıklardan önceki resmi olmayan tartışmalar.

'Bu çok fazla!' dedi, öfkeyle yine ayağa kalkarak. 'Mantıklı gelen her şeyde sabırlı olmaya gönüllüyüm; ama bu –mezara bu şekilde saygısızlık edilmesi –üstelik benim–" Öfkeyle boğulur gibi oldu. Profesör ona merhametle baktı.

'Eğer seni tek bir acıdan koruyabilseydim, zavallı dostum,' dedi, 'Tanrı biliyor ki, yapardım. Ama bu gece ayaklarımız dikenli yollarda yürümeli; aksi halde daha sonra, sonsuza dek sevdiğinin ayakları alevli yollarda yürüyecek!'

Arthur sert, beyaz bir yüzle baktı ve şöyle dedi:

'Dikkat edin, bayım, dikkat edin!'

'Ne söyleyeceğimi dinlemek daha iyi olmaz mıydı?' dedi Van Helsing. 'En azından amaçlarımın sınırını bilirdin. Devam edeyim mi?'

'Bu yeterince adil,' diye araya girdi Morris.

Bir ân durduktan sonra Van Helsing devam etti. Bunun için çaba göstermek zorunda kaldığı açıktı:

'Bayan Lucy öldü; öyle değil mi? Evet! O zaman ona kötülük yapılamaz. Ama eğer ölü değilse...'

Arthur ayağa fırladı.

'Aman Tanrım!' diye haykırdı. 'Ne demek istiyorsunuz? Bir hata mı oldu; diri diri mi gömüldü?' Umudun bile yumuşatamadığı bir acı ile inledi.

'Diri olduğunu söylemedim, çocuğum; bunu düşünmedim bile. Ölümden Dönmüş olabileceğini söylemekten daha fazlasını yapmayacağım.'

'Ölümden Dönmüş! Canlı değil! Ne demek istiyorsunuz? Bütün bunlar kabus mu, değilse ne?'

'İnsanların ancak tahmin edebileceği, çağdan çağa ancak bir kısmını çözebileceği gizemler vardır. İnan bana, biz bunlardan birinin eşiğindeyiz. Ama ben yapmadım. Bayan Lucy'nin kafasını kesebilir miyim?'

'Aman Tanrım, hayır!' diye haykırdı Arthur bir tutku fırtınası içinde. 'Onun sevgili bedenini sakatlamanıza hayatta izin vermem. Dr. Van Helsing, beni çok fazla zorluyorsunuz. Size ne yaptım ki, bana böyle işkence ediyorsunuz? O zavallı, tatlı kız si-

ze ne yaptı ki, mezarına böyle bir saygısızlık etmek istiyorsunuz? Böyle şeyler söylediğinize göre, siz deli misiniz? Ya da ben bunları dinlediğim için deli miyim? Böyle bir saygısızlığı aklınıza bile getirmeyin; yaptığınız hiçbir şeyi onaylamayacağım. Onun mezarını saygısızlıklardan korumak gibi bir görevim var ve Tanrı adına, yapacağım bunu!'

Van Helsing bunca zamandır oturduğu yerden kalktı ve ciddiyetle, sertçe, şöyle dedi:

'Lord Godalming, yapmam gereken bir görevim var, başkalarına karşı bir ödev, sana karşı, ölüye karşı ve Tanrı adına, yapacağım! Senden şimdi tek istediğim benimle gelmen, bakman ve dinlemen ve daha sonra aynı talepte bulunduğumda, onu yerine getirmek için benden de hevesli olmazsan, o zaman –o zaman ben görevimi yaparım, o ân görevimin ne olduğunu düşünürsem. Ve sonra, saygıdeğer lordumun istekleri doğrultusunda, dilediğin zaman, dilediğin yerde sana hesap vermek üzere hazır olurum.' Sesi azıcık boğuklaştı ve acıma dolu bir sesle devam etti:

'Ama, yalvarıyorum, öfkeyle yaklaşma bana. Genellikle çok da hoş olmayan ve zaman zaman yüreğimi burkan eylemlerle dolu uzun yaşamım boyunca, hiç bunun kadar ağır bir görevim olmamıştı. Benim hakkımda fikrinin değişeceği zaman gelirse, inan bana bir bakışın bu üzüntülü saati tamamen silecek, çünkü seni üzüntüden koruyacak ne varsa senin için yapardım. Yalnızca düşün. Çünkü neden kendimi böyle bir çabaya, bunca üzüntüye teslim edeyim? Kendi ülkemden buraya, iyilik yolunda yapabileceğim ne varsa yapmak üzere geldim, ilk önce dostum John'u memnun etmek için, sonra sevmeye başladığım genç, tatlı bir hanıma yardım edebilmek için. Ona –çok şey söylemeye utanıyorum, ama bunu iyi duygularla söylüyorum– senin ona verdiğinin aynısını verdim: Damarlarımdaki kanı verdim, ben, senin gibi âşığı değil, yalnızca doktoru ve dostu olan ben. Ona günlerimi ve gecelerimi verdim –ölümden önce, ölümden sonra ve eğer ölümüm şimdi bile, o ölü ve Ölümden Dönmüş'ken, ona fayda edecekse, buna da serbestçe sahip olacaktır.' Bunu çok ciddi, tatlı bir gurur ile söyledi ve Arthur bundan çok etkilendi. Yaşlı ada-

mın elini tuttu ve çatlayan bir sesle şöyle dedi:

'Ah, düşünmek zor ve bunu anlayamıyorum; ama en azından sizinle gelecek ve bekleyeceğim.'

ONALTINCI BÖLÜM

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ (*devam*)

On ikiye çeyrek kala alçak duvarın üzerinden aşıp kilise avlusuna girdik. Gece karanlıktı, gökyüzünde sürüklenen ağır bulut kümeleri arasından zaman zaman ay ışığı parıldıyordu. Birbirimize yakın yürüyorduk, Van Helsing biraz önden yürüyüp yolu gösteriyordu. Mezara yaklaştığımız zaman Arthur'a dikkatle baktım, çünkü hüzünlü anılarla yüklü bir yere bu kadar yakın olmanın onu altüst etmesinden korkuyordum; ama kendini iyi taşıyordu. Gelişmelerin gizeminin bir şekilde acısını etkisiz kıldığını düşündüm. Profesör kapının kilidini açtı ve değişik sebeplerden dolayı hepimizde doğal bir tereddüt olduğunu görünce, ilk önce kendisi girerek güçlüğü aştı. Onu takip ettik ve kapıyı kapattı. Sonra bir fener yaktı ve tabuta işaret etti. Arthur tereddütle öne bir adım attı; Van Helsing bana şöyle dedi:

'Sen dün benimleydin. Bayan Lucy'nin bedeni tabutun içinde miydi?'

'Evet.' Profesör diğerlerine dönerek şöyle dedi:

'Duydunuz; ama yine de bana inanmayan biri var.' Bir tornavida aldı ve yine tabutun kapağını açtı. Arthur solgun, ama sessiz bir şekilde izliyordu; kapak kaldırıldığı zaman öne çıktı. Anlaşılan kurşun bir kasa olduğunu bilmiyordu ya da en azından, bu konuda düşünmemişti. Kurşundaki yırtığı görünce, bir ânlığına yüzüne kan hücum etti, ama aynı hızla çekildi ve onu bembeyaz bıraktı; hâlâ sessizdi. Van Helsing kurşun plakayı arkaya itti. Hepimiz içine baktık ve çekildik.

Tabut boştu!

Dakikalarca kimse konuşmadı. Sessizliği bozan Quincey

Morris oldu:

'Profesör, adınıza teminat verdim. İstediğim tek şey sizin sözünüz. Normalde böyle bir şey sormazdım –kuşku duyduğumu ima ederek şerefinizi lekelemezdim; ama bu, her tür şeref ve şerefsizlik sorununun ötesinde bir şey. Bunu siz mi yaptınız?'

'Kutsal saydığım her şey adına yemin ederim ki, ona ne dokundum, ne de yerini değiştirdim. Olan şu: İki gece önce dostum Seward ve ben buraya geldik –iyi niyetle, inanın bana. Tabutu açtım, o sırada mühürlüydü ve şimdiki gibi boş olduğunu gördük. Sonra bekledik ve ağaçların arasından beyaz bir şeyin geldiğini gördük. Ertesi gün, gündüz vakti geldik ve burada yatıyordu. Öyle değil mi, dostum John?'

'Evet.'

'O gece tam zamanında gelmiştik. Bir küçük çocuk daha kaybolmuştu ve Tanrı'ya şükürler olsun, onu mezarların arasında, zarar görmemiş bir halde bulduk. Dün, gün batmadan önce buraya geldim, çünkü Ölümden Dönmüşler günbatımında hareket edebilirler. Güneş doğana kadar tüm gece burada bekledim, ama hiçbir şey görmedim. Bu çok normaldi, çünkü kapının aralıklarına sarmısak koymuştum ve Ölümden Dönmüşler sarmısağa ve bazı başka şeylere dayanamaz. Dün gece dışarı çıkmadı, bu gece, gün batmadan önce sarmısaklarımı ve diğer şeylerimi aldım. Ve bu yüzden tabutu boş bulduk. Bana sabır gösterin. Şimdiye kadar o kadar garip bir şey yoktu. Benimle dışarıda, görülmeden, duyulmadan bekleyin ve çok daha tuhaf şeyler olacak. Böylece' –burada fenerinin kapağını indirdi– 'dışarı çıkıyoruz.' Kapıyı açtı ve dışarı çıktık. Van Helsing en arkadan çıktı ve kapıyı arkasından kilitledi.

Ah! Mezarın dehşetinden sonra gece havası taze ve saf geldi. Bulutların gelip geçmesini izlemek, sürüklenen bulutların arasındaki mehtabın pırıltıları ne kadar tatlıydı –bir insanın hayatındaki mutluluklar ve hüzünler gibi; içinde ölüm ve çürüme izi olmayan taze hava solumak ne kadar tatlıydı; tepenin arkasındaki gökyüzündeki kırmızı aydınlığı görmek, büyük bir şehrin hayatını ifade eden boğuk gürlemeyi işitmek ne kadar insanlaştırıcı

idi. Hepsi kendi tarzında ağırbaşlı ve hakimdi. Arthur sessizdi ve bu gizemin amacını ve içsel anlamını kavramaya çalıştığını görebiliyordum. Ben oldukça sabırlıydım ve kuşkuları bir kenara atıp, Van Helsing'in sonuçlarını kabul etmeye yarı eğilimliydim. Quincey Morris, her şeyi kabul eden, onları göze alması gereken bütün tehlikeleri ile birlikte, serinkanlı bir cesaret ile kabullenen bir adam gibi sakindi. Sigara içemediğinden, kendisine iri bir parça tütün kesmiş, çiğnemeye başlamıştı. Van Helsing'e gelince, kesinlikle meşguldü. İlk önce çantasından beyaz bir peçeteye dikkatle sarılmış ince, gofret gibi bir bisküvi çıkardı; sonra hamur ya da macun gibi beyaz bir nesneden iki avuç aldı. Gofreti iyice ufaladı ve ellerindeki kütleye yedirdi. Bunu aldı ve ince şeritler halinde yuvarladı, sonra onları kapı ile kasası arasındaki aralıklara yerleştirmeye başladı. Buna şaşırdım ve yakınında olduğumdan, ona ne yaptığını sordum. Arthur ve Quincey de, merak ettiklerinden yaklaştılar. Yanıt verdi:

'Ölümden Dönmüş giremesin diye mezarı kapatıyorum.'

'Peki oraya yerleştirdiğiniz madde mi yapacak bunu?' diye sordu Quincey. 'Büyük İskoç adına! Bu bir oyun mu?'

'Evet.'

'Kullandığınız şey ne?' Bu sefer soru Arthur'dan gelmişti. Van Helsing saygıyla şapkasını kaldırarak yanıt verdi:

'Komünyon ekmeği. Amsterdam'dan getirdim. Tövbekar oldum.'[1] Bu aramızdaki en şüphecileri bile şaşırtan bir yanıttı ve her birimiz Profesör'ün en içten amacının huzurunda, güvensizlik duymanın imkansız olduğunu hissettik. Saygılı bir sessizlik içinde, mezarın çevresinde yerlerimizi aldık. Mezara yakın duruyorduk, çepeçevre sarmıştık, ama yaklaşan herhangi birinin gözlerinden gizlenmiştik. Diğerlerine, özellikle de Arthur'a acıyordum. Ben daha önceki ziyaretlerimde bu dehşet nöbetinin acemiliğini atmıştım; ama yine de ben, bir saat önceye kadar kanıtları reddeden ben, yüreğimin göğsümde büzüldüğünü hissediyordum. Mezarlar hiç bu kadar korkunç bir şekilde beyaz görünmemişti gözüme; Selviler, porsukağaçları, ardıçlar hiç bu kadar

1 *Tövbekar*. Katolik doktrinine göre.

ölüm kasvetinin simgesi gibi görünmemişti, ağaçlar ve otlar hiç bu kadar uğursuz bir şekilde dalgalanmamış, hışırdamamıştı; dallar hiç bu kadar gizemli bir şekilde gıcırdamamıştı ve uzaklarda uluyan köpekler geceye hiç bu kadar kederli alametler yollamamıştı.

Uzun bir sessizlik dönemi oldu, büyük, acı dolu bir boşluk ve sonra Profesör keskin bir şekilde, 'Şşş!' dedi. İşaret etti ve porsukağacı sırasının uzak ucunda beyaz bir şeklin ilerlediğini gördük –karanlık bir şeyi göğsüne bastıran solgun, beyaz bir şekil. Şekil durdu ve o ânda bir demet ay ışığı sürüklenen bulut kümelerinin arasından süzülerek, irkiltici bir açıklıkla siyah saçlı, kefene bürünmüş bir kadını gösterdi. Yüzünü göremiyorduk, çünkü sarı saçlı bir çocuk olduğunu gördüğümüz şeyin üzerine eğilmişti. Bir sessizlik oldu, bir çocuğun uykusunda attığı ya da ateşin önünde uyuyan ve rüya gören bir köpeğin yaptığı gibi keskin, küçük bir haykırış koptu. Öne atılacak olduk, ama bir porsukağacının arkasında duran Profesör'ün eli, uyarırcasına kalkarak bizi durdurdu ve sonra biz izlerken beyaz şekil yine ilerledi. Artık açıkça görebileceğimiz kadar yakındı ve ay ışığı hâlâ parlıyordu. Yüreğim buz kesmişti ve Lucy Westenra'nın hatlarını tanıdığında Arthur'un inlediğini duydum. Lucy Westenra, ama ne kadar değişmiş. Tatlılık katı, yüreksiz bir zalimliğe ve saflık, şehvetli bir ahlaksızlığa dönüşmüştü. Van Helsing öne bir adım attı ve onun jestine itaat ederek biz de ilerledik; dördümüz mezarın kapısına dizildik. Van Helsing fenerini kaldırdı ve kapağını açtı; Lucy'nin yüzüne düşen yoğun ışık altında dudaklarının taze kan ile kırmızı olduğunu, bir sızıntının çenesine aktığını ve kefeninin saflığını lekelediğini gördüm.

Dehşet içinde ürperdik. Titrek ışık altında Van Helsing'in demirden iradesinin bile onu yarı yolda bıraktığını gördüm. Arthur yanımdaydı ve ben kolunu tutup destek olmasaydım, yere düşecekti.

Lucy –önümüzdeki şeye, sırf onun şeklini taşıdığı için Lucy diyorum– bizi gördüğü zaman, gafil avlanmış bir kedi gibi, öfkeli bir hırlama ile geri çekildi; sonra gözleri üzerimizde dolaştı.

Şekil ve renk olarak Lucy'nin gözleri; ama bizim tanıdığımız saf, nazik küreler yerine kirli, cehennem ateşi ile dolu gözler. O ânda aşkımın kalıntıları nefret ve tiksintiye dönüştü; o sırada öldürülmesi gerekseydi, vahşi bir zevk ile yapardım bunu. Bakarken gözleri günahkar bir ışık ile alevlendi ve yüzü şehvetli bir gülümseme ile çarpıldı. Ah, Tanrım, bu gülümsemeyi görmek beni nasıl da ürpertti! Kayıtsız bir hareketle, şeytan gibi duyarsızca, şimdiye kadar sıkı sıkı göğsüne bastırdığı çocuğu yere fırlattı ve kemiğinin üzerinde hırlayan bir köpek gibi tepesine dikilip hırladı. Çocuk keskin bir çığlık kopardı ve inleyerek uzandı, kaldı. Bu eylemde, Arthur'dan bir inleme koparan bir soğukkanlılık vardı; Lucy ona kollarını uzatarak, yüzünde ahlaksız bir gülümseme ilerlediğinde, geriledi ve yüzünü elleri ile örttü.

Ama Lucy ilerlemeye devam etti ve tembelce, şehvetli bir zarafetle şöyle dedi:

'Bana gel, Arthur. Diğerlerini bırak ve bana gel. Kollarım sana aç. Gel, birlikte yatalım. Gel, kocam, gel!'

Sesinde şeytani bir tatlılık vardı –çınlayan cam kadeh sesi gibi bir şey– sözcüklerin bir başkasına yöneltildiğini işiten bizlerin beyinleri bile bu sesle çınladı. Arthur'a gelince, büyülenmiş gibiydi; elini yüzünden çekerek, kollarını açtı. Tam Lucy o kollara atılırken, Van Helsing öne sıçradı ve aralarında küçük, altın bir haç tuttu. Lucy haçtan uzaklaştı ve âniden çarpılan, öfke dolu bir yüzle, mezara girecekmiş gibi yanımızdan fırladı.

Ama kapıya yarım metre kadar yaklaşınca, karşı konulamaz bir güç tarafından yakalanmış gibi durdu. Sonra döndü, ayın ve Van Helsing'in demirden sinirlerinin titretmediği fenerin aydınlığı altında yüzü açıkça görüldü. Bir yüzde hiç böylesine melun bir şaşkınlık görmemiştim ve umarım ölümlü gözlerimle bir daha da görmem. Güzel renkleri solan gözler cehennem ateşinden kıvılcımlar fışkırtır gibiydi, kaşlar öyle kıvrılmıştı ki, etin kıvrımları Medusa'nın yılanları gibiydi ve güzel, kan lekeli ağız büyüyerek, Grek ve Japonlar'ın tutku maskeleri gibi açık bir kare oluşturdu. Eğer ölüm anlamına gelen bir çehre var idiyse –eğer bakışlar öldürebilirse– bunu, o ân gördük.

Bize sonsuzluk gibi gelen tam yarım dakika boyunca kaldırılan haç ile içeri girişini engelleyen kutsal şeylerin arasında kaldı. Van Helsing Arthur'a sorarak sessizliği bozdu:

'Bana yanıt ver, dostum! İşime devam edeyim mi?'

Arthur kendini dizlerinin üzerine attı ve yüzünü elleriyle gizleyerek yanıt verdi:

'Dilediğinizi yapın, dostum; dilediğinizi yapın. Artık bunun gibi bir dehşet var olamaz!' ve içtenlikle inledi. Quincey ve ben aynı ânda ona doğru ilerledik ve kollarını tuttuk. Van Helsing'in feneri kapattığını duyduk; mezara yaklaştı ve aralıklardan, oraya yerleştirdiği kutsal simgelerin bir kısmını çıkardı. Dehşet dolu bir şaşkınlık içinde bakarken, kadının bizimki kadar gerçek görünen bedeninin, bir bıçağın ancak geçebileceği bir aralıktan geçtiğini gördük. Profesör'ün sükûnet içinde macun şeritlerini kapının kenarlarına yerleştirdiğini gördüğümüzde memnunlukla rahatladık.

Bu tamamlandıktan sonra, çocuğu yerden kaldırdı ve şöyle dedi:

'Şimdi gelin, dostlarım; artık yarına kadar bir şey yapamayız. Öğlen bir cenaze olacak, ondan kısa süre sonra buraya gelmeliyiz. Ölülerin dostları iki gibi gitmiş olacak ve zangoç kapıyı kilitlediği zaman biz burada kalacağız. Sonra yapacak başka şeylerimiz olacak; ama bu geceki gibi bir şey değil. Bu ufaklığa gelince, fazla zarar görmemiş ve yarın akşama kadar oldukça iyi olacak. Önceki gece yaptığımız gibi, onu polisin bulabileceği bir yere bırakacağız ve sonra eve gideceğiz.' Arthur'a yaklaşarak sözlerine devam etti:

'Dostum Arthur, acı bir sınavdan geçtin; ama sonra, dönüp geriye baktığında, bunun ne kadar gerekli olduğunu göreceksin. Şimdi acı sulardasın, çocuğum. Yarın bu zamanlar, Tanrı izin verirse, bunu atlatacaksın ve tatlı sulardan içeceksin; bu yüzden fazla yas tutma. O zamana kadar beni affetmeni istemeyeceğim.'

Arthur ve Quincey benimle birlikte eve geldiler ve yolda birbirimizi neşelendirmeye çalıştık. Çocuğu güvenlik içinde bırakmıştık ve yorgunduk; bu yüzden gerçek bir uykuya benzeyen bir

şekilde uyuduk.

29 Eylül, gece. – On ikiden biraz önce üçümüz – Arthur, Quincey Morris ve ben– Profesör'e uğradık. Tuhaftı, ama anlaşmış gibi hepimiz siyahlara bürünmüştük. Elbette, Arthur siyah giyiyordu, çünkü derin bir yastaydı, ama kalanımız bunları içgüdüyle giymiştik. Mezarlığa bir buçukta ulaştık ve görevlilerin gözlerinden uzakta dolandık, böylece mezar kazıcılar işlerini bitirdiklerinde ve herkesin gitmiş olduğunu sanan zangoç kapıyı kilitlediğinde, mekan tamamen bize kaldı. Küçük, siyah çantası yerine, Van Helsing'in yanında uzun, kriket çantası gibi deri bir çanta vardı; oldukça hafif görünüyordu.

Yalnız kaldıktan ve son ayak seslerinin yolda söndüğünü duyduktan sonra, sessizce, sanki emir almış gibi, Profesör'ü mezara doğru takip ettik. Profesör kapının kilidini açtı ve içeri girerek kapıyı arkamızdan kapattık. Sonra çantasından feneri çıkardı, yaktı, iki mum çıkardı, onları da yaktı ve arka uçlarını eriterek diğer tabutların üzerine dikti, böylece çalışabileceğimiz kadar aydınlık olmuştu. Lucy'nin tabutunun kapağını tekrar kaldırırken hepimiz izledik –Arthur yaprak gibi titriyordu– ve bedenin ölüm güzelliği içinde yattığını gördük. Ama benim yüreğimde aşk yoktu, Lucy'nin ruhu olmadan bedenini alan kötü şeye karşı tiksintiden başka bir şey duymuyordum. Bakarken Arthur'un yüzünün sertleştiğini gördüm. Biraz sonra Van Helsing'e şöyle dedi:

'Bu gerçekten Lucy'nin bedeni mi, yoksa yalnızca onun şeklini almış bir iblis mi?'

'Bu onun bedeni, ama aynı zamanda değil. Ama bir süre beklersen, onun eskiden ne olduğunu, şimdi ne olduğunu göreceksin.'

Orada yatarken, Lucy'nin kabusu gibiydi; sivri dişler, kan lekeli, şehvetli ağzı –insanı ürpertiyordu– Lucy'nin tatlı saflığının şeytani bir taklidi gibi, şehvetli, günahkar görünüşü. Van Helsing, o sistemli tavrıyla, çantasından muhtelif şeyler çıkarmaya ve kullanılmaya hazır bir biçimde yerleştirmeye başladı. İlk önce bir havya, sonra lehim, sonra mezarın bir köşesinde yakıldığında mavi alevlerle, şiddetle yanan bir gaz veren küçük bir gaz lamba-

sı çıkardı; sonra neşterlerini çıkardı ve elinin altına yerleştirdi; son olarak da yuvarlak, ahşap bir kazık çıkardı, yedi sekiz santim genişliğinde ve yaklaşık, yüz santim uzunluğunda bir kazıktı bu. Kazığın bir ucu ateşte kavrularak sertleştirilmişti ve ucu iyice keskinleştirilmişti. Bu kazıkla beraber ağır bir çekiç çıktı, evlerde kömür topaklarını kırmak için kullanılan cinsten. Benim için, bir doktorun bu tür çalışma hazırlıkları teşvik edici ve sağlamlaştırıcıdır, ama bu şeylerin Arthur ve Quincey üzerindeki etkisi bir tür sıkıntıydı. Ama ikisi de cesaretlerini korudular ve sessiz kaldılar.

Her şey hazır olduğu zaman Van Helsing şöyle dedi:

'Herhangi bir şey yapmadan önce, size şunu söyleyeyim; bu, kadim insanların ve Ölümden Dönmüşler'in güçlerini araştıranların irfan ve deneyimlerinden gelmektedir. Bu hale geldiklerinde, bununla beraber ölümsüzlük laneti de gelir; ölemezler, çağlar boyunca yaşamak, yeni kurbanlar bulmak ve dünyanın kötülüklerini çoğaltmak zorundadırlar; zira Ölümden Dönmüşler'in beslenmesi sonucu ölen herkes Ölümden Dönmüş olur ve kendi türleri ile beslenirler. Böylece çember, suya atılan bir taşın yarattığı dalgalar gibi, gittikçe genişler. Dostum Arthur, eğer zavallı Lucy ölmeden önce o öpücüğü alsaydın; ya da yine, dün gece ona kollarını açtığında onu öpseydin, öldüğünde, Doğu Avrupa'daki deyişle *nosferatu* olacaktın ve bizi böylesine dehşetle dolduran Ölümden Dönmüşler'den üretmeye devam edecektin. Bu sevgili, mutsuz hanımefendinin kariyeri daha yeni başladı. Kanlarını emdiği o çocukların durumu henüz çok kötü değil, ama eğer Ölümden Dönmüş olarak yaşamaya devam ederse, çocuklar gittikçe daha çok kan kaybedecek ve Lucy'nin onların üzerinde sahip olduğu güçle, ona gitmeye devam edecekler; böylece o kötü ağız ile kanlarını emmeye devam edecek. Ama eğer gerçekten ölürse, o zaman her şey sona erer; çocukların boğazlarındaki küçük yaralar yok olur ve neler olup bittiğinden habersiz, oyunlarına dönerler. Ama en iyisi, bu şimdi Ölümden Dönmüş olan gerçekten öldüğünde, o zaman sevdiğimiz zavallı kızın ruhu da serbest kalır. Geceleri kötülük yapmak ve gündüz, yaptığı kötülüğün bilinci ile alçalmak yerine, diğer Melekler'in yanındaki ye-

rini alır. Böylece, dostum, onu özgür kılacak darbeyi vuran el kutsanmış olacak. Ben buna gönüllüyüm; ama aramızda buna daha çok hakkı olan biri yok mu? Bundan sonra, gecenin sessizliğinde, uyku gelmediğinde, "Onu yıldızlara gönderen benim elimdi, onu en çok seven kişinin eli; seçme şansı olsaydı, kendi seçeceği el," diye düşünmek onun için sevinç olmayacak mı? Söyle bana, aramızda böyle biri yok mu?'

Hepimiz Arthur'a baktık. O da bunu, Lucy'yi bize günahkar değil kutsal biri olarak geri verecek elin onunki olması gerektiğini ileri sürerken, sonsuz bir şefkatle hareket ettiğimizi gördü; öne bir adım attı ve eli titrese de, yüzü kar gibi beyaz olsa da, cesaretle şöyle dedi:

'Benim gerçek dostum, kırık kalbimin ta dibinden size teşekkür ediyorum. Bana ne yapmam gerektiğini söyleyin, tereddüt etmeyeceğim!' Van Helsing elini onun omzuna koydu ve şöyle dedi:

'Cesur çocuk! Bir ânlık cesaret ve bitmiş olacak. Bu kazığın ona çakılması gerekiyor. Korku dolu bir iş olacak –bu konuda aldanma– ama kısa sürecek ve sonra sevincin, acından fazla olacak; bu korkunç tabuttan, havada yürür gibi çıkacaksın. Ama başladıktan sonra tereddüt etmemelisin. Yalnızca bizim, gerçek dostlarının çevrende olduğunu, her zaman senin için dua ettiğimizi düşün.'

'Haydi,' dedi Arthur boğuk bir sesle. 'Bana ne yapmam gerektiğini söyleyin.'

'Bu kazığı, ucunu yüreğin üzerine yerleştirmeye hazır bir biçimde sol eline, çekici de sağ eline al. Sonra ölü için edeceğimiz duaya başlayacağız –ben okuyacağım. Kitap burada ve diğerleri de beni takip edecek– Tanrı'nın adıyla vur, böylece sevdiğimiz ölüyle ilgili her şey iyi olsun ve Ölümden Dönmüş vefat etsin.'

Arthur kazığı ve çekici aldı ve zihni bir kez çalışmaya başlayınca, elleri ne titredi, ne de tereddüt etti. Van Helsing dua kitabını açtı ve okumaya başladı, Quincey ile ben becerebildiğimizce onu takip ettik. Arthur kazığın ucunu yüreğin üzerine yerleştirdi; ben bakarken, beyaz ette yaptığı girintiyi görebiliyor-

dum. Sonra tüm gücüyle vurdu.

Tabuttaki Şey kıvrandı ve açık, kırmızı dudaklardan iğrenç, kanı donduran bir çığlık geldi. Beden titredi ve sarsıldı, vahşi şekiller yaratarak büküldü; keskin, beyaz dişler birbirine çarptı, ta ki, dudaklar kesilene, ağız kırmızı bir köpükle sıvanana kadar. Ama Arthur hiç tereddüt etmedi. Titremeyen kolu kalkıp inerken, merhamet getiren kazığı gittikçe derine çakarken, yarılan kalpten kan fışkırırken, Thor[1] figürüne benziyordu. Yüzü kararlıydı ve yüksek bir görev ifadesi üzerinde parlıyor gibiydi; görüntüsü bize cesaret verdi, böylece seslerimiz küçük odada yankılanmaya başladı.

Derken bedenin titreyip sarsılması azaldı, dişlerin birbirine çarpılması ve yüzün titremesi kesildi. Sonunda beden kıpırtısız kaldı. Korkunç iş bitmişti.

Çekiç Arthur'un elinden düştü. Yerinde döndü, onu tutmasam yere düşecekti. Alnından iri ter damlaları fışkırıyordu ve nefesi kesik kesik geliyordu. Gerçekten de korkunç bir gerilim yaşamıştı ve insandan öte kaygılar onu buna zorlamasaydı, asla yapamazdı. Birkaç dakika boyunca onunla ilgilenmeye o kadar dalmıştık ki, tabuta bakmadık. Ama sonunda baktığımızda, bir şaşkınlık mırıltısı her birimizden yükseldi. O kadar büyük bir heyesle bakıyorduk ki, Arthur yerde oturduğu yerden kalktı, geldi ve baktı; sonra yüzü tuhaf, memnun bir ışıkla aydınlandı ve üzerinde bulunan dehşetin kasvetini tamamen dağıttı.

Tabutta artık onca korktuğumuz, yok edilmesini buna en çok hakkı olana bırakacak kadar nefret ettiğimiz kötücül Şey yoktu, yaşarken tanıdığımız, yüzünde eşsiz bir tatlılık ve saflık olan Lucy vardı. Yaşarken olduğu gibi, acı, tasa ve haraplık da vardı; ama bunların hepsi bizim için aziz idi, çünkü eskiden tanıdığımız kişi olarak gerçekliğini kanıtlıyordu. Onun harap yüzünde ve bedeninde güneş ışığı gibi duran kutsal dinginliğin yalnızca dünyevi bir işaret olduğunu, sonsuza dek hüküm sürecek dinginliğin bir simgesi olduğunu hissettik her birimiz.

Van Helsing geldi ve elini Arthur'un omzuna koyup ona şöy-

1 *Thor* Silahı çekici olan İskandinav gökgürültüsü tanrısı

le dedi:

'Ve şimdi. Arthur, dostum, sevgili oğlum, affedilmedim mi?'

Yaşadığı korkunç gerginliğe karşı bir tepki, yaşlı adamın elini eline alıp, dudaklarına götürüp bastırır ve, 'Affedilmek mi? Sevgilime ruhunu, bana huzurumu geri verdiğiniz için Tanrı sizi kutsasın,' derken ortaya çıktı. Ellerini Profesör'ün omuzlarına koydu ve başını göğsüne dayayarak bir süre sessizce ağladı. Biz kıpırdamadan bekledik. Başını kaldırdığı zaman, Van Helsing ona şöyle dedi:

'Artık, çocuğum, onu öpebilirsin. Ölü dudaklarını öp dilersen, onun seçme olsaydı tercih edeceği gibi. Çünkü o artık sırıtan bir şeytan değil –artık sonsuza dek yaşayacak kötü bir Şey değil. Artık şeytanın Ölümden Dönmüş'ü değil. O Tanrı'nın, ruhu O'nunla olan gerçek ölüsü!'

Arthur eğildi ve Lucy'yi öptü ve sonra onu ve Quincey'i mezardan dışarı yolladık; Profesör ile ben kazığın tepesini kestik ve ucunu bedende bıraktık. Sonra başı kestik, ağzını sarmısakla doldurduk. Kurşun kasayı lehimledik, tabutun kapağını vidaladık ve eşyalarımızı toplayarak mezardan çıktık. Profesör kapıyı kilitledi ve anahtarı Arthur'a verdi.

Dışarıda hava tatlıydı, güneş parlıyordu ve kuşlar ötüyordu, sanki doğanın her unsuru farklı bir ezgi tutturmuş gibiydi. Her yerde memnunluk, neşe ve huzur vardı, çünkü bir konuda kendimiz de huzurluyduk ve ılımlı bir mutlulukla da olsa, memnunduk.

Oradan uzaklaşmadan önce, Van Helsing şöyle dedi:

'Şimdi, dostlarım, işimizin bir adımı, bizim için en üzücü olanı tamamlandı. Ama önümüzde daha büyük bir görev var: Bunca acının yaratıcısını bulmak ve işini görmek. Takip edebileceğimiz ipuçları var elinde; ama bu uzun ve zor bir iş, içinde tehlike ve acı var. Bana yardım etmez misiniz? Hepimiz inanmayı öğrendik –öyle değil mi? Ve bu yüzden, önümüzdeki görevi görmüyor muyuz? Evet! Ve bu işin sonuna kadar gitmeye söz vermez miyiz?'

Sırayla hepimiz elini sıktık ve söz verdik. Sonra uzaklaşırken,

Profesör şöyle dedi:

'İki gece sonra buluşacağız ve saat yedide dostumuz John'da yemek yiyeceğiz. İki kişi daha çağıracağım, henüz tanımadığınız iki kişi ve yapacağımız işi göstermek, planlarımızı hazırlamak üzere hazır olacağım. Dostum John, sen benimle eve gel, çünkü seninle konuşmam gereken çok şey var ve sen bana yardımcı olabilirsin. Bu gece Amsterdam'a doğru yola çıkıyorum, ama yarın gece döneceğim. Sonra da büyük arayışımız başlayacak. Ama ilk önce söyleyecek çok şeyim var, böylece ne yapacağımızı, neyden korkmamız gerektiğini bileceksiniz. Sonra birbirimize tekrar söz vereceğiz; çünkü önümüzde korkunç bir iş var ve ayağımızı saban demirine bir koyduk mu,' bir daha geri çekmemeliyiz.'

1 *Saban demiri* Bkz.Luka 9:62.

ONYEDİNCİ BÖLÜM

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ
(devam)

Berkeley Oteli'ne vardığımızda, Van Helsing onu bekleyen bir telgraf buldu:

Trenle geliyorum. Jonathan, Whitby'de. Önemli haberlerim var.

MINA HARKER.

Profesör çok sevinmişti. 'Ah, o harika Bayan Mina,' dedi, 'kadınlar arasında bir inci! Geliyor, ama ben kalamam. Senin evine gitmeli, dostum John. Sen onu istasyonda karşılamalısın. Ona yoldan telgraf gönder, böylece hazırlıklı olur.'

Telgraf gönderildikten sonra bir fincan çay içti; bu sırada bana Jonathan Harker'ın yurtdışında tuttuğu günlükten bahsetti. O günlüğün ve Bayan Harker'ın Whitby'de tuttuğu günlüğün daktilodan çekilmiş birer kopyasını bana verdi. 'Bunları al,' dedi, 've dikkatle incele. Döndüğüm zaman gerçeklere hâkim olacaksın ve o zaman araştırmamıza daha iyi başlayacağız. Onları güvende tut, çünkü içlerinde çok kıymetli şeyler var. Tüm inancına ihtiyacın olacak, bugünkü gibi bir deneyim yaşamış olmanıza rağmen. Burada anlatılanlar,' konuşurken elini kağıt yığınının üzerine koydu, 'sen, ben ve başka pek çok kişi için sonun başlangıcı olabilir; ya da yeryüzünde yürüyen Ölümden Dönmüşler'in matem çanı gibi gelebilir. Hepsini açık fikirlilikle oku, rica ederim ve eğer burada anlatılan hikayelere kendinden bir şey katabilirsen, ekle, çünkü hepsi çok önemli. Tüm bu tuhaf şeylerin günlü-

günü tuttun, değil mi? Evet! O zaman buluştuğumuz zaman bütün bunların üzerinden hep beraber geçmeliyiz.' Sonra ayrılmak üzere hazırlandı ve kısa süre sonra arabayla Liverpool Caddesi'ne gitti. Ben Paddington'a yollandım ve tren gelmeden on beş dakika önce orada oldum.

Trenlerin gelişinden sonra hep olduğu gibi, kalabalık dağıldı ve misafirimi kaçırmaktan korkarak huzursuzlanmaya başlamıştım ki, tatlı yüzlü, narin görünüşlü bir kız bana yaklaştı ve hızlı bir bakış fırlattıktan sonra, 'Dr. Seward, değil mi?' diye sordu.

'Siz de Bayan Harker'sınız!' diye yanıt verdim hemen; bunun üzerine bana elini uzattı.

'Sizi zavallı, sevgili Lucy'nin tasvirinden tanıdım, ama –' Âniden durdu ve yüzü kıpkırmızı kesildi.

Aynı kırmızılık benim de yanaklarıma yayıldı ve her nasılsa ikimizi de rahatlattı, çünkü onun kendi sorusuna sözsüz bir yanıt oluşturmuştu. İçinde bir tane de daktilo bulunan bagajını aldım ve ben Bayan Harker'a bir oturma odası, bir de yatak odası hazırlanması için kahya kadına telgraf çektikten sonra, yeraltı trenine binerek Fenchurch Caddesi'ne gittik.

Bir süre sonra eve ulaştık. Elbette, buranın bir tımarhane olduğunu biliyordu, ama içeri girerken hafifçe ürpermekten kendini alamadı.

Eğer mümkünse, benimle çalışma odama gelmek istediğini, söylemek istediği çok şey olduğunu belirtti. Bu yüzden onu beklerken fonograf günlüğüme kayıt yapmayı burada bırakıyorum. Hepsi önümde olduğu halde, henüz Van Helsing'in bana bıraktığı kağıtlara bakma şansım olmadı. Onu bir şeyle meşgul etmeli, böylece kağıtları okumak için bir fırsat yaratmalıyım. Zamanın ne kadar değerli olduğunu ya da elimizde nasıl bir iş olduğunu bilmiyor. Onu korkutmamaya dikkat etmeliyim. İşte geldi!

MINA HARKER'IN GÜNLÜĞÜ

29 Eylül. – Üstümü başımı düzelttikten sonra, Dr. Seward'ın çalışma odasına gittim. Kapıda bir ân durdum, çünkü birisi ile

konuştuğunu duyduğumu sandım. Ama acele etmem için ısrar ettiği için, kapıyı çaldım ve, 'Girin,' diye seslenmesi üzerine içeri girdim.

İçeride ondan başka kimse olmadığını gördüğümde çok şaşırdım. Yalnızdı ve masada, karşısında, tanımlardan bir fonograf olduğunu bildiğim bir şey vardı. Daha önce hiç fonograf görmemiştim ve çok ilgimi çekti.

'Umarım sizi bekletmemişimdir,' dedim; 'konuştuğunuzu duyduğum ve yanınızda birisi olduğunu düşündüğüm için kapıda bekledim.'

'Ah,' diye yanıt verdi gülümseyerek, 'yalnızca günlüğüme kayıt yapıyordum.'

'Günlüğünüz mü?' diye sordum şaşkınlık içinde.

'Evet,' diye yanıt verdi. 'Bunun içinde tutuyorum.' Konuşurken elini fonografın üzerine koydu. Oldukça heyecanlandım ve kendimi tutamadan şöyle söyledim:

'Ama bu stenodan bile üstün! Bir şey söylemesini dinleyebilir miyim?'

'Elbette,' diye yanıt verdi şevkle ve konuşması için hazırlamak üzere ayağa kalktı. Sonra durdu ve yüzüne endişeli bir ifade yayıldı.

'Gerçek şu ki,' diye başladı rahatsız bir şekilde, 'bununla yalnızca günlüğümü tutuyorum; ve günlük tamamen –hemen hemen tamamen– hastalarım hakkında olduğundan, rahatsız edici olacaktır –yani, demek istiyorum ki–' durdu ve onu içine düştüğü utançtan kurtarmaya çalıştım:

'Sevgili Lucy'nin son ânına kadar ona baktınız. Bırakın nasıl öldüğünü duyayım; çünkü onun hakkında ne öğrenirsem, size çok minnettar olurum. O benim için çok, çok değerliydi.'

Yüzünde dehşet dolu bir ifade ile yanıt verince şaşırdım:

'Size ölümünden mi bahsedeyim? Dünyada olmaz!'

'Neden olmasın?' diye sordum, çünkü üzerime korkunç bir his çökmeye başlamıştı. Yine durdu. Bir bahane uydurmaya çalıştığını görebiliyordum. Sonunda kekeleyerek konuştu:

'Görüyorsunuz, günlüğün hangi parçasını seçmem gerektiği-

ni bilemiyorum.' Konuşurken aklına bir fikir geldi ve bilinçsiz bir sadelikle, farklı bir sesle ve bir çocuğun masumluğu ile şöyle konuştu: 'Bu gerçekten de doğru, şerefim üzerine. Dürüst Kızılderili!' Gülümsemekten kendimi alamadım, bunun karşılığında yüzünü buruşturdu. 'Bu sefer kendimi ele verdim!' dedi. 'Ama biliyor musunuz, aylardır günlük tutmama rağmen aklıma, gerektiği zaman herhangi bir kısmını nasıl bulacağım gelmedi.' Bu zamana kadar, Lucy'nin doktorunun tuttuğu günlükte, o korkunç varlık ile ilgili bilgimize katkıda bulunacak birtakım şeyler olabileceğine karar vermiştim ve cesurca şöyle dedim:

'O zaman, Dr. Seward, daktilomla onu kopyalamama izin verseniz daha iyi olur.' Ölü gibi beyazlayarak şöyle dedi:

'Hayır! Hayır! Hayır! Dünyayı da verseniz o korkunç hikayeyi öğrenmenize izin vermezdim!'

Demek korkunçtu; demek sezgim doğru çıkmıştı! Bir süre düşündüm ve gözlerim odayı tarayarak, bilinçsizce bana yardımcı olabilecek bir fikir ya da bir fırsat aradı ve masanın üzerindeki, daktiloyla yazılmış yığına takıldı. Onun gözleri benim gözlerimdeki bakışı yakaladı ve düşünmeksizin, izledi. Kağıt yığınını gördüğünde, ne demek istediğimi anladı.

'Beni tanımıyorsunuz,' dedim. 'O kağıtları okuduğunuz zaman –daktilodan çektiğim benim ve kocamın günlüklerini– beni daha iyi tanıyacaksınız. Bu konuda, yüreğimdeki her düşünceyi yazmakta tereddüt etmedim; ama, elbette, beni tanımıyorsunuz –henüz ve bana bu kadar güvenmenizi bekleyemem.'

Kuşkusuz çok asil bir mizacı var; zavallı, sevgili Lucy onun hakkında yanılmamış. Ayağa kalktı ve içinde siyah mum kaplı, boş metal silindirler dizilmiş bir çekmeceyi açtı. Şöyle söyledi:

'Çok haklısınız. Size güvenmedim, çünkü sizi tanımıyordum. Ama artık sizi tanıyorum ve söylememe izin verin, sizi çok önceden tanımam gerekirdi. Lucy'nin size benden bahsettiğini biliyorum; bana da sizden bahsetti. Elimden geldiğince telafi etmeme izin verir misiniz? Silindirleri alın ve dinleyin –ilk altı tanesi kişiseldir ve sizi korkutmayacaktır; o zaman beni daha iyi tanıyacaksınız. O zamana kadar akşam yemeği de hazır olur. Bu arada

ben de bu belgeleri okuyacağım ve bazı şeyleri daha iyi anlayabileceğim.' Fonografı oturma odasına taşıdı ve benim için ayarladı. Şimdi, hoş birşeyler öğreneceğimden eminim; çünkü bana bir tarafını zaten bildiğim bir aşk hikayesinin diğer tarafını anlatacak...

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

29 Eylül. – Jonathan Harker'ın ve karısının fevkalade günlüklerine daldım ve zamanın düşünmeden akıp gitmesine izin verdim. Hizmetkar akşam yemeğinin hazır olduğunu bildirmek üzere geldiğinde Bayan Harker henüz aşağı inmemişti, bu yüzden, 'Muhtemelen yorulmuştur; yemek bir saat beklesin,' dedim ve işime devam ettim. Bayan Harker'ın günlüğünü tam bitirmiştim ki, içeri girdi. Tatlı bir güzelliği vardı, ama çok üzgündü, gözleri ağlamaktan kızarmıştı. Bu her nedense beni çok etkiledi. Son zamanlarda gözyaşı dökmek için çok sebebim oldu, Tanrı biliyor! Ama onların verdiği teselli benden esirgendi ve şimdi, yeni döktüğü yaşlarla parlayan tatlı gözlerin görüntüsü yüreğimi deldi. Bu yüzden, elimden geldiğince nazik bir biçimde, şöyle dedim:

'Korkarım sizi çok üzdüm.'

'Ah hayır, beni üzmediniz,' diye yanıt verdi, 'daha çok, acınızdan, anlatamayacağım kadar çok etkilendim. Bu harika bir makine, ama zalimce gerçekçi. Bana kendi ses tonuyla, yüreğinizin çektiği acıları anlattı. Yüce Tanrı'ya yakaran bir ruh gibiydi. Kimse bunların bir daha telaffuz edildiğini duymamalı! Bakın, faydalı olmaya çalıştım. Sözcükleri daktilomla kopya ettim, bir daha kimse, benim yaptığım gibi, yüreğinizin vuruşlarını dinlemek zorunda kalmayacak.'

'Bilmesi gerekmeyen kimse bilmeyecek,' dedim alçak sesle. Elini benimkinin üzerine koydu ve ciddi bir biçimde, 'Ah, ama bilmeliler!' dedi.

'Bilmeliler mi? Ama neden?' diye sordum.

'Çünkü korkunç bir hikayenin parçası, zavallı Lucy'nin ölümünün ve buna giden olayların bir parçası; dünyayı bu korkunç

canavardan kurtarma çabası önümüzde yatıyor ve elimizin ulaşabileceği her bilgiyi, her yardımı almalıyız. Bana verdiğiniz silindirlerin bilmem gerekenden daha fazlasını içerdiğini düşünüyorum; ama kayıtlarınızda bu karanlık gizeme ait pek çok ışık olduğunu görebiliyorum. Yardım etmeme izin vereceksiniz, değil mi? Belirli bir noktaya kadar biliyorum ve günlüğünüz beni yalnızca 7 Eylül'e, zavallı Lucy'nin nasıl kuşatıldığını, korkunç sonunun nasıl hazırlandığını anlatan yere kadar kadar götürse de, çoktan anlamaya başlıyorum. Profesör Van Helsing bizi görmeye geldiğinden beri Jonathan ile ben gece gündüz çalışıyoruz. Daha fazla bilgi edinmek için Whitby'ye gitti ve yarın, bize yardımcı olmak üzere burada olacak. Aramızda sırlar olmasına gerek yok; birlikte çalışarak ve mutlak güven ile, bazılarımızın karanlıkta bulunacağı duruma göre çok daha güçlü oluruz.' Bana yalvarırcasına baktı. Aynı zamanda tavrında öyle bir cesaret, öyle bir kararlılık vardı ki, hemen dileklerine teslim oldum. 'Bu konuyla ilgili olarak,' dedim, 'dilediğiniz gibi yapacaksınız. Hata yapıyorsam Tanrı beni affetsin! Henüz öğreneceğiniz korkunç şeyler var; ama zavallı Lucy'nin ölümüne giden yolda bu kadar ilerlediyseniz, karanlıkta kalmak sizi tatmin etmeyecek, biliyorum. Hayır, son –en son– size bir huzur parıltısı verebilir. Gelin, yemek hazır. Bizi bekleyen şeyler için birbirimizi güçlü tutmalıyız; amansız ve korkunç bir görevimiz var. Yemeğimizi yedikten sonra kalanını öğrenirsiniz ve orada mevcut bulunan bizler için apaçık olsa da, sizin anlamadığımız bir şey olursa, soracağınız soruları yanıtlarım.'

MINA HARKER'IN GÜNLÜĞÜ

29 Eylül. – Yemekten sonra Dr. Seward ile birlikte, çalışma odasına gittik. Odamdan fonografı geri getirdi ve ben de daktilomu çıkardım. Beni rahat bir sandalyeye yerleştirdi ve fonografı öyle ayarladı ki, ayağa kalkmadan ona dokunabiliyordum. Durdurmak istediğimde, bunu nasıl yapacağımı gösterdi. Sonra büyük bir düşüncelilikle, sırtını dönerek bir sandalyeye oturdu,

böylece beni olabildiğinde özgür bıraktı ve okumaya başladı. Ben çatallı metali kulaklarıma taktım ve dinlemeye başladım.

Lucy'nin ölümünün korkunç hikayesi –ve onun ardından gelen her şey bittiği zaman, güçsüz düşmüş bir şekilde sandalyemin arkasına yaslanıp, kaldım. Neyse ki, bayılmaya eğilimim yoktur. Dr. Seward beni gördüğünde, korku dolu bir nida ile ayağa fırladı ve bir dolaptan telaşla bir şişe çıkardı, bana biraz brendi verdi. Birkaç dakika içinde brendi beni biraz kendime getirdi. Beynim dönüyordu ve sayısız dehşetin arasından, benim sevgili, sevgili Lucy'min sonunda huzura kavuşmasının kutsal ışığı gelmeseydi, sanırım olay çıkarmadan dayanamazdım. Her şey çok çılgınca, çok gizemli, çok tuhaftı ve Jonathan'ın Transilvanya'da yaşadığı deneyimi bilmeseydim, inanamazdım. Şimdiki haliyle bile, neye inanacağımı bilemiyordum ve bu yüzden içine düştüğüm güçlükten, başka bir şeyle ilgilenerek çktım. Dr. Seward'a şöyle dedim:

'İzin verin bütün bunları şimdi yazıya dökeyim. Dr. Van Helsing'in gelişine hazır olmalıyız. Whitby'den Londra'ya ulaştığında buraya gelmesi için Jonathan'a telgraf yolladım. Bu meselede tarihler her şey demek ve bence, tüm malzememizi hazırlarsak, her şeyi tarih sırasına göre dizersek, çok şey yapmış oluruz. Bana Lord Godalming ile Bay Morris'in de geleceğini söylediniz. Geldikleri zaman onlara anlatmaya hazır olalım.' Böylece fonografı yavaş hıza ayarladı ve yedinci silindirin başından itibaren daktilodan çekmeye başladım. Kopya kağıdı kullanıyordum, bu yüzden diğerlerinde olduğu gibi, bunda da üç kopya yaptım. Bitirdiğim zaman geç olmuştu, ama Dr. Seward hastaları dolaşmaya gitmişti; işini bitirdiğinde geri döndü ve benimle oturup okudu, böylece çalışırken kendimi yalnız hissetmedim. Ne kadar iyi ve düşünceli; dünya iyi adamlarla dolu gibi görünüyor –aralarında canavarlar olsa bile. Yanından ayrılmadan önce, Jonathan'ın günlüğüne yazdığı, Exeter'deki istasyonda aldığı akşam gazetesini okurken Profesör'ün endişelenmesini hatırladım; Dr. Seward'ın gazetelerini sakladığını görünce, *Westminster Gazetesi* ile *Pall Mall Gazetesi*'ni ödünç aldım ve onları odama götürdüm. İçin-

den haberler kestiğim *Dailygraph* ile *Whitby Gazetesi*'nin, Kont Dracula'nın gelmesi ile Whitby'de başlayan korkunç olayları anlamamıza ne kadar yardım ettiğini hatırladım, bu yüzden o zamandan sonraki akşam gazetelerine bakacağım. Belki yeni bir ışık bulurum. Uykum yok ve çalışmak huzurlu kalmama yardımcı olacak.

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

30 Eylül. – Bay Harker saat dokuzda geldi. Karısının telgrafını yola çıkmadan hemen önce almış. Yüzünden anlaşıldığı kadarıyla sıradışı bir zekası var ve enerji dolu. Eğer günlüğü doğru ise –ve benim inanılması zor deneyimlerime bakarak değerlendirmek gerekirse, öyle olmalı– aynı zamanda cesur bir adam olmalı. Mezar odasına ikinci defa gitmesi gerçekten de cesurca. Anlatısını okuduktan sonra, erkekliğin iyi bir örneği ile karşılaşmayı beklemiştim, ama bugün buraya gelen sessiz, iş adamı tavırlı centilmeni hiç beklememiştim.

Daha sonra. – Öğle yemeğinden sonra Harker ile karısı kendi odalarına çekildiler ve bir süre önce kapının önünden geçerken, daktilonun tıkırtısını duydum. Bu konuya iyice asıldılar. Bayan Harker, elimizdeki her kanıt parçasını kronolojik sırada birleştirdiklerini söylüyor. Harker, kutuların Whitby'deki nakliyeciler ile Londra'da onları teslim alan nakliyecileri arasında gidip gelen mektupları almış. Şimdi karısının daktilodan çektiği günlüğümü okuyor. Acaba ne düşünecek? İşte geldi...

Hemen yandaki evin Kont'un saklanma yeri olduğunun aklıma hiç gelmemesi ne tuhaf! Tanrı biliyor ki, Hasta Renfield'ın davranışlarından yeterli kanıtımız vardı! Evin satın alınmasına ilişkin mektup demeti daktiloyla yazılmış. Ah, bunları daha erken ele geçirseydik zavallı Lucy'yi kurtarabilirdik! Dur; bu yolda delilik yatıyor! Harker geri döndü ve yine malzemelerini topluyor. Akşam yemeği vaktine kadar bağlantılı bir anlatım sunabileceklerini söylüyor. Bu arada benim Renfield'ı görmem gerektiğini düşünüyor, çünkü şimdiye kadar Kont'un geliş gidişleri hak-

kında bir gösterge olmuştu. Henüz bunu anlayamıyorum, ama tarihler elime geçtiği zaman, sanırım göreceğim. Bayan Harker'ın silindirlerimi daktilo etmesi ne iyi oldu! Aksi halde tarihleri asla bulamazdık...

Renfield'ı, sükûnet içinde ellerini kavuşturmuş, uysal uysal gülümser buldum. O ânda, gördüğüm herkes kadar aklıbaşında görünüyordu. Oturdum ve pek çok konuda konuştuk, hepsinde doğal davrandı. Sonra, kendi isteğiyle, eve gitmekten bahsetti, buradaki kalışı esnasında, bildiğim kadarıyla hiç açmadığı bir konuydu bu. Aslında, hemen gönderileceğinden emin konuşuyordu. Eğer Harker ile konuşmasaydım, mektupları okumasaydım ve Renfield'ın kriz geçirdiği tarihleri hatırlamasaydım, kısa bir gözlem süresinden sonra onu taburcu edecek belgeleri imzalamaya hazır olurdum. Ama şu ânda derin bir kuşku içindeyim. Bütün o krizler bir şekilde Kont'un civarda olması ile ilgiliydi. O zaman bu mutlak inanç ne anlama geliyor? İçgüdülerinin, vampirin nihai zaferini kazanacağından kuşku duymadığını mı gösteriyor? Dur, kendisi bir zoofagus ve terk edilmiş evin şapel kapısında çılgınca bağırıp çağırırken, hep bir 'efendi'den bahsediyordu. Bütün bunlar fikrimizi doğruluyor gibi. Yine de, bir süre sonra yanından ayrıldım; dostum şu ânda onu sorularla sıkıştırmak için fazla aklıbaşında, düşünmeye başlayabilir ve sonra –! Bu yüzden yanından ayrıldım. Onun bu sessiz ruh hallerine güvenmiyorum; bu yüzden bakıcıya ona dikkat etmesini ve ihtiyaç duyulabilir diye, deli gömleğini hazır tutmasını söyledim.

JONATHAN HARKER'IN GÜNLÜĞÜ

29 Eylül, Londra'ya giden trende. – Bay Billington'ın, mümkün olan her tür bilgiyi vereceğini bildiren nazik mesajını aldığımda, Whitby'ye gitmenin ve istediğim araştırmaları orada yapmanın en iyisi olacağına karar verdim. Kont'un o korkunç kargosunu Londra'daki yerine kadar izlemeyi amaçlıyordum. Daha sonra onun hakkından gelebiliriz. Billington'ın oğlu, iyi bir çocuk, beni istasyonda karşıladı ve o gece kalmama karar verdikleri, baba-

sının evine götürdü. Gerçek Yorkshire konukseverliği gösterdiler; her şeyi ver ve dilediği kadar serbest bırak. Hepsi meşgul olduğumu, ziyaretimin kısa süreceğini biliyordu ve Bay Billington ofisinde kutuların nakledilmesi ile ilgili tüm belgeleri hazır etmişti. Şeytani planını öğrenmeden önce Kont'un masasında gördüğüm mektuplardan birini görünce fena oldum. Her şey dikkatle düşünülmüştü ve sistematik bir şekilde, hassasiyetle yürütülmüştü. Niyetlerinin gerçekleştirilmesinin önüne geçecek her olası engel için hazırlanılmıştı. Amerikan deyişi kullanmak gerekirse, 'işi şansa bırakmamıştı' ve talimatlarına mutlak bir doğruluk ile uyulması, gösterdiği özenin mantıklı sonucu idi. Faturayı gördüm ve not aldım: 'Deneysel amaçlar için kullanılmak üzere elli kasa sıradan toprak.' Carter Paterson'a yazılan mektup ve onların yanıtının da kopyalarını aldım. Bay Billington'ın bana verebildiği bilginin tamamı buydu, bu yüzden limana indim ve liman görevlilerini, gümrük memurlarını, liman şefini gördüm. Hepsinin, geminin çoktan yerel gelenekte yerini alan tuhaf gelişi ile ilgili söyleyecek bir şeyi vardı; ama kimsenin basit, 'Elli kasa sıradan toprak' tanımına ekleyecek bir şeyi yoktu. Sonra istasyon şefini gördüm. Kasaları taşıyan adamlarla görüştürdü beni. Onlar da aynı mal sayımını verdiler ve kutuların 'ölümcül derecede ağır' olması ve onları taşımanın çok susatıcı bir iş olduğu dışında ekleyecek bir şeyleri yoktu. İçlerinden biri, takdirlerini sıvı bir şekilde gösterecek 'benim gibi efendi' bir beyefendinin olmadığını ekledi; bir başkası, geçen zamanın susuzluklarını tamamen geçirmediğini araya sokuşturdu. Eklemeye bile gerek yok, ama yanlarından ayrılmadan önce, bu şikayetin kaynağını sonsuza dek ve yeterli ölçüde gidermeye özen gösterdim.

30 *Eylül*. – İsyasyon şefi bana, eski dostu, King's Cross istasyon şefine hitaben bir satır not verme iyiliğini gösterdi, böylece ertesi gün oraya vardığımda, ona kutuların gelişini sorabilecektim. O da beni ilgili memurlarla görüştürdü ve onların sayımının da orjinal fatura ile uyduğunu gördüm. Burada sıradışı susuzluk edinme fırsatı daha sınırlı olmuştu; ama daha asil bir faydaları dokunmuştu ve yine *ex post facto* bir şekilde sonuçlarla ilgilenmem gerekti.

Oradan sonra Carter Paterson'ın merkez ofisine gittim ve büyük bir nezaketle karşılandım. Günlük defterlerinde işlemi aradılar ve hemen daha fazla detay için King's Cross istasyonuna telefon ettiler. Şans eseri, taşımayı yapan adamlar iş bekliyorlardı ve memur hemen adamlar ile irsaliye aracılığıyla Carfax'a kutuları teslim etmeleri ile bağlantılı belgeleri gönderdi. Burada da sayımın tamamen aynı olduğunu gördüm; nakliyecinin adamları yazılı sözlerin yetersizliğini birkaç detay ile tamamladı. Kısa süre sonra, bunların da işin tozlu doğası ve sonuç olarak taşıyıcılarda yarattığı susuzluk ile ilgili olduğunu anladım. Ülkenin geçerli değişim aracı ile, bu hayırlı kötülüğün daha sonraki bir tarihte giderilmesi için fırsat sağlayınca, adamlardan biri şöyle dedi:

'Oradaki ev, patron, gördüğüm en yıkık evlerden biri. Belamı versin, yüz senedir dokunulmamış. O kadar kalın bir toz tabakası vardı ki, kemiklerini acıtmadan üzerinde uyuyabilirdin ve o kadar ihmal edilmişti ki, içinde eski Kudüs'ün kokusunu alabilirdin. Ama eski şapel –işte orası berbattı! Ben ve arkadaşım, asla yeterince hızlı dışarı çıkamayacağımızı düşündük. Tanrım, karanlık bastıktan sonra orada kalmak için bir sterlinden azını kabul etmezdim.' Eve girmiş olduğumdan, ona inanabilirdim; ama adam benim bildiğimi bilseydi, koşullarını yükseltirdi.

Artık bir konuda tatmin oldum: *Demeter* ile Varna'dan Whitby'ye gelen *tüm* kutular Carfax'taki eski şapele güvenli bir şekilde ulaşmış. Orada elli kutu olmalı, daha sonra götürülmediyse –ve Dr. Seward'ın günlüğüne bakarak, bundan korkuyorum.

Kutuları Carfax'tan götürürken Renfield'ın saldırısına uğrayan arabacı ile görüşmeye çalışacağım. Bu ipucunu takip ederek epeyce şey öğrenebiliriz.

Daha sonra – Mina ve ben tüm gün çalıştık ve tüm kağıtları sıraya koyduk.

MINA HARKER'IN GÜNLÜĞÜ

30 *Eylül*. – O kadar memnunum ki, kendime nasıl hâkim olacağımı bilemiyorum. Sanırım peşimi bırakmayan o korkunun

etkisi: Bu korkunç mesele ve eski yaranın yeniden açılması Jonathan'ın durumunu kötüye götürebilirdi. Onun Whitby'den ayrılmasını, becerebildiğimce cesur bir yüz takınarak izledim, ama meraktan deli oldum. Ama bu çaba ona iyi geldi. Hiç bu kadar kararlı, hiç bu kadar güçlü, hiç bu kadar volkan enerjisi ile dolu olmamıştı. Tıpkı sevgili, iyi Profesör Van Helsing'in dediği gibi: O gerçekten sıkı biri ve daha zayıf mizaca sahip birini öldürecek gerginliğin altında daha da gelişiyor. Yaşam, umut ve kararlılıkla dolu olarak geri döndü; bu gece için her şeyi düzene soktuk. Ben de heyecandan çılgın gibi hissediyorum. Sanırım Kont kadar dikkatle avlanan her şeye acımak gerek. İşte bu: Bu Şey insan değil –hayvan bile değil. Dr. Seward'ın, zavallı Lucy'nin ölümü ve takip eden şeylere dair anlatımını okumak, insanın yüreğindeki merhamet kaynağının kuruması için yeterli.

Daha sonra. – Lord Godalming ile Bay Morris beklediğimizden daha erken geldi. Dr. Seward iş için dışarıdaydı ve Jonathan'ı da yanında götürmüştü, bu yüzden onları benim karşılamam gerekti. Benim için acı verici bir görüşmeydi, çünkü yalnızca birkaç ay önce zavallı Lucy'nin neler ümit ettiğini getirdi aklıma. Elbette, Lucy'nin benden bahsettiğini duymuşlardı ve Bay Morris'in ifadesiyle, Dr. Van Helsing de benim oldukça 'reklamımı yapmış' anlaşılan. Zavallı adamlar, ikisi de Lucy'ye yaptıkları evlenme tekliflerini bildiğimden habersiz. Ne kadar çok şey bildiğimi bilmediklerinden, ne söyleyeceklerine, ne yapacaklarına karar veremez gibiydiler; bu yüzden tarafsız konulardan ayrılmadılar. Ama ben konuyu düşündüm ve onları bugüne kadarki olaylardan haberdar etmenin en iyisi olacağına karar verdim. Dr. Seward'ın günlüğünden, Lucy'nin ölümünde –gerçek ölümünde– bulunduklarını biliyordum ve zamanı gelmeden önce başka herhangi bir sırrı açığa vurmaktan korkmama gerek yoktu. Bu yüzden, elimden geldiğinde, tüm kağıtları ve günlükleri okuduğumu, kocam ile beraber onları daktilodan geçirdiğimizi ve tarih sırasıyla dizmeyi yeni bitirdiğimizi söyledim. Onlara kütüphanede okumaları için birer kopya verdim. Lord Godalming kendi kopyasını alıp karıştırdığı zaman –oldukça büyük bir yığın oluşturuyor–

şöyle dedi:

'Bütün bunları siz mi yazdınız, Bayan Harker?'

Başımla onayladım ve devam etti:

'Amacını tam olarak anlayamıyorum; ama sizler o kadar iyi, o kadar naziksiniz ve o kadar büyük bir içtenlik ve enerji ile çalışıyorsunuz ki, yapabileceğim tek şey fikirlerinizi gözüm kapalı kabul etmek ve size yardım etmeye çalışmak. Bir insanı hayatının son saatine kadar mütevazı kılacak gerçekleri kabul ederek bir ders aldım zaten. Dahası, benim zavallı Lucy'mi sevdiğinizi biliyorum –' Burada sırtını döndü ve yüzünü elleri ile kapattı. Bay Morris, içgüdüsel bir hassasiyet ile elini bir ânlığına omzuna koymuş, sonra sessizce odadan çıkmıştı. Sanırım kadınların doğasında, erkeklerin erkekliklerinin küçük düştüğünü hissetmeden, daha rahatça içlerini açmalarına ve hassas, duygusal tarafları ile ilgili hislerini ifade etmelerine izin veren bir şey var; Lord Godalming kendisini benimle yalnız bulduğu zaman divanın üzerine oturdu ve tamamen, açık bir şekilde kendini bıraktı. Onun yanına oturdum ve elini tuttum. Umarım benim fazla cüretli olduğumu düşünmemiştir ve daha sonra bu olayı düşünecek olsa bile, bu aklına gelmez. Burada ona haksızlık ediyorum; asla böyle düşünmeyeceğini biliyorum –o gerçek bir centilmen. Kalbinin kırık olduğunu bildiğimden, ona şöyle söyledim:

'Sevgili Lucy'yi seviyordum ve onun sizin için, sizin onun için ne anlama geldiğinizi biliyorum. O ve ben kardeş gibiydik; artık o gittiğine göre, böyle üzüntülü bir zamanda sizin için bir kız kardeş olmamı istemez misiniz? Derinliklerini ölçemesem de, çektiğiniz acıları biliyorum. Eğer duygudaşlık ve merhamet acınızda size yardımcı olabilecekse, birazcık hizmetim olmasına izin vermez misiniz –Lucy'nin hatırı için?'

Bir ân, zavallı adam ızdıraba boğuldu. Sanki son zamanlarda, sessizlik içinde çektiği acılar bir çıkış yolu bulmuş gibi geldi bana. Oldukça isterik bir hale geldi ve açık ellerini kaldırarak, avuçlarını büyük bir acı içinde birbirine vurdu. Ayağa kalktı, sonra yine oturdu ve yanaklarından aşağı yaşlar süzüldü. Onun için sonsuz bir merhamet hissettim ve düşünmeden kollarımı açtım. Bir

hıçkırık ile başını omzuma koydu ve bitkin bir çocuk gibi, duygularla sarsılarak ağladı.

Biz kadınların içinde, annelik ruhu uyandığı zaman daha küçük meselelerin üzerine yükselmemizi sağlayan, anaç bir şey var; bu büyük, üzüntülü adamın başının, sanki gelecekte doğacak kendi bebeğimin başı gibi omzuma yaslandığını hissettim ve saçlarını, sanki kendi çocuğumun saçlarıymış gibi okşadım. O ânda, bütün bunların ne kadar tuhaf olduğunu hiç düşünmedim.

Bir süre sonra hıçkırıkları durdu ve özür dileyerek kalktı, ama duygularını saklamaya çalışmadı. Bana, geçen günler ve geceler boyunca –bitkin günler ve uykusuz geceler– acı içindeki bir adamın yapması gerektiği gibi, kimseyle konuşamadığını anlattı. Ona duygudaşlığını sunabilecek hiçbir kadın yoktu, acısını çevreleyen korkunç koşullar yüzünden serbestçe konuşabileceği hiç kimse de. 'Artık ne kadar acı çektiğimi biliyorum,' dedi gözlerini kurularken, 'ama henüz sizin tatlı duygudaşlığınızın benim için ne anlama geldiğini bilmiyorum –ve başkası da olsa bilemezdi. Zaman içinde daha iyi anlayacağım ve bana inanın, size şimdi minnettar olmadığımı söyleyemem, ama anlayışım ile birlikte minnettarlığım da büyüyecek. Yaşamlarımız sürdükçe, sizin için bir erkek kardeş olmama izin vereceksiniz, öyle değil mi –sevgili Lucy'nin hatırına?'

'Sevgili Lucy'nin hatırına,' dedim ve el ele tutuştuk. 'Evet ve sizin hatırınız için,' diye ekledi, 'çünkü eğer bir erkeğin saygısı ve minnettarlığı kazanılmaya değerse, siz benimkini bugün kazandınız. Eğer istikbal size bir erkeğin yardımına ihtiyaç duyacağınız bir zaman getirirse, inanın bana, çağrınız boşa çıkmayacak. Tanrı'dan dilerim, yaşamınızdaki gün ışığının kesileceği bir zaman asla gelmesin; ama eğer gelirse, bana bildireceğinize söz verin.' O kadar içten, acısı o kadar tazeydi ki, bunun onu teselli edeceğini düşündüm ve bu yüzden, 'Söz veriyorum,' dedim.

Koridorda yürürken, Bay Morris'in bir pencereden dışarı baktığını gördüm. Ayak seslerimi duyduğunda döndü. 'Art nasıl?' dedi. Sonra kızarmış gözlerimi fark ederek devam etti: 'Ah, görüyorum ki, onu teselli ediyordunuz. Zavallı dostum! Buna ihtiya-

cı var. Yüreği dertliyken bir erkeğe bir kadından başka hiç kimse yardım edemez ve yanında, onu teselli edecek hiç kimse yoktu.'

Kendi acısını o kadar büyük bir cesaretle taşıyordu ki, yüreğim onun için kanadı. Elindeki kağıtları gördüm ve okuduğu zaman, benim ne kadar çok şey bildiğimi anlayacağını gördüm; bu yüzden ona şöyle dedim:

'Keşke yüreği acı içinde olan herkesi teselli edebilseydim. Dostunuz olmama izin verir misiniz ve ihtiyacınız olduğunda teselli için bana gelmez misiniz? Daha sonra, neden böyle konuştuğumu anlayacaksınız.' İçten olduğumu gördü ve eğilerek elimi aldı, dudaklarına götürdü ve öptü. Bu kadar cesur ve cömert bir ruh için ne kadar küçük bir teselliydi ve içtenlikle eğilip, onu öptüm. Gözlerine yaşlar doldu ve bir ânlığına boğulur gibi oldu; sonra sakince şöyle dedi:

'Küçük kız, bu içten iyilikten, yaşadığınız sürece asla pişman olmayacaksınız!' Sonra çalışma odasına, arkadaşına gitti.

'Küçük kız!' –Lucy için kullandığı sözler ve ah, dost olduğunu nasıl da kanıtladı!

ONSEKİZİNCİ BÖLÜM

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

30 Eylül. – Eve beşte ulaştım ve Godalming ile Morris'in geldiğini, Harker ile olağanüstü karısının yazdığı ve hazırladığı muhtelif günlüklerin ve mektupların metinlerini çalıştıklarını gördüm. Harker henüz, Dr. Hennessey'in yazdığı notta bahsettiği, nakliyecinin adamlarına yaptığı ziyaretinden dönmemişti. Bayan Harker bize çay ikram etti ve dürüstçe söyleyebilirim ki, içinde yaşamaya başladığımdan beri ilk kez bu eski ev, *yuva* gibi geldi. Bitirdiğimiz zaman Bayan Harker şöyle dedi:

'Dr. Seward, sizden bir iyilik isteyebilir miyim? Hastanız, Bay Renfield'ı görmek istiyorum. Lütfen onu görmeme izin verin. Günlüğünüzde onun hakkında söylediklerniz çok ilgimi çekti!' O kadar çekici, o kadar sevimli görünüyordu ki, onu reddedemedim ve reddetmem için hiçbir sebep yoktu; bu yüzden onu yanımda götürdüm. Odaya girdiğimiz zaman, adama bir hanımefendinin onu görmek istediğini söyledim; buna kısaca, 'Neden?' diye yanıt verdi.

'Evi dolaşıyor ve içindeki herkesi görmek istiyor,' diye yanıt verdim. 'Ah, pekâlâ,' dedi; 'bırakın içeri girsin; ama burayı biraz düzeltene kadar, azıcık bekleyin.' Düzeltme yöntemi biraz tuhaftı: Ben onu durduramadan kutulardaki sinekleri ve örümcekleri yutuverdi. İşine karışılmasından korktuğu çok açıktı. İğrenç işini bitirdiği zaman neşeyle, 'Bırakın hanımefendi içeri girsin,' dedi ve başını eğerek, ama içeri girerken onu görebilmek için gözlerini kaldırarak yatağının kenarına oturdu. Bir ân, cinayete niyetli olabileceğini düşündüm; kendi çalışma odamda bana saldırmadan önce ne kadar sakin göründüğünü hatırladım ve Bayan Har-

ker'ın üzerine atlamaya kalkışması durumunda onu hemen yakalayabilecek bir yerde durmaya özen gösterdim. Bayan Harker, her delinin saygısını kazanacak rahat bir zarafetle içeri girdi –çünkü rahatlık, delilerin en çok saygı duyduğu niteliklerden biridir. Renfield'e doğru yürüdü ve hoş bir şekilde gülümseyerek elini uzattı.

'İyi akşamlar, Bay Renfield,' dedi. 'Görüyorsunuz, sizi tanıyorum, çünkü Dr. Seward bana sizden bahsetti.' Renfield hemen yanıt vermedi, kaşları çatık bir şekilde, ona dikkatle baktı. Bu bakış bir hayret bakışına dönüştü, sonra kuşkuyla karıştı; sonra, beni şaşkınlık içinde bırakarak, şöyle dedi:

'Doktorun evlenmek istediği kız siz değilsiniz, değil mi? Olamazsınız, biliyorum, çünkü o öldü.' Bayan Harker tatlı tatlı gülümseyerek yanıt verdi:

'Ah hayır! Benim kendi kocam var, Dr. Seward ile tanışmadan önce evlenmiştik. Ben, Bayan Harker'ım.'

'O zaman burada ne yapıyorsunuz?'

'Kocam ile ben, Dr. Seward'ı ziyaret ediyoruz.'

'O zaman kalmayın.'

'Ama neden olmasın?' Bunun benim için olduğu kadar, Bayan Harker için de çok hoş olmayan bir sohbet olduğunu düşündüm ve sohbete katıldım:

'Birisi ile evlenmek istediğimi nereden biliyorsun?' Yanıtı kısaca horgörülüydü, gözlerini Bayan Harker'dan bana çevirdiği bir ân içinde verildi, sonra hemen gözlerini yine Bayan Harker'a dikti:

'Ne kadar eşekçe bir soru!'

'Ben hiç de öyle düşünmüyorum, Bay Renfield,' dedi Bayan Harker, hemen benim tarafımı tutarak. Renfield, bana gösterdiği horgörü ile aynı büyüklükte bir nezaket ve saygı ile yanıt verdi ona:

'Ev sahibimiz kadar sevilen ve şereflendirilen bir adamın küçük topluluğumuzda oldukça büyük ilgi çekmesini anlayacaksınızdır elbette, Bayan Harker. Dr. Seward, yalnızca ev halkı ve dostları tarafından değil, bazılarının aklı hiç de dengede olmadı-

ğından sebep sonuç ilişkilerini çarpıtmak konusunda becerikli olan hastaları tarafından bile sevilir. Ben de bir tımarhanenin sakini olduğumdan, bazı sakinlerinin *non causae* ve *ignoratio elenchi*[1] hatalar yapmak konusunda ne kadar sofistike eğilimler gösterdiklerini fark etmeden geçemiyorum.' Gözlerimi bu yeni gelişmeye açtım. İşte, benim evcil delim –karşılaştığım, türünün en belirgin örneği– eğitimli bir centilmen tavrıyla temel felsefe tartışıyordu. Acaba hafızasında bir tele dokunan Bayan Harker'ın varlığı mıydı? Eğer bu yeni aşama geçici ise ya da herhangi bir açıdan onun bilinçsiz etkisi sonucu ise, Bayan Harker'da nadir bir yetenek ya da güç olmalı.

Bir süre daha konuşmaya devam ettik ve adamın oldukça mantıklı göründüğünü fark eden Bayan Harker, başlarken bana sorarcasına baktıktan sonra, onun en sevdiği konuyu açmaya cesaret etti. Yine şaşkınlık içinde kaldım, çünkü soruya yanıt verirken, son derece aklı başında bir kişinin tarafsızlığı ile kendine atıfta bulundu; hatta bazı şeylerden bahsederken kendini örnek gösterdi.

'Gerçekten de ben kendim de, tuhaf inanışlara sahip adamların bir örneğiyim. Dostlarımın korkmalarına ve benim kontrol altında tutulmam konusunda ısrar etmelerine şaşmamak gerekir. Yaşamın olumlu ve daimi bir varlık olduğunu hayal ederdim ve yaratım skalasında ne kadar alçak olurlarsa olsunlar, pek çok canlı varlık tüketerek, insanın yaşamının sınırsızca uzatabileceğini düşünürdüm. Zaman zaman inancım o kadar güçlü olurdu ki, insan canı almaya bile çalıştım. Buradaki doktor, bir seferinde, kendi yaşamsal güçlerimi artırmak için, kendi bedenime onun yaşam aracını, kanını soğurmaya çalıştığımı hatırlayacaktır. Elbette İncil'deki deyişe dayanıyordum, 'Çünkü kan yaşamdır.' Ama, gerçekten de, belli bir ilacı salık veren, onun doğruluğunu horgörü noktasına varacak kadar bayağılaştırmıştır. Bu doğru değil mi, doktor?' Onaylayarak başımı salladım, çünkü o kadar şaşırmıştım ki, ne düşünmem, ne söylemem gerektiğini bilemiyordum, onun beş dakika önce sineklerini ve örümceklerini yediğini izlediğime

1 *Non causae* ve *ignoratio elenchi*. Sırayla, 'Sebebsiz yere' ve 'suçlamadan habersiz'

inanmak güçtü. Saatime baktığımda, Van Helsing'i karşılamak üzere istasyona gitmem gerektiğini gördüm ve Bayan Harker'a ayrılma zamanının geldiğini söyledim. Hemen geldi, ama önce Bay Renfield'a hoş bir şekilde, 'Hoşçakalın. Umarım sizi daha sık, sizin için daha hoş koşullarda görürüm,' dedi. Renfield beni hayretler içinde bırakarak şöyle yanıt verdi:

'Hoşçakal, canım. Tanrı'dan dilerim, senin tatlı yüzünü bir daha asla görmem. Tanrı seni korusun ve kutsasın!'

Van Helsing'i karşılamak için istasyona gittiğimde, diğerlerini arkada bıraktım. Zavallı Art, Lucy'nin ilk hastalanmasından bu yana ilk kez bu kadar neşeli görünüyordu ve Quincey uzun günlerdir ilk kez kendi parlak benliğine dönmüştü.

Van Helsing bir oğlan çocuğunun çevik heveslilği ile vagondan aşağı adım attı. Beni görür görmez yanıma seğirtti ve şöyle dedi:

'Ah, dostum John, her şey nasıl gidiyor? İyi mi? Güzel! Ben meşguldüm, gerekirse kalmak üzere geldim buraya. Bende her şey ayarlandı ve anlatacak çok şeyim var. Bayan Mina seninle mi? Evet. Ya iyi kocası? Ya Arthur ve dostum Quincey, onlar da seninle mi? Güzel!'

Arabayı eve sürerken ona neler olduğunu, benim günlüğümün Bayan Harker'ın önerisi ile nasıl faydalı hale geldiğini anlattım; bunun üzerine Profesör sözümü kesti:

'Ah, o harika Bayan Mina! Onda bir erkeğin beyni –çok yetenekli bir erkekte olması gereken bir beyin– ve bir kadının yüreği var. İyi Tanrı bu kadar iyi bir birleşim yaparken, onu bir amaç için yaratmış, inan bana. Dostum John, şimdiye kadar talih o kadının bize yardım etmesini sağladı; bu geceden sonra, bu korkunç mesele ile ilgilenmemeli. Bu kadar büyük bir riske girmesi iyi değil. Biz erkekler bu canavarı yok etmeye kararlıyız –hayır, yeminliyiz, değil mi? Ama bu, bir kadının işi değil. Zarar görmese bile, yüreği içinde, bunca çok dehşetten sonra öyle kuvvetten kesilebilir ki, bundan sonra hep acı çekebilir –hem uyanıkken, sinirlerinden; hem de uyurken, rüyalarından. Ve dahası, o genç bir kadın ve evleneli çok olmamış; şimdi olmasa bile başka bir za-

man düşünülmesi gereken başka şeyler olabilir. Her şeyi yazdığını söylüyorsun bana, o zaman bizimle görüşmeli; ama yarın bu işe veda edecek ve biz yalnız devam edeceğiz.' Ona yürekten katıldım ve sonra onun yokluğu sırasında ne bulduğumuzu anlattım: Dracula'nın satın aldığı evin benim evimin tam yanında olduğunu. 'Ah, keşke bunu önceden bilseyik!' dedi, 'çünkü o zaman zavallı Lucy'yi kurtarmaya yetecek kadar erken ulaşabilirdik ona. Ama dediğiniz gibi, "dökülen süte ağlanmaz". Bunu düşünmememiz lazım, sonuna kadar kendi yolumuzdan gitmemiz lazım.'

Sonra bahçe kapısından içeri girene kadar süren bir sessizliğe gömüldü. Akşam yemeği için hazırlanmak üzere ayrılmadan önce, Bayan Harker'a şöyle dedi:

'Dostum John bana, sizin ve kocanızın olup biten her şeyi, bu âna kadar kesin bir sıraya koyduğunuzu söyledi.'

'Bu âna kadar değil, Profesör,' dedi düşünmeden, 'bu sabaha kadar.'

'Ama neden bu âna kadar değil? Şimdiye kadar bunca küçük şeyin nasıl bir ışık olduğunu gördük. Sırlarımızı anlattık ve kimse bu yüzden daha kötü durumda değil.'

Bayan Harker kızardı ve cebinden bir kağıt çıkararak, şöyle dedi:

'Dr. Van Helsing, bunu okuyup, bunun da dahil olup olmaması gerektiğini söyler misiniz? Bu bugünün kaydı. Ben de, ne kadar sıradan olursa olsun, her şeyi yazma ihtiyacını gördüm; ama bunda şahsi meseleler dışında pek az şey var. İçine bu da girmeli mi?' Profesör ciddi bir ifade ile okudu ve geri uzatarak şöyle dedi:

'İstemiyorsanız, girmese de olur; ama ben bunu da dahil etmenizi rica ediyorum. Kocanızın sizi daha çok sevmesini sağlar yalnızca ve bizim, dostlarınızın, sizi daha da çok onurlandırmasını –daha fazla saymak ve sevmeye ek olarak.' Bayan Harker tekrar kızararak, parlak bir gülümseme ile kağıdı aldı.

Böylece, şu âna kadar, tüm kayıtlar tamamlandı ve düzenlendi. Profesör yemekten sonra, saat dokuzdaki toplantımızdan önce incelemek için bir kopya aldı. Kalanımız zaten her şeyi oku-

muştu; böylece çalışma odasında toplandığımızda, hepimiz gerçekleri biliyor olacağız ve bu dehşet verici, gizemli düşmana karşı savaş planımızı yapabileceğiz.

MINA HARKER'IN GÜNLÜĞÜ

30 *Eylül.* – Saat altıdaki yemekten iki saat sonra Dr. Seward'ın çalışma odasında toplandığımızda, gayrı ihtiyari bir tür kurul ya da komite oluşturduk. Profesör Van Helsing, odaya girdiğinde Dr. Seward'ın işaret ettiği yere, masanın başına geçti. Beni yanına, sağına oturttu ve sekreter görevi yapmamı istedi, Jonathan yanıma oturdu. Karşımızda Lord Godalming, Dr. Seward ve Bay Morris vardı –Lord Godalming Profesör'ün yanında, Dr. Seward ortadaydı. Profesör şöyle dedi:

'Hepimizin bu kağıtlardaki gerçeklerle aşina olduğunu varsayabilirim sanırım.' Hepimiz onayladık ve devam etti:

'O zaman size, başa çıkmamız gerekecek düşman ile ilgili birşeyler anlatmam iyi olacak, sanırım. Sonra size bu adamın tarihçesi hakkında belirleyebildiklerimi anlatacağım. Sonra, nasıl eyleme geçeceğimizi tartışır, buna göre önlemlerimizi alabiliriz.

'Vampir denilen varlıklar vardır; bazılarımız onların var olduklarına dair kanıtlara sahip. Kendi mutsuz deneyimlerimiz kanıt oluşturmasaydı bile, geçmişe ait öğretiler ve kayıtlar, aklıbaşında insanlar için yeterli kanıt oluşturur. Başta şüpheci yaklaştığımı itiraf etmeliyim. Uzun yıllar boyunca kendimi açık fikirli olmak konusunda eğitmeseydim, böylesine bir zamanda kulağıma bağırıp duran gerçeğe inanamayabilirdim. "Bak! bak! Kanıtladım; kanıtladım." Heyhat! Şimdi bildiğimi en başta bilseydim –hayır, hatta tahmin edebilseydim– onu seven bunca kişi için onca kıymetli bir yaşam kaybedilmemiş olurdu. Ama giden gitmiştir ve onları kurtaracak fırsatımız varken, başka zavallı ruhların da sönüp gitmesini önlemek için çalışmalıyız. *Nosferatu*, bir kez soktuktan sonra can veren arı gibi ölmez. Daha da güçlenir ve daha güçlü olduğundan, kötülük yapmak için daha fazla kuvveti olur. Aramızdaki bu vampir yirmi adam gücündedir; bir

ölümlüden çok daha kurnazdır, çünkü kurnazlığı yüzyıllar içinde gelişmiştir; ölüçağırıcılık gücünden yardım alır, bu, etimolojisinin ima ettiği gibi, ölüler aracılığı ile kehanet demektir ve yaklaşabildiği tüm ölüler emri altındadır; zalimdir, zalimden de fazladır; duyarsız bir şeytandır, içindeki yürek, yürek değildir; belirli sınırlar içinde, nerede, ne zaman isterse, dilediği şekilde görünebilir; kendi menzili dahilinde bunu yapabilir; hava koşullarına: fırtına, sis, gökgürültüsü; daha aşağı yaratıkların hepsine hükmedebilir: sıçan, baykuş ve yarasa – pervane, tilki ve kurt; büyüyebilir, küçülebilir; zaman zaman yok olabilir ve bilinmez olur. O zaman onu yok etme çabamıza nasıl başlamalıyız? Nerede olduğunu nasıl bulacağız ve bulduğumuz zaman onu nasıl yok edeceğiz? Dostlarım, bu çok fazla; üstlendiğimiz bu korkunç iş ve en cesurları bile ürpertecek sonuçları olabilir. Çünkü savaşımızda başarısız olursak, kuşkusuz o kazanacak: O zaman sonumuz ne olur? Yaşam yok olur! Ben ona kulak asmıyorum. Ama burada başarısız olmak, yalnızca ölüm kalım anlamına gelmiyor. Onun gibi olmamız anlamına geliyor; bundan sonra onun gibi geceye ait şer varlıklardan olmamız –kalpsiz, vicdansız, en sevdiklerimizin bedenleri ve ruhları ile beslenen. O zaman cennetin kapıları bize sonsuza dek kapanır; çünkü bir daha kim onları bizim için açacak ki? Herkes tarafından iğrenilerek yaşamaya devam ederiz; Tanrı'nın gün ışığının yüzünde bir leke, insanlar için canını feda eden mesihin bedeninde bir ok. Ama görev ile karşı karşıyayız ve böyle bir durumda, kaçınacak mıyız? Ben, hayır, diyorum; ama ben yaşlıyım ve gün ışığı, güzel mekanları, kuşların ötüşlerinin müziği, aşkı ile yaşam çok arkamda kaldı. Siz gençsiniz. Bazılarınız hüznü tanıdı; ama gelecekte daha güzel günler var. Ne diyorsunuz?'

O konuşurken Jonathan elimi tutmuştu. Onun elinin uzandığını gördüğümde, içinde bulunduğumuz tehlikenin şaşırtıcı doğasının onu alt edeceğinden çok korktum; ama dokunuşu bana hayat verdi –o kadar güçlü, güvenli, kararlı idi ki. Cesur bir adamın eli onun namına konuşabilir; müziğini duymak için bir kadının aşkına bile ihtiyaç yoktur.

Profesör konuşmayı bitirdiğinde kocam gözlerime baktı, ben de onun gözlerine baktım; aramızda, konuşmaya ihtiyaç yoktu.

'Mina ve kendim adına, güvence veriyorum,' dedi.

'Beni de sayın, Profesör,' dedi Bay Quincey Morris, her zamanki gibi lafı kısa tutarak.

'Ben de sizinleyim,' dedi Lord Godalming, 'başka sebepten olmasa bile Lucy'nin hatırına.'

Dr. Seward başını sallamakla yetindi. Profesör ayağa kalktı ve altın haçını masaya koyduktan sonra, her iki yana ellerini uzattı. Onun sağ elini tuttum, Lord Godalming ise sol elini; Jonathan sol eli ile benim sağ elimi tuttu ve Bay Morris'e uzandı. Böylece hepimiz el ele tutuştuk ve ağırbaşlı anlaşmamız yapılmış oldu. Yüreğimin buz kestiğini hissettim, ama geri çekilmek aklıma bile gelmedi. Yerlerimize oturduk ve Dr. Van Helsing, ciddi işin başladığını gösteren bir neşe ile devam etti. Yaşamdaki bütün diğer işler gibi bu da, olabildiğince büyük bir ağırbaşlılık ile, olabildiğince iş zihniyeti ile ele alınacaktı:

'Pekâlâ, neye karşı mücadele edeceğimizi biliyorsunuz; ama bizim de güçlerimiz var. Birleşim gücü bizim yanımızda –vampir türüne reddedilen bir güçtür bu ve bilim kaynakları var; düşünmekte ve eyleme geçmekte özgürüz ve geceyle gündüzün saatleri birbirinden farksız olarak bizim. Aslında, bizim güçlerimizin kapsamı düşünülünce, bunlar kısıtsız ve biz onları kullanmakta özgürüz. Bir amaç için kendimizi adamış olmamız ve bencilce olmayan, ulaşmak istediğimiz bir sonuç var. Bunlar önemli.

'Şimdi, bize karşı olan genel güçlerin bizi nasıl kısıtladığını ve bireysel olanların nasıl kısıtlamadığını görelim. Genel olarak vampirlerin sınırlarını ve özelde, bu vampirin sınırlarını düşünelim.

'Kullanabileceğimiz tüm bilgiler gelenekler ve batıl inançlardan ibaret. Bunlar başta, mesele bir ölüm kalım meselesiyken önemli görünmeyebilir –hayır, bir ölüm kalım meselesinden de fazla. Yine de tatmin olmalıyız; zira ilk olarak, öyle olmak zorundayız –elimizde başka yöntem yok– ve ikinci olarak, çünkü bütün bunlar –gelenekler ve batıl inançlar– her şeydir. Vampirlere

inanmanın dayanağı başkaları için –ama heyhat, bizim için değil– bunlar değil midir? Bir yıl önce, bilimsel, şüpheci, gerçekçi 19. yüzyılımızın ortasında, kim bunu bir olasılık olarak kabul ederdi? Hatta gözlerimizin önünde doğrulanan bir inançtan bile şüphe duyduk. O zaman bir ânlığına, vampirin ve onun sınırlarına, onun tedavisine inancın da aynı temele dayandığını düşünün. Çünkü, size söylememe izin verin, insanların var olduğu her yerde o tanınıyor. Eski Yunan'da, eski Roma'da; Almanya'da, Fransa'da, Hindistan'da, hatta Chersonese'de gelişmiş ve Çin'de, her açıdan bizden uzak olan o yerde bile vardır o ve insanlar bugün bile ondan korkarlar. İzlanda'nın Tanrıçasının, şeytanın ele geçirdiği Hun'un, Slav'ın, Sakson'un, Magyar'ın dümensuyunu takip etmiş. Temel alabileceklerimiz bu kadar ve size söylememe izin verin, inançların çoğu bizim kendi mutsuz deneyimimizde gördüğümüz şekilde kanıtlanmış. Vampir yaşamaya devam ediyor ve salt zamanın geçmesi ile ölemez; canlıların kanı ile beslenebildiği sürece gelişir. Dahası, aramızdan bazıları gençleşebildiğini, yaşamsal becerilerinin gayret kazandığını gördü. Besini bol olduğunda, kendilerini tazeleyebilirlermiş gibi görünüyor. Ama besin olmadan gelişemez; o başkaları gibi yemek yemez. Onunla haftalarca yaşayan dostum Jonathan bile onun yemek yediğini görmedi, asla! Yine Jonathan'ın gördüğü gibi, gölgesi yoktur; aynada yansıma oluşturmaz. Elinde pek çok adamın gücü vardır –kurtlara kapıyı kapatırken, onun arabadan inmesine yardımcı olurken Jonathan'ın tanık olduklarını düşünün. Geminin Whitby'ye yanaştığı ve köpeği parçaladığı zamandan anladığımız kadarıyla, kendisini kurda dönüştürebiliyor; Bayan Mina'nın Whitby'de, pencerede gördüğü gibi ve dostum John'un, onun bu evin yakınına uçtuğunu gördüğü gibi, Quinsey'nin onu Bayan Lucy'nin penceresinde gördüğü gibi, yarasa olabiliyor. Kendi yarattığı sis içinde gelebiliyor –o geminin asil kaptanı bunu kanıtladı; ama bildiğimiz kadarıyla, bu sisin mesafesi sınırlı ve ancak kendi çevresinde olabiliyor. Ayın ışınları ile, toz halinde gelebiliyor –yine Jonathan'ın, Dracula Şatosu'nda, o kız kardeşleri gördüğü gibi. Çok küçük olabiliyor –huzura kavuşmadan ön-

ce Bayan Lucy'nin, mezar kapısındaki saç teli inceliğindeki yerden geçtiğini kendimiz gördük. Yolunu bir kez bulunca, her yerden çıkabiliyor ve her yere girebiliyor, ne kadar sıkı sıkı bağlanmış, hatta ateşle birleştirilmiş olsa bile –siz lehimleme diyorsunuz. Karanlıkta görebiliyor –yarısı ışıktan yoksun bir dünyada hiç de azımsanacak bir güç değil bu. Ah, ama bitirmeme izin verin. Bütün bu şeyleri yapabiliyor, ama özgür değil. Hayır, kürek mahkumundan, hücresindeki deliden daha da kötü bir tutsak. Dilediği yere gidemiyor; doğaya ait olmayan o, yine de doğanın bazı yasalarına uymak zorunda –neden, bilmiyoruz. İlk kez geldiği hiçbir yere, ev halkından biri davet etmedikçe giremez; ama sonradan dilediği gibi gelip gidebilir. Günün gelişi ile tüm güçleri, tüm diğer kötü şeylerin güçleri gibi, sona erer. Ancak belirli zamanlarda, sınırlı özgürlüğe sahip olur. Eğer hedeflediği yerde değilse, kendisini ancak tam öğle vaktinde, tam gündoğumunda ve tam günbatımında değiştirebilir. Bunlar anlatıldı ve kayıtlarımızda çıkarım yoluyla kanıtımız var. Böylece, sınırları dahilinde dilediğini yapabilir, toprak evinde, tabut evinde, cehennem evinde, kutsal olmayan yerde, Whitby intiharının mezarına gittiğini gördüğümüz zamanki gibi; ama başka zamanlarda yalnızca zamanı geldiğinde kendini değiştirebilir. Aynı zamanda, akarsuyu yalnızca durgun yerinde ya da gelgitin yükselme döneminde geçebildiği söylenir. Sonra onu güçsüz bırakacak kadar etkileyen şeyler var, hepimizin bildiği sarmısak gibi ve bu haç gibi, karar verirken bile bu haç aramızda, bunların karşısında bir hiçtir. Kutsal şeylerin huzurunda saygıyla uzaklaşır ve sessizleşir. Arayışımız sırasında ihtiyaç duymamız ihtimaline karşı size anlatacağım başka şeyler de var. Tabutunun üzerine konan bir yabani gül dalı, tabutundan çıkmamasını sağlar; tabuta atılan kutsal mermi, onu gerçek anlamıyla öldürür ve çakılacak kazığa gelince, onun getirdiği huzuru zaten biliyoruz ya da kafasını kesmenin ona vereceği huzuru. Gözlerinizle gördünüz.

'Böylece, bu eskiden insan olan adamın kaldığı yeri öğrendiğimiz zaman, eğer bildiklerimize sadık kalırsak, onu tabutuna hapsedebilir ve yok edebiliriz. Ama akıllıdır. Geçmişini öğren-

mek için, Budapeşte Üniversitesi'nden arkadaşım Arminius'a[1] sordum ve elinde bulunan bütün kaynakları kullanarak, bana neler olduğunu anlattı. Gerçekten de, namını Türk topraklarının tam sınırındaki büyük ırmakta, Türklerle savaşarak kazanan Voyvoda Dracula olmalı. Eğer öyleyse, o zaman hiç de sıradan bir adam değil; çünkü o zamanlarda ve sonraki yüzyıllar boyunca, 'ormanın ötesindeki ülke'nin oğulları arasında en zeki, en kurnaz ve en cesuru olarak bahsedilmiş ondan. O görkemli beyin ve demir irade onunla beraber mezara gitti ve şimdi bize karşı kullanılamaz. Arminius'un anlattıklarına göre, Draculalar büyük ve asil bir ırkmış, ama arada sırada, çağdaşları tarafından Şer'le ilişkisi olan çocukları olduğuna inanılmış. Onun sırlarını, dağların arasındaki Hermanstadt Gölü'nün üzerinde, şeytanın onuncu âlimi kendi hakkı saydığı Scholomance'de[2] öğrenmişler. Kayıtlarda "stregoica" –cadı, "ordog" ve "pokol"– Şeytan ve cehennem gibi sözcükler vardı ve bir yazmada, bu aynı Dracula'dan "wampyr" diye bahsediliyordu, ki bunun ne anlama geldiğini hepimiz çok iyi anlıyoruz. Bu büyük adamın ve iyi kadınların kasıklarından çocuklar doğdu ve ancak onların mezarları bu kötülüğün yaşayabildiği kutsal toprağı oluşturuyor. Çünkü bu şer varlığın her iyiliğin köklerinde var olması dehşetlerinin en küçüğü değil; kutsal anılardan yoksun toprakta yatamıyor.'

Onlar konuşurken Bay Morris dikkatle pencereye bakıyordu. Sessizce kalktı ve odadan çıktı. Küçük bir sessizlik oldu, sonra Profesör devam etti:

'Şimdi ne yapacağımıza karar vermemiz gerek. Burada pek çok verimiz var ve seferberliğimizi planlayarak devam etmeliyiz. Jonathan'ın soruşturmasından, şatodan Whitby'ye elli kasa toprak geldiğini ve hepsinin Carfax'a teslim edildiğini biliyoruz; bu kasaların en azından bazılarının taşındığını da biliyoruz. Bana öyle geliyor ki, atacağımız ilk adım kalan kasaların evde, bugün bakacağımız o duvarın ötesinde olup olmadığını belirlemek ol-

1 *Arminius*. Arminius Vambéry (1832-1913). Stoker onunla 1890'da tanıştı, Budapeşte'de Doğu Dilleri Profesörü idi.

2 *Scholomance*. Emily Gerard'a göre, Şeytan tarafından 'doğanın sırlarının, hayvanların dillerinin ve tüm büyülerin' öğretildiği bir okul.

malı ya da başka kasa taşınıp taşınmadığını. Eğer taşınmışsa, izlerini sürmeli...'

Burada oldukça ürkütücü bir şekilde sözü kesildi. Evin dışından tabanca sesi geldi; pencerenin camı bir kurşun ile parçalandı, pencere kasasının tepesinden sekerek uzaktaki duvara saplandı. Korkarım yüreğimde bir korkağım, çünkü çığlık attım. Adamlar ayağa fırladı; Lord Godalming pencereye koştu ve pencereyi açtı. O zaman Bay Morris'in sesini duyduk.

'Afedersiniz! Korkarım sizi korkuttum. İçeri gelip her şeyi anlatacağım.' Bir dakika sonra içeri girdi ve şöyle dedi:

'Aptalca bir şey yaptım ve içtenlikle af diliyorum, Bayan Harker; korkarım sizi fena halde korkuttum. Ama gerçek şu ki, Profesör konuşurken büyük bir yarasa geldi ve pencerenin önüne oturdu. Son olaylardan sonra lanet hayvanlara hiç dayanamıyorum ve son zamanlarda, geceleri ne zaman yarasa görsem yaptığım gibi, bir kurşun sallamak için dışarı çıktım. O sıralarda bunun yüzünden bana gülerdin, Art.'

'Vurdun mu?' diye sordu Dr. Van Helsing.

'Bilmiyorum; sanırım hayır, çünkü ağaçlıklara doğru uçup gitti.' Daha fazla konuşmadan sandalyesine oturdu ve Profesör açıklamalarına devam etti:

'Bu kasaların her birinin izini takip etmeliyiz ve hazır olduğumuzda bu canavarı kendi yuvasında yakalamalı ya da öldürmeliyiz veya deyim yerindeyse, toprağı sterilize etmeliyiz, böylece ona sığınamaz. Böylece, sonunda onu öğle saati ile günbatımı arasında insan formunda bulabiliriz ve en zayıf halindeyken karşılaşırız.

'Şimdi, size gelince, Bayan Mina, her şey yoluna girene kadar bu gece sizin için son. Böyle bir tehlikeye atılamayacak kıymetlisiniz. Bu gece ayrıldığımız zaman, siz artık sorgulamamalısınız. Her şeyi size zamanı gelince anlatacağız. Biz erkeğiz ve tahammül edebiliriz; ama siz bizim yıldızımız, bizim umudumuz olmalısınız ve siz tehlikede olmadığınız için çok daha özgürce hareket edebiliriz.'

Tüm erkekler, hatta Jonathan bile, rahatlamış görünüyordu;

ama onların tehlikeye meydan okumaları ve benim için endişelenerek güvenliklerini azaltmaları –güç en büyük güven olduğundan– bana doğru gelmedi; ama kararlarını vermişlerdi ve benim için yutulacak acı bir ilaç olsa da, bana verdikleri cesurca önemi kabul etmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Bay Morris tartışmaya döndü:

'Kaybedilecek zaman olmadığından, bu eve hemen bakmayı oya koyuyorum. Kont için zaman her şey demek ve bizim hızlı davranmamız bir başka kurbanı kurtarabilir.'

İtiraf ediyorum ki, eylem zamanı bu kadar çabuk geldiği için yüreğim bana ihanet edecek oldu, ama hiçbir şey söylemedim, çünkü işlerine karşı bir ayakbağı ya da engel gibi görünürsem, beni görüşmelerinden de çıkaracaklarından korkuyordum. Şimdi, eve girmek için ihtiyaç duydukları aletleri de alarak Carfax'a gittiler.

Aynı erkek tavrıyla, bana yatağa girip uyumamı söylediler; sanki bir kadın, sevdikleri tehlikedeyken uyuyabilirmiş gibi! Jonathan döndüğü zaman, endişelerine benimle ilgili olanlar da eklenmesin diye, uzanıp uyuyormuş gibi yapacağım.

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

1 Ekim, sabah 4. – Tam evden çıkmak üzereyken Renfield'dan bana, onu hemen görüp göremeyeceğimi soran acil bir mesaj geldi. Söylemek istediği çok önemli bir şey varmış gibiydi. Mesajı getirene, sabah olunca dilekleri ile ilgileneceğimi, o ân meşgul olduğumu söyledim. Bakıcı ekledi:

'Çok ısrarlı, efendim. Onu hiç bu kadar hevesli görmemiştim. Bilmiyorum, ama eğer onu kısa sürede görmezseniz, şiddetli krizlerinden birine yakalanacak.' Adamın sebepsiz yere böyle bir şey söylemeyeceğini biliyordum, bu yüzden, 'Tamam, şimdi gelirim,' dedim ve diğerlerine birkaç dakika beni beklemelerini, zira gidip hastamı görmem gerektiğini söyledim.

'Beni de götür, dostum John,' dedi Profesör. 'Günlüğüne yazdığın vaka çok ilgimi çekti ve zaman zaman *bizim* davamızla ilgi-

si de oldu. Onu görmeyi çok isterim, özellikle zihni rahatsız iken.'

'Ben de gelebilir miyim?' diye sordu Lord Godalming.

'Ya ben?' dedi Quincey Morris. Başımı salladım ve hep beraber koridordan aşağı yürüdük.

Onu büyük bir heyecan içinde bulduk, ama tavrı ve konuşması, hiç görmediğim kadar mantıklıydı. Kendisi ile ilgili sıradışı bir kavrayışa sahipti ve delilerde gördüğüm hiçbir durumla benzemiyordu ve akıl yürütmesinin, tamamen aklıbaşında olanlarda başarılı olacağından emin görünüyordu. Dördümüz birden odaya girdik, ama diğerlerinin hiçbiri başta bir şey söylemedi. Hastanın talebi, onu tımarhaneden hemen çıkarmam ve evine göndermemdi. Bunu, tamamen iyileştiği savları ile destekledi ve kendi mevcut aklıbaşındalığını ileri sürdü. 'Arkadaşlarınıza baş vuruyorum,' dedi; 'belki, benim davamda yargıda bulunmaktan kaçınmazlar. Bu arada, beni onlarla tanıştırmadınız.' O kadar şaşırmıştım ki, tımarhanedeki bir deliyi tanıtmanın tuhaflığı o ânda aklıma gelmedi ve dahası, adamın tavırlarında belli bir vakar vardı, diğerlerine eşitmiş gibi, öyle bir alışkanlıkla hareket ediyordu ki, hemen tanıştırdım onları: 'Lord Godalming; Profesör Van Helsing; Texas'tan Bay Quincey Morris; Bay Renfield.' Her biri ile el sıkıştı ve sırayla şunları dedi:

'Lord Godalming, Windham'da babanızın şahidi olma şerefine sahip oldum; ünvanın size aktarılmasına bakarak, vefat etmiş olduğunu üzülerek anlıyorum. Onu tanıyan herkesçe sevilen ve sayılan bir adamdı ve gençliğinde, Derby gecesinde[1] içilen yanık rom pançını keşfettiğini duydum. Bay Morris, büyük devletinizle gurur duymalısınız. Birlik'e[2] kabul edilmesi, bundan sonra, Kutup ve Tropikler[3] Yıldızlar ve Çizgiler ile ittifak yaptığında çok büyük etkileri olacak bir örnek. Monroe doktrini politik efsaneler içinde gerçek yerini aldığında, Antlaşma'nın gücü engin bir genişleme motoru olduğunu kanıtlayacak. İnsan Van Helsing ile

1 *Derby gecesi.* Londra'nın güneybatısındaki Epson Ovaları'nda düzenlenen Derby, her yıl İngiltere'de koşulan klasik at yarışları arasında en ünlüsüdür.
2 *Birlik* Birleşik Devletler. Texas 1845'de eyalet oldu.
3 *Kutup ve Tropikler* Sırayla Alaska ve Hawaii.

tanışma mutluluğu karşısında ne diyebilir ki? Bayım, her tür geleneksel ünvanı bir kenara bıraktığım için özür dilemiyorum. İnsan beyin malzemesinin daimi evrimini keşfederek terapi yöntemlerinde devrim yaptığı zaman, geleneksel ünvanlar uygunsuz kaçıyor, çünkü insanı bunların bir sınıfına sınırlıyor gibi görünüyor. Siz baylar, milliyet, kalıtım ya da doğal beceri sahibi olmanız ile, ilerleyen dünyada yerinizi korumaya layık olan sizleri, benim, özgürlüğüne sahip adamların en azından bir kısmı kadar aklıbaşında olduğuma tanık olmaya davet ediyorum. Ve eminim ki siz, Dr. Seward, bir bilim adamı olmanın yanı sıra bir hümanist ve tıp hukuku uzmanı olan siz, beni sıradışı koşullar altında biri olarak değerlendirmeyi ahlaki bir görev bileceksiniz.' Son niyazını, kendine has bir cazibesi olan, asil bir inanç havası içinde yapmıştı.

Sanırım hepimiz şaşkına dönmüştük. Kendi adıma ben, adamın karakterini ve geçmişini bilmeme rağmen aklının başına geldiğine ikna olmuştum ve ona aklıbaşındalığı konusunda tatmin olduğumu ve serbest kalması için gerekli formaliteleri sabahleyin tamamlayacağımı söyleme dürtüsü hissediyordum. Ama böylesine ciddi bir bildiride bulunmadan önce beklemenin daha iyi olacağını düşündüm, çünkü bu hastanın geçmişte gösterdiği ani değişiklikleri biliyordum. Bu yüzden hızla düzeliyormuş gibi göründüğünü ifade eden genel birşeyler söyledim; sabahleyin onunla daha uzun sohbet edeceğimi ve o zaman dileklerini karşılamak için neler yapabileceğime bakacağımı ekledim. Bu onu hiç tatmin etmedi, çünkü hemen şöyle dedi:

'Ama korkarım, Dr. Seward, dileğimi tam olarak anlayamadınız. Ben hemen gitmek istiyorum –şimdi –şu ân, mümkünse. Zaman daralıyor ve ihtiyar tırpancı ile yapmış olduğumuz anlaşmaya göre, sözleşmenin özü bu. Eminim, hayranlık yaratan Dr. Seward gibi bir doktorun önüne bu kadar basit, bu kadar âni bir dilekle çıkmak, bunun yerine getirileceğinin garantisidir.' Bana keskin bir bakış fırlattı ve yüzümdeki olumsuzlamayı görünce, diğerlerine döndü ve dikkatle inceledi. Yeterli tepki ile karşılaşamayınca, devam etti:

'Varsayımımda hata yapmış olmam mümkün mü?'

'Hata yaptın,' dedim dürüstçe, ama aynı zamanda, zalimce. Uzun bir sessizlik oldu, sonra yavaş yavaş şöyle dedi:

'O zaman sanırım talebimin dayandığı zemini değiştirmeliyim. İzin verin şu tavizi –lütuf, imtiyaz, ne derseniz deyin– isteyeyim. Böyle bir durumda, kişisel çıkarlarım için değil, başkalarının iyiliği için yalvarmaktan kaçınmıyorum. Size sebeplerimin tamamını sunma özgürlüğüm yok, ama sizi temin ederim, benden iyi olanları, mantıklı olanları ve bencilce olmayanları, en yüksek görev duygumdan kaynaklananları alacaksınız. Yüreğime bakabilseydiniz, bana hayat veren duyguları tam olarak onaylardınız, bayım. Hayır, daha da fazlası, beni en iyi ve en gerçek dostlarınızdan sayardınız.' Yine hepimize keskin gözlerle baktı. Kullandığı zihinsel yöntemin bu şekilde, tamamen değişmesinin deliliğinin yeni bir formu ya da aşaması olduğuna gittikçe daha çok ikna oluyordum ve bu yüzden, deneyimlerim sonucunda onun tüm deliler gibi, sonunda kendini ele vereceğini bildiğimden, bir süre daha devam etmesine izin verdim. Van Helsing büyük bir yoğunluk ile bakıyordu ona, çalı gibi kaşları, bakışlarının sabit konsantrasyonu yüzünden neredeyse bir araya gelmişti. Renfield'a o ânda beni şaşırtmayan, ama sonra düşündüğümde hayrete düşüren bir ses tonu ile hitap etti –çünkü dengi ile konuşuyor gibiydi:

'Bana dürüstçe, bu gece serbest kalmak istemenin gerçek sebebini söyleyebilir misin? Eğer beni –önyargısız, açık fikirli olmayı alışkanlık haline getirmiş bir yabancıyı– tatmin edebilirsen, Dr. Seward'ın sorumluluğu üzerine alarak, istediğin imtiyazı bahşedeceğine söz veriyorum.' Hasta başını üzüntüyle, yüzünde dokunaklı bir üzüntüyle iki yana salladı. Profesör devam etti:

'Haydi, bayım, kendini düşün. Bizi tamamen mantıklı olarak etkilemeye çalıştığına göre, mantıklı olma imtiyazına sahip olduğunu iddia ediyorsun. Henüz, bunun yoksunluğu yüzünden gördüğün tıbbi tedaviden tahliye edilmediğine göre, ne kadar akıllı olduğundan kuşku duyacağımız sen yapıyorsun bunu. Eğer en akılcı yolu seçmek için gösterdiğimiz çabaya yardımcı olmazsan,

bize atadığın görevi nasıl yapabiliriz? Akıllı ol ve bize yardım et; eğer elimizden gelirse, dileğini elde etmene yardım ederiz.' Hasta yine başını iki yana sallayarak şöyle dedi:

'Dr. Van Helsing, söyleyecek hiçbir şeyim yok. Savınız eksiksiz ve eğer konuşmakta özgür olsaydım, bir ân bile tereddüt etmezdim; ama bu konuda kendimin efendisi değilim. Yalnızca bana güvenmenizi isteyebilirim sizden. Eğer reddedilirsem, sorumluluk benim olmaz.' Artık, komik bir biçimde ciddileşen sahneyi sona erdirme zamanının geldiğini düşündüm ve kapıya yürüyerek, 'Gelin dostlarım, yapmamız gerek işler var. İyi geceler,' dedim.

Ama ben kapıya yaklaşırken, hastaya yeni bir değişiklik geldi. O ânda bana o kadar hızla yaklaştı ki, yeni bir cinayet teşebbüsünde bulunacağından korktum. Ama korkularım temelsizdi, çünkü iki elini yalvarırcasına uzattı ve etkileyici bir tavırla ricada bulundu. Duygularının aşırılığının kendi aleyhine olduğunu gördüğünde, eski ilişkimizi canlandırarak, daha da duygusal oldu. Van Helsing'e bir bakış fırlattım ve inancımın gözlerinde yansıdığını gördüm; bu yüzden, daha katı olmasa da, biraz daha kararlı bir tavıra büründüm ve ona çabalarının faydasız olduğunu işaret ettim. Daha önce de, üzerinde çok düşündüğü bir talepte bulunacağı zaman, örneğin kedi istediği zaman, aynı, gittikçe büyüyen heyecanı görmüştüm ve şimdi de aynı, öfke dolu boyun eğişi görmeyi bekliyordum. Ama beklentim gerçekleşmedi, çünkü, talebinin başarısız olduğunu gördüğünde, çılgına döndü. Kendisini dizlerinin üzerine attı, ellerini yalvarırcasına kavuşturarak kaldırdı, yanaklarından gözyaşları süzülerek bir yakarı seli döktü. Yüzü ve tavrı en derin duyguları ifade ediyordu:

'Size yalvarıyorum, Dr. Seward, ah, size yakarıyorum, ne olur beni bu evden hemen bırakın. Beni dilediğiniz yere, dilediğiniz şekilde gönderin, yanımda kırbaçlı, zincirli bakıcılar gönderin; bana deli gömleği giydirsinler, kelepçelesinler, prangaya vursunlar, hapsetsinler; ama buradan çıkmama izin verin. Beni burada tutarak ne yaptığınızı bilmiyorsunuz. Yüreğimin ve ruhumun en derin yerinden konuşuyorum. Kime, nasıl kötülük ettiğinizi bil-

miyorsunuz; ama size söyleyemem. Ah benim dertli başım! Söyleyemem. Kutsal saydığınız her şeyin hatırı için –sevdiğiniz her şeyin hatırı için – kaybettiğiniz aşkın, hâlâ yaşayan ümidinizin hatırı için – Yüce Tanrı'nın hatırı için, beni buradan çıkarın ve ruhumu günahtan kurtarın! Beni duymuyor musun, adam! Anlamıyor musun? Asla öğrenmeyecek misin? Şu anda aklıbaşında ve içten olduğumu görmüyor musun; delilik krizi geçiren bir kaçık olmadığımı, ruhu için mücadele eden aklıbaşında bir insan olduğumu görmüyor musun? Ah, dinle beni! Beni dinle! Bırak beni! bırak beni! bırak beni!'

Bu ne kadar uzun sürerse, çılgınlığının da o kadar artacağını ve onu bir krize sokacağını düşündüm; bu yüzden onu elinden tuttum ve ayağa kaldırdım.

'Haydi,' dedim sertçe, 'artık yeter; yeterince dinledik. Yatağına dön ve daha düzgün davranmaya çalış.'

Âniden durdu ve bana dakikalarca, dikkatle baktı. Sonra tek bir söz söylemeden ayağa kalktı ve gidip yatağının kenarına oturdu. Daha önceki durumlarda olduğu gibi çöküş, tıpkı beklediğim gibi, gelmişti.

Odadan çıkarken grubun en arkasındaydım ve bana alçak, terbiyeli bir sesle şöyle dedi:

'Umarım, Dr. Seward, daha sonra, bu gece sizi ikna etmek için elimden geleni yaptığımı hatırlama adaletini gösterirsiniz.'

ONDOKUZUNCU BÖLÜM

JONATHAN HARKER'IN GÜNLÜĞÜ

1 Ekim, sabah 5. – Arama gezisine grupla beraber, içim rahat olarak gittim, çünkü Mina'nın hiç bu kadar güçlü ve iyi görünmediğini düşünüyorum. Geride kalmayı ve işi biz erkeklerin yapmasını kabul ettiği için çok memnunum. Nedense onu bu korkunç işin içinde görmek benim için dehşet vericiydi, ama artık onun işi tamamlandığına, onun enerjisi, zekası ve öngörüsü sayesinde tüm hikaye, her noktanın dahil edileceği bir şekilde bir araya getirildiğine göre, rolünün sona erdiğini ve bundan sonra geri kalanı bize bırakabileceğini hissedebilir. Sanırım Bay Renfield'ın yarattığı sahne hepimizi biraz altüst etti. Odasından çıktığımızda, çalışma odasına dönene kadar hepimiz sessiz kaldık. Sonra Bay Morris Dr. Seward'a şöyle dedi:

'Söylesene, Jack, eğer o adam blöf yapmıyorsa, gördüğüm en aklıbaşında deli. Emin değilim, ama bence ciddi bir amacı var ve eğer bu doğruysa, ona bir şans vermemek oldukça zalimce oldu.' Lord Godalming ile ben sessiz kaldık, ama Dr. Van Helsing ekledi:

'Dostum John, sen deliler hakkında benden daha çok şey biliyorsun ve bunun için memnunum, çünkü korkarım, karar vermek bana kalsaydı, son isterik patlayışından önce ona özgürlüğünü verirdim. Ama yaşar ve öğreniriz ve mevcut görevimiz konusunda, dostum Quincey'nin söyleyeceği gibi, işi şansa bırakamayız. Her şey olduğu haliyle en iyisi.' Dr. Seward ikisini yanıtlarken düşünceler içindeydi:

'Bilmiyorum, ama size katılıyorum. Eğer adam alelade bir deli olsaydı, ona güvenme riskini alırdım; ama Kont'un işlerine öy-

le bir karışmış görünüyor, öyle bir gösterge oluşturuyor ki, heveslerine yardımcı olarak hata yapmaktan korkuyorum. Aynı hararetle nasıl bir kedi için yalvardığını ve sonra dişleri ile boğazımı parçalamaya çalıştığını hatırlıyorum. Dahası, Kont'a "lordum ve efendim" dedi ve şeytani bir işinde yardım etmek için dışarı çıkmak istiyor olabilir. O korkunç şeyin kendisine yardımcı olacak kurtları, sıçanları ve kendi türdeşleri var, bu yüzden, sanırım saygıdeğer bir deliyi kullanmaktan da kaçınmaz. Gerçekten de içten görünüyordu gerçi. Yalnızca, yaptığımızın en iyisi olduğunu umabilirim. Bu şeyler, önümüzdeki iş ile birlikte, insanın sinirlerini bozmaya yeter.' Profesör ilerledi ve elini onun omzuna koyarak ağırbaşlı, iyilik dolu bir şekilde şöyle dedi:

'Dostum John, korkun olmasın. Çok hüzünlü ve dehşet verici bir olayda görevimizi yapmaya çalışıyoruz; ancak en iyisi olduğuna inandığımız şeyi yapabiliriz. İyi Tanrı'nın merhameti dışında, umabileceğimiz başka ne var?' Lord Godalming birkaç dakikalığına gitmişti, ama o ânda geri döndü. Küçük, gümüş bir düdüğü gösterirken şöyle dedi:

'O eski ev sıçanlarla dolu olabilir ve eğer öyleyse, benim hazırda bir çarem var.' Duvarı geçtik ve ay ışığı varken bahçedeki ağaçların gölgelerinden çıkmamaya özen göstererek eve doğru ilerledik. Verandaya vardığımızda Profesör çantasını açtı, bir sürü şey çıkardı, onları merdivenin basamağına koyarak, herkese bir tane olmak üzere dört küçük grup halinde düzenledi. Sonra konuştu:

'Dostlarım, büyük bir tehlikeye atılıyoruz ve pek çok türden silaha ihtiyacımız olacak. Düşmanımız yalnızca tinsel değil. Yirmi adamın gücüne sahip olduğunu unutmayın ve boyunlarımız ve soluk borularımız sıradan –ve bu yüzden kırılabilir ve ezilebilir– de olsa, salt kaba güç kullanmayacaktır. Daha güçlü bir adam ya da toplamda ondan güçlü bir adam topluluğu, onu belki tutabilir, ama onun bizi incitebileceği şekilde onu incitemez. Bu yüzden, kendimizi onun dokunuşundan korumalıyız. Bunu yüreklerinize yakın tutun' –konuşurken küçük, gümüş bir haç çıkardı ve en yakında ben olduğumdan, bana uzattı– 'bu çiçekleri boynunu-

za takın' –burada bana solmuş sarmısak çiçeklerinden bir çelenk uzattı– 've daha sıradan düşmanlar için, bu tabanca ile bu hançeri; her şeye yardımcı olması için, göğsünüze takabileceğiniz bu küçük elektrik lambalarını ve her şeyden öte, gereksiz yere saygısızlık etmememiz gereken bunu.' Bu, kutsal ekmeğin parçasıydı, bir zarfa koydu ve bana uzattı. Diğerleri de aynı şekilde donandı. 'Şimdi,' dedi, 'dostum John, maymuncuklar nerede? Bu kapıyı açabilirsek, Bayan Lucy'nin evinde olduğu gibi, eve pencereyi kullanarak girmemiz gerekmez.'

Dr. Seward bir iki maymuncuk denedi, bir cerrah olarak el becerisi onu bu işe uygun kılıyordu. Kısa sürede uygun bir maymuncuk buldu; biraz öne arkaya çevirerek denedikten sonra, sürgü teslim oldu ve paslı bir tangırtı ile geri sürüldü. Kapıyı ittirdik, paslı menteşeler gıcırdadı ve yavaş yavaş açıldı. Dr. Seward'ın günlüğünde tasvir edilen, Bayan Westenra'nın mezarının açılması sahnesini ürkütücü bir biçimde hatırlatıyordu; sanırım aynı fikir diğerlerinin de aklına geldi, çünkü hep birden geri çekildiler. Harekete geçen ilk kişi Profesör oldu ve açık kapıdan içeri adım attı.

'*In manus tuas, Domine*,'[1] dedi, eşikten geçerken haç çıkardı. Küçük lambalarımızın yoldan geçenlerin dikkatini çekmesi ihtimaline karşı kapıyı arkamızdan kapattık. Profesör, dışarı çıkarken telaş içinde olursak açamayabiliriz diye, dikkatle kilidi denedi. Sonra hepimiz lambalarımızı yaktık ve arayışımıza başladık.

Minik lambaların ışıkları, ışınları birbirini keserken ya da bedenlerimizden yansıyarak büyük gölgeler düşürürken, türlü türlü tuhaf şekillerde vuruyordu. Aramızda birisi daha olduğu hissini içimden atamıyordum. Sanırım bu, içinde bulunduğumuz korkunç ortamın, Transilvanya'da yaşanan deneyimi güçlü bir şekilde aklıma getirmesi yüzündendi. Duygumu herkesin paylaştığını sanıyorum, zira diğerlerinin de tıpkı benim gibi, her seste, her yeni gölgede omuzlarının üstünden arkalarına baktıklarını fark ettim.

1 *In manus tuas, Domine*. 'Senin ellerine, Tanrım!' Bkz. Luka 23:46. Aynı zamanda, Alfred Tennyson'un *Becket* isimli oyununun son sözlerine bakınız

Tüm mekan kalın bir toz tabakası ile kaplanmıştı. Yerdeki toz santimetreler kalınlığında gibiydi. Taze ayak izlerinin olduğu yerler dışında, lambamı aşağıya doğru tuttuğum zaman, tozun ezildiği yerlerde kabaran izleri görebiliyordum. Duvarlar toz ile kabarmıştı ve köşelerde örümcek ağı yığınları vardı. Öyle toz toplamışlardı ki, kendi ağırlıkları ile kısmen yırtılmış, eski, lime lime halılara benziyorlardı. Holdeki masada büyük bir anahtar destesi ve her anahtarın üzerinde, zamanın sararttığı bir etiket vardı. Pek çok defa kullanılmıştı bunlar, çünkü masada, toz örtüsünün üzerinde, Profesör anahtarları aldığında açığa çıkan ize benzer pek çok iz vardı. Profesör bana döndü ve şöyle söyledi:

'Sen burayı biliyorsun, Jonathan. Planını kopyalamıştın ve en azından bizden daha fazlasını biliyorsun. Şapel ne yönde?' Önceki ziyaretimde içine giremesem de, hangi yönde olduğu konusunda bir fikrim vardı, bu yüzden başı çektim ve birkaç yanlış dönüşten sonra kendimi, demirden bantlarla tutturulmuş alçak, kemerli, meşe bir kapının önünde buldum. 'Burası,' dedi Profesör. Lambasını, benim satın alma işlemi ile ilgili orijinal mektuplarımdam kopyaladığı bir haritaya tuttu. Biraz aradıktan sonra anahtar destesi üzerinde kapının anahtarını bulduk ve kapıyı açtık. Hoş olmayan birşeylere hazırdık, çünkü kapıyı açarken hafif, kötü kokulu hava aralıktan dışarı kaçar gibi oldu, ama hiçbirimiz içeri girdiğimiz zaman karşılaştığımız gibi bir kokuyu beklemiyordu. Diğerlerinin hiçbiri Kont ile kapalı mekanda karşılaşmamıştı ve ben onu gördüğümde, ya varlığının oruç döneminde, kendi odasındaydı ya da taze kana boğulmuş bir biçimde, taze havaya açık yıkıntı bir binadaydı; ama burası küçük ve havasızdı ve uzun zaman kullanılmamış olması havayı durgun ve pis bir hale sokmuştu. Dahası pis havanın içinden süzülüp gelen, kuru pislik gibi topraksı bir koku vardı. Ama kokunun kendisini nasıl tasvir edebilirim? Yalnızca ölümlülüğün her tür fenalığından oluşması, keskin, ekşi kan kokusu ile birleşmesi değildi, sanki bozulmanın kendisi bozulmuş gibiydi. Hah! Düşünmek bile midemi bulandırıyor. O canavarın içine çektiği her nefes o mekana yapışmış, iğrençliğini artırmış gibiydi.

Normal şartlarda böyle pis bir koku girişimimizi sona erdirirdi; ama bu sıradan bir durum değildi ve giriştiğimiz yüksek ve korkunç amaç, bizi fiziksel etkenlerin üzerine çıkaracak bir güç verdi bize. İlk mide bulandırıcı nefesi almamız üzerine istemsizce geri çekilmemizden sonra, o iğrenç yerde, sanki bir gül bahçesindeymişiz gibi işe giriştik.

Mekanı dikkatle inceledik. Başlarken Profesör şöyle dedi:

'Anlamamız gereken ilk şey, kaç tane kutu kaldığı; sonra her deliği, her köşeyi, her çatlağı incelemeli, kalanlara ne olduğu konusunda ipucu bulup bulamayacağımızı görmeliyiz.' Kaç kutu kaldığını anlamak için bir bakış yeterliydi, çünkü büyük toprak kasaları iriydi ve hata yapmak imkansızdı.

Elli kutudan yalnızca yirmi dokuzu kalmıştı! Bir defasında, Lord Godalming'in âniden döndüğünü ve kapının ötesindeki karanlık koridora baktığını gördüğümde, ürkerek ben de baktım ve bir ânlığına yüreğimin durduğunu sandım. Bir yerde, gölgelerin içinde, kemerli burnu, kırmızı gözleri, kırmızı dudakları, korkunç benzi ile Kont'un kötü yüzünün hatlarının baktığını gördüğümü sandım. Yalnızca bir ân sürdü, sonra Lord Godalming, 'Bir yüz gördüğümü sandım, ama yalnızca gölgelermiş,' dedi ve aramasına döndü. Lambamı o yöne çevirdim ve koridora çıktım. Kimseden iz yoktu ve hiçbir köşe, hiçbir kapı, hiçbir delik olmadığından, yalnızca koridorun katı duvarları olduğundan, *onun* için bile saklanacak yer yoktu. Korkunun hayal gücüne yardım ettiğini düşündüm ve hiçbir şey söylemedim.

Birkaç dakika sonra Morris âniden, incelemekte olduğu bir köşeden geri çekildi. Hepimiz gözlerimizle hareketlerini takip ettik, hepimizin üzerine bir sinirlilik hali çöküyordu ve yıldız gibi kırpışan fosforlu bir aydınlık yığını gördük. Hepimiz içgüdüyle geri çekildik. Tüm mekan sıçanlarla canlanıyordu.

Bir iki dakika, şaşkınlık içinde kalakaldık. Lord Godalming dışında, o böyle bir acil duruma hazırlıklıydı anlaşılan. Dr. Seward'ın dışarıdan tasvir ettiği ve benim bizzat gördüğüm büyük, demir destekli kapıya koşarak kilitteki anahtarı çevirdi, dev sürgüleri çekti ve kapıyı açtı. Sonra, cebindeki küçük, gümüş düdü-

ğü çıkararak alçak, tiz bir çağrı seslendirdi. Çağrısı, Dr. Seward'ın evinin arkasından gelen köpek havlaması ile yanıtlandı ve yaklaşık bir dakika sonra, üç teriyer evin köşesinden fırlayıp geldi. Hepimiz bilinçsizce kapıya doğru çekilmiştik ve biz hareket ederken tozun çok bozulduğunu fark ettim: dışarı taşınan kutular buradan çıkarılmıştı. Ama geçen bir dakikada bile sıçan sayısı çok fazla artmıştı. Yeri öyle kaplamışlardı ki, hareket eden karanlık bedenlerine, parlak, kötücül gözlerine vuran lamba ışığı, mekanın ateşböceği kaplı toprak yığını gibi görünmesine sebep olmuştu. Köpekler fırlayıp geldiler, ama eşikte âniden durdular ve hırladılar ve sonra aynı ânda burunlarını kaldırarak, kederli kederli ulumaya başladılar. Sıçanların sayısı binlere ulaşmıştı ve dışarı çıktık.

Lord Godalming köpeklerden birini kaldırdı ve içeri taşıyıp yere koydu. Hayvanın ayakları yere değer değmez cesaretini yeniden kazanmış gibi göründü ve doğal düşmanlarının üzerine atıldı. Sıçanlar köpeğin önünden o kadar hızla kaçtılar ki, o yirmi kadarının canlarını almadan ve diğer köpekler de aynı şekilde içeri taşınmadan önce, o yığından yalnızca ufak bir kurban grubu kalmıştı.

Onların gidişi ile birlikte şer bir varlık da gitmiş gibi oldu, çünkü köpekler çevrede sıçradı, neşeyle havladı, yerde yığılıp kalmış düşmanlarına âni ataklar yaptı, onları çevirdi, çevirdi, şiddetle sarsarak havaya fırlattı. Hepimiz moralimizin düzeldiğini hissettik. Şapel kapısını açarak ölümcül havayı temizlememizden mi, yoksa kendimizi açık havada bulmanın getirdiği rahatlamadan mı, bilmiyorum; ama dehşet gölgesi, üzerimizden bir cübbe gibi kayıp gitmiş gibiydi ve gelişimizin amacı korkunç önemini yitirmiş gibiydi, ama kararlılığımız biraz bile azalmadı. Dış kapıyı kapattık, sürgüsünü ittik ve kilitledik. Köpekleri yanımızda götürerek evi aramaya başladık. Sıradışı oranlarda toz dışında, hiçbir yerde hiçbir şey bulamadık. İlk ziyaretim sırasında benim bıraktığım izler dışında tozu bozan hiçbir şey olmamıştı. Köpekler bir kez bile huzursuzluk göstermedi ve şapele döndüğümüzde bile, bir yaz günü tavşan avına gitmiş gibi çevrede sıçrayıp

durdular.

Ön kapıdan çıktığımızda doğudan sabah geliyordu. Dr. Van Helsing destenin içinden hol kapısının anahtarını almıştı, kapıyı kilitledi ve işi bittiğinde anahtarı cebine koydu.

'Şimdiye kadar,' dedi, 'gecemiz son derece başarılı oldu. Başımıza, korktuğum gibi bir şey gelmedi ve kaç kutunun eksik olduğunu belirledik. Hepsinden çok şuna seviniyorum, ilk –ve belki de en zor ve en tehlikeli– adımımız Bayan Mina'yı işe karıştırmadan ya da onun uykudaki ya da uyanıkkenki düşüncelerini, bir daha asla unutamayabileceği sesler, kokular ve dehşetlerle rahatsız etmedik. Bir ders daha aldık, eğer *a particulari* tartışmak doğru olursa: Kont'un emri altındaki hayvanlar onun tinsel güçlerine sahip görünmüyor; bakın, o sıçanları çağrısı üzerine geldi, tıpkı senin gidişin üzerine ya da şatonun tepesinden, o zavallı annenin ağlamasına çağırdığı kurtlar gibi geldiler, ama dostum Arthur'un küçük köpeklerinden köşe bucak kaçtılar. Önümüzde başka konular, başka korkular var; ve o canavar –bu gece gücünü hayvan dünyası üzerinde tek ya da son kez kullanmadı. Demek başka yere gitti. Güzel! Bize, insan ruhları üzerine oynadığımız bu satranç oyununda, bir şekilde "şah" deme fırsatını verdi. Artık eve gidelim. Şafak yaklaştı ve ilk gecemizin işlerinden tatmin olmamamız için bir sebep yok. Önümüzde tehlikelerle dolu geceler ve günler olabilir, ama devam etmeli, hiçbir tehlikeden kaçmamalıyız.' Geri döndüğümüzde ev, uzak koğuşlardan birinden gelen çığlıklar ve Renfield'ın odasından gelen inlemeler dışında sessizdi. Zavallı adam kuşkusuz, delilerin yaptığı gibi, gereksiz acı düşünceleri ile kendine işkence yapıyor.

Ayakuçlarıma basarak kendi odama geldim ve Mina'yı uyur buldum. O kadar hafif nefes alıyordu ki, işitebilmek için kulağımı yaklaştırmak zorunda kaldı. Her zamankinden daha solgun görünüyor. Umarım bu geceki toplantı onu üzmemiştir. Gelecekteki işlerimizin ve hatta görüşmelerimizin dışında tutulacak olmasına gerçekten minnettarım. Bir kadının dayanamayacağı kadar büyük bir gerginlik bu. Başta böyle düşünmüyordum, ama artık daha iyi biliyorum. Bu yüzden, bunun kararlaştırılmış olma-

sından memnunum. İşitince onu korkutacak şeyler olabilir; ve bunları gizlemek, bir kez gizlendiğinden şüphelenirse, ona söylemekten daha kötü olabilir. Bundan sonra işlerimiz onun için mühürlü bir defter olacak, ta ki ona işimizin bittiğini, dünyanın, aşağı dünyanın canavarından kurtulduğunu söyleyebilene kadar. Bizim aramızdaki gibi bir sırdaşlıktan sonra sessiz kalmaya başlamak zor olacak; ama kararlı olmalı ve yarın, bu gece olup bitenler konusunda sessiz kalmalı, hiçbir şey anlatmamalıyım. Onu rahatsız etmemek için divanda yatacağım.

1 Ekim, daha sonra. – Sanırım hepimizin normalde olduğundan daha geç saatlere kadar uyumamız doğal olurdu, çünkü meşgul bir gün geçirmiştik ve gece hiç dinlenmemiştik. Mina bile yorgunluğunu hissetmiş olmalı, çünkü ben güneş iyice yükselene kadar uyumuş olmama rağmen, ondan önce uyandım ve o uyanmadan önce iki, üç kez seslenmek zorunda kaldım. Gerçekten de, o kadar derin uyuyordu ki, birkaç saniye boyunca beni tanımadı, bana boş bir dehşet içinde, bir kabustan uyanan birisi gibi bakakaldı. Biraz yorgun olmaktan şikayet etti ve onun biraz daha dinlenmesine izin verdim. Artık yirmi bir kutunun taşındığını biliyoruz ve bu nakillerin her birinde bir çoğu taşındıysa, hepsinin izini sürebiliriz. Elbette böyle bir şey işimizi büyük ölçüde kolaylaştırır ve mesele ne kadar çabuk biterse, o kadar iyi olur. Bugün Thomas Snelling'i arayacağım.

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

1 Ekim. – Profesör odama girerek beni uyandırdığında, vakit öğlene geliyordu. Her zamankinden daha neşeli ve coşkuluydu ve dün geceki işin aklından bir yük aldığı açıktı. Gece yaşadığımız maceranın üzerinden geçtikten sonra, âniden şöyle dedi:

'Hastan çok ilgimi çekiyor. Bu sabah onu ziyaret ederken seninle gelebilir miyim? Ya da sen çok meşgulsen, yalnız da gidebilirim. Felsefe konuşabilen ve bu kadar mantıklı bir şekilde akıl yürütebilen bir deli bulmak benim için yeni bir deneyim.' Mutlaka yapmam gereken bazı işler vardı, bu yüzden ona yalnız gider-

se memnun olacağımı, böylece onu bekletmemiş olacağımı söyledim; böylece bir hastabakıcı çağırdım ve gerekli talimatları verdim. Profesör odadan çıkmadan önce, hastamdan yanlış izlenimler edinmemesi konusunda uyardım onu. 'Ama,' diye yanıt verdi, 'onun kendisinden ve canlı şeyler yemek konusundaki yanılsamasından bahsetmesini istiyorum. Günlüğünde düne ait kayıtta gördüğüm gibi, Bayan Mina'ya böyle bir inancı olduğunu söylemiş. Neden gülümsüyorsun, dostum John?'

'Beni affedin,' dedim, 'ama yanıt burada.' Elimi daktiloya çekilmiş kağıtların üzerine koydum. 'Bizim aklıbaşında ve eğitimli delimiz *eskiden* nasıl yaşam tükettiğini anlatırken, ağzından hâlâ Bayan Harker odaya girmeden önce yediği sineklerin ve örümceklerin iğrençliği vardı.' Van Helsing gülümsememe karşılık verdi. 'Güzel!' dedi. 'Hafızan iyi, dostum John. Hatırlamam gerekirdi. Ama yine de, zihinsel hastalıkları böylesine büyüleyici bir çalışma alanı haline getiren, bu düşünce ve hafıza dolambaçlılığı. Belki de, bu deli adamın deliliğinden, en bilgelerin öğretilerinden öğrendiğimden daha fazlasını öğrenirim. Kim bilir?' İşime devam ettim ve uzun zaman geçmeden, elimdekini bitirdim. Zaman gerçekten de kısa gibi gelmişti, ama Van Helsing çalışma odama dönmüştü bile. 'Rahatsız ediyor muyum?' diye sordu nazikçe, kapıda dururken.

'Hiç etmiyorsunuz,' diye yanıt verdim. 'İçeri girin. İşim bitti ve artık serbestim. Dilerseniz, şimdi sizinle gelebilirim.'

'Gerek yok; ben onu gördüm!'

'Eee?'

'Korkarım beni pek takdir etmiyor. Görüşmemiz çok kısa oldu. Odaya girdiğimde, dirseklerini dizlerine dayamış, yüzü öfkeli bir tatminsizlik resmi halinde, odanın ortasındaki taburede oturuyordu. Onunla, elimden geldiğince neşeli bir biçimde ve takınabildiğim en saygılı tavırla konuştum. Hiç yanıt vermedi. "Beni tanıdın mı?" diye sordum. Yanıtı hiç de endişe giderici değildi: "Seni iyi tanıyorum; sen ihtiyar aptal, Van Helsing'sin. Keşke kendini ve ahmakça beyin kuramlarını başka bir yere götürsen. Tüm kalın kafalı Hollandalılar'a lanet olsun!" Başka bir

sözcük bile söylemedi, amansız bir öfke içinde, sanki odada yokmuşum gibi bana kayıtsız, oturmaya devam etti. Böylece, şimdilik bu akıllı deliden bir şey öğrenme şansım kalmadı; bu yüzden gidip, tatlı Bayan Mina ile birkaç söz ederek kendimi neşelendireceğim. Dostum John, artık bizim korkunç şeylerimiz ile acı çekmeyeceğini, endişelenmeyeceğini bilmek beni ifade edilemez derecede sevindiriyor. Onun yardımını çok arayacak olsak da, böylesi daha iyi.'

'Size tüm yüreğim ile katılıyorum,' diye yanıt verdim içtenlikle, çünkü onun bu konuda zayıflamasını istemiyordum. 'Bayan Harker'ın işin dışında kalması daha iyi. Her şey bizim için, dünyadaki erkekler ve zamanında pek çok zor yerde bulunmuş kişiler için yeterince kötü; ama burası bir kadına göre değil ve eğer konudan haberdar olmaya devam etseydi, mutlaka zaman içinde onu perişan ederdi.'

Böylece Van Helsing, Bay ve Bayan Harker ile konuşmaya gitti; Quincey ile Art toprak kasalarının izlerini takip ediyor; ben de işimi bitirip, bu gece onlarla buluşacağım.

MINA HARKER'IN GÜNLÜĞÜ

1 Ekim. – Bugünkü gibi karanlıkta bırakılmak benim için garip; bunca yıldır Jonathan'ın tüm sırlarını bildikten sonra, onun açık açık bazı konulardan, özellikle de en önemlilerinden kaçındığını görmek tuhaf. Dünün yorgunluklarından sonra bu sabah geç saatlere kadar uyudum ve Jonathan da geç kalkmasına rağmen, benden erken ayaktaydı. Dışarı çıkmadan önce benimle konuştu, hiç bu kadar tatlı ve duyarlı olmamıştı, ama Kont'un evine yaptıkları ziyarette neler olduğundan hiç bahsetmedi. Benim ne kadar endişelendiğimi biliyor olmalı. Zavallı, sevgili adam! Herhalde onu, beni üzdüğünden daha çok üzmüştür. Hepsi, bu korkunç işin içine daha fazla çekilmemem gerektiği konusunda fikir birliği yaptı ve ben de boyun eğdim. Ama benden sır sakladığını düşünmek! Ve şimdi, bunun kocamın büyük aşkından ve diğer güçlü adamların iyi, iyi dileklerinden kaynaklandığını *bilmeme*

rağmen, aptal gibi ağlıyorum...

Bu bana iyi geldi. Eh, bir gün Jonathan bana her şeyi anlatacaktır ve bir ânlığına bile, ondan herhangi bir şeyi sakladığımı düşünmesin diye, her zamanki gibi günlüğümü tutmaya devam edeceğim. Sonra, eğer güvenimden kuşku duyarsa, yüreğimden geçen her düşünceyi, onun sevgili gözlerinin okuması için ona göstereceğim. Bugün kendimi tuhaf bir şekilde hüzünlü ve moralsiz hissediyorum. Sanırım o korkunç heyecana bir tepki.

Dün gece erkekler gittikten sonra, sırf onlar yatmamı söyledi diye yatağa girdim. Uykum yoktu ve içimi kemiren bir endişe hissediyordum. Jonathan Londra'da beni görmeye geldiğinden beri olup bitenleri düşünüyordum ve her şey korkunç bir trajedi gibi görünüyor, sanki kader acımasızca, belirli bir sona ulaşmak için bastırıyor. Ne yaparsak yapalım, ne kadar doğru olursa olsun, en çok korktuğumuz şey oluyormuş gibi geliyor. Eğer Whitby'ye gitmeseydim, belki şimdi zavallı, sevgili Lucy aramızda olurdu. Ben gidene kadar kilise avlusunu ziyaret etmiyordu ve eğer benimle birlikte gündüz oraya gitmeseydi, uykusunda da gitmezdi ve oraya geceleyin, uykusunda gitmeseydi, o canavar ona zarar veremezdi. Ah, neden Whitby'ye gittim ki? İşte, gene ağlamaya başladım! Bana bugün ne oldu, bilmiyorum. Bunu Jonathan'dan saklamalıyım, çünkü bir sabah boyunca iki kez ağladığımı öğrenirse –ben ki kendiliğinden hiç ağlamayan, onun tek bir damla yaş dökmesine sebep olmadığı biriyim– sevgilim deli gibi endişelenir. Cesur bir yüz takınacağım ve eğer ağlamaklı hissedersem, o bunu asla görmeyecek. Sanırım bu, biz zavallı kadınların alması gereken derslerden biri...

Dün gece nasıl uyuyakaldığımı pek hatırlayamıyorum. Âniden köpeklerin havlamaya başladığını, Bay Renfield'ın bu odanın altında bir yerlerde olan odasından, coşkulu bir şekilde dua ediliyormuş gibi garip sesler geldiğini hatırlıyorum. Ve sonra her şey sessizleşti, o kadar derin bir sessizlikti ki, beni korkuttu ve kalkıp pencereden dışarı baktım. Etraf karanlık ve sessizdi, ay ışığının yarattığı siyah gölgeler, kendilerine özgü sessiz bir gizemle dolu gibi geldi. Tek bir şey bile kıpırdanmıyordu, her şey ölüm ya da

kader gibi korkunç ve sabitti; bu yüzden çimenlerin üzerinde, algılanamaz bir yavaşlıkla eve doğru sürünen ince bir sis tabakasının kendine has bir sezgisi ve canlılığı varmış gibi geldi. Sanırım düşüncelerimin başka konulara sapması bana iyi geldi, zira yatağa yattığım zaman üzerime çöken bir uyuşukluk hissettim. Bir süre yattım, ama uyuyamadım, bu yüzden kalktım ve yine pencereden dışarı baktım. Sis yayılıyordu ve şimdi eve yaklaşmıştı, hatta gizlice pencereye yaklaşırmış gibi eve yaslandığını gördüm. Zavallı deli adam her zamankinden daha çok gürültü çıkarıyordu ve söylediği tek bir sözcüğü bile çıkaramama rağmen, bir şekilde sesinde tutkulu bir yakarı olduğunu fark ettim. Sonra bir mücadele gürültüsü oldu ve bakıcıların onunla ilgilendiklerini anladım. O kadar korkmuştum ki, yatağa gittim, örtüleri başımın üzerine çektim ve kulaklarımı tıkadım. O sırada hiç uykum yoktu, en azından böyle düşünüyordum; ama uykuya dalmış olmalıyım, çünkü, sabah Jonathan beni uyandırana kadar, rüyalar dışında hiçbir şey hatırlamıyorum. Sanırım nerede olduğumu, üzerime eğilenin Jonathan olduğunu hatırlamam biraz zaman ve çaba gerektirdi. Rüyam çok garipti ve uyanıkken düşündüklerimin rüyalarıma karışması ya da rüyalarımda devam etmesi haline neredeyse tipik bir örnekti.

Uykuda olduğumu ve Jonathan'ın dönmesini beklediğimi düşünüyordum. Onun için çok endişeleniyordum ve hareket edecek gücüm yoktu; ayaklarım, ellerim ve beynim ağırdı, bu yüzden hiçbir şey normal hızında olmuyordu. Bu yüzden huzursuzca uyudum ve düşündüm. Sonra aklıma havanın ağır, nemli ve soğuk olduğu geldi. Yüzümdeki örtüleri açtım ve şaşkınlık içinde, çevremin loş olduğunu gördüm. Jonathan için yanık bıraktığım, ama kıstığım gaz lambası sisin içinden minik, kırmızı bir kıvılcım gibi görünüyordu. Anlaşılan sis yoğunlaşmış, odaya dolmuştu. Sonra aklıma, yatağa girmeden önce pencereyi kapatmış olduğum geldi. Emin olmak için kalkacaktım, ama büyük bir uyuşukluk kollarımı ve bacaklarımı, iradem dışında bağlamış gibiydi. Kıpırdamadan yattım ve tahammül ettim; o kadar. Gözlerimi kapattım, ama yine de gözkapaklarımın ardını görebiliyor-

dum. (Rüyaların bize oynadığı oyunlar ve bizim bu kadar uygun hayaller kurmamız çok şaşırtıcı.) Sis gittikçe yoğunlaştı ve artık içeri nasıl girdiğini görebiliyordum, çünkü bir duman gibi –ya da kaynayan suyun buharı gibi– pencereden değil, kapının bağlantılarından içeri doluyordu. Gittikçe yoğunlaştı, ta ki odada buluttan bir sütun oluşturana kadar ve sütunun tepesinde, gaz lambasının ışığının kırmızı bir göz gibi parladığını görebiliyordum. Sonra buluttan sütun odada dönerken, her şey beynimde dönmeye başladı ve bu girdabın içinde, İncil'deki 'gündüz bir bulut sütunu, gece bir ateş sütunu'[1] deyişi geldi aklıma. Bana uykumda gelen gerçekten de ruhani bir rehber miydi? Ama bu sütun hem gündüzden hem de geceden oluşmuştu, çünkü ateş kırmızı gözün içindeydi ve düşününce, bu göz ilgimi yeniden çekti; ona bakarken ateş bölündü ve sisin içinden üzerime iki kırmızı göz gibi parlamaya başladı, tıpkı Lucy'nin yamaçtaki ânlık dalgınlığı sırasında, batan güneşin ışınları Azize Mary'nin Kilisesi'nin pencerelerine vurduğu zaman söylediği gibi. Âniden, Jonathan'ın o korkunç kadınların ay ışığı altında dönen bir sisten maddeleştiklerini anlattığını hatırladım ve dehşet içimde patladı. Rüyamda bayılmış olmalıyım, çünkü her şey karardı. Hayal gücümün bilinçli çabasıyla gördüğüm son şey, öfkeli, beyaz bir yüzün sislerin arasından üzerime eğilmesiydi. Bu tür rüyalara dikkat etmeliyim, çünkü bunlardan çok fazla görürse, insan sağduyusunu kaybedebilir. Onları korkutmaktan korkmasam, Dr. Van Helsing ya da Dr. Seward'dan beni uyutacak bir şey isterim. Şu ânda böyle bir rüya benim için duydukları korkuların içine örülür. Bu gece kendi kendime uyumaya çalışacağım. Eğer uyuyamazsam, yarın gece bana bir doz kloralhidrat vermelerini sağlayacağım; bir kere kullanmanın zararı olmaz ve bana iyi bir uyku verebilir. Dün gece, sanki hiç uyumamışım gibi yoruldum.

2 *Ekim, akşam* 10. – Dün gece uyudum, ama rüya görmedim. Derin uyumuş olmalıyım, çünkü Jonathan yatağa girerken uyanmadım; ama uyku beni tazelemedi, çünkü bugün kendimi korkunç derecede zayıf ve neşesiz hissediyorum. Dünün tamamını

1 *Gece ateş sütunu* Bkz. Çıkış 12:21-2.

okumaya çalışarak, uzanıp kestirerek geçirdim. Akşamleyin Bay Renfield beni görmek istedi. Zavallı adam, çok nazikti ve ben ayrılmadan önce elimi öperek, Tanrı'dan beni kutsamasını diledi. Nedense bu beni çok etkiledi; onu düşününce ağlıyorum. Bu, dikkat etmem gereken yeni bir zayıflık. Ağladığımı duyarsa Jonathan çok üzülür. O ve diğerleri akşam yemeğine kadar dışarıdaydı ve hepsi yorgun döndü. Onları neşelendirmek için elimden geleni yaptım ve sanırım bu çaba bana faydalı oldu, çünkü ne kadar yorgun olduğumu unuttum. Yemekten sonra beni yatağa yolladılar ve hepsi sigara içeceklerini söyleyerek gittiler, ama birbirlerine gün boyunca neler yaptıklarını anlatacaklarını biliyordum; Jonathan'ın tavrından, anlatacak çok önemli bir şeyi olduğunu görebiliyordum. Olmam gerektiği gibi uykulu değildim; bu yüzden onlar gitmeden önce, dün gece iyi uyuyamadığımı söyleyerek Dr. Seward'dan bana bir tür uyuşturucu vermesini istedim. Nazikçe bana uyku getirecek bir ilaç hazırladı ve bana zararı dokunmayacağını, çünkü çok hafif olduğunu söyleyerek verdi... Aldım ve hâlâ bana uzak duran uykuyu bekliyorum. Umarım hata yapmamışımdır, çünkü uyku benimle flört etmeye başladığında, yeni bir korku doğuyor: Kendimi böyle uyanma gücünden mahrum bırakarak aptallık yaptığım korkusu. Uyanmayı isteyebilirim. İşte uyku geliyor. İyi geceler.

YİRMİNCİ BÖLÜM

JONATHAN HARKER'IN GÜNLÜĞÜ

1 Ekim, akşam. – Thomas Snelling'i Bethnal Green'deki evinde buldum, ama ne yazık ki, herhangi bir şeyi hatırlayacak durumda değildi. Beklenen gelişimin yarattığı bira kazanma umudu, adama çok fazla gelmişti ve beklenen ödülünü içmeye çok erken başlamıştı. Ama terbiyeli, zavallı birine benzeyen karısından onun, iki arkadaştan amir konumunda olan Smollet'ın yardımcısı olduğunu öğrendim. Böylece arabayla Walworth'e gittim ve Bay Joseph Smollet'ı evinde, gömleği üzerinde, çay tabağından çay içerken buldum. Terbiyeli, zeki bir adam, iyi, güvenilir bir işçi olduğu açık ve aklıbaşında. Kutularla ilgili olayı hatırladı ve pantolonunun arka tarafındaki gizemli bir yerden kenarları kıvrılmış harika bir defter çıkararak, kurşunkalemle yazılmış, yarı silinmiş hiyerogliflerle alınmış notlardan, kutuların nereye gittiğini söyledi. Carfax'tan aldığı altı kutuyu, 197 Chicksand Caddesi, Mile End New Town adresine, diğer altı tanesini Jamaica Yolu, Bermondsey adresine teslim ettiğini söyledi. Demek, eğer Kont bu korkunç barınaklarını Londra'nın her yerine yaymayı hedeflemişse, bu mekanlar seçilmiş ilk teslimat adresleri olabilirdi, böylece daha sonra daha detaylı olarak dağıtılabilirlerdi. Bunun böyle yöntemli bir şekilde yapılması, bana kendisini Londra'nın iki yanı ile sınırlandırmayacağını düşündürdü. Artık kuzey kıyısının doğu ucuna, güney kıyısının doğusuna ve güneye konuşlanmıştı. Kuşkusuz, kuzey ve batı onun şeytani planının dışında tutulmayacaktı –hele şehir merkezi ve Londra'nın en moda yerleri güneybatı ve batı, hiç. Smollet'a döndüm ve Carfax'tan başka kutu taşındığını bilip bilmediğini sordum.

Yanıt verdi:

'Eh, patron, bana çok iyi davrandın" –ona yarım altın vermiştim– "ve sana bildiğim her şeyi anlatacağım. Bloxam isimli bir adamın, dört gece önce Pincher Caddesi'ndeki Tavşan ve Tazı Meyhanesi'nde, onun ve arkadaşının Purfleet'deki eski bir evde ne kadar tozlu bir iş yaptığını anlattığını duydum. Buralarda o tür işlerden pek çıkmaz ve Sam Bloxam'ın sana birşeyler anlatabileceğini düşünüyorum.' Ona, onu nerede bulabileceğimi sordum. Bana adresini bulabilirse, ona yarım altın daha vereceğimi söyledim. Bu yüzden çayının kalanını tek yudumda bitirdi ve hemen aramaya başlayacağını söyleyerek ayağa kalktı. Kapıda durdu ve şöyle dedi:

'Buraya bak, patron, seni burada tutmanın anlamı yok. Sam'i kısa sürede bulabilirim de, bulamayabiirim de; ama zaten bu gece sana bir şey söyleyebilecek durumda olmayacaktır. İçki içmeye başladığı zaman Sam farklı biri olur. Eğer bana pullu bir zarf verirsen ve adresini üzerine yazarsan, Sam'i nerede bulabileceğini öğrenir ve sana bu gece postalarım. Ama sabah erkenden peşine düşsen iyi olur, yoksa onu yakalayamazsın; çünkü önceki gece ne kadar içmiş olursa olsun, Sam çok erken kalkar.'

Bu çok elverişliydi, böylece çocuklardan biri bir peni ile, bir zarf, bir yaprak kağıt almak ve para üstünü alıkoymak üzere gitti. Geri geldiğinde zarfın üzerine adresimi yazdım, pul yapıştırdım ve Smollet yine, bulduğu zaman adresi postalayacağına söz verdikten sonra, eve döndüm. Bir şekilde iz üstündeydik. Bu gece yorgunum ve uyumak istiyorum. Mina derin derin uyuyor ve çok solgun duruyor; gözleri, ağlamış gibi görünüyor. Zavallı sevgilim, karanlıkta bırakılmanın onu üzdüğünden kuşkum yok ve benimle diğerleri hakkında iki kat endişeleniyor olmalı. Ama bu en iyisi. Sinirleri bozulacağına, endişeli ve hayal kırıklığı içinde olması daha iyi. Onu bu korkunç işin dışında tutmak konusunda doktorlar haklıydı. Kararlı olmalıyım, çünkü bu sessizlik yükü özellikle benim sırtımda. Hiçbir şart altında ona bu konuyu açmamalıyım. Gerçekten de zor bir iş olmayabilir bu, çünkü kendisi bu konudaketum davranmaya başladı ve ona kararımızı açık-

ladığımızdan beri, Kont ya da yaptıklarından hiç bahsetmedi.

2 Ekim, akşam. – Uzun, zorlu ve heyecanlı bir gün. İlk posta ile, içinde kirli bir kağıt parçası olan, adresini yazdığım zarf geldi. Kağıdın üzerinde, marangoz kalemi ve yaygın bir el yazısı ile şöyle yazılmıştı:

'Sam Bloxam, Korkrans, 4 Çölmekçiler Medanı, Bartel Caddesi, Walworth. Mavini sor.'

Mektubu yataktayken almıştım ve Mina'yı uyandırmadan kalktım. Ağır, uykulu ve solgundu ve hiç de iyi görünmüyordu. Onu uyandırmamaya, ama geri döndüğümde Exeter'e geri dönmesini ayarlamaya karar verdim. Sanırım, aramızda ve karanlıkta yaşarken değil, kendi evimizde, ilgisini çekecek günlük işleri varken daha mutlu olur. Dr. Seward'ı yalnızca bir ânlığına gördüm ve ona nereye gideceğimi söyledim. Birşeyler bulur bulmaz geri döneceğime ve kalanı anlatacağıma söz verdim. Arabayla Walworth'e gittim ve biraz güçlükle Çömlekçiler Meydanı'nı buldum. Bay Smollet'ın yazışı beni yanılmıştı, çünkü Çömlekçiler Meydanı yerine Çölmekçiler Meydanı'nı sormuştum. Ama meydanı bulduğumda, Corcoran'ın pansiyonunu bulmakta güçlük çekmedim. Kapıya gelen adama 'mavin'i sorduğumda, başını iki yana salladı ve şöyle dedi: 'Tanımıyorum. Burada öyle biri yok; tüm ömrüm boyunca öyle birini duymadım. Burada ya da yakınlarda öyle birinin yaşadığını hiç sanmıyorum.' Smollet'ın mektubunu çıkardım ve okurken aklıma, meydanın adı konusundaki telaffuz dersinin bana yol gösterebileceği geldi. 'Senin görevin ne?' diye sordum.

'Ben maavinim,' diye yanıt verdi. Doğru iz üzerinde olduğumu hemen gördüm; harflerin yanlış yazılması yine beni yanıltmıştı. Yarım kronluk bir bahşiş muavinin bilgisini hizmetime açtı ve önceki gecenin birasının etkisini Corcoran'ın Evi'nde uyuyarak atan Bay Bloxam'ın, o sabah Poplar'daki işine gitmek için ayrıldığını öğrendim. Bana çalıştığı yerin nerede olduğunu söyleyemedi, ama 'yeni yapılmış bir depo' olduğu konusunda belirsiz bir fikri vardı ve bu kıt ipucu ile, Poplar'a doğru yola çıktım. Böyle bir binanın nerede olduğu konusunda tatminkar bir ipucu

bulduğumda öğlen olmuştu ve bunu da bir kahvehanede, bazı işçilerin yemek yediği bir yerde edinmiştim. İçlerinden biri, Cross Angel Caddesi'nde yeni bir 'soğuk depo' binası yapıldığını söyledi ve bu daha önceki tanıma uyduğundan, hemen oraya yollandım. Aksi kapıcı ve daha da aksi bir ustabaşı ile yaptığım görüşme sonucunda, ikisi de alemin parası ile yatıştı ve beni Bloxam'a ulaştırdı; kişisel bir konuda ona birkaç soru sorma ayrıcalığı için o günlük ücretini ustabaşına ödemeye razı olduğumu söyleyince, adam çağırtıldı. Adam, konuşmaları ve tavrı kaba olsa da, yeterince akıllı biriydi. Vereceği bilgi karşılığında para ödemeye söz verdikten ve bir miktar avans ödedikten sonra, bana Carfax ile Piccadilly'deki ev arasında iki yolculuk yaptığını ve toplam dokuz kutu taşıdığını –'büyük, ağır kutular'– bu amaç için bir at ve bir araba kiraladığını söyledi. Ona, bana Piccadilly'deki evin numarasını söyleyip söyleyemeyeceğini sordum, buna şöyle yanıt verdi:

'Eh, patron, numarasını unuttum, ama yapılalı daha çok olmayan büyük, beyaz bir kilise ya da öyle bir yerin birkaç kapı ötesindeydi. Tozlu, eski bir evdi, ama kahrolası kutuları aldığım evin tozluluğu yanında hiçbir şeydi bu.'

'İkisi de boşsa bu evlere nasıl girdin?'

'Purfleet'deki evde beni bekleyen yaşlı bir adam vardı. Kutuları kaldırıp arabaya taşımama yardım etti. Belamı versin, ama gördüğüm en güçlü adamdı, hem de yaşlı olmasına rağmen. Beyaz bir bıyığı vardı, o kadar zayıftı ki, taş bile atamayacağını sanırdınız.'

Bu sözler beni nasıl da heyecanlandırdı!

'Ama kutuların uçlarını, sanki çay doluymuşlar gibi tuttu. Ben kendi tarafımı kaldırmadan önce oflayıp poflamaya başlamıştım – ve ben de tavuğun teki değilimdir.'

'Piccadilly'deki eve nasıl girdiniz?' diye sordum.

'Orada da o vardı. Herhalde hemen yola çıkıp, oraya benden önce varmıştı, çünkü kapıyı çaldığımda o açtı ve kutuları hole taşımama yardım etti.'

'Dokuzuna da mı?' diye sordum.

'Evet; ilk turda beş tane, ikincisinde dört tane vardı. Susatıcı bir işti ve eve nasıl döndüğümü hatırlamıyorum bile.' Sözünü kestim:

'Kutuları holde mi bıraktın?'

'Evet; büyük bir holdü ve içinde başka hiçbir şey yoktu.' Biraz daha bilgi almak için bir teşebbüste daha bulundum.

'Anahtarın yok muydu?'

'Anahtar falan kullanmadım. Yaşlı adam, kendisi kapıyı açtı ve ben gittikten sonra kendisi kapattı. Son seferi hatırlamıyorum –ama bira yüzündendi.'

'Peki evin numarasını hatırlamıyor musun?'

'Hayır, bayım. Ama bu konuda güçlük çekmezsiniz. Yüksek bir ev, önünde kemerli bir veranda ve kapıya giden yüksek basamaklar var. O basamakları biliyorum, birkaç kuruş kazanmak için kapıya gelen üç aylakla beraber kutuları içeri taşımak zorunda kaldım. Yaşlı adam onlara birer şilin verdi ve bu kadar çok para aldıklarını görünce daha fazlasını istediler; ama adam içlerinden birini omzundan yakaladı ve merdivenlerden aşağı atacak oldu ve sonunda hepsi küfrederek uzaklaştı.' Bu tanımla evi bulabileceğimi düşündüm, böylece dostuma bilgi için ödeme yaptım ve Piccadilly'ye doğru yola çıktım. Yeni, acı verici bir bilgi edinmiştim: Anlaşılan Kont, toprak kutularını bizzat taşıyabiliyordu. Eğer öyleyse, zaman kıymetliydi, çünkü, artık belli oranda dağıtım yapıldığına göre, zamanını kendisi seçerek, kimseye görünmeden işini bitirebilirdi. Piccadilly Meydanı'nda arabadan indim ve batıya doğru yürüdüm; Jonior Constitutional'ın ötesinde, tarif edilen eve rastladım ve Dracula'nın ayarladığı yuvalardan birinin bu olduğu konusunda ikna oldum. Ev, uzun zamandır içinde oturuluyormuş gibi görünmüyordu. Pencereler toz kaplıydı ve kepenkler kaldırılmıştı. Tüm doğramalar zamanla kararmıştı ve demirin üzerindeki boya soyulmuştu. Balkonun önünde son zamanlara kadar büyük bir ilan tahtası asılı olduğu belliydi; ama kabaca koparılmıştı, tabelayı destekleyen dikmeler hâlâ duruyordu Balkonun parmaklıklarının arkasında, bazı gevşek tahtalar olduğunu ve kenarlarının beyaz göründüğünü fark ettim. İlan tahtası-

nı dağılmadan görmek için çok şey verirdim, belki evin kime ait olduğu konusunda bir ipucu verirdi. Carfax'ın araştırılması ve satın alınması deneyimimi hatırladım ve evin eski sahibini bulabilseydim, eve girmenin bir yolu olacağını hissetmekten kendimi alamadım.

O ânda Piccadilly tarafında öğrenilecek bir şey kalmamıştı ve yapılacak bir şey de olmadığından, o taraftan bir şey öğrenebilir miyim diye, evin arkasına dolandım. Piccadilly evlerinin çoğu kullanıldığı için sokak hareketliydi. Çevrede gördüğüm hizmetkarların ve yardımcıların bir ikisine boş ev hakkında bildikleri birşeyler var mı, diye sordum. İçlerinden biri evin satın alındığını duyduğunu, ama kimin aldığını bilmediğini söyledi. Ama son zamanlara kadar 'Satılık' levhası üzerinde kalmıştı ve evi satan emlakçılar, Mitchell, Oğulları ve Candy bana bir şeyler anlatabilirdi. Tabeladaki şirket isminin bu olduğunu sanıyordu. Aşırı hevesli görünmeyi ya da bana bilgi veren adamın çok fazla şey bilmesini ya da tahmin etmesini istemedim, bu nedenle her zamanki tavrımla ona teşekkür ettim ve uzaklaştım. Hava kararmaya başlamıştı ve güz gecesi çöküyordu, bu yüzden zaman kaybetmedim. Berkeley'deki rehberden Mitchell, Oğulları ve Candy'nin adresini öğrendim ve kısa süre sonra Sackville Caddesi'ndeki ofislerine ulaştım.

Beni karşılayan centilmenin tavırları özellikle hoştu, ama aynı derecede de ketum idi. Bana Piccadilly evinin –görüşmemiz süresince 'malikane' demişti oraya– satıldığını söyledikten sonra, işimizin bittiğini düşündü. Ona evi kimin satın aldığını sorduğumda, gözlerini azıcık açtı ve yanıt vermeden önce birkaç saniye durdu:

'Satıldı, bayım.'

'Beni affedin,' dedim, aynı nezaketle, 'ama kimin satın aldığını bilmeyi istemek için özel sebeplerim var.'

Biraz daha uzun duraladı ve kaşlarını azıcık daha kaldırdı. 'Satıldı, bayım,' oldu gene kısa yanıtı.

'Kuşkusuz,' dedim, 'benim bu kadarını bilmemde sakınca görmezsiniz.'

'Ama görürüm,' diye yanıt verdi. 'Mitchell, Oğulları ve Candy'nin müşterilerinin işleri, onların elinde kesinlikle güvendedir.' Adam kesinlikle birinci sınıf ahlakçıydı ve onunla tartışmanın faydası yoktu. Onunla kendi zemininde karşılaşmanın daha iyi olacağını düşünerek şöyle dedim:

'Sırlarını böyle bir kararlılıkla koruyan bir muhafızları olduğu için, bayım, müşterileriniz mutlu olmalı. Ben de profesyonelim.' Burada ona kartımı uzattım. 'Davranışlarımın sebebi merak değil; son zamanlara kadar satılık olduğunu anladığımız mülk hakkında bilgi almak isteyen Lord Godalming adına hareket ediyorum.' Bu sözcükler duruma oldukça farklı bir çehre kazandırdı. Adam şöyle dedi:

'Elimden gelse size yardımcı olurdum, Bay Harker, özellikle de lord hazretlerine yardımcı olmak isterdim. Bir zamanlar, henüz Saygıdeğer Arthur Holmwood iken, onun için küçük bir apartman dairesi kiralama işi ile ilgilenmiştik. Eğer lordun adresini almama izin verirseniz, bu konuyu Ev'e danışırım ve bu gecenin postası ile lord hazretlerine bilgi veririm. Lord hazretlerine dilediği bilgiyi verecek kadar kurallarımızı esnetebiliriz.'

Bir düşman değil, bir dost kazanmak istiyordum, bu yüzden ona teşekkür ettim, Dr. Seward'ın adresini verdim ve oradan çıktım. Artık karanlık olmuştu, yorgun ve açtım. Kabarmış Ekmek Şirketi'nde bir fincan çay içtim ve bir sonraki trenle Purfleet'e geldim.

Tüm diğerlerini evde buldum. Mina yorgun ve solgun görünüyordu, ama neşeli ve canlı görünmek için cesurca çaba gösterdi; ondan herhangi bir şeyi saklamak zorunda olduğumu ve böylece huzursuzluğunun sebebi olduğumu düşünmek yüreğimi burktu. Tanrı'ya şükürler olsun, görüşmelerimize katılmadan seyirci olacağı ve ona güven duymamamızın acısını hissedeceği son gece olacak bu. Onu korkunç işimizden uzak tutma kararlılığımı korumak için tüm cesaretimi toplamam gerekti. Bir şekilde fikirle daha çok uzlaşmış görünüyor ya da konu ona tiksinti veriyormuş gibi, çünkü yanlışlıkla bir atıfta bulunduğumda, ürperdiğini gördüm. Kararımızı zamanında verdiğimiz için mem-

nunum, böyle bir duygu, gittikçe büyüyen bilgimiz ile birlikte, ona işkence ederdi.

Yalnız kalana kadar diğerlerine o günkü keşiflerimi anlatamadım; akşam yemeğinden sonra –kendi aramızda bile olsa görünüşü kurtarmak için biraz müzik dinledik– Mina'yı odasına götürdüm ve yatması için bıraktım. Sevgilim bana karşı her zamankinden daha fazla sevgi doluydu ve beni alıkoymak istercesine tutundu bana; ama konuşulacak çok şey vardı ve odadan çıktım. Tanrı'ya şükürler olsun, olayları anlatmayı bırakmamız bizim aramızda bir şeyi değiştirmedi.

Aşağıya indiğimde, diğerlerinin çalışma odasındaki ateşin çevresinde toplanmış olduğunu gördüm. Trende günlüğümü yazmıştım ve sahip olduğum bilgiyi aktarmak için onu okudum; bitirdiğim zaman, Van Helsing şöyle dedi:

'Bugün iyi iş çıkarmışsın, dostum Jonathan. Kayıp kutuların izinde olduğumuz kuşkusuz. Eğer hepsini o evde bulursak, o zaman işimizin sonuna yaklaşmışız demektir. Sonra nihai *coup*'umuzu yaparız ve bu sefil şeye gerçek ölümünü vermek için avlarız onu.' Bir süre hepimiz sessizce oturduk ve Bay Morris âniden konuştu:

'Söylesenize! O eve nasıl gireceğiz?'

'Diğerine girdik,' diye yanıt verdi Lord Godalming çabucak.

'Ama, Art, o farklıydı. Biz Carfax'taki eve girdik, ama bizi koruyacak gece ve bir duvar vardı. Piccadilly'de, gece veya gündüz, bir eve hırsızlama girmek çok daha farklı olacaktır. İtiraf ediyorum ki, eğer emlakçı budalası bize bir tür anahtar bulamazsa, içeri nasıl girebileceğimizi bilemiyorum; belki sabah, onun mektubunu alana kadar beklemeliyiz.' Lord Godalming'in kaşları çatıldı, ayağa kalkarak odayı adımlamaya başladı. Bir süre sonra durdu ve hepimize teker teker bakarak şöyle konuştu:

'Quincey doğruyu söylüyor. Bu hırsızlık işi ciddileşmeye başladı; bir kez başardık; ama şimdi elimizde zor bir durum var –Kont'un anahtar sepetini bulamazsak...'

Sabaha kadar hiçbir şey yapılamayacağından ve Lord Godalming Mitchellar'dan haber alana kadar beklemek daha iyi olaca-

ğından, kahvaltıya kadar eyleme geçmemeye karar verdik. Uzun süre oturduk ve sigara içtik, konunun muhtelif yanlarını tartıştık. Bu sırada ben, günlüğümü bu âna kadar getirme fırsatı buldum. Çok uykum var, yatmaya gideceğim...

Bir satır daha. Mina derin derin uyuyor ve nefesi düzenli. Kaşları çatılmış, alnında küçük kırışıklar belirmiş, sanki uykusunda bile düşünüyor gibi. Hâlâ çok solgun, ama bu sabahki kadar perişan görünmüyor. Yarının bütün bunları düzelteceğini umuyorum, Exeter'de, evde kendine gelecektir. Ah, ne kadar uykum var!'

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

1 Ekim. – Renfield beni yine şaşırtmaya başladı. Ruh hali o kadar hızla değişiyor ki, onları takip etmeyi güç buluyorum ve her zaman kendi mutluluğundan daha farklı bir şey anlamına geldiklerinden, ilginç bir çalışma konusu oluşturuyorlar. Bu sabah, Van Helsing'i geri çevirmesinden sonra onu görmeye gittiğimde, kadere hükmeden bir adamın tavırları içindeydi. Aslında, kadere hükmediyordu –hayali olarak. Salt sağlıkla ilgili şeylerin hiçbirisi ile ilgilenmiyordu; bulutların üzerindeydi ve biz zavallı ölümlülerin zayıflıklarına ve ihtiyaçlarına tepeden bakıyordu. Durumu iyileştirip, birşeyler öğrenebileceğimi düşündüm, bu yüzden ona sordum:

'Bugünlerde sineklerden ne haber?' Bana üstün bir tavırla gülümsedi –Malvolio'nun[1] yüzüne yakışacak türden bir gülümseme– ve yanıt verdi:

'Sinek, sevgili bayım, çok çarpıcı bir özelliğe sahiptir: Kanatları, psişik yeteneklerin havai güçlerine örnek oluşturur. Eskiler, ruhu bir kelebek olarak betimleyerek iyi yaptılar!'

Kurduğu paralelliği mantıklılığının sınırlarına kadar zorlamak istediğimden, hemen şöyle dedim:

'Ah, demek şimdi de bir ruh peşindesin, öyle mi?' Deliliği mantığının önüne set çekti ve başını, onda nadiren gördüğüm bir kararlılık ile sallarken, yüzüne şaşkın bir ifade yayıldı. Şöyle dedi:

1 *Malvolio.* Shakespeare'in *Onikinci Gece*'sinde Olivia'nın kahyası.

'Ah hayır, ah hayır! Ben ruh istemiyorum. Tek istediğim yaşam.' Burada neşelendi: 'Şu ânda buna karşı oldukça kayıtsızım. Yaşam iyi; istediğim her şeye sahibim. Yaşam yiyiciliği incelemek istiyorsanız, doktor, başka bir hasta bulmalısınız!'

Bu beni biraz şaşırttı, bu yüzden konuya devam ettim:

'O zaman yaşama hükmediyorsun; herhalde bir tanrısındır, öyle mi?' Tarifsiz ve iyilik dolu bir üstünlükle gülümsedi.

'Ah hayır! Bir İlah'ın özelliklerini benimsemek benden uzak dursun. Ben O'nun özellikle ruhani eylemleri ile ilgilenmiyorum. Eğer entelektüel duruşumu bildirmeme izin verirseniz ben, tamamen dünyevi şeyler söz konusu olduğunda, tinsel olarak ele geçmiş Hanok'un[1] posizyonundayım!' Bu benim için şaşırtıcıydı. O ânda Hanok'un yerini hatırlayamıyordum, bu yüzden basit bir soru sordum, ama böyle yaparak kendimi delinin gözünde küçük düşürdüğümü hissediyordum:

'Peki neden Hanok?'

'Çünkü o Tanrı ile yürüyordu.' Paralelliği göremiyordum, ama bunu itiraf etmekten hoşlanmıyordum; bu yüzden onun reddettiği şeye döndüm:

'Demek yaşama aldırmıyorsun ve ruh istemiyorsun. Ama neden?' Onu huzursuz etmek için sorumu hızla ve bir miktar sertlikle sordum. Çabam başarılı oldu; çünkü bir ân bilinçsizce eski aşağılık tavrına döndü, önümde yerlere kadar eğildi, hatta yanıt verirken yaltaklandı:

'Gerçekten, gerçekten ruh istemiyorum! İstemiyorum. Onları elde etsem bile kullanamazdım! bana hiçbir şekilde faydaları olmazdı. Onları ne yiyebilir, ne de...' âniden durdu ve eski kurnaz bakış, suyun yüzeyini süpüren rüzgar gibi yüzüne yayıldı. 'Ve doktor, yaşama gelince, yaşam nedir ki? İhtiyaç duyduğunuz her şeye sahipken ve bir daha asla bir şeyin eksikliğini duymayacağınızı bilirken, bu her şeydir. Dostlarım var –iyi dostlarım– sizin gibi, Doktor Seward,' dedi anlatılmaz bir kurnazlıkla pis pis gülerek, 'asla yaşam kaynağı eksikliği çekmeyeceğimi biliyorum!'

Sanırım delilik bulutunun içinden, bende bir düşmanlık gör-

1 *Hanok* Eski Ahit karakteri.

dü, çünkü hemen son sığınağına döndü –inatçı bir sessizliğe. Kısa süre sonra, şimdilik onunla konuşmanın faydasız olduğunu anladım. Asık suratlıydı ve bu yüzden yanından ayrıldım.

Gün içinde, daha sonra beni çağırttı. Normalde özel bir sebep olmadan gitmezdim, ama şu ân o kadar ilgimi çekiyor ki, memnunlukla çaba gösteririm. Dahası, zaman geçirmeme yardımcı olacak her şey beni memnun eder. Harker dışarıda, ipuçlarını takip ediyor; Lord Godalming ile Quincey de öyle. Van Helsing çalışma odamda oturmuş, Harkerlar'ın hazırladığı kayıtları inceliyor; tüm detayları tam olarak bilirse, bir ipucu bulabileceğini düşünüyor gibi. Çalışırken, sebepsiz yere rahatsız edilmek istemiyor. Hastayı görmeye onu da götürürdüm, ama ilk geri çevrilmesinden sonra bir daha gitmekle ilgilenmeyebileceğini düşündüm. Bir başka sebep daha vardı: Renfield üçüncü bir kişinin yanında, ikimiz baş başayken yaptığı gibi serbestçe konuşmayabilirdi.

Onu odanın ortasında, bir taburenin üzerinde oturur buldum. Genelde bu zihinsel enerji harcadığının göstergesidir. İçeri girdiğim zaman, sanki soru dudaklarında bekliyormuş gibi, hemen konuştu:

'Ruhlara ne olmuş?' Tahminimin doğru olduğu açıktı. Bilinçsiz düşünce, bir delide bile, işini görüyordu. Meseleyi açığa çıkarmaya karar verdim. 'Sen söyle, ruhlara ne olmuş?' diye sordum. Bir ân yanıt vermedi, yanıt için esin bulmayı bekliyormuş gibi çevresine, yukarı, aşağı baktı.

'Ben ruh istemiyorum!' dedi zayıf, özür diler gibi bir tavırla. Konu zihnini kemiriyor gibiydi ve bu yüzden bundan faydalanmaya karar verdim –'iyilik uğruna zalim olmak' için.[1] Bu yüzden şöyle dedim:

'Yaşamdan hoşlanıyorsun ve yaşam istiyorsun, değil mi?'

'Ah, evet! Ama bunda zarar yok: Bu konuda endişelenmenize gerek yok!'

'Ama,' diye sordum, 'ruhu da almadan nasıl yaşam alacağız?' Bu onu şaşırtmış gibi göründü, bu yüzden devam ettim:

1 *Zalim olmak için.* Bkz *Hamlet*, 3, 4, 178.

'Çevrende vızıldayan, cıvıldayan ve miyavlayan binlerce sineğin, örümceğin, kuşun ve kedinin ruhları ile birlikte dışarıda uçarken ne güzel zaman geçireceksin ama. Yaşamlarını aldın, biliyorsun ve ruhlarına da tahammül etmek zorundasın!' Bir şey hayal gücünü etkilemiş gibiydi, çünkü parmaklarıyla kulaklarını tıkadı, gözlerini kapattı ve yüzü sabunlanırken küçük bir oğlan çocuğunun yaptığı gibi, onları sıkı sıkı yumdu. Bunda içime dokunan acınası bir şey vardı; aynı zamanda bana bir ders verdi, çünkü önümde bir çocuk var gibiydi –hatları yıpranmış, çenesindeki yeni çıkan sakallar beyaz olmasına rağmen, yalnızca bir çocuk. Bir tür zihinsel rahatsızlık sürecinden geçmekte olduğu açıktı ve geçmiş ruh hallerinin, ona görünüşte yabancı şeyleri açıkladığını bildiğimden, elimden geldiğinde zihnine girmenin ve onunla beraber ilerlemenin daha iyi olacağını düşündüm. Atmam gereken ilk adım güvenini yeniden kazanmaktı, bu yüzden, kapalı kulakları ile beni duyabilmesi için oldukça yüksek sesle konuşarak, şöyle sordum:

'Sineklerini yeniden edinmek için biraz şeker ister misin?' Hemen uyanmış gibi göründü ve başını iki yana salladı. Bir kahkaha atarak yanıt verdi:

'Pek istemem! Sinekler zavallı yaratıklardır zaten!' Bir ân durduktan sonra ekledi, 'Yine de ruhlarının çevremde vızıldamasını da istemem.'

'Ya örümcekler?' diye devam ettim.

'Boş ver örümcekleri! Örümcekler ne işe yarar? Onlarda ne yiyecek ne de...' âniden durdu, sanki yasaklanmış bir konuyu hatırlamış gibiydi.

'Demek öyle!' diye düşündüm kendi kendime, 'ikinci seferdir "içmek" sözcüğünde âniden duruyor; bu ne anlama geliyor?' Renfield da bir hata yaptığının farkındaydı, çünkü dikkati başka konuya çekmek istemiş gibi, telaşla devam etti:

'Bu tür meselelerle hiç ilgilenmiyorum. Shakespeare'in dediği gibi, "Fareler, sıçanlar ve böyle küçük karacalar";[1] "kilerdeki tavuk yemi" de diyebilirsin bunlara. Bütün bu saçmalıkları aştım ben.

1 *Küçük karacalar* Bkz. *Kral Lear*, 3, 4, 142.

Bir adama, bir çift çubuk ile molekül yemesini de söyleyebilirsin. Beni ne beklediğini bilirken, daha düşük etoburlarla ilgimi çekemezsin.'

'Anlıyorum,' dedim. 'Dişine gelecek daha büyük şeyler istiyorsun, öyle mi? Bir fille kahvaltı yapmaya ne dersin?'

'Ne saçma şeyler söylüyorsun!' Aşırı uyanık olmaya başlamıştı, bu yüzden daha fazla baskı yapmaya karar verdim. 'Acaba,' dedim düşünerek, 'bir filin ruhu neye benzer!' Arzu ettiğim etkiyi elde etmiştim, çünkü yüksek atından hemen düştü ve yine çocuk oldu.

'Fil ruhu istemiyorum, hiçbir ruh istemiyorum!' dedi. Birkaç dakika ümitsizce oturdu. Âniden, gözleri zihinsel heyecanın bütün işaretleri ile alev alev yanarak ayağa fırladı. 'Sen de, ruhların da, cehenneme gidin!' diye bağırdı. 'Neden ruhlarla başımı şişiriyorsun? Ruhlar olmadan da, zaten endişelenecek, acı çekecek, düşünecek yeterince şeyim yok mu?' O kadar saldırgan görünüyordu ki, yeni bir cinayet krizine girmiş olabileceğini düşündüm, bu yüzden düdüğümü çaldım. Ama o ânda tekrar sakinleşti ve özür dilercesine, şöyle dedi:

'Beni affedin, Doktor; kendimi unuttum. Yardıma ihtiyacınız yok. Zihnim o kadar endişe dolu ki, sinirlenmeye eğilim gösteriyorum. Yüzleşmek ve çözmek zorunda olduğum sorunu bir bilseydiniz, bana acır, hoşgörü gösterir, beni affederdiniz. Ne olur bana deli gömleği giydirmeyin. Düşünmek istiyorum ve bedenim sınırlanmışken düşünemiyorum. Eminim anlayış göstereceksiniz!' Kendini kontrol edebilir hale gelmişti anlaşılan; bu yüzden bakıcılar geldiğinde, onlara aldırmamalarını söyledim ve çekildiler. Renfield onların gidişini izledi; kapı kapandığı zaman, büyük bir vakar ve tatlılıkla şöyle dedi:

'Dr. Seward, bana karşı çok anlayışlı davrandınız. İnanın bana, size çok, çok minnettarım!' Onu bu ruh hali içinde bırakmanın iyi olacağını düşündüm ve yanından ayrıldım. Adamın durumunda, üzerinde düşünülmesi gereken bir şey olduğu kesin. İnsan doğru bir şekilde sıralayabilse, Amerikalı gazetecilerin 'hikaye' dediği şeyi oluşturacak pek çok nokta var. Gerçekler şöyle:

'İçmek'ten bahsetmiyor.

Herhangi bir şeyin 'ruhu'nun ağırlığını yüklenmekten korkuyor.

Gelecekte 'yaşam' eksikliği çekmekten korkmuyor.

Daha düşük canlı türlerini tamamen küçümsüyor, ama ruhlarının peşine düşmesinden korkuyor.

Mantıksal olarak bütün bunlar tek yöne işaret ediyor: Daha yüksek bir yaşam biçimi elde edeceğine dair teminat almış. Ama sonuçtan korkuyor –bir ruhun yükü. O zaman insan ruhu var aklında!

Ya teminat –?

Merhametli Tanrı'm! Kont onu bulmuş ve yeni bir dehşet planı kapıda!

Daha sonra. --Turumu tamamladıktan sonra Van Helsing'e gittim ve ona kuşkularımdan bahsettim. Çok ciddileşti ve bir süre düşündükten sonra, benden onu Renfield'a götürmemi istedi. Dediğini yaptım. Kapısına geldiğimizde, şimdi çok eskidenmiş gibi gelen bir zamanda yapmış olduğu gibi, neşeyle şarkı söylediğini duyduk. İçeri girdiğimizde, şaşkınlık içinde, eskisi gibi şekerini yaydığını gördük; güzün güçsüzleştirdiği sinekler odada vızıldamaya başlamıştı. Onu daha önceki sohbetimizin konusu üzerinde konuşturmaya çalıştık, ama ilgi göstermedi. Biz yokmuşuz gibi şarkı söylemeye devam etti. Bir kağıt parçası bulmuştu ve katlayarak defter yapıyordu. İçeri girdiğimiz kadar bilgisiz bir halde dışarı çıktık.

Gerçekten de merak uyandırıcı bir vaka; bu gece onu izlemeliyiz.

Mektup, Mitchell, Oğulları ve Candy'den Lord Godalming'e

1 Ekim

LORDUM,

Dileklerinizi yerine getirmek bize hep mutluluk veriyor. Adınıza hareket eden Bay Harker'ın ifade ettiği arzunuz ile ilgili olarak, Piccadilly, 347 numaradaki malikanenin alım satımı ile ilgili şu bilgiyi vermek isterim. Satıcılar merhum Bay Archibald Win-

ter-Suffield'ın vasiyetini icra edenlerdi. Alıcı yabancı bir beyefendi, Kont de Ville, satın alımı bizzat gerçekleştirdi ve alım bedelini, Lord hazretleri böyle kaba bir tabir kullanmamızı mazur görürse, 'tezgah üstüne saydı'. Bunun ötesinde onun hakkında hiçbir bilgimiz yok.

Lordumuzun sadık hizmetkarları,

MITCHELL, OĞULLARI VE CANDY

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

2 *Ekim*. – Dün gece koridora bir adam bıraktım ve Renfield'ın odasından duyacağı her sesi not etmesini emrettim ve herhangi bir garip durumda beni çağırmasını söyledim. Akşam yemeğinden sonra, hepimiz çalışma odasındaki ateşin önünde toplandığımızda –Bayan Harker yatağa gitmişti– o günün teşebbüslerini ve keşiflerini anlattık. Bir sonuca varan tek kişi Harker olmuştu ve bu ipucunun önemli olacağı konusunda büyük umutlar taşıyorduk.

Yatağa girmeden önce hastanın odasına gittim ve gözlem penceresinden içeri baktım. Derin derin uyuyordu ve göğsü düzenli nefeslerle inip kalkıyordu.

Bu sabah, görev başındaki adam gece yarısından biraz sonra huzursuzlandığını ve yüksek sesle dua edip durduğunu söyledi. Ona hepsi bu mu, diye sordum; duyduklarının bundan ibaret olduğunu söyleyerek yanıt verdi. Tavrında beni kuşkulandıran bir şey vardı, bu yüzden açık açık uykuya dalıp dalmadığını sordum. Uyuduğunu inkar etti, ama bir süre 'kestirdiğini' itiraf etti. Gözlem altında bulundurulmadığı sürece insanlara güvenememek ne kötü.

Bugün, Harker ipucunun peşinden gitti ve Art ile Quincey atlara bakıyor. Godalming hazırda at bulundurmanın iyi olacağını düşünüyor, çünkü aradığımız bilgiyi bulduğumuzda kaybedecek zamanımız olmayacak. Gündoğumu ile günbatımı arasında ithal edilen toprağın tamamını sterilize etmeliyiz; böylece Kont'u en zayıf zamanında, kaçabileceği bir sığınak olmadan yakalayabili-

riz. Van Helsing British Museum'a gitti, eski ilaçlar konusunda bilgi sahibi birilerini arıyor. Eski hekimler, takipçilerinin kabul etmediği şeyleri dikkate alırmış ve Profesör, daha sonra faydalı olabilecek cadı ve iblis tedavileri arıyor.

Bazen hepimizin çıldırdığını ve deli gömleği içinde aklıbaşındalığa uyanacağımızı düşünüyorum.

Daha sonra. – Yine bir araya geldik. Sonunda iz üstünde gibiyiz ve yarınki işimiz sonun başlangıcı olacak. Renfield'ın sessizliğinin bununla bir ilgisi var mı acaba? Ruh halleri Kont'un eylemlerini öyle takip ediyordu ki, canavarın yaklaşan yok edilişi belirsiz bir şekilde kulağına gitmiş olabilir. Dünkü tartışmamız ile sinek yakalama işine geri dönüşü arasında zihninden geçenlere dair bir fikrimiz olsaydı, değerli bir ipucu olabilirdi. Şimdi görünüşe göre sessiz bir dönem yaşıyor... Ya da, öyle mi? – o vahşi haykırış onun odasından gelir gibiydi...

Bakıcı odama daldı ve Renfield'in bir tür kazaya uğradığını söyledi. Bağırdığını duymuş; odasına girdiğinde onu yerde, yüz üstü yatarken bulmuş, yer tamamen kan kaplıymış. Hemen gitmeliyim...

YİRMİBİRİNCİ BÖLÜM

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

3 Ekim. – Son kayıttan bu yana olan biten her şeyi tam olarak, hatırlayabildiğim kadarıyla kaydetmeliyim. Hatırlayabildiğim tek bir detay bile unutulmamalı; sakinlik içinde yazmalıyım.

Renfield'ın odasına girdiğimde, onu yerde, sol tarafında parlak bir kan birikintisi ile yatarken buldum. Onu hareket ettirmek üzere yaklaştığımda, korkunç yaralar aldığını hemen anladım; organları arasında, uyuşuk bir aklıbaşındalığın göstergesi olan amaç birliği hiç yoktu. Yüzü açıkta olduğundan, yere vurulmuş gibi korkunç bir şekilde berelenmiş olduğunu gördüm –yerdeki kan birikintisi yüzdeki yaralardan geliyordu. Yanına diz çöken bakıcı, onu çevirirken şöyle dedi:

'Bence beli kırılmış, efendim. Bakın, hem sağ kolu ve bacağı, hem de yüzünün sağ yanı felç olmuş.' Böyle bir şeyin olabilmesi bakıcıyı çok şaşırtmıştı. Şaşkına dönmüş gibiydi ve kaşlarını çatarak şöyle dedi:

'İki şeyi anlayamıyorum. Kendi kafasını yere vurarak yüzünü bu şekilde yaralayabilir. Eversfield Tımarhanesi'nde bir genç kadının bir kez, kimse ona el sürecek zamanı bulamadan böyle yaptığını görmüştüm. Ve sanırım yataktan düşerken, eğer kötü bir şekilde dolanmışsa, belini kırabilir. Ama canım çıksın ki, ikisinin aynı zamanda nasıl olabileceğini hayal edemiyorum. Eğer beli kırılmışsa, kafasını yere vuramaz ve yüzü yataktan düşmeden önce böyle olsaydı, yatakta kan lekeleri olurdu.' Ona şöyle dedim:

'Dr. Van Helsing'e git ve hemen buraya gelmesini rica et. Bir ân bile gecikmeden gelmesini istiyorum.' Adam koşarak gitti ve birkaç dakika sonra Profesör, sabahlığı ve terlikleri ile belirdi.

Renfield'ı yerde görünce, ona keskin gözlerle bir dakika baktı, sonra bana döndü. Sanırım kendi düşüncelerimi onun gözlerinde tanıdım, çünkü sessizce, yalnızca bakıcının kulaklarına hitaben, şöyle dedi:

'Ah, çok üzücü bir kaza. Büyük bir dikkat ve özenle gözlenmesi gerekecek. Seninle ben kalacağım; ama önce gidip giyinmem gerek. Eğer beklersen, birkaç dakika sonra sana katılırım.'

Hastanın nefesi zorlanarak çıkmaya başlamıştı ve korkunç bir hasar olduğu açıktı. Van Helsing sıradışı bir hızla, ameliyat çantasını taşıyarak döndü. Anlaşılan düşünmüş ve kararını vermişti; çünkü hastaya bakmadan, bana fısıldadı:

'Bakıcıyı gönder. Operasyondan sonra bilinci yerine geldiğinde onunla yalnız olmalıyız.' Bu yüzden şöyle dedim:

'Sanırım şimdilik bu kadarı yeterli, Simmons. Şimdilik yapabileceğimiz her şeyi yaptık. Sen işinin başına dönsen daha iyi olur. Dr. Van Helsing operasyon yapacak. Herhangi bir yerde, sıradışı bir şey olursa hemen bana haber ver.'

Adam çekildi ve hastayı dikkatle muayene etmeye giriştik. Yüzündeki yaralar yüzeyseldi; gerçek yara, kafatasındaki bir çöküntüydü, doğrudan motor alana uzanıyordu. Profesör bir ân düşündü ve şöyle dedi:

'Basıncı azaltmalı, olabildiğince normal koşullara döndürmeliyiz; yayılmanın hızı ne kadar zarar gördüğünü gösteriyor. Tüm motor alan etkilenmiş gibi. Beyindeki kanama hızla artacak, bu yüzden hemen kafatasını delmeliyiz, aksi halde çok geç olur.' Konuşurken kapı yavaşça vuruldu. Gidip açtım ve koridorda, pijama ve terlikleri içinde Arthur ile Quincey'nin durduğunu gördüm. Arthur konuştu:

'Adamının Dr. Van Helsing'i çağırdığını ve ona kazadan bahsettiğini duydum. Bu yüzden Quincey'i uyandırdım, daha doğrusu ona seslendim, çünkü zaten uyumuyordu. Bu zamanlarda her şey o kadar çabuk, o kadar garip ilerliyor ki, aramızdan herhangi birinin derin uyuması mümkün değil zaten. Yarın gece her şeyin değişeceğini düşünüyordum. Geçmişe ve geleceğe alışık olduğumuzdan biraz daha fazla bakmamız gerekecek. İçeri girebi-

lir miyiz?' Başımı salladım ve onlar içeri girerken kapıyı açık tuttum; sonra yine kapattım. Quincey, hastanın durumuyla tavrını ve yerdeki korkunç birikintiyi gördüğünde, alçak bir sesle şöyle dedi:

'Tanrım! ona ne olmuş? Zavallı, zavallı şeytan!' Ona kısaca anlattım ve operasyondan sonra bilincinin yerine gelmesini beklediğimizi ekledim –kısa süre için de olsa. Hemen gidip yatağa, Godalming'in yanına oturdu; hepimiz sabırla izlemeye başladık.

'Bekleyeceğiz,' dedi Van Helsing, 'delme işlemi için en iyi noktayı belirleyene kadar, böylece kan pıhtısını en hızlı, en mükemmel şekilde alabileceğiz; çünkü kanamanın arttığı açık.'

Beklediğimiz dakikalar korkutucu bir yavaşlıkla geçti. Yüreğimde korkunç bir burkulma vardı ve Van Helsing'in yüzünden, onun da olacaklardan korktuğunu anladım. Renfield'ın söyleyeceği sözlerden korkuyordum. Düşünmeye korkuyordum; ama ölüm nöbeti tutanlarda olduğu gibi, birşeyler olacağından emindim. Zavallı adamın nefesleri düzensizdi. Her ân gözlerini açıp konuşabilirmiş gibi geliyordu; ama sonra uzun süre nefesi zorlanıyor, daha belirli bir baygınlığa gömülüyordu. Hasta ve ölüm yataklarına alışık olduğum halde bu kuşku içimde büyüdü, büyüdü. Neredeyse kendi kalbimin atışını duyabiliyordum ve şakaklarıma hücum eden kanın sesi çekiç gibi geliyordu. Sessizlik sonunda acı verici olmaya başladı. Teker teker arkadaşlarıma baktım ve kızarmış yüzlerinden, ıslak alınlarından, onların da aynı derecede acı çektiklerini anladım. Hepimizi endişeli bir kuşku kaplamıştı, sanki yukarıdan bir yerden, en az beklediğimiz ânda korkunç bir çan çalmaya başlayacaktı.

Sonunda öyle bir ân geldi ki, hasta hızla çöküyor gibi göründü, her ân ölebilirdi. Bakışlarımı Profesör'e kaldırdım ve gözlerini bana diktiğini gördüm. Konuşurken yüzü sertti:

'Kaybedecek zaman yok. Sözcükleri pek çok hayata bedel olabilir; burada dururken böyle düşünüyordum. Bir ruh tehlikede olabilir! Kulağın hemen üzerinden ameliyat yapacağız.'

Bir söz daha söylemeden operasyonu yaptı. Birkaç dakikalığına hastanın nefesi zorla çıkmaya devam etti. Sonra öyle uzun bir

nefes verdi ki, sanki göğsü yırtılıp açılacakmış gibi geldi. Âniden gözleri açıldı ve vahşi, umarsız bir bakış ile sabitlendi. Bu birkaç dakika devam etti; sonra memnun bir şaşkınlık içinde yumuşadı ve rahatlamış gibi içini çekti. Çırpınarak hareket ederken, şöyle dedi:

'Sessiz olacağım, Doktor. Onlara deli gömleğini çıkarmalarını söyleyin. Korkunç bir rüya gördüm ve beni o kadar zayıf bıraktı ki, hareket edemiyorum. Yüzüme ne oldu? Şişmiş gibi geliyor ve feci şekilde ağrıyor.' Başını çevirmeye çalıştı; ama bu çabayla birlikte gözleri yine camlaşmaya başlayacak gibi oldu, bu yüzden nazikçe eski haline getirdim. Sonra Van Helsing alçak, ağırbaşlı bir sesle şöyle dedi:

'Bize rüyandan bahset, Bay Renfield.' Sesi duyunca hastanın yüzü aydınlandı ve şöyle dedi:

'Bu, Dr. Van Helsing. Burada olmanız ne kadar iyi. Bana biraz su verin, dudaklarım kurudu; sonra size anlatmaya çalışacağım. Rüyamda' –durdu, bayılacak gibi oldu. Sessizce Quincey'ye seslendim – 'Brendi –çalışma odamda– çabuk!'

Koşarak gitti ve bir bardak, brendi ve bir su sürahisi ile geri döndü. Kurumuş dudakları ıslattık ve hasta hemen kendine geldi. Ama zavallı, yaralı beyni bu arada çalışmış gibiydi, çünkü kendine iyice geldiği zaman, bana delici gözlerle, asla unutmayacağım acı dolu bir şaşkınlık içinde baktı ve şöyle dedi:

'Kendimi kandırmamalıyım; bu rüya değildi, hepsi korkunç ve gerçekti.' Sonra gözleri odada dolandı; sabırla yatağın kenarında oturan iki şekli görünce devam etti:

'Zaten emin olmasaydım da, onları görünce anlardım.' Bir ân gözleri kapandı –acı ya da uykuyla değil, isteyerek, sanki tüm becerilerini toplamaya çalışırmış gibi. Onları yine açtığında, telaşla ve şimdiye kadar gösterdiğinden de büyük bir enerji ile şöyle dedi:

'Çabuk, Doktor, çabuk. Ölüyorum! Yalnızca birkaç dakikam olduğunu hissediyorum ve sonra ölüme gitmeliyim –ya da daha kötüsüne! Dudaklarımı yine brendi ile ıslatın. Ölmeden önce söylemem gereken bir şey var. Teşekkür ederim! Gitmeme izin

vermeniz için yalvardığım gece, siz yanımdan ayrıldıktan sonra oldu. O zaman konuşamıyordum, çünkü dilim tutulmuş gibi hissediyorum; ama o zaman da, şimdi olduğu gibi aklım başımdaydı. Siz yanımdan ayrıldıktan sonra uzun bir zaman ümitsiz bir acı çektim. Sonra âniden üzerime huzur çöktü. Beynim yine serinledi sanki ve nerede olduğumu fark ettim. Köpeklerin evin arkasından havladığını duydum, ama O'nun olduğu yerden havlamıyorlardı!' O konuşurken Van Helsing'in gözleri hiç kırpılmadı, eli uzandı, benimkini tuttu ve sıktı. Ama kendini ele vermedi; hafifçe başını salladı ve alçak sesle, 'Devam et,' dedi. Renfield devam etti:

'Daha önce sık sık yaptığını gördüğüm gibi, sisin içinde pencereye geldi; ama bu sefer katıydı –bir hayalet değildi ve gözleri öfkeli bir adamın gözleri gibi vahşiydi. Kırmızı ağzıyla gülüyordu; ağaç kuşağının ardına, köpeklerin havladığı yere bakmak için dönerken keskin, beyaz dişleri pırıldadı. Başta O'nu içeri davet edemedim, ama bunu istediğini biliyordum –baştan beri istediği gibi. Sonra bana sözler vermeye başladı –sözcüklerle değil, onları yaparak.' Profesör'ün bir sözü lafını kesti:

'Nasıl?'

'Onların olmasını sağlayarak; güneş parlarken sinekleri yollaması gibi. Büyük, şişman sinekler, kanatları çelik ve safir rengi ve geceleri büyük pervaneler, sırtlarında kafatası ve çapraz kemik resimleri olan.' Van Helsing ona başını sallayarak, bana farkında olmadan fısıldadı:

'*Sfenks Acerontia atroposu* –bizim "Ölüm'ün kafatası pervanesi" dediğimizden!' Hasta durmadan devam etti:

'Sonra fısıldamaya başladı: "Sıçanlar, sıçanlar, sıçanlar! Yüzlerce, binlerce, milyonlarca sıçan ve hepsi bir yaşam; onları yiyecek köpekler ve kediler. Hepsi yaşam! Hepsi kırmızı kan, içlerinde yılların yaşamını taşıyan; yalnızca vızıldayan sinekler değil!" O'na güldüm, çünkü ne yapabildiğini görmek istiyordum. Sonra köpekler uzakta, O'nun karanlık ağaçların ötesindeki evinde uludu. Beni pencereye çağırdı. Kalktım, dışarı baktım. Ellerini kaldırdı ve söz kullanmadan seslenir gibi oldu. Çimenlerin üzerine,

bir ateşin alevleri gibi karanlık bir kitle yayıldı; sonra sisi sağa ve sola hareket ettirdi ve gözleri kırmızı kırmızı parlayan binlerce sıçan gördüm –O'nunki gibiydi gözleri, yalnız daha küçüktü. Elini kaldırdı ve hepsi durdu ve bana şöyle der gibi geldi: "Eğer dizlerinin üzerine çöküp bana tapınırsan, tüm bu yaşamları sana vereceğim, evet ve daha fazlasını, daha büyüklerini, sayısız çağ boyunca!" Derken kan kırmızı bir bulut gözlerimi örttü ve ne yaptığımı anlamadan, kendimi pencereyi kaldırır, ona, "İçeri gel, lordum ve efendim!' derken buldum. Sıçanların hepsi gitmişti. Pencereyi yalnızca iki santim açmış olmama rağmen, odadan içeri kaydı –tıpkı en ufak çatlaktan içeri dalan ve olanca büyüklüğü ve ihtişamı ile önümde duran Ay gibi.'

Sesi zayıflamıştı, bu yüzden dudaklarını yine brendi ile ıslattım. Devam etti, ama sanki hafızası sustuğu sırada çalışmaya devam etmiş gibiydi, çünkü hikayesi ilerlemişti. Ona bıraktığı noktayı hatırlatacak oldum, ama Van Helsing bana şöyle fısıldadı: 'Bırak, devam etsin. Sözünü kesme; geri dönemez ve düşünce akışı bozulursa, belki devam da edemez.' Renfield devam etti.

'Tüm gün ondan haber almayı bekledim, ama bana hiçbir şey yollamadı, tek bir sinek bile ve ay çıkana kadar O'na epeyce kızmıştım. Kapalı olduğu halde, çalmaya zahmet bile etmeden pencereden içeri kaydığında, ona çok öfkelendim. Alaylı alaylı güldü bana ve kırmızı gözleri parlayarak, beyaz yüzü ile sislerin arasından baktı. Sanki o tüm mekanın sahibiymiş, ben de hiçbir şeymişim gibi yürüyüp gitti. O'nu tutamadım Bir şekilde, Bayan Harker'ın içeri girdiğini sandım.'

Yatağın üzerinde oturan iki adam ayağa kalktı ve yaklaştı. Hastanın arkasında durdular, böylece o onları göremiyor, ama onlar daha iyi duyabiliyorlardı. İkisi de sessizdi, ama Profesör irkildi ve titredi; ama yüzü daha da sert, daha da katı oldu. Renfield bunu fark etmeden devam etti:

Bayan Harker bu akşam beni görmek için içeri girdiğinde, eskisi gibi değildi, demliğe su eklendiği zaman çay nasıl görünürse, öyle görünüyordu.' Burada hepimiz kıpırdandık, ama kimse bir şey söylemedi ve Renfield devam etti:

'Konuşmaya başlayana kadar burada olduğunu fark etmedim ve aynı görünmüyordu. İnsanların solgun olmasından hoşlanmam, ben onların kanla dolu olmasını severim ve onun tüm kanı tükenmiş gibiydi. O sırada bu konuda düşünmedim, ama o gittikten sonra düşünmeye başladım ve Bayan Harker'ın yaşamını O'nun aldığını anlayınca çok kızdım.' Diğerlerinin de benim gibi titrediğini hissettim; ama bunun dışında kıpırdamadık. 'Bu yüzden, bu gece geldiğinde hazırdım. Sisin içeri sızdığını gördüm ve onu sıkı sıkı yakaladım. Delilerin sıradışı güce sahip olduğunu duymuştum ve benim de deli olduğumu bildiğime göre –en azından zaman zaman– gücümü kullanmaya karar verdim. Evet, bunu O da hissetti, çünkü benimle dövüşmek için sisin içinden çıkmak zorunda kaldı. Sıkı sıkı tuttum, çünkü O'nun Bayan Harker'dan daha fazla yaşam almasını istemiyordum. Sıkı sıkı tuttum, ta ki gözlerini görene kadar. Beni yakıp kavurdular ve gücüm su gibi oldu. Kollarımdan kurtuldu ve ona yapışmaya çalıştığımda, beni kaldırıp yere fırlattı. Önümde kırmızı bir bulut ve gök gürültüsü gibi bir ses vardı. Sis kapının altından sızıp gitti.' Sesi gittikçe hafifliyor, nefes alması güçleşiyordu. Van Helsing içgüdüyle ayağa kalktı.

'Artık en kötüsünü biliyoruz,' dedi. 'Burada ve amacını biliyoruz. Çok geç olmayabilir. Silahlanalım –önceki gece olduğu gibi, ama zaman kaybetmeyin; kaybedecek bir ân bile yok.' Korkumuzu, hayır kanaatimizi sözlere dökmenin gereği yoktu –paylaşıyorduk onları. Hepimiz gittik ve odalarımızdan, Kont'un evine girerken üzerimizde olan şeyleri aldık. Profesör kendininkileri üzerinde taşıyordu ve bizi koridorda karşılarken onlara işaret etti ve şöyle dedi:

'Asla yanımdan ayırmam; bu mutsuz iş bitene kadar da ayırmayacağım. Siz de akıllı olun, dostlarım. Karşımızdaki sıradan bir düşman değil. Yazık! Sevgili Bayan Mina'nın acı çekmesi ne yazık!' Sesi boğuldu, sustu. Benim yüreğimde öfkenin mi, yoksa korkunun mu baskın çıktığını bilmiyordum.

Harkerlar'ın kapısında durduk. Art ve Quincey geride kaldı, Quincey, 'Onu rahatsız etmeli miyiz?' dedi.

'Buna zorunluyuz,' dedi Van Helsing sertçe. 'Eğer kapı kilitliyse, kırarak gireceğim.'

'Bu onu çok korkutmaz mı? Bir hanımın odasına kapıyı kırarak girmek normal değildir!' Van Helsing ciddiyetle şöyle dedi:

'Her zaman doğruyu söylersin; ama bu ölüm kalım meselesi. Bir doktor için tüm odalar aynıdır ve aynı olmasalardı da, bu gece benim için olurdu. Dostum John, kulbu çevirdiğim zaman, eğer kapı açılmazsa, omzunu daya ve ittir; siz de, dostlarım. Şimdi!'

Konuşurken kulbu çevirdi, ama kapı açılmadı. Kendimizi kapıya attık; çatırdayarak açıldı, neredeyse kafa üstü, odanın içine daldık. Profesör düştü ve o kendini elleri ve dizleri üzerine kaldırırken, onun üstünden karşıyı gördüm. Gördüğüm beni şaşkınlıktan dondurdu. Saçlarımın ensemde dik dik olduğunu, yüreğimin durduğunu hissettim.

Ay ışığı o kadar parlaktı ki, kalın, sarı perdenin ardında odayı görebileceğimiz kadar aydınlatıyordu. Yatağın pencere tarafında Jonathan Harker yatıyordu, yüzü kızarmıştı ve sanki sarhoş gibi ağır ağır nefes alıyordu. Karısı yatağın kenarında uzanmış, yüzü bize dönük duruyordu. Yanında uzun boylu, siyahlara bürünmüş zayıf bir adam vardı. Yüzü bize dönük değildi, ama onu görür görmez hepimiz Kont'u tanıdık –her açıdan, alnındaki yaraya kadar. Sol eli ile Bayan Harker'ın ellerini yakalamıştı ve onları uzakta tutuyordu; sağ eli kadının ensesini tutmuş, yüzünü kendi göğsüne bastırmaya çalışıyordu. Bayan Harker'ın beyaz geceliği kanla lekelenmişti ve yırtık giysisinin içinden, ince bir sızıntı adamın çıplak göğsünden aşağı süzülüyordu. İkisinin tavrı, korkunç bir şekilde bir kedi yavrusunun burnunu bir süt çanağına sokarak içmeye zorlanmasına benziyordu. Odaya daldığımızda Kont yüzünü çevirdi ve tasvir edildiğini duyduğum cehennemi bakış yüzüne sıçramış gibi oldu. Gözleri şeytani bir tutku ile kırmızı kırmızı yanıyordu; beyaz, kemerli burnun büyük burun delikleri açıldı ve uçları titredi; kan damlayan dudakların arkasındaki beyaz, keskin dişler, vahşi bir hayvanın dişleri gibi birbirine çarptı. Kurbanını çekip, sanki yüksekten düşüyormuş

gibi yatağın üzerine fırlattı, bize döndü ve üzerimize atladı. Ama Profesör o âna kadar ayağa kalkmış, Kutsal Ekmek'in içinde olduğu zarfı ona doğru tutuyordu. Tıpkı zavallı Lucy'nin mezarının dışında yaptığı gibi, Kont âniden durdu ve çekildi. Biz, haçlarımızı kaldırarak ilerlerken yavaş yavaş daha geriye çekildi. Büyük, siyah bir bulut gökte süzülürken ay ışığı âniden söndü ve gaz lambası Quincey'nin kibriti ile yandığı zaman, hafif bir buhar dışında hiçbir şey görmedik. Biz izlerken bu buhar, hızla itildikten sonra tekrar kapanan kapının altından süzüldü. Van Helsing, Art ve ben Bayan Harker'a doğru ilerledik. Bayan Harker o âna kadar derin bir nefes almış, vahşi, kulak paralayan bir çığlık ile bırakmıştı. Öyle korku dolu bir çığlıktı ki bu, ölene kadar kulaklarımda yankılanacak gibi geliyor. Birkaç saniye boyunca darmadağınık, savunmasız bir tavırla yattı. Yüzü korkunçtu, solgunluğu, dudaklarına, yanaklarına ve çenesine sıvanan kanla vurgulanıyordu; boğazından aşağı ince bir kan sızıntısı akıyordu. Gözleri korkudan çılgına dönmüştü. Sonra berelenmiş, beyazlıkları üzerinde Kont'un korkunç kavrayışının kırmızı izlerini taşıyan ellerini yüzüne götürdü. Ellerinin arkasından, biraz önceki çığlığı sonsuz bir acının ilk ifadesi gibi gösteren alçak sesli, perişan bir feryat geldi. Van Helsing öne çıktı ve örtüyü nazikçe onun bedenine örttü. Onun yüzüne bir ân ümitsizce bakan Art, koşarak odadan çıktı. Van Helsing bana fısıldadı:

'Jonathan, ancak Vampir'in yaratabileceğini bildiğimiz bir uyuşukluk içinde. Birkaç dakika boyunca, kendini toparlayana kadar Bayan Mina için hiçbir şey yapamayız; kocasını uyandırmam gerek!' Bir havlunun ucunu soğuk suya batırdı ve hafif hafif Jonathan'ın yüzüne çarpmaya başladı. Karısı yüzünü ellerinin arasına almış, yürek paralayıcı bir şekilde ağlıyordu. Perdeyi kaldırdım ve pencereden dışarı baktım. Ay ışığı parlaktı ve ben bakarken Quincey Morris'in bahçede koştuğunu ve büyük bir porsukağacının gölgesine saklandığını gördüm. Bunu neden yaptığını anlayamadım; ama o ânda, kısmen uyanan Harker'ın nidasını duydum ve yatağa döndüm. Yüzünde vahşi bir hayret ifadesi vardı. Birkaç saniye sersemlemiş gibi baktı ve sonra tamamen ayıldı

ve doğruldu. Hızlı hareketi karısının dikkatini çekmişti, kollarını uzatarak, ona sarılacakmış gibi ona döndü; ama kollarını hemen çekti ve dirseklerini bir araya getirerek ellerini yüzüne örttü ve öyle titremeye başladı ki, altındaki yatak sarsılıyordu.

'Tanrı adına, bütün bunlar ne anlama geliyor?' diye haykırdı Harker. 'Dr. Seward, Dr. Van Helsing, ne oldu? Neler oluyor? Sorun ne? Mina, canım, ne oldu? Bu kan ne anlama geliyor? Tanrım, Tanrım! Bu da mı oldu!' ve dizlerinin üzerine kalktı, ellerini vahşice birbirine vurdu. 'Tanrım, bize yardım et! Karıma yardım et! Ah, ona yardım et!' Hızlı bir hareketle ayağa fırladı ve giysilerini giymeye başladı –içindeki erkek uyanmış, harekete geçme ihtiyacı içindeydi. 'Neler oldu? Her şeyi anlatın bana!' diye haykırıp duruyordu. 'Dr. Van Helsing, siz de Mina'yı seversiniz, bilirim. Ah, onu kurtaracak bir şey yapın. Çok ileri gitmiş olamaz daha. Ben *onu* ararken Mina'yı koruyun!' Ama karısı, kendi yaşadığı korku, dehşet ve üzüntüsünün içinden, kocasının atılacağı tehlikeyi gördü; kendi acısını hemen unutarak kocasını yakaladı ve haykırdı:

'Hayır! hayır! Jonathan, beni bırakmamalısın. Bu gece, senin zarar görmenden korku duymadan da yeterince acı çektim, Tanrı biliyor. Benimle kalmalısın. Sana göz kulak olacak bu dostlarla kal!' Konuşurken yüz ifadesi telaşlı görünüyordu ve kocası ona teslim olunca, onu yatağa çekip oturttu ve sıkı sıkı sarıldı.

Van Helsing ve ben ikisini de sakinleştirmeye çalıştık. Profesör küçük haçını kaldırdı ve fevkalade bir sakinlik içinde şöyle dedi:

'Korkma, canım. Biz buradayız ve bu sana yakınken hiçbir şer güç yaklaşamaz. Bu gece güvendesiniz ve sakin olmalı, konuşmalıyız.' Bayan Harker ürperdi ve sessiz kaldı, başını kocasının göğsüne yasladı. Başını kaldırdığı zaman, kocasının beyaz geceliği, dudaklarının ve boynundaki küçük yaradan akan kan damlalarının dokunduğu yerlerde kanla lekelenmişti. Bunu gördüğü ân alçak bir feryatla geri çekildi ve boğuk hıçkırıkların arasında fısıldadı:

'Kirli, kirli! Artık ona dokunmamalı, onu öpmemeliyim. Ah,

artık en kötü düşmanının, en çok korkması gereken kişinin ben olmam ne korkunç!' Buna karşı Bay Harker kararlılıkla şöyle konuştu:

'Bu saçmalık, Mina. Senden böyle bir söz duymam ne ayıp. Senden beklemezdim, bir daha duymayayım. Eğer benim herhangi bir eylemim ya da isteğim ile aramıza bir şey girerse, Tanrı beni şu ânda çektiğim acılardan daha büyüğü ile cezalandırsın!' Kollarını uzattı, karısını göğsüne çekti; karısı bir süre göğsüne yaslanarak ağladı. Bay Harker onun eğik başının üzerinden, burun delikleri titreyerek, ıslak gözlerle bize baktı; ağzı çelik gibi sertti. Bir süre sonra Bayan Harker'ın hıçkırıkları azaldı, hafifledi, sonra Bay Harker bana, sahip olduğu sinir gücünü kanıtlayan zorlama bir sakinlik ile, şöyle dedi:

'Şimdi. Dr. Seward, bana her şeyi anlatın. Genel gerçekleri çok iyi biliyorum, bana olup biten her şeyi anlatın.' Ona tam olarak neler olup bittiğini anlattım ve görünürde tepkisiz bir şekilde dinledi; ama ben Kont'un acımasız ellerinin karısını o korkunç, dehşet verici pozisyonda, ağzı göğsündeki yaranın üzerinde, nasıl tuttuğunu anlatırken burun delikleri seğirdi, gözleri alev alev parladı. O ânda bile, eğik başın üzerindeki bembeyaz yüzünde tutku okunurken, ellerinin karmakarışık saçları sevecenlikle, sevgiyle okşaması ilgimi çekti. Tam ben anlatımımı bitirdiğimde Quincey ile Godalming kapıyı çaldı. Çağrımız üzerine içeri girdiler. Van Helsing bana sorgularcasına baktı. İçeri gelenlerin dikkatleri çevirmesinden faydalanarak, eğer mümkünse mutsuz karı kocanın düşüncelerini birbirlerinden ya da kendilerinden uzaklaştırmamızı istediğini anladım; bu yüzden, ona başımı onaylayarak sallayınca, gelenlere ne gördüklerini ve yaptıklarını sordu. Buna Lord Godalming şöyle yanıt verdi:

'Onu koridorda ya da odalarda, hiçbir yerde göremedim. Çalışma odasına baktım. Orada bulunmuş, ama gitmiş. Ama yaptığı...' Yatağın üzerindeki, zavallı, çökmüş şekle bakarak durdu. Van Helsing ciddiyetle şöyle dedi: 'Devam et, dostum Arthur. Daha fazla sır istemiyoruz. Artık umudumuz her şeyi bilmekte. Özgürce anlat!' Böylece Art devam etti:

'Orada bulunmuş. Yalnızca birkaç saniyeliğine olması gerekir, ama odayı darmadağın etmiş. Tüm belgeler yakılmış, beyaz küllerin arasında mavi alevler hala pırıldıyordu; fonografının silindirleri de ateşe atılmış ve silindirlerin mumu alevlere yardım etmiş.' Burada sözü kesildi. 'Tanrı'ya şükür, kasada bir kopya var!' Yüzü bir ân aydınlandı, ama devam ederken yine asıldı. 'Sonra aşağı kata koştum, ama ondan iz bulamadım. Renfield'ın odasına baktım; ama orada da iz yoktu, yalnız...!' Yine durdu. 'Devam et,' dedi Harker boğuk bir sesle; bunun üzerine başını eğdi ve dili ile dudaklarını ıslatarak ekledi: 'Yalnız oradaki zavallı ölmüş!' Bayan Harker başını kaldırdı, bakışlarını üzerimizde gezdirerek, ağırbaşlılıkla konuştu:

'Tanrı'nın istediği olsun!' Art'ın bir şey gizlediğini hissetmekten kendimi alamıyordum; ama bir amacı olduğunu düşünerek, bir şey söylemedim. Van Helsing Morris'e döndü ve sordu:

'Ya sen, dostum Quincey, anlatacak bir şeyin var mı?'

'Pek az,' diye yanıt verdi. 'Daha sonra önemli olabilir, ama şu ânda bilemiyorum. Evi terk ettikten sonra Kont'un nereye gittiğini bilmenin iyi olacağını düşündüm. Onu görmedim; ama bir yarasanın Renfield'ın penceresinden kalktığını, batıya uçtuğunu gördüm. Onun Carfax'a dönmesini bekliyordum, ama anlaşılan başka bir ini var. Bu gece geri dönmeyecektir; gökyüzü doğuda kızarmaya başladı ve şafak yakın. Yarın çalışmalıyız!'

Son sözleri sıktığı dişlerinin arasından söylemişti. Belki iki dakika boyunca sessizlik oldu, kendi yüreklerimizin atışını duyduğumu sandım; sonra Van Helsing elini sevecenlikle Bayan Harker'ın başının üzerine koyarak konuştu:

'Şimdi, Bayan Mina –zavallı, sevgili, sevgili Bayan Mina– bize tam olarak neler olduğunu anlatın. Tanrı biliyor, acı duymanızı istemiyorum; ama her şeyi bilmemiz gerekiyor. Artık işimizi hızla ve ölümcül bir içtenlikle yapmamız her zamankinden daha önemli. Her şeyin sona ermesi gereken gün yaklaştı ve yaşama ve öğrenme şansına şimdi sahibiz.'

Zavallı kadın titredi. Kocasına daha sıkı tutunurken, başını göğsünde daha da fazla eğerken sinirlerinin gerildiğini görebili-

yordum. Sonra başını gururla kaldırdı ve bir elini Van Helsing'e uzattı. Van Helsing eli aldı, eğildi, saygıyla öptü ve sıktı. Diğer eli kocasının elini yakalamıştı. Kocası diğer kolunu, korumak istercesine omzuna dolamıştı. Düşüncelerini düzenlemeye çalışırken geçen bir ândan sonra, başladı:

'Bana büyük bir nezaketle verdiğiniz uyku ilacını aldım, ama uzun zaman boyunca etkisini göstermedi. Sanki uykum daha da açılmış gibi geldi ve binlerce korkunç hayal aklıma üşüşmeye başladı –hepsi ölüm, vampirler, kan, acı ve sıkıntı ile ilgiliydi.' Kocası istemsizce inledi. Bunun üzerine ona döndü ve sevgiyle şöyle dedi: 'Endişelenme, hayatım. Cesur ve güçlü olmalısın, bu korkunç görevde bana yardım etmelisin. Bu korkunç şeyi anlatmanın benim için ne demek olduğunu bilseydin, yardımına ne kadar ihtiyaç duyduğumu anlardın. Bana faydası olacaksa, ilacın işe yaraması için irademle ona yardımcı olmam gerektiğini düşündüm, bu yüzden uyumaya karar vererek yattım. Uyumuş olmalıyım kuşkusuz, çünkü daha fazlasını hatırlamıyorum. Jonathan'ın gelişi beni uyandırmadı, çünkü onu yanımda uzanmış buldum. Odada daha önce de fark ettiğim aynı ince sis vardı. Ama bunu bilip bilmediğinizi unuttum; size daha sonra göstereceğim günlüğümde hepsini bulacaksınız. Daha önce de hissettiğim aynı belirsiz dehşeti, birisinin varlığını hissettim. Jonathan'ı uyandırmak için döndüm, ama öyle derin uyuyordu ki, sanki uyku ilacını alan ben değildim de oydu. Denedim, ama uyandıramadım. Bu beni çok korkuttu ve dehşetle çevreme bakındım. Sonra gerçekten yüreğim büzüldü: Yatakta, yanımda, sanki sislerin içinden çıkmış gibi –ya da sis ona dönüşmüş gibi, çünkü sis tamamen yok olmuştu– uzun boylu, tamamen siyahlar giyinmiş, zayıf bir adam vardı. Diğerlerinin tasvirinden onu hemen tanıdım. Mum gibi surat; ışığın üzerine ince, beyaz bir çizgi halinde düştüğü yüksek, kemerli burun; aralarından keskin, beyaz dişlerin göründüğü aralanmış dudaklar ve Whitby'deki Meryem Ana Kilisesi'nin pencerelerinde gördüğüm günbatımına benzeyen kırmızı gözler. Jonathan'ın ona vurduğu zaman alnında yaptığı kırmızı yara izini de tanıdım. Bir ân yüreğim durdu, çığlık atacak oldum, ama felç

olmuş gibiydim. Jonathan'a işaret ederek, keskin bir fısıltı ile konuştu:

"Sessiz ol! Eğer ses çıkarırsan onu alır, gözlerinin önünde beynini patlatırım." O kadar şaşalamış, o kadar sersemlemiştim ki, ne bir şey söyleyebildim, ne de bir şey yapabildim. Alaycı bir gülümseme ile bir elini omzuma koydu, beni sıkı sıkı tuttu ve diğer eliyle boğazımı açarak şöyle dedi: "İlk önce, gösterdiğim çaba karşılığında biraz içecek. Sessiz olsan iyi olur; damarların susuzluğumu ne ilk, ne de ikinci defa gideriyor!" Sersemlemiştim ve tuhaftır, onu engellemek istemiyordum. Sanırım kurbanına dokunduğunda bunun olması, o korkunç lanetin bir parçası. Ve ah, Tanrım, Tanrım, bana merhamet et! Leş kokulu dudaklarını boğazıma dayadı!' Kocası yine inledi. Bayan Harker onun elini daha sıkı tuttu ve sanki yaralı olan oymuş gibi, merhametle baktı ona. Devam etti:

'Gücümün solup gittiğini hissettim ve yarı baygın bir duruma düştüm. Bu korkunç şey ne kadar devam etti, bilmiyorum; ama o pis, korkunç, alayla sırıtan ağzını uzaklaştırana kadar uzun zaman geçmiş gibi geldi bana. Taze kanın ağzından damladığını gördüm!' Bir ân hatırladıkları onu güçsüz bırakmış gibi oldu ve kocasının destek veren kolu olmasaydı bayılıp düşecekti. Büyük çaba göstererek kendine geldi ve devam etti:

'Sonra alayla konuştu: "Demek sen de diğerleri gibi beynini benimkiyle yarıştırıyorsun. Demek bu adamların beni avlamasına ve planlarımı önlemesine yardım ediyorsun! Yoluma çıkmanın ne demek olduğunu sen artık biliyorsun ve onlar da kısmen biliyor, ama çok geçmeden tamamen anlayacaklar. Enerjilerini evlerine yakın yerlerde harcamalılardı. Onlar benimle –uluslara hükmeden, onlar için entrikalar yapan, savaşan benimle– zeka yarıştırırken, ben onları evlerinde alt ediyordum. Ve en sevdikleri olan sen, şimdi benim için etimden etsin;[1] kanımdan kansın; soyumdan soysun; bir süreliğine benim bereketli şarap presimsin ve daha sonra arkadaşım, yardımcım olacaksın. Karşılığında intikamın alınacak; çünkü ihtiyaçlarını içlerinden yalnızca biri karşıla-

1 *Etimden et* Bkz. Yaratılış 2:23

mayacak. Ama şimdilik yaptıkların için cezalandırılman gerek. Beni engellemeye çalışmalarına yardım ettin; artık benim çağırma geleceksin. Beynim sana "Gel!" dediğinde, dediğimi yapmak için ülkeler, denizler aşacaksın; artık bu kadar yeter!" Bununla gömleğini açtı ve uzun tırnakları ile göğsündeki bir damarı yardı. Kan dökülmeye başladığında, ellerimi bir eli ile tuttu ve diğeri ile boynumu yakalayıp ağzımı yaraya bastırdı. Ya boğulacaktım ya da o kandan –Ah, Tanrım, Tanrım! ben ne yaptım? Tüm hayatım boyunca uysallık ve erdem içinde yürümeye çalışan ben, bütün bunları hak etmek için ne yaptım? Tanrım, bana merhamet et! Ölümcül bir tehlikeden de fazlasının içinde olan bu zavallı kuluna bak ve sevdiklerine acı!' Sonra, sanki temizlemeye çalışırmış gibi dudaklarını ovmaya başladı.

O, korkunç hikayesini anlatırken, doğu göğü aydınlanmaya, her şey daha açık görülmeye başladı. Harker kıpırtısız ve sessizdi, ama dehşet verici anlatı devam ederken, yüzüne, sabah ışığı ile gittikçe koyulaşan gri bir görüntü geldi. Öyle ki, şafağın ilk kırmızı ışını parladığında, yüzü aklaşan saçlarının önünde tezat yarattı.

İçimizden birinin, tekrar bir araya gelip eylemlerimizi planlayana kadar mutsuz çiftle kalmasına karar verdik.

Bir şeyden eminim: Güneş bugünkü turunu atarken bundan daha mutsuz bir evin üzerine doğmayacak.

YİRMİİKİNCİ BÖLÜM

JONATHAN HARKER'IN GÜNLÜĞÜ

3 *Ekim*. – Birşeyler yapmalıyım, yoksa çıldıracağım, bu yüzden bu günlüğü yazıyorum. Saat altı ve yarım saat sonra çalışma odasında bir araya gelip bir şeyler yiyeceğiz; çünkü Dr. Van Helsing ile Dr. Seward yemek yemezsek, en iyi şekilde çalışamayacağımızı söylediler. Tanrı biliyor ki, bugün en iyi performansımızı göstermeliyiz. Bulduğum her fırsatta yazmaya devam etmeliyim, çünkü durup düşünmeye cesaret edemem. Küçük ya da büyük her şey yazılmalı; belki en sonda, bize en çok öğreten küçük şeyler olacak. Küçük ya da büyük, hiçbir öğreti, Mina ya da beni bugünkünden daha kötü duruma sokamazdı. Ama güvenmeli ve umut etmeliyiz. Zavallı Mina biraz önce, yanaklarından gözyaşları akarak, insanın inancının sıkıntı ve üzüntülerle sınandığını, bu yüzden güvenmeye devam etmemiz gerektiğini söyledi ve o Tanrı bize sonuna dek yardım edecek. Son! ah, Tanrım! Hangi son... Çalışmalı! Çalışmalı!

Dr. Van Helsing ile Dr. Seward zavallı Renfield'ı görmekten döndüklerinde, ağırbaşlılıkla neler yapılması gerektiğini konuştuk. İlk önce, Dr. Seward bize, kendisi ile Dr. Van Helsing aşağıdaki odaya girdiklerinde, Renfield'ı bir yığın halinde yerde yatarken bulduklarını anlattılar. Yüzü berelenmiş, içe çökmüştü ve boynundaki kemikler kırılmıştı.

Dr. Seward koridorda görevli olan hastabakıcıya bir şey duyup duymadığını sordu. Adam oturmuş beklerken –yarı uyuklar durumda olduğunu itiraf etti– odada sesler duyduğunu ve sonra Renfield'ın defalarca 'Tanrım! Tanrım! Tanrım!' diye bağırdığını anlattı. Sonra bir düşme sesi duymuş ve odaya girdiğinde, adamı

doktorların gördüğü gibi yüz üstü yerde yatarken bulmuş. Van Helsing 'ses' mi, yoksa 'sesler' mi duyduğunu sormuş, ama adam çıkaramamış; başta sanki iki kişi varmış gibi gelmiş, ama hasta odada yalnız olduğundan ancak bir kişi olabileceğini tahmin ediyormuş. Gerekirse, hastanın 'Tanrım!' sözcüğünü söylediğine yemin edebilirmiş. Yalnız kaldığımızda, Dr. Seward konuyu deşmek istemediğini söyledi, soruşturma ihtimalini düşünmemiz gerekiyordu ve kimse inanmayacağından, gerçeği anlatmak işe yaramazdı. Mevcut haliyle, bakıcının şahitliğine dayanarak, yataktan düşme sonucu ölüm sertifikası verebilirdi. Soruşturma memurları isterse, resmi bir soruşturma yapılır, aynı sonuca varırdı.

Bir sonraki adımımızın ne olması gerektiği konusu tartışılırken, karar verdiğimiz ilk şey Mina'ya her şeyin anlatılması gerektiği oldu; ne kadar acı olursa olsun ondan hiçbir şey saklamamız gerekiyor. O da bunun akıllıca olacağını kabul etti. Onu böylesine cesur, ama böylesine hüzünlü ve derin bir ümitsizlik içinde görmek çok acı. 'Artık sır olmamalı,' dedi. 'Zaten çok fazla sırrımız oldu. Ve dahası, dünyada, yaşadığım –yaşamakta olduğum acı kadar bana acı verecek hiçbir şey yok! Ne olursa olsun, bana yeni bir umut, yeni bir cesaret vermeli!' O konuşurken Dr. Van Helsing ona sabit gözlerle bakıyordu. Âniden, sessizce şöyle dedi:

'Ama, sevgili Bayan Mina, korkmuyor musunuz; kendiniz için değil, ama olup bitenlerden sonra, başkaları için?' Mina'nın yüzündeki çizgiler sertleşti, ama yanıt verirken gözleri bir şehidin adanmışlığı ile parlıyordu:

'Ah hayır! Çünkü kararımı verdim!'

'Neye?' diye sordu Doktor nazikçe, hepimiz kıpırdamadan beklerken; çünkü her birimizin aklında, ne demek istediği konusunda belirsiz bir fikir vardı. Yanıtı açık bir sadelikle geldi, sanki basit bir gerçeği açıklarmış gibi:

'Çünkü, eğer kendimde sevdiğim herhangi birine zarar vereceğim işaretini fark edersem –ve dikkatle gözlüyor olacağım– öleceğim!'

'Kendinizi öldürmeyeceksiniz, değil mi?' diye sordu Doktor

boğuk bir sesle.

'Öldürebilirim; eğer beni seven ve beni böyle bir acıdan, böyle ümitsiz bir teşebbüsten kurtaracak bir dost bulamazsam!' Konuşurken ona anlamlı anlamlı baktı. Doktor oturuyordu; ama ayağa kalktı, ona yaklaştı ve elini başına koyup ciddiyetle konuştu:

'Çocuğum, senin iyiliğin için olacaksa, böyle biri var. Senin için en iyisi olacağına inansam, senin için böyle bir ötenazi düzenlemenin hesabını Tanrı'nın önünde verebilirim. Hayır, güvenli olacağına inansam! Ama, çocuğum...' bir ân boğulur gibi oldu, boğazından büyük bir hıçkırık yükseldi; yutkunarak devam etti:

'Burada, seninle ölüm arasında duracaklar var. Ölmemelisin Herhangi bir elin yardımıyla ölmemelisin; özellikle de kendi elinle. Senin tatlı hayatını kirleten diğeri gerçekten ölene kadar ölmemelisin; çünkü o henüz Ölümden Dönmüşler'in arasındayken ölürsen, senin ölümün de onunki gibi olur. Hayır, yaşamalısın! Ölüm senin için ifade edilemez bir lütuf gibi gelmeye başlasa da mücadele etmeli, yaşamaya çalışmalısın. Ölüm'le savaşmalısın, sana acıyla da gelse, sevinçle de; gündüz de gelse, gece de; güvenlik içinde de gelse, tehlike içinde de! Yaşayan ruhuna söylüyorum, ölmemelisin –hayır, ölümü düşünmemelisin bile– ta ki bu büyük kötülük geçip gidene kadar.' Zavallı sevgilim ölü gibi beyazladı, yükselen dalgalarla bataklık kumlarının titreyip sallanması gibi titreyip sarsıldı. Hepimiz sessizdik; yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Sonunda sakinleşti ve ona dönerek tatlılıkla, ama ah! büyük bir acı içinde, elini uzatarak şöyle dedi:

'Size söz veriyorum, sevgili dostum, eğer Tanrı yaşamama izin verirse, bunun için mücadele edeceğim; belki O zamanı geldiğine hükmederse, bu dehşet geçip gider.' O kadar iyi, o kadar cesurdu ki, hepimiz yüreklerimizin onun için çalışmak, onun için tahammül etmek üzere güçlendiğini hissettik ve ne yapacağımızı tartışmaya başladık. Ona kasadaki tüm kağıtların, bundan sonra kullanacağımız tüm belgelerin, günlüklerin, fonografların onda duracağını ve eskisi gibi kayıt tutacağını söyledim. Yapacak

bir şeyi olması fikri onu memnun etti –eğer böylesine amansız bir amaçla ilgili olarak 'memnun olmak' fiili kullanılabilirse.

Van Helsing her zamanki gibi herkesin önündeydi ve işlerimizi kesin olarak sıralamıştı.

'Belki de," dedi, "Carfax'a yaptığımız ziyaretten sonra oradaki toprak kutularına hiçbir şey yapmamaya karar vermemiz iyi olmuştur. Bir şey yapsaydık, Kont amacımızı tahmin ederdi ve kuşkusuz diğer kutularla ilgili amaçladıklarımızı engellemek için önlemler alırdı; ama şimdi amacımızı bilmiyor. Hayır, daha da fazlası, sığınaklarını sterilize edebileceğimizi, böylece onları eskisi gibi kullanmasını engelleyebileceğimizi bile bilmiyor. Artık kutuların yerleri konusundaki bilgilerimiz o kadar ilerledi ki, Piccadilly evindeki kutuları inceledikten sonra, en son kutuya kadar izlerini sürebiliriz. Demek ki, gün bizim ve umudumuz bu günde. Bu sabah üzüntümüze doğan güneş, yolu üzerinde bize rehberlik edecek. Bu gece o batana kadar, o canavar ne şekle girmişse, o şekilde kalmak zorunda. Toprak zarfının sınırları içinde hapis. Havada kaybolamaz, çatlaklardan, yarıklardan, aralıklardan kaçamaz. Kapıdan çıkmak istiyorsa, sıradan bir ölümlü gibi kapıyı açması gerek. Ve tüm sığınaklarını bulmak ve sterilize etmek için bu günümüz var. Eğer o zamana kadar onu yakalayıp yok edemezsek, kuşkusuz zaman içinde onu bir yerde sıkıştıracağız, yakalayacağız ve yok edeceğiz.' Burada ayağa fırladım, çünkü Mina'nın yaşamı ve mutluluğu ile dolu dakikaların, saniyelerin, biz mümkün eylem planı üzerinde konuşurken uçup gittiğini düşününce yerimde duramıyordum. Ama Van Helsing elini uyarırcasına kaldırdı. 'Hayır, dostum Jonathan,' dedi, 'bu konuda, sizin özdeyişinizde dendiği gibi, eve giden en hızlı yol, en uzun olandır. Zamanı geldiğinde hepimiz eyleme geçeceğiz ve hızla davranacağız. Ama düşün, büyük olasılıkla durumun anahtarı Piccadilly'deki ev. Kont pek çok ev satın almış olabilir. Bunların alım senetleri, anahtarları ve başka şeylerine sahip olabilir. Yazacak kağıtları, çek defterleri olacaktır. Bir yerlerde saklaması gerektiği bir sürü eşyası olmalı; neden bu kadar merkezi, bu kadar sessiz, her saatte önünden ya da arkasından girip çıkabileceği, tra-

fik ne kadar yoğun olursa olsun hiç kimsenin fark etmeyeceği burası olmasın? Oraya gidip evi aramalıyız ve içinde neler olduğunu öğrendiğimizde, o zaman dostumuz Arthur'un av deyişi ile, 'deliği tıkarız' ve ihtiyar tilkimizi köşeye sıkıştırırız –değil mi? Ne diyorsunuz?'

'O zaman hemen gidelim,' diye haykırdım; 'kıymetli zamanımızı harcıyoruz!' Profesör kıpırdamadı, yalnızca şöyle dedi:

'Peki Piccadilly'deki eve nasıl gireceğiz?'

'Nasıl olursa!' diye haykırdım. 'Gerekirse, zorla gireriz.'

'Ya sizin polisler; onlar nerede olacaklar ve ne diyecekler?'

Şaşaladım; ama beklemek istiyorsa, bunun için iyi bir sebebi olması gerektiğini biliyordum. Bu yüzden, elimden geldiğince sessizce, şöyle dedim:

'Gerektiğinden fazla beklemeyin; nasıl bir işkence içinde olduğumu bildiğinizden eminim.'

'Ah, çocuğum, biliyorum ve gerçekten de acına acı eklemek istemiyorum. Ama bir düşün, tüm dünya harekete geçmeden ne yapabiliriz? O zaman sıra bize gelecek. Düşündüm, düşündüm ve en basit yolun en iyisi olduğuna karar verdim. Şimdi, eve girmek istiyoruz, ama anahtarımız yok; öyle değil mi?' Başımı salladım.

'Peki ya evin sahibi olsaydık ve yine de içeri giremeseydik; sende hırsız vicdanı olmadığını düşün, ne yapardın?'

'Saygın bir çilingir bulurdum ve kilidi açması için çağırırdım.'

'Ya polis, işe karışmaz mıydı?'

'Ah, hayır! Adamın bu işi yasal olarak yaptığını bilince, karışmazlar.'

'O zaman,' konuşurken bana keskin gözlerle baktı, 'demek ki her şey işverenin vicdanına ve polisin, işverenin vicdanının temiz olup olmadığına dair inancına kalıyor. Sizin polisleriniz, kendilerini böyle meselelerde sıkıntıya soktuklarına göre, insanın aklından geçenleri okumak konusunda gerçekten de gayretli ve akıllı –ama çok, çok akıllı– adamlar olmalı. Hayır, hayır, dostum Jonathan, Londranızda ya da dünyadaki herhangi bir evde, boş duran yüz evin kilidini de açtırırsan ve bu işlerin yapılması ge-

rektiği gibi yaparsan bunu, kimse işe karışmaz. Londra'da çok güzel bir evi olan bir centilmenin hikayesini okumuştum. Yazı geçirmek için İsviçre'ye gidip aylarca kalmış. Bir hırsız gelmiş, arkadaki pencereyi kırmış ve içeri girmiş. Sonra gidip öndeki kepenkleri açmış ve polisin gözleri önünde kapıyı açıp çıkmış. Sonra evde bir açık artırma düzenlemiş, ilan vermiş, kocaman bir tabela koymuş. Sonra büyük bir mezatçı aracılığı ile diğer adamın sahip olduğu her şeyi satmış. Sonra bir inşaatçıya gidip evi de satmış, belirli bir süre içinde evin yıkılıp, tamamen taşınması için anlaşma yapmış. Ve sizin polisleriniz ve yetkilileriniz ona baştan sona yardım etmiş. Ve evin sahibi İsviçre'deki tatilinden geri döndüğünde, evinin olduğu yerde yalnızca büyük bir delik bulmuş. Bütün bunlar *en régle*[1] yapılmış ve bizim işimizde, biz de *en régle* olacağız. O sırada düşünecek pek az şeyi olan polisin tuhaf bulacağı kadar erken gitmeyeceğiz; saat ondan sonra, çevrede çok insan varken ve evin gerçek sahiplerinin böyle bir şeyin yapmak için seçeceği saatte gideceğiz.'

Ne kadar haklı olduğunu kabul etmekten başka bir şey yapamıyordum ve Mina'nın yüzündeki korkunç ümitsizlik, sanki böyle iyi bir tavsiye dinlediği içinmiş gibi, rahatladı. Van Helsing devam etti:

'Eve girdikten sonra daha fazla ipucu bulabiliriz; her durumda bazılarımız, diğerleri daha fazla toprak kutusunun bulunabileceği yerlere –Bermondsey'e ve Mile End'e– giderken orada kalabilir.'

Lord Godalming ayağa kalktı. 'Ben bu konuda faydalı olabilirim,' dedi. 'Hizmetkarlarıma telgraf çekerek, işe yarayabilecekleri yerlerde atlar ve arabalar hazır bulundurmalarını söyleyebilirim.'

'Buraya bak, dostum,' dedi Morris, 'at binmeye karar verirsek her şeyin hazır tutulması harika bir fikir olur; ama sence senin süslü püslü, şık arabaların Walworth ya da Mile End'in yanyollarında çok fazla dikkat çekmez mi? Bana öyle geliyor ki, güneye ya da doğuya giderken kiralık arabalara binmeliyiz ve onları git-

1 *En régle*. Kuralına uygun.

tiğimiz yerin yakınında bırakmalıyız.'

'Dostum Quincey haklı!' dedi Profesör. 'Sizin deyişinizle, başı ufuktan yukarıda değil. Zor bir şey yapmaya gidiyoruz ve bizi izleyecek insanlar istemiyoruz.'

Mina'nın gelişmelere duyduğu ilgi gittikçe artıyordu ve olayların ilerleyişinin ona gece yaşadığı korkunç deneyimi bir süreliğine unutturduğunu görmek beni mutlu ediyordu. Çok, çok solgundu –neredeyse ölü gibi ve o kadar zayıftı ki, dudakları çekilmiş, dişlerini daha belirgin hale getirmişti. Bu sonuncusundan bahsetmedim, ona gereksiz yere acı vermek istemedim; ama Kont kanını emdikten sonra zavallı Lucy'ye neler olduğu aklıma gelince kanım damarlarımda dondu. Dişlerinin sivrileşmesine ilişkin bir işaret yoktu henüz; ama kısa bir süre geçmişti ve daha korkacak zaman vardı.

Teşebbüslerimizin sırasının ve güçlerimizi nasıl dağıtacağımızın konuşulmasına gelince, yeni şüphe kaynakları ortaya çıktı. Sonunda Piccadilly'ye doğru yola çıkmadan önce Kont'un yakındaki sığınağını yok etmemiz gerektiğine karar verdik. Bunu çok kısa zamanda anlarsa, yine de yok etme konusunda ondan ileride olacaktık ve onun salt madde şekli ve en zayıf hali, bize yeni bir ipucu verebilirdi.

Güç dağılımına gelince Profesör, Carfax'ı ziyaret ettikten sonra Piccadilly'ye hep beraber girmemizi; iki doktor ile benim orada kalmamızı, Lord Godalming ile Quincey'nin Walworth ve Mile End'deki sığınakları bulmalarını ve yok etmelerini önerdi. Pek olası olmasa da, Kont'un gündüz Piccadilly'de ortaya çıkmasının mümkün olduğu, eğer böyle olursa onunla orada, hemen mücadele etmemiz gerekebileceği konusunda uyarıda bulundu. Her durumda, onu hep beraber takip edebilirdik. Bu konuya şiddetle karşı çıktım, evde kalıp Mina'yı korumaya niyetli olduğumu söyledim. Bu konuda kararlı olduğumu sanıyordum, ama Mina itirazlarımı dinlemedi. Faydalı olabileceğim, kanunlarla ilgili bir konu bulunabileceğini; Kont'un belgeleri arasında, Transilvanya'daki deneyimim sayesinde anlayabileceğim bir ipucu olabileceğini; zaten Kont'un sıradışı kuvveti ile başa çıkabilmek için

sahip olduğumuz tüm gücü kullanmamız gerektiğini söyledi. Teslim olmak zorunda kaldım, çünkü Mina kararlıydı; hep beraber çalışmamızın *kendisi* için son umut olduğunu söyledi. 'Bana gelince,' dedi, 'korkum yok. Zaten her şey olabileceği kadar kötü ve ne olursa olsun, içinde bir umut ya da teselli unsuru olmalı. Git, hayat arkadaşım! Eğer istiyorsa, Tanrı beni yalnızken de koruyabilir.' Bu yüzden kalkarak haykırdım: 'O zaman Tanrı aşkına hemen gidip gelelim, çünkü zaman kaybediyoruz. Kont Piccadilly'ye düşündüğümüzden erken gelebilir.'

'Yanılıyorsun!' dedi Van Helsing, elini kaldırarak.

'Ama neden?' diye sordum.

'Unutuyor musun,' dedi gülümseyerek, 'Dün gece kendisine bir ziyafet çekti ve geç saatlere kadar uyuyacak.'

Unutmak mı! Unutabilir miyim –unutmayı hiç başarabilecek miyim! Aramızdan herhangi biri o sahneyi hiç unutabilir mi! Mina cesur yüz ifadesini korumak için çabaladı; ama acı ona üstün geldi ve ellerini yüzüne kapatarak, ürpererek inledi. Van Helsing onun korkunç deneyimini hatırlatmak istememişti. Yalnızca onu ve entelektüel çabasındaki rolünü unutmuştu. Ne söylediğini fark edince, düşüncesizliği karşısında dehşete düştü ve onu teselli etmeye çalıştı. 'Ah Bayan Mina,' dedi, 'sevgili, sevgili Bayan Mina, heyhat! Size saygı duyan onca kişi arasında bu kadar unutkanca bir şeyi söyleyenin ben olmam ne kötü. Benim ihtiyar, aptal dudaklarım ve ihtiyar, aptal kafam bunu hak etmiyor; ama unutacaksınız, değil mi?' Konuşurken yanında eğildi; Mina onun elini tuttu ve ona gözyaşları arasında bakarak, boğuk bir sesle şöyle dedi:

'Hayır, unutmayacağım, çünkü hatırlamak daha iyi ve bununla beraber sizin ne kadar tatlı olduğunuzla ilgili o kadar çok anı var ki, onları da beraber hatırlayacağım. Şimdi, kısa süre sonra gideceksiniz. Kahvaltı hazır ve güçlü kalmak için hepimizin yemesi gerek.'

Kahvaltı bizim için garip bir yemek oldu. Neşeli olmaya, birbirimizi cesaretlendirmeye çalıştık ve aramızda en canlı, en neşeli olan Mina idi. Kahvaltı bittiği zaman Van Helsing ayağa

kalktı ve şöyle dedi:

'Şimdi, sevgili dostlarım, korkunç bir girişime koyuluyoruz. Düşmanımızın sığınağını ilk kez ziyaret ettiğimiz zaman olduğu gibi silahlı mıyız hepimiz? Bedensel ve ruhsal saldırılara karşı silahlı mıyız?' Hepimiz onu temin ettik. 'O zaman güzel. Şimdi Bayan Mina, her durumda, günbatımına kadar burada oldukça güvendesiniz ve o zamandan önce döneceğiz –eğer dönersek! Ama görmeden önce kişisel saldırıya karşı silahlandığınızı görmek istiyorum. Siz aşağı indikten sonra, O'nun girememesi için, hepimizin bildiği şeyleri yerleştirerek odanızı bizzat hazırladım. Şimdi sizi hazırlayayım. Alnınıza bu Kutsal Ekmek parçası ile dokunuyorum, Baba, Oğul ve...'

Mina yüreklerimizi donduran korkunç bir çığlık attı. Doktor Kutsal Ekmek'i Mina'nın alnına dokundurduğunda, sanki kor gibi kızarmış metal dokunmuş gibi alnını yakmıştı. Sevgilimin beyni bu gerçeğin anlamını, sinirlerinin acıyı algılaması ile aynı hızla algıladı: Bu ikisi onu öylesine etkiledi ki, aşırı gergin doğası dehşet verici bir çığlık ile ses verdi. Ama aklına sözcükler hemen geldi; çığlığın yankısı havada söndüğü ânda tepki geldi ve aşağılanma içinde yere diz çöktü. Eski zamanlarda cüzamlıların mantolarını yüzlerine çekmeleri gibi, güzel saçlarını yüzüne örterek feryat etti:

'Kirliyim! Kirliyim![1] Yüce Tanrı bile benim kirli etimden uzak duruyor! Bu utanç izini Mahşer Günü'ne kadar alnımda taşıyacağım.' Herkes sustu. Ben çaresiz bir acı içinde kendimi onun yanına atmış ve kolumu ona dolayarak, sıkı sıkı sarılmıştım. Çevremizdeki dostlarımız gözlerini kaçırıp gözyaşlarını silerken birkaç dakika boyunca acı dolu yüreklerimiz birlikte attı. Sonra Van Helsing döndü ve ciddiyet içinde konuştu; öyle büyük bir ciddiyet ki, bir şekilde ilham geldiğini, kendi dışında şeyleri bildirdiğini hissetmekten kendimi alamadım:

'Gerçekten de Tanrı Mahşer Günü'nde dünyanın tüm hatalarını düzeltmek ve çocuklarını oraya yerleştirmek isteyene kadar, ki kuşkusuz yapacaktır bunu, o işareti taşımak zorunda kalabilir-

1 *Kirli!* Bkz.Leviticus 13:45.

sin. Ve ah, Bayan Mina, canım, seni seven bizler umarım görmek için orada oluruz, o kırmızı işaret, olup biteni Tanrı'nın bildiğini gösteren o işaret, o gün silinecek ve alnın yüreğin kadar temiz kalacak. Çünkü yaşadığımızı bildiğimiz kadar iyi biliyoruz ki, Tanrı üzerimizdeki yükün kalkmasına karar verdiği zaman, o yara izi yok olacak. O zamana kadar, Oğlu'nun onun iradesine itaat ederek yaptığı gibi, Haç'ımızı taşıyacağız. Belki de onun memnuniyeti için seçtiği araçlarızdır ve o diğerinin, kırbaç izleri ve utanç, gözyaşları ve kan, kuşku ve korkular içinde yükseldiği gibi, onun çağrısı ile yükseleceğizdir ve Tanrı ile insan arasındaki tüm fark da budur.'

Sözlerinde umut ve teselli vardı ve tevekkül yarattılar. Mina ve ben böyle hissettik ve aynı ânda yaşlı adamın birer elini tuttuk, eğildik ve öptük. Sonra tek söz etmeden hepimiz bir arada diz çöktük ve el ele tutuşarak, birbirimize sadık kalmaya söz verdik. Biz erkekler, her birimizin kendi açısından sevdiği o kadının alnındaki hüzün perdesini kaldırmak için ant içtik ve önümüzdeki korkunç görevde bize yol göstermesi ve rehberlik etmesi için Tanrı'ya dua ettik.

Sonra yola çıkma zamanı geldi. Mina'ya veda ettim, bu ölene kadar ikimizin de unutmayacağı bir ayrılış oldu ve yola koyulduk.

Bir şey konusunda kararımı verdim: Eğer Mina'nın sonunda vampir olacağını anlarsak, o zaman o bilinmeyen, korkunç yere yalnız başına gitmeyecek. Sanırım bu yüzden eskiden bir vampir, pek çok vampir anlamına geliyordu; tıpkı iğrenç bedenlerinin ancak kutsal toprakta dinlenebilmesi gibi, en kutsal sevgi de korkunç saflarına asker katmak için aracı oluyordu.

Carfax'a sorun yaşamadan girdik ve her şeyi ilk seferinde gördüğümüzle aynı bulduk. Bu kadar alelade bir terk edilmişlik, toz ve çürüme ortamının, tanıdığımız gibi korkulara zemin olduğuna inanmak zordu. Kararlı olmasaydık ve bizi devam etmeye sevk edecek korkunç anılarımız olmasaydı, işimize devam edemeyebilirdik. Belge bulamadık, evde herhangi bir kullanılmışlık işareti de bulamadık. Eski şapeldeki büyük kutular tıpkı son gördüğü-

müz gibi duruyordu. Önlerinde dururken, Dr. Van Helsing ağırbaşlılıkla şöyle dedi:

'İşte şimdi, sevgili dostlarım, burada yapmamız gereken bir görev var. Kutsal anılarla dolu olduğu için onca uzun yoldan, böylesine kötücül bir amaç için getirdiği bu toprağı sterilize etmeliyiz. Bu toprağı, kutsal olduğu için seçti. Böylece onu kendi silahı ile alt edeceğiz, çünkü onu daha da kutsal kılacağız. İnsanın kullanması için kutsanmıştı, şimdi biz onu Tanrı huzurunda kutsayacağız.' Konuşurken çantasından bir tornavida ve somun anahtarı çıkardı ve kısa süre sonra kutulardan birinin kapağı açılmıştı. Toprağın kokusu küflü ve boğucu idi; ama tüm dikkatimiz Profesör'ün üzerinde olduğu için aldırmadık. Kutusundan bir parça Kutsal Ekmek aldı, saygıyla toprağın üzerine koydu ve sonra kapağı kapatarak vidalamaya başladı. Biz de onun çalışmasına yardım ediyorduk.

Büyük kutuların her birine teker teker aynı şeyi yaptık ve onları görünüşte bulduğumuz gibi bıraktık, ama her birinin içinde bir parça Kutsal Ekmek vardı.

Kapıyı arkamızdan kapattığımız zaman, Profesör ağırbaşlılık içinde şöyle dedi:

'Bu kadarını yaptık bile. Eğer diğerlerinde de bu kadar başarılı olursak, o zaman bu akşamki günbatımı Bayan Mina'nın alnında fildişi beyazlığı ile parlayabilir ve lekelerini silebilir!'

Bahçeyi geçip, treni yakalamak üzere istasyona yollanırken, tımarhanenin önünü görebiliyorduk. Hevesle baktım ve odamızın penceresinde Mina'yı gördüm. Ona el salladım ve işimizin başarılı bir şekilde tamamlandığını ifade etmek için başımı eğdim. Anladığını belirtmek için o da başını salladı. Son gördüğümde, el sallayarak veda ediyordu. Ağır yüreklerle istasyona gittik ve biz platforma ulaştığımızda buhar püskürtmekte olan treni yakaladık.

Bunu trende yazdım.

Piccadilly, 12.30. – Fenchurch Caddesi'ne ulaşmamızdan hemen önce Lord Godalming şöyle dedi:

'Quincey ile ben bir çilingir bulacağız. Güçlük çıkması ihti-

maline karşılık siz gelmeseniz iyi olur; çünkü mevcut şartlarda bizim boş bir eve girmeye çalışmamız o kadar kötü görünmeyebilir. Ama sen bir avukatsın ve Birleşmiş Hukuk Derneği sana bunu yapmamış olman gerektiğini söyleyebilir.' Henüz herhangi bir tehlikeyi paylaşmadığımı söyleyerek itiraz ettim, ama o devam etti: 'Dahası, eğer sayımız çok fazla olmazsa, daha az dikkat çeker. Benim ünvanım çilingirde ve rastlaşabileceğimiz polis memurlarında işe yarar. Sen, Jack ve Profesör gidip Yeşil Park'ta, evi görebileceğiniz bir yerde kalsanız daha iyi olur; kapının açıldığını ve çilingirin gittiğini gördüğünüz zaman gelirsiniz. Sizi bekliyor olacak ve sizi içeri alacağız.'

'Bu iyi bir tavsiye!' dedi Van Helsing, bu yüzden daha fazla konuşmadık. Godalming ile Morris bir arabayla gittiler, biz de bir sonraki ile takip ettik. Arlington Caddesi'nin köşesinde, arabadan indik ve Yeşil Park'a yürüdük. Onca umudun odaklandığı evin canlı, temiz görünüşlü çevrede sert ve sessiz durduğunu görünce yüreğim çarpmaya başladı. Evi görebileceğimiz bir yerde, bir bankın üzerine oturduk ve olabildiğince az dikkat çekmek için puro içmeye başladık. Biz diğerlerinin gelmesini beklerken, zaman kurşundan ayaklarla geçiyor gibi geldi.

Sonunda dört tekerli bir arabanın geldiğini gördük. İçinden, Lord Godalming ve Morris, acele etmeden indi; sürücü yerinden, alet sepeti elinde, tıknaz görünüşlü bir işçi çıktı. Morris arabacının parasını ödedi, adam şapkasına dokundu ve arabasını sürüp uzaklaştı. İkisi merdiveni tırmandı ve Lord Godalming ne yaptırmak istediğini işaret etti. İşçi telaş etmeden ceketini çıkardı, parmaklıklardan birinin sivri ucuna astı ve o sırada oradan geçmekte olan bir polise birşeyler söyledi. Polis onaylayarak başını salladı ve adam yere diz çöküp çantasını yanına yerleştirdi. İçini karıştırdı ve bir dizi alet seçerek yanına dizdi. Sonra ayağa kalktı, anahtar deliğinden içeri baktı, içine üfledi ve işverenlerine dönerek bir yorum yaptı. Lord Godalming gülümsedi, adam iri anahtarlardan oluşan bir desteyi kaldırdı; içlerinden birini seçti ve sanki içini hissetmeye çalışırmış gibi kilidi yoklamaya başladı. Biraz uğraştıktan sonra ikincisini denedi, sonra da üçüncüsünü. Ka-

pıyı hafifçe itince kapı açılıverdi ve çilingir ile diğer ikisi içeri girdi. Kıpırdamadan bekledik; benim purom hırsla yanıyordu, ama Profesör'ünki tamamen sönmüştü. Sabırla beklerken işçinin çantasıyla dışarı çıktığını gördük. Sonra kapıyı aralık bıraktı, dizleri ile sabitledi ve kilide bir anahtar soktu. Sonunda bunu Lord Godalming'e uzattı. Lord Godalming de cüzdanını çıkardı ve adama bir şey verdi. Adam şapkasına dokundu, çantasını aldı, ceketini giydi ve uzaklaştı; tüm işlem tek bir kişinin bile dikkatini çekmeden sona ermişti.

Adam gittikten sonra biz üçümüz caddeyi geçtik ve kapıyı vurduk. Kapı Quincey Morris tarafından hemen açıldı. Lord Godalming yanında durmuş, bir puro yakıyordu.

'Burası çok berbat kokuyor,' dedi Lord Godalming biz içeri girerken. Gerçekten de kötü kokuyordu –tıpkı Carfax'taki eski şapel gibi– ve önceki deneyimimizden, Kont'un burayı sık sık kullandığını anladık. Bir saldırı ihtimaline karşılık birbirimizden ayrılmadan evi keşfe çıktık; çünkü güçlü ve kurnaz bir düşmanla karşı karşıya olduğumuzun farkındaydık ve henüz Kont'un evde olup olmadığını bilmiyorduk. Holün arkasında olan yemek odasında sekiz kutu toprak bulduk. Aradığımız dokuz kutudan yalnızca sekizi! İşimiz bitmemişti ve kayıp kutuyu bulana kadar da bitmeyecekti. İlk önce, minyatür bir evin ön yüzü gibi görünmek üzere şekillendirilmiş bir ahırın boş yüzüne bakan taş döşeli, dar bir avluya açılan pencerenin kepenklerini açtık. Ahırın penceresi olmadığından izlenme korkumuz da yoktu. Kutuları incelemek için zaman harcamadık. Yanımızda getirdiğimiz aletlerle onları teker teker açtık ve eski şapeldeki kutulara yaptığımız şeyi yaptık. Kont'un evde olmadığı açıktı ve ona ait başka eşya var mı, diye aramaya başladık.

Bodrumdan çatıya, odaların kalanına üstünkörü baktıktan sonra, Kont'a ait olabilecek tüm eşyaların yemek odasında olduğuna karar verdik; bu yüzden bunları dikkatle incelemeye başladık. Piccadilly'deki evin tapu senetleri büyük bir deste halinde duruyordu; sonra Mile End ve Bermondsey evlerinin alım senetleri; defterler, zarflar, kalemler ve mürekkep. Tozdan korumak

için hepsi ince bir paket kağıdı ile örtülmüştü. Aynı zamanda bir elbise fırçası, bir saç fırçası ve tarak, bir sürahi ve lavabo –sonuncusunda, kanla kirlenmiş gibi kırmızı duran pis su vardı. Son olarak her tür, her boy, muhtemelen diğer evlere ait anahtarlardan oluşan bir deste vardı. Son bulgumuzu inceledikten sonra Lord Godalming ile Quincey Morris, doğu ve güneydeki evlerin adreslerini not etti, anahtar destesini aldı ve bu evlerdeki kutuları yok etmek üzere yola çıktı. Kalanımız, elimizden geldiğince büyük bir sabırla, onların dönüşünü bekliyoruz –ya da Kont'un gelişini.

YİRMİÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

3 *Ekim*. – Godalming ile Quincey Morris'in gelmesini beklerken zaman çok uzun geldi. Profesör zihinlerimizi, devamlı kullanarak meşgul tutmaya çalıştı. Zaman zaman Harker'a fırlattığı bakışlardan iyicil amacını anlayabiliyordum. Zavallı adam öyle bir acı içinde boğuluyor ki, görmesi şaşırtıcıydı. Dün gece dürüst, mutlu görünüşlü bir adamdı, güçlü, genç bir yüzü, koyu kahverengi saçları vardı, enerji doluydu. Bugün gergin, perişan, yaşlı bir adam. Beyaz saçları boş, alev alev gözlerine ve yüzündeki acı çizgilerine uyuyor. Enerjisi hâlâ yerindeydi; aslında canlı bir alev gibiydi. Bu onun kurtuluşu olabilir, çünkü, her şey yolunda giderse, ümitsiz bir dönemde ona destek olacak; sonra, bir şekilde, yaşamın gerçekliklerine uyanacak. Zavallı adam, kendi sorunlarımın yeterince kötü olduğunu düşünüyordum, ama bu...! Profesör de bunu iyi biliyor ve aklını meşgul etmek için elinden geleni yapıyor. Söylemekte olduğu şeyler, mevcut şartlar altında, ilgi çekiciydi. Hatırlayabildiğim kadarıyla şöyleydi:

'Bu canavara dair belgeleri, elime geçtiğinden beri tekrar tekrar inceledim ve ne kadar çok çalıştıysam, onu tamamen yok etme ihtiyacı o kadar büyük göründü. Her yerde ilerleyişinin işaretleri var; yalnızca gücünün değil, bilgisinin de. Budapeşte'deki dostum Arminius'un araştırmalarından öğrendiğim kadarıyla, hayattayken harika bir adammış. Asker, devlet adamı ve simyacı –en sonuncusu çağının biliminde en yüksek gelişmeymiş. Kudretli bir beyni, benzerlerinin ötesinde bir eğitimi ve korku ya da vicdan azabı bilmeyen bir yüreği varmış. Scholomance'e girmeye bile cüret etmiş ve zamanında denemediği bilgi dalı yokmuş.

Eh, beyin güçleri fiziksel ölümden sonra da varlığını sürdürmüş; ama sanki hafızası tamam değil gibi görünüyor. Aklın bazı becerileri açısından geçmişte neyse o ve başta çocuksu olan bazı şeyler artık bir adamın sahip olması gerektiği gibi. Deney yapıyor ve bunu iyi de beceriyor ve eğer biz yoluna çıkmasaydık –ve başarısız olursak yine olabilir– yolları Yaşam'dan değil Ölüm'den geçen yeni bir varlık türünün babası ya da kurucusu olacaktı.'

Harker inledi ve şöyle dedi, 'Ve bütün bunlar benim sevgilime karşı saf tutmuş! Ama nasıl deney yapıyor? Bu bilgi onu alt etmemize yardımcı olabilir!'

'Geldiğinden beri, başından itibaren gücünü deniyor, yavaş yavaş, ama emin adımlarla; o büyük, çocuksu beyni çalışıyor. Henüz bunun bir çocuk beyni olması bizim için iyi; çünkü en başta bazı şeyleri yapmaya teşebbüs etseydi, uzun zaman önce bizim gücümüzün ötesine geçerdi. Ama başarılı olmaya kararlı ve önünde yüzyıllar olan bir adam beklemeyi ve yavaş yavaş ilerlemeyi göze alabilir. Düsturu *festina lente*[1] olabilir.'

'Anlayamıyorum,' dedi Harker bitkinlik içinde. 'Ah, lütfen daha açık konuşun! Belki acı ve sıkıntılar beynimi köreltiyor.' Profesör elini sevecenlikle omzuna koyarak konuştu:

'Ah, çocuğum, açık konuşacağım. Son zamanlarda bu canavarın nasıl deneyler yaparak bilgi edindiğini görmüyor musun? Dostum John'un evine girmek için nasıl zoofagus hastayı kullandığını; çünkü Vampirimiz, daha sonra dilediği gibi gelip gidebilse de, ilk başta ancak içeriden birinin daveti ile eve girebilirdi. Ama en önemli deneyleri bunlar değil. Başta o büyük kutuların nasıl başkaları tarafından taşındığını görmedik mi? O zaman böyle olması gerektiğini düşünüyordu. Ama tüm bu zaman boyunca onun çocuk beyni büyüyordu ve kendi başına kutuları hareket ettirip ettiremeyeceğini düşündü. Bu yüzden yardımcı olmaya başladı ve sonra, her şeyin yolunda olduğunu görünce, onları yalnız başına taşımaya çalıştı. Ve böylece ilerledi ve mezarlarını dağıttı ve ondan başka hiç kimse onların nerede saklı olduğunu bilmiyor. Onları toprağın derinliklerine gömmeye niyetli

1 *Festina lente.* Yavaş yavaş acele et.

olabilir. Böylece onları ancak geceleyin kullanabilir ya da şekil değiştirebildiği zaman, bu da işine yarar ve hiç kimse bu sığınakların yerini bilemez! Ama çocuğum, ümitsizliğe düşme; bu bilgi ona çok geç geldi! Çoktan sığınaklarından biri hariç hepsini sterilize ettik; günbatımından önce böyle olacak. Sonra gidebileceği, saklanabileceği hiçbir yer kalmayacak. Emin olabilmek için bu sabah geciktim. Bizim için tehlikede olan daha çok şey yok mu? O zaman, neden ondan daha dikkatli davranmayalım? Benim saatime göre, saat bir ve her şey yolunda gitmişse, dostum Arthur ile Quincey buraya doğru yola çıkmış olmalılar. Bugün bizim günümüz ve yavaş ve emin adımlarla ilerlemeli, her fırsattan faydalanmalıyız. Bakın! Diğerleri de döndüğünde beş kişi olacağız.'

O konuşurken, hol kapısının vurulması ile irkildik, telgrafçı çocuğun çift vuruşuydu bu. Hep beraber hole doğru ilerledik ve Van Helsing sessiz kalmamız için elini kaldırarak kapıya gitti ve açtı. Çocuk telgrafı uzattı. Profesör kapıyı yine kapattı ve adrese baktıktan sonra, açtı ve yüksek sesle okudu:

'D.'ye dikkat edin. Şu anda, 12:45'te telaşla Carfax'tan çıktı ve güneye doğru gitti. Tura çıkmış olabilir ve sizi görmek isteyebilir. –MINA.'

Bir sessizlik oldu, sonra Jonathan Harker'ın sesi ile bozuldu.

'Tanrı'ya şükürler olsun, sonunda karşılaşacağız!' Van Helsing hızla ona döndü ve şöyle söyledi:

'Tanrı zamanı gelince, kendi tarzıyla hareket edecek. Korkmak ya da sevinmek için erken; çünkü şu ânda dilediğimiz şey, kendi mahvoluşumuz olabilir.'

'Artık hiçbir şeye aldırmıyorum,' diye yanıt verdi Harker hararetle, 'bu hayvanı dünyanın yüzünden silmek dışında hiçbir şeye. Bunun için ruhumu satardım!'

'Ah, sus, sus, çocuğum!' dedi Van Helsing, 'Tanrı bu şekilde ruh satın almaz ve Şeytan, satın alsa bile, o da anlaşmaya sadık kalmaz. Ama Tanrı merhametli ve adildir, acını, sevgili Bayan Mina'ya bağlılığını biliyor. Bir düşün, senin vahşi sözlerini duy-

saydı Mina'nın acısı nasıl ikiye katlanırdı! Herhangi birimizden korkun olmasın; hepimiz bu amaca kendimizi adadık ve bugün sonunu göreceğiz. Eylem zamanı geliyor; bugün bu Vampir, insan güçleri ile sınırlanacak ve günbatımına dek değişemeyecek; Buraya gelmesi zaman alacak –görüyorsunuz, saat biri yirmi geçiyor– ve buraya gelmesinden önce biraz daha zaman var, asla bu kadar çabuk olamaz. Lord Arthur ile Quincey'nin önce gelmesini ummalıyız.'

Bayan Harker'ın telgrafını almamızdan yaklaşık yarım saat sonra hol kapısı sessizce, kararlı bir şekilde vuruldu. Sıradan bir vuruştu bu, her an binlerce centilmenin kapı vurduğu gibi, ama Profesör'ün ve benim kalplerimizin yüksek sesle çarpmasına sebep oldu. Birbirimize baktık ve birlikte hole çıktık; ikimiz de değişik silahlarımızı kullanmaya hazır tutuyorduk –ruhani olanlar sol elde, ölümcül olanlar sağ elde. Van Helsing sürgüyü çekti ve kapıyı yarı açık tutarak, her iki eli eyleme hazır, geri çekildi. Eşikte, kapının yakınında, Lord Godalming ile Quincey Morris'i görünce yüreklerimizdeki memnunluk yüzümüze yansımış olmalıydı. Hemen içeri girdiler ve kapıyı arkalarından kapattılar. Holde ilerlerken Godalming şöyle dedi:

'Sorun yok. Evleri bulduk; her birinde altı kutu vardı ve hepsini yok ettik!'

'Yok etmek?' diye sordu Profesör.

'Onun açısından!' Bir dakika sessiz kaldık, sonra Quincey şöyle dedi:

'Beklemekten başka yapacak şey yok. Ama eğer saat beşe kadar dönmezse, yola çıkmalıyız; çünkü günbatımından sonra Bayan Harker'ı yalnız bırakmak doğru olmaz.'

'Artık gelmesi uzun sürmez,' dedi defterine bakmakta olan Van Helsing. '*Nota bene*,' Bayan Harker'ın telgrafında Carfax'tan güneye gittiğini söylüyor, demek ki, ırmağı geçmek zorunda, bunu ancak gelgitin alçaldığı zaman yapabilir ve bu saat birden önce olacak. Güneye gitmesi bizim açımızdan anlamlı. Henüz yalnızca kuşkulanıyor ve Carfax'tan sonra ilk, müdahaleyi en az

1 *Nota bene*. İyi not edin.

bekleyeceği yere gitti. Bermondsey'den, onun gelmesinden biraz önce çıkmış olmalısınız. Henüz buraya gelmemiş olması Mile End'e gittiğini gösterir. Bu biraz zamanını almış olmalı; çünkü o zaman bir şekilde ırmağın üzerinde taşınması gerekmiştir. İnanın bana, dostlarım, artık fazla beklemeyeceğiz. Bir saldırı planı yapmamız gerek, böylece hiçbir fırsatı kaçırmamış oluruz. Şşş, artık zaman kalmadı. Silahlarınızı alın! Hazır olun!' Konuşurken elini uyarırcasına kaldırdı, hepimiz hol kapısının kilidine bir anahtarın yavaşça sokulduğunu duyabiliyorduk.

Böyle bir ânda bile, hâkim alışkanlıkların nasıl ortaya çıktığını görüp hayran olmamak elimde değildi. Tüm av partilerimizde ve dünyanın değişik yerlerindeki maceralarımızda, her zaman eylem planını hazırlayan Quincey Morris olmuştu ve Arthur ile ben ona itaat etmeye alışmıştık. Şimdi eski alışkanlık içgüdüyle uyanmış gibiydi. Odanın içinde hızla bakışlarını gezdirdikten sonra hemen saldırı planımızı hazırladı ve tek bir söz etmeden, bir hareket ile, her birimizi posizyonumuza yerleştirdi. Van Helsing, Harker ve ben kapının hemen arkasındaydık, böylece açıldığı zaman, Profesör kapıyı koruyacak, biz ikimiz ise içeri giren ile kapının arasına girecektik. Pencerenin hemen önünde, harekete geçmeye hazır bir biçimde, Quincey önde, Godalming arkada gizlenmişlerdi. Saniyelerin kabus gibi bir yavaşlıkla geçmesine sebep olan bir kuşku içinde bekledik. Holden yavaş, dikkatli adım sesleri geldi; anlaşılan Kont bir sürprize hazırlıklıydı –en azından bundan korkuyordu.

Âniden, tek bir sıçrayış ile odaya daldı ve aramızdan herhangi biri onu durdurmak için elini kaldıramadan aramızdan geçti. Hareketinde panterlere benzeyen öyle bir şey vardı ki –hiç insansı olmayan bir şey– gelişinin şokunu hepimizin atlatmasına sebep oldu. İlk eyleme geçen Harker oldu, hızlı bir hareketle kendini evin girişine giden kapının önüne attı. Kont bizi gördüğünde, yüzünden korkunç bir ifade geçti, bu uzun, sivri köpek dişlerinin ortaya çıkmasına sebep oldu; ama korkunç gülümseme geldiği hızla kayboldu ve aslansı bir horgörü içeren soğuk bir bakışa dönüştü. Hepimiz aynı ânda ona doğru ilerleyince, yüzün-

deki ifade yine değişti. Daha iyi düşünülmüş bir saldırı planımız olmaması yazıktı, çünkü o ânda bile şimdi ne yapacağımızı merak ediyordum. Ölümcül silahlarımızın bir işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordum. Anlaşılan Harker bunu bir denemek istemişti, çünkü büyük Kukri bıçağını hazırlamış, âniden, vahşice sallamıştı. Güçlü bir darbe savurmuştu; Kont'u kurtaran şeytani bir hızla geriye sıçraması oldu. Bir saniye daha geç kalsaydı, keskin hançer yüreğini biçecekti. Mevcut haliyle, bıçağın ucu ceketinin kumaşını kesti ve açtığı yarıktan bir deste banknot ve pek çok altın döküldü. Kont'un yüzündeki ifade öyle cehennemden fırlamış gibiydi ki, bir ân Harker için korktum, ama tekrar saldırmak için o korkunç hançerini bir daha kaldırdığını gördüm. Haç sol elimde, kutsal ekmek sağ elimde, koruma içgüdüsüyle öne çıktım. Kolum boyunca müthiş bir güç aktığını hissettim ve her birimiz aynı şekilde ilerleyince canavarın geri çekildiğini görmek beni şaşırtmadı. Kont'un yüzünde nefret, engellenmiş kötülük –cehennemi bir öfke vardı– ifadesini anlatmam mümkün değil. Solgun benzi, alev alev gözleri ile karşıtlık oluşturarak yeşilimsi sarı görünüyordu ve alnındaki kırmızı yara, solgun derisinin üzerinde, kalp atışı gibi kabarıyordu sanki. Bir sonraki ân, yılankavi bir dalışla, Harker darbe vurmaya fırsat bulamadan kolunun altından geçti ve yerden bir avuç dolusu para kaparak fırladı, kendisini pencereden dışarı fırlattı. Parçalanan camların şangırtı ve pırıltıları arasında, aşağıdaki taş döşeli alana düştü. Cam şangırtılarının arasında, bazı altınlar taşların üzerine düşmüş gibi, altın çınlamaları duydum.

Koşarak pencereye gittik ve onun incinmemiş bir şekilde yerinden sıçradığını gördük. Merdivenlerden yukarı fırlayarak taş döşeli avluyu geçti ve ahır kapısını ittirip açtı. Sonra döndü ve bizimle konuştu:

'Beni engellediğinizi sanıyorsunuz –solgun yüzleriniz kasaptaki koyunlar gibi dizilmiş. Ama üzüleceksiniz, her biriniz! Beni dinlenecek yerden mahrum bıraktığınızı sanıyorsunuz; ama dahası var. İntikamım daha yeni başladı! Onu yüzyıllara yaydım ve zaman benim yanımda. Sevdiğiniz kızlar çoktan benim oldu ve

onlar aracılığı ile siz ve diğerleri de benim olacak –benim yaratıklarım, dilediğimi yapmak, beslenmek istediğimde çakallarım olmak üzere. Peh!' Küçümseyen bir sırıtış ile hızla kapıdan içeri girdi ve onu arkasından kilitlerken, paslı sürgünün gıcırdadığını duyduk. Bir kapı açıldı ve kapandı. Onu ahırda takip etmenin zorluğunu fark ettiğimiz için hole doğru ilerlerken ilk konuşan Profesör oldu:

'Bir şey öğrendik –çok şey aslında! Cesur sözlerini dikkate almazsak, bizden korkuyor; zamandan, yoksunluktan korkuyor! Çünkü korkmasa, neden böyle hızlı hareket etsin? Kulaklarım beni yanıltmıyorsa, ses tonu onu ele veriyor. Neden o parayı aldı? Hızla takip edin. Siz bu vahşi hayvanın avcılarısınız ve böyle düşünün. Bana gelince, geri dönse bile, buradaki hiçbir şeyin ona fayda etmemesini sağlayacağım.' Konuşurken kalan parayı cebine koydu; tapu senetlerini, Harker'ın bıraktığı gibi deste halinde aldı ve kalan eşyaları şömineye süpürerek, bir kibrit ile yaktı.

Godalming ile Morris avluya koşmuşlardı ve Harker, Kont'u takip etmek üzere pencereden inmişti. Ama Kont ahır kapısını sürgülemişti ve kapıyı zorlayıp açtıkları zaman, ondan bir iz yoktu. Van Helsing ve ben evin arkasında soruşturma yapmaya çalıştık; ama arka sokaklar ıssızdı ve onun gidişini kimse görmemişti.

Artık akşamın geç saatleriydi ve günbatımına çok kalmamıştı. Oyunumuzun bittiğini kabul etmek zorunda kaldık; Profesör şöyle konuştuğu zaman, ağır yüreklerle kabul etmek zorunda kaldık:

'Bayan Mina'ya geri dönelim –zavallı, zavallı sevgili Bayan Mina'ya. Yapabileceğimiz her şeyi yaptık ve en azından, oraya gidip onu koruyabiliriz. Ama ümitsizliğe kapılmaya gerek yok. Bir toprak kutusu kaldı yalnızca ve onu bulmaya çalışmalıyız; bu da olduğu zaman her şey yoluna girecek.' Harker'ı rahatlatmak için elinden geldiğince cesurca konuşmaya çalıştığını görebiliyordum. Zavallı adam oldukça çökmüştü; arada bir, bastıramadığı bir inleme çıkıyordı ağzından –karısını düşünüyordu.

Üzgün yüreklerle evime döndük ve Bayan Harker'ın neşeli görünmeye çalışarak bizi beklemekte olduğunu gördük. Neşesi cesaretini ve bencil olmamasını onurlandırıyordı. Yüzlerimizi gördüğü zaman, kendi yüzü ölü gibi soldu; bir iki saniye için, gizlice dua edermişçesine gözleri kapandı; sonra neşeyle konuştu:

'Hepinize de ne kadar teşekkür etsem azdır. Ah, zavallı sevgilim!' Konuşurken kocasının ak başını ellerinin arasına aldı ve öptü –'Zavallı başını buraya koy ve dinlen. Her şey yoluna girecek, canım! Eğer istiyorsa, Tanrı bizi koruyacak.' Zavallı adam yalnızca inledi. Büyük acısının içinde sözcüklere yer yoktu.

Baştansavma bir yemek yedik ve sanırım bu hepimizi biraz neşelendirdi. Bize yardım eden belki de aç insanlar için –çünkü kahvaltıdan bu yana hiçbirimiz bir şey yememiştik– yiyeceğin hayvani ısısı ya da dostluk hissi idi; nedense kendimi daha az üzgün hissediyordum ve yarın tamamen umutsuz değildi. Sözümüze sadık kalarak Bayan Harker'a olup biten her şeyi anlattık ve kocası tehdit altında olduğu zamanlar kar gibi beyazlasa, kendisine bağlılığı ortaya çıktığı zaman kıpkırmızı kesilse de, cesurca ve sakinlik içinde dinledi. Harker'ın Kont'un üzerine pervasızca saldırdığı yere gelince, kocasının kolunu tuttu ve sanki tutuşu onu tehlikeden koruyabilecekmiş gibi, sıkı sıkı kavradı. Ama anlatım bitene, konular o âna getirilene kadar hiçbir şey söylemedi. Sonra, kocasının kolunu bırakmadan aramızda ayağa kalktı ve konuştu. Ah! O sahne hakkında bir fikir verebilseydim; o tatlı, tatlı, iyi kadın, gençlik ve canlılık içinde, parlak bir güzellik içinde; bilincinde olduğu, nereden, nasıl geldiğini bilerek bizim dişlerimizi gıcırdatarak baktığımız, alnındaki o kırmızı yarayla; bizim büyük nefretimize karşılık onun sevgi dolu iyiliğiyle; bizim korkularımıza ve kuşkularımıza karşılık onun sevecen inancıyla ve biz, simgeler söz konusu olduğunda, onun bütün iyiliği, saflığı ve inancı ile Tanrı'nın reddettiklerinden olduğunu bilirken.

'Jonathan,' dedi ve sözcük onun dudaklarından bir ezgi gibi çıktı, o kadar sevgi ve sevecenlikle doluydu, 'Jonathan, sevgilim ve siz, benim gerçek dostlarım, bütün bu korkunç zamanlar bo-

yunca bir şeyi aklınızdan çıkarmamanızı istiyorum. Savaşmanız gerektiğini biliyorum –gerçek Lucy'nin sonsuza dek yaşaması için sahte Lucy'yi yok ettiğiniz gibi, bu adamı da yok etmeniz gerektiğini biliyorum; ama bu bir nefret görevi değil. Bunca üzüntüye sebep olan zavallı adam en üzücü durumda olan kişi. Kötücül tarafı yok edildiği ve iyi tarafı tinsel ölümsüzlüğe sahip olduğu zaman ne kadar sevineceğini bir düşünün. Bu ellerinizi onu yok etmekten alıkoymayacak olsa da, ona acımalısınız.'

O konuşurken kocasının yüzünün karardığını, tutku varlığının özünü yakıp kavuruyormuş gibi kaşlarının çatıldığını görebiliyordum. İçgüdüyle karısının elini daha da sıktı, ta ki parmaklarındaki boğumlar bembeyaz kesilene kadar. Karısı, çektiğinden emin olduğum acıdan kaçınmadı, ona her zamankinden daha güzel gözlerle baktı. Konuşmayı bitirdiğinde, kocası ayağa fırladı ve neredeyse elini karısının elinden koparark konuştu:

'Umarım Tanrı onu, hedeflediğimiz dünyevi hayatını yok etmeme yetecek kadar uzun süre ellerime bırakır. Ama bunun ötesinde, ruhunu sonsuza dek cehennemde yanmaya gönderebilseydim, bunu da yapardım!'

'Ah sus! Ah sus! Tanrı adına. Böyle şeyler söyleme, Jonathan, kocam; yoksa beni korku ve dehşet ile yıkarsın. Bir düşün, canım –ben bu uzun, uzun gün boyunca düşündüm– belki... bir gün... ben de böyle bir merhamete ihtiyaç duyabilirim; ve senin gibi biri, ya da aynı derecede öfkelenmeye hakkı olan biri –onu benden esirgeyebilir! Ah, kocam! kocam, bir başka yolu olsaydı seni bu konudan korurdum; ama Tanrı'ya, vahşi sözlerini dikkate almaması için dua ediyorum, bunları yalnızca sevgi dolu, yıkılmış bir adamın kırık kalpli sözleri olarak kabul etmesi için. Ah, Tanrım, bu zavallı, beyaz saçlar çektiklerinin kanıtı olsun, tüm yaşamı boyunca hiçbir kusuru olmadı, ama bunca acı çekti.'

Biz erkekler gözyaşları içindeydik. Direnmenin yolu yoktu ve açık açık ağladık. Tatlı tavsiyelerinin galebe çaldığını görünce o da ağladı. Kocası kendisini, onun dizlerinin yanında yere fırlattı ve kollarını ona dolayarak, yüzünü elbisesinin kıvrımları arasına sakladı. Van Helsing bizi çağırdı ve iki âşık yüreği Tanrı'yla yal-

nız bırakarak odadan sessizce çıktık.

Onlar yatmadan önce Profesör, Vampir'in gelme ihtimaline karşılık odayı hazırladı ve Bayan Harker'ı huzur içinde uyuyabileceği konusunda temin etti. Bayan Harker kendisini inanmaya zorladı ve kocasının hatırı için, tatmin olmuş göründü. Bu cesur bir mücadele oldu ve sanırım ödülsüz kalmadı. Van Helsing el altına, acil durumda ikisinin da çalabileceği bir çan yerleştirmişti. Onlar yattıktan sonra, Quincey, Godalming ve ben geceyi aramızda bölüştük ve zavallı hanımefendinin kapısında nöbet tutmak üzere anlaştık. İlk nöbet Quincey'nin, bu yüzden geri kalanımız en kısa zamanda yatacağız. Godalming çoktan odasına çekildi, çünkü ikinci nöbet onun. İşim bittiğine göre, ben de yatacağım.

JONATHAN HARKER'IN GÜNLÜĞÜ

3-4 Ekim, gece yarısına yakın. – Dün hiç bitmeyecek sandım. Uyanınca her şeyi değişmiş bulacağım ve herhangi bir değişimin benim için daha iyi olacağı gibi kör bir inançla uyumayı özlüyordum. Ayrılmadan önce, bir sonraki adımımızın ne olması gerektiğini tartıştık, ama bir sonuca varamadık. Tek bildiğimiz, bir toprak kutusunun kaldığı ve nerede olduğunu yalnızca Kont'un bildiği. Eğer gizlenmeye karar verirse, yıllarca bizi atlatabilir ve bu arada! –korkunç bir düşünce bu, şimdi bile düşünmeye cesaret edemiyorum. Şunu biliyorum: Eğer mükemmel bir kadın varsa, o benim zavallı, kirletilmiş sevgilimdir. Dün geceki tatlı merhametinden dolayı onu bin kat daha fazla seviyorum, canavara duyduğum kendi nefretimi aşağılık gösteren bir merhamet. Kuşkusuz Tanrı, dünyanın böyle bir yaratığı kaybederek fakirleşmesine izin vermeyecektir. Benim umudum bu. Hepimiz mercan kayalıklarına doğru sürükleniyoruz ve elimizdeki tek çapa inancımız. Tanrım, sana şükürler olsun, Mina uyuyor, rüya görmeden uyuyor. Arkalarında böyle dehşet verici anılar varken düşlerinin neye benzeyeceğinden korkuyorum. Günbatımından bu yana bu kadar sakin olduğunu görmemiştim. Sonra bir süre için yüzüne,

Mart fırtınalarından sonraki bahar gibi bir huzur geldi. O sırada, yüzüne düşen günbatımının yumuşak kızıllığı olduğunu düşünmüştüm, ama şimdi bir şekilde daha derin bir anlamı olduğunu düşünüyorum. Benim uykum yok, ama çok bitkinim –ölü gibi bitkin. Ama uyumaya çalışmalıyım; çünkü yarını düşünmem gerek ve bana huzur yok, ta ki...

Daha sonra. – Uyuyakalmış olmalıyım, çünkü yüzünde korkmuş bir ifade ile yatakta doğulup oturan Mina uyandırdı beni. Kolayca görebiliyordum, çünkü odayı karanlıkta bırakmamıştık; elini uyarırcasına ağzıma götürdü ve kulağıma fısıldadı:

'Şşş! Koridorda biri var!' Yavaşça kalktım ve odayı aşıp, kapıyı sessizce açtım.

Bay Morris dışarıda, bir şiltenin üzerine uzanmış, uyanık, yatıyordu. Sessiz kalmam için elini kaldırdı ve fısıldadı:

'Şşş! yatağa dön; her şey yolunda. Bütün gece içimizden biri burada kalacak. İşi şansa bırakmayı düşünmüyoruz!'

Bakışları ve jestleri itiraz kabul edecek gibi değildi, bu yüzden geri döndüm ve Mina'ya söyledim. İçini çekti, zavallı, solgun yüzüne bir gülümseme gölgesi yayılarak kollarını bana doladı ve yumuşak bir sesle konuştu:

'Ah, bu iyi, cesur adamlar için Tanrı'ya şükürler olsun!' İçini çekerek uykuya daldı. Uykum olmadığından bunu yazıyorum, ama yine denemeliyim:

4 Ekim, sabah. – Geceleyin bir kez daha Mina tarafından uyandırıldım. Bu sefer hepimiz iyi birer uyku çekmiştik, çünkü yaklaşan şafağın griliği pencereleri keskin dikdörtgenler gibi gösteriyordu ve gaz lambasının alevi bir ışık diskinden çok minik bir nokta gibiydi. Telaşla şöyle dedi:

'Git Profesör'ü çağır. Onu hemen görmek istiyorum.'

'Neden?' diye sordum.

'Bir fikrim var. Geceleyin aklıma gelmiş ve ben bilmeden olgunlaşmış olmalı. Şafak sökmeden beni hipnotize etmesi gerek, o zaman konuşabilirim. Çabuk git, hayatım; zaman daralıyor.' Kapıya gittim. Şiltenin üzerinde Dr. Seward yatıyordu ve beni görünce ayağa fırladı.

'Bir şey mi oldu?' diye sordu korkuyla.

'Hayır,' diye yanıt verdim; 'ama Mina Dr. Van Helsing'i hemen görmek istiyor.'

'Ben giderim,' dedi ve Profesör'ün odasına koştu.

İki üç dakika sonra Van Helsing sabahlığı içinde odadaydı ve Bay Morris ile Lord Godalming kapıda durmuş, Dr. Seward'a sorular soruyorlardı. Profesör Mina'nın gülümsediğini –olumlu bir gülümseme– görünce, yüzündeki endişe yok oldu; ellerini ovuşturdu ve şöyle dedi:

'Ah, benim sevgili Bayan Mina'm, bu gerçekten de güzel bir değişiklik. Bak! Dostum John, eski Bayan Mina aramıza döndü!' Sonra ona dönerek, neşeyle şöyle konuştu: 'Peki sizin için ne yapabilirim? Çünkü bu saatte beni boş yere çağırmadığınızdan eminim.'

'Beni hipnotize etmenizi istiyorum!' dedi. 'Şafak sökmeden yapın bunu, çünkü o zaman özgürce konuşabileceğimi hissediyorum. Çabuk olun, zaman kısa!' Profesör tek söz söylemeden ona, yatakta doğulup oturmasını işaret etti.

Gözlerini ona dikerek, ellerini yüzünün önünden geçirmeye başladı, başının üstünden, aşağıya doğru, sırayla her iki eliyle. Mina dakikalarca sabit gözlerle bakarken, yüreğim aksak bir çekiç gibi atmaktaydı, zira bir krizin yakın olduğunu hissediyordum. Yavaş yavaş Mina'nın gözleri kapandı ve kıpırdamadan oturup bekledi; canlı olduğunu ancak göğsünün hafifçe inip kalkmasından anlıyorduk. Profesör ellerini birkaç defa daha yüzünün önünden geçirdi, sonra durdu. Alnının büyük ter damlaları ile kaplandığını görebiliyordum. Mina gözlerini açtı; ama aynı kadın gibi görünmüyordu. Gözlerinde uzak bir bakış ve sesinde bana yabancı gelen, hülyalı bir hüzün vardı. Sessiz olmamız için elini kaldıran Profesör, bana, diğerlerini içeri getirmemi işaret etti. Parmak uçlarına basa basa geldiler ve kapıyı arkalarından kapatıp, yatağın ayak ucunda durarak izlemeye başladılar. Sessizlik Van Helsing'in, Mina'nın düşünce akışını kesintiye uğratmamak için alçak sesle konuşması ile bozuldu:

'Neredesin?' Yanıt doğal bir biçimde geldi:

'Bilmiyorum. Uykunun kendine ait bir mekanı yoktur.' Dakikalar süren bir sessizlik oldu. Mina kaskatı oturuyor, Profesör sabit bakışlarla ona bakarak duruyordu; geri kalanımız nefes almaya bile cesaret edemiyordu. Oda aydınlanmaya başlamıştı; gözlerini Mina'nın yüzünden ayırmayan Dr. Van Helsing, bana perdeyi kaldırmamı işaret etti ve gün üzerimize ışıdı. Kırmızı bir ışın fırladı, kırmızı bir ışık odaya işledi. O ân Profesör yine konuştu:

'Şimdi neredesin?' Yanıt hülyalı geldi, ama maksatlıydı; sanki bir şeyi yorumlamaya çalışır gibiydi. Notlarını okurken de onun bu ses tonunu kullandığını hatırlıyordum:

'Bilmiyorum. Her şey bana yabancı!'

'Ne görüyorsun?'

'Hiçbir şey göremiyorum; her yan karanlık.'

'Ne işitiyorsun?' Profesör'ün sabırsız sesindeki gerginliği hissedebiliyordum.

'Su sesleri. Çağıldıyor ve küçük dalgalar sıçrıyor. Dışarıdan duyabiliyorum onları.'

'O zaman bir gemidesin, öyle mi?' Birbirimizden bir şey öğrenmeye çalışarak bakıştık. Düşünmeye korkuyorduk. Yanıt çabuk geldi:

'Ah, evet!'

'Başka ne duyuyorsun?'

'Koşuşturan adamların ayak seslerini. Bir zincir gıcırdıyor. Irgatın freni makaraya yerleşirken gürültülü bir tangırtı geldi.'

'Ne yapıyorsun?'

'Kıpırtısız yatıyorum –çok kıpırtısız. Ölü gibi!' Sesi uyuyan birinin derin nefesiyle solup gitti, açık gözler yine kapandı.

Bu sırada güneş doğmuştu ve hepimiz günün aydınlığına boğulmuştuk. Dr. Van Helsing ellerini Mina'nın omuzlarına koydu ve başını yavaşça yastığa yerleştirdi. Mina birkaç dakika uyuyan bir çocuk gibi yattı, sonra uzun bir iç çekerek uyandı ve gözlerini üzerimizde gezdirdi. 'Uykumda konuştum mu?' dedi. Ama biz söylemeden de durumu anlamış gibiydi; ancak ne söylediğini bilmeye hevesliydi. Profesör konuşmaları tekrarladı ve Mina şöyle dedi:

'O zaman kaybedecek bir ân bile yok; henüz çok geç değildir belki!' Bay Morris ve Lord Godalming kapıya doğru atıldı, ama Profesör'ün sakin sesi onları geri çağırdı:

'Durun, dostlarım. O gemi her neredeyse, Bayan Harker konuşurken demir alıyordu. Sizin büyük Londra Limanınızda şu ânda demir alan pek çok gemi var. Siz aralarından hangisini arıyorsunuz? Tanrı'ya şükürler olsun ki, yine bir ipucumuz var, ama bizi nereye götürür, bilemiyoruz. Kör gibiydik; insanlar gibi kör, çünkü geriye dönüp baktığımızda, öne baktığımızda görmüş olabileceğimiz şeyleri görüyoruz! Heyhat! Ama bu cümle karmakarışık oldu, değil mi? Artık, Jonathan'ın vahşi hançeri ona tehlike yaratırken Kont'un o paraları neden kaptığını biliyoruz. Kaçmayı düşünüyordu. Duyun beni, KAÇMAK! Bir toprak kutusu kalmışken ve arkasında tilki kovalayan köpekler misali bir erkek sürüsü varken, bu Londra'nın ona göre bir yer olmadığını anladı. Son toprak kutusunu bir gemiye yükledi ve bu ülkeyi terk etti. Kaçmayı düşünüyor, ama hayır! Onu takip edeceğiz. Haydi yallah! Kırmızı ceketini giydiği zaman dostumuz Arthur'un söyleyeceği gibi. Bizim ihtiyar tilki kurnaz; ah, çok kurnaz ve biz de onu kurnazlıkla takip etmeliyiz. Ben de kurnazımdır ve bir süre onun aklını düşüneceğim. Bu arada huzur içinde dinlenebiliriz, çünkü aramızda aşmak istemeyeceği sular var ve gemi toprağa dokunana kadar da geçemez, bu da ancak gelgitin kabardığı ya da tamamen çekildiği zaman olabilir. Bakın, güneş yeni doğdu ve günbatımına kadar bütün gün bizim. Banyo alalım, giyinelim ve kahvaltı yapalım. Buna hepimizin ihtiyacı var ve artık onunla aynı topraklarda olmadığımızdan rahatça yiyebiliriz.' Mina ona yalvarırcasına bakarak sordu:

'Ama uzaklaşıp gittiyse, neden onu aramaya devam etmemiz gerekiyor ki?' Profesör onun elini tuttu ve yanıt verirken okşadı:

'Bana henüz bir şey sorma. Kahvaltı ettikten sonra tüm sorularını yanıtlayacağım.' Başka bir şey söylemedi ve giyinmek için ayrıldık.

Kahvaltıdan sonra Mina sorusunu tekrarladı. Van Helsing bir dakika boyunca ona ciddiyetle baktı, sonra üzgün üzgün şöyle

dedi:

'Çünkü benim sevgili, sevgili Bayan Mina'm, Cehennem'in ağzına kadar takip etmemiz gerekse de, onu bulmamız her zamankinden önemli!' Mina daha da solarak, hafif bir sesle sordu:

'Neden?'

'Çünkü,' diye yanıt verdi Profesör ağırbaşlılıkla, 'o yüzyıllarca yaşayabilir ve siz ölümlü bir kadınsınız. Artık zamandan korkmamız gerek –boğazınıza o işareti koyduğundan beri.'

Mina bayılarak yere düşerken tam zamanında yakaladım onu.

YİRMİDÖRDÜNCÜ BÖLÜM

DR. SEWARD'IN FONOGRAF GÜNLÜĞÜ, VAN HELSING TARAFINDAN DOLDURULMUŞTUR

Bu, Jonathan Harker'a.

Sen sevgili Bayan Mina ile kalacaksın. Biz araştırmamız için gideceğiz –eğer buna araştırma denebilirse, çünkü bu araştırma değil, çünkü biliyoruz ve yalnızca pisliği arıyoruz. Ama sen kal ve bugün ona göz kulak ol. Bu en iyi ve en kutsal görevin. Bugün Kont'u hiçbir şey bulamaz. Sana, diğer dördüne söylediğim şeyleri söylememe izin ver ki, sen de bilesin. O, düşmanımız, gitti; Transilvanya'daki şatosuna gitti. Sanki ateşten harflerle duvara yazılmışçasına iyi biliyorum. Bir şekilde bunun için hazırlanmış ve son toprak kutusu bir yerde gemiye yüklenmeye hazır, bekliyormuş. Parayı bunun için almış; bunun için acele etmiş, gün batmadan onu yakalamayalım diye. Bu onun son umuduydu, zavallı Bayan Lucy'nin onun gibi olduğunu ve ona kapıyı açacağını düşünüp, mezara saklanmaya çalışması dışında. Ama zaman yoktu. Bu da başarısız olunca doğrudan son çaresine koştu –*double entente*[1] olduğunu umduğumu söyleyebileceğim son toprak evine. Çok akıllı, ah çok akıllı! Buradaki oyununun bittiğini biliyordu ve bu yüzden eve dönmeye karar verdi. Geldiği yoldan giden bir gemi buldu ve bindi. Şimdi o gemiyi ve rotasını öğrenmek üzere gidiyoruz. Öğrendiğimiz zaman, geri dönüp sana her şeyi anlatacağız. O zaman seni ve zavallı Bayan Mina'yı yeni umutlarla teselli edeceğiz. Çünkü bu, her şeyin bittiğini sandığınızda umudumuz olacak: Her şeyin sona ermemiş olması. Takip ettiğimiz bu yaratığın Londra'ya kadar gelmesi yüzlerce yıl sürdü ve yine

1 *Double entente* Tam anlamı iyi ahenk ya da dostça ilişki, ama belki de *double entendre* deyişi yanlış kullanılmıştır

de bir günde, nerede olduğunu bildiğimiz bir zamanda, onu uzaklaştırdık. Çok zarar verecek kadar güçlü olsa da ve bizim gibi zarar görmese de, yine de gücü sonsuz değil. Ama biz de güçlüyüz, her birimizin bir amacı var ve birlikte daha da güçlüyüz. Yüreğini sağlam tut, Bayan Mina'nın sevgili kocası. Bu savaş yeni başladı ve sonunda biz kazanacağız –çocuklarına göz kulak olmak için yükseklerde oturan Tanrı kadar kesin bu. Bu yüzden biz dönene kadar rahat olun.

VAN HELSING

JONATHAN HARKER'IN GÜNLÜĞÜ

4 Ekim. – Mina'ya Van Helsing'in fonograf mesajını okuduğum zaman, zavallı kız epeyce canlandı. Kont'un ülkeden çıktığının kesin olması ona teselli verdi ve bu teselli onu güçlendirecek. Artık bu korkunç tehlike ile karşı karşıya olmadığımıza göre, kendi adıma, olan bitenlere inanmak bile güç geliyor. Dracula Şatosu'ndaki kendi korkunç deneyimlerim bile uzun zaman önce unuttuğum bir rüya gibi. Burada, serin güz havasında ve parlak gün ışığında...

Heyhat! Nasıl inanmayabilirim! Düşüncelerimin ortasında bakışlarım zavallı sevgilimin beyaz alnına takıldı. O yara orada kaldığı sürece, inanmamak olmaz. Ve daha sonra, onun anısı inancımızı berrak tutacak. Mina ve ben boş durmaya korkuyoruz, bu yüzden günlüklerin üzerinden tekrar tekrar geçtik. Nedense, her seferinde gerçeklikleri daha büyük görünse de, acı ve korku daha az geliyor. Başından beri, açığa vurulan bir rehber amaç var ve bu çok rahatlatıcı. Mina belki de mutlak iyinin araçları olduğumuzu söylüyor. Belki de! Onun gibi düşünmeye çalışacağım. Henüz gelecek hakkında birbirimizle konuşmadık Araştırmalarından sonra Profesör ile diğerlerini görene kadar beklemek daha iyi.

Gün, bir günün bir daha bu kadar hızlı geçeceğini düşünmediğim kadar hızlı geçiyor. Saat üç oldu bile.

MINA HARKER'IN GÜNLÜĞÜ

5 Ekim, akşam 5. – Toplantı tutanağı. Katılanlar: Profesör Van Helsing, Lord Godalming, Dr. Seward, Bay Quincey Morris, Jonathan Harker, Mina Harker.

Dr. Van Helsing gün boyunca, Kont Dracula'nın hangi gemiyle kaçtığını ve hedefinin neresi olduğunu keşfetmek için atılan adımları anlattı:

'Transilvanya'ya geri dönmek istediğini bildiğimden, Tuna ağzından gitmesi gerektiğini biliyordum ya da Karadeniz'den bir yerden, çünkü o yoldan gelmişti. Önümüzde sıkıcı bir sıfır vardı. *Omne ignotum pro magnifico;*[1] ve bu yüzden ağır yüreklerle, dün gece Karadeniz'e gitmek üzere hangi gemilerin açıldığını öğrenmek için araştırmamıza başladık. Bayan Mina yelkenlerin açıldığını tarif ettiğine göre, yelkenli bir gemideydi. Bu gemi sizin *The Times*'taki yükleme listelerinde yer alacak kadar önemli olmadığından, Lord Godalming'in önerisi ile, ne kadar küçük olursa olsun, tüm gemilerin kaydının olduğu Lloyd's'unuza gittik. Orada, gelgitte denizin kabarması ile Karadeniz'e giden tek bir gemi bulduk. Adı *Czarina Catherine* ve Doolittle'ın İskelesi'nden Varna'ya doğru yola çıkmış. Oradan Tuna'dan yukarı çıkacakmış. 'Demek!' dedim, 'Kont'un bindiği gemi bu.' Bu yüzden hep beraber Doolittle'ın İskelesi'ne gittik. Orada bulduğumuz adam o kadar küçük bir ahşap ofiste oturuyordu ki, adam ofisten büyük görünüyordu. Ona *Czarina Catherine*'in gidişini sorduk. Adam çok fazla küfrediyor, kıpkırmızı bir yüzü ve yüksek bir sesi var, ama yine de iyi biri ve Quincey ona cebinden, buruşturduğun zaman çıtırdayan bir şey verdiğinde, onu giysilerinin altına sakladığı küçük bir çantanın içine koydu ve çok daha iyi bir adam ve alçakgönüllü bir hizmetkar oldu. Bizimle geldi, kaba ve öfkeli görünen bir sürü adama sordu, sordu; bu adamlar da, susuzlukları giderildiği zaman çok daha iyi adamlar oluyor. Kör olmaktan, lanetten ve anlamadığım daha bir sürü şeyden bahsediyorlar, ama

1 *Magnifico.* 'Bilinmeyen büyüleyicidir (ya da harikadır)'; Tacitus'un *Agricola*'sının 30. bölümüne bakınız.

ne dediklerini tahmin edebiliyorum; yine de bize istediğimiz şeyleri anlattılar.

'Bize, dün öğleden sonra beş sularında telaş içinde gelen bir adamdan bahsettiler. Uzun boylu, zayıf ve solgun bir adammış, çengel burnu, bembeyaz dişleri varmış ve gözleri alev alev görünüyormuş. Tamamen siyahlara bürünmüşmüş, ne kıyafete, ne de günün saatine uymayan hasır bir şapka dışında. Herkese para saçmış ve hangi geminin Karadeniz'e gideceğini ve hangi limana varacağını sormuş. Aralarından bazıları onu ofise, sonra da gemiye götürmüş. Adam gemiye binmemiş, iskele tahtasının ucunda durmuş ve kaptanın yanına gelmesini istemiş. Adamın iyi para ödediğini duyunca kaptan gelmiş ve başta o da çok küfretse de, koşullar konusunda anlaşmışlar. Sonra birisi ona nereden bir at ve araba kiralayabileceğini söylemiş ve ince adam gitmiş. Oraya gitmiş ve kısa süre sonra, arabayı kendisi sürerek büyük bir kutu getirmiş; bunu kendisi aşağı indirmiş, ama gemiye yüklemek için pek çok adam gerekmiş. Kutunun nasıl ve nereye yerleştirileceğini kaptana uzun uzun anlatmış; ama kaptan bundan hoşlanmamış ve ona muhtelif dillerde küfrederek, beğenmiyorsa gelip kendisinin yer seçmesini söylemiş. Ama adam, "hayır," demiş; henüz gelmeyeceğini, daha yapacak çok işi olduğunu söylemiş. Bunun üzerine kaptan ona –kör olası– elini çabuk tutmasını, çünkü geminin –lanet– iskeleden –lanet– sular yükselmeden ayrılacağını söylemiş. Sonra zayıf adam gülümsemiş ve elbette kaptan ne zaman uygun görürse o zaman gitmesi gerektiğini söylemiş; ama bu kadar kısa sürede gidebilirse şaşıracağını söylemiş. Kaptan yine çok dilli olarak küfretmiş ve zayıf adam eğilmiş, teşekkür etmiş ve gemi yelken açmadan hemen önce gelerek kaptanın nezaketinden faydalanacağını söylemiş. Sonunda kaptan, her zamankinden daha kırmızı bir şekilde ve birçok dilde, ona –lanet– gemisinde –hem kör olası, hem de lanet– Fransız istemediğini söylemiş. Ve böylece adam, yakında nakliye belgeleri alabileceği bir dükkan sorduktan sonra oradan ayrılmış.

'Kimse nereye gittiğini bilmiyormuş ve "metelik veren de olmamış" çünkü düşünmeleri gereken başka –yine lanet– şeyler

varmış, çünkü kısa süre sonra *Czarina Catherine*'in beklendiği zaman yola çıkamayacağı anlaşılmış. İnce bir sis ırmaktan yükselmiş, büyümüş, büyümüş, ta ki yoğun bir sis olana kadar. Kendiliğinden oluşmuş olmalıymış, çünkü kimse onu fark etmemiş. Çok dilli –çok, çok dilli bir şekilde– bir sürü dilden lanet ve kör olma dilekleri yağdırmışlar; ama hiçbir şey yapılamıyormuş. Su yükselmiş, yükselmiş ve sonunda kaptan gelgiti kaçıracağından korkmaya başlamış. Hiç de dost canlısı bir ruh halinde değilmiş, deniz tamamen kabardığı zaman, zayıf adam iskele tahtasından geçmiş ve kutusunun nereye konduğunu sormuş. Sonra kaptan onun ve –eski, lanet ve kör olası– kutusunun cehenneme gitmesini dilediğini söylemiş. Ama zayıf adam alınmamış ve ikinci kaptan ile birlikte aşağı inip, kutusunun yerini görmüş, sonra yukarı çıkıp bir süre güvertede, sisin içinde durmuş. Kendi kendine gelmiş olmalıymış, çünkü kimse onu fark etmemiş. Gerçekten de onu hiç düşünmemişler; çünkü sis erimeye başlamış ve her şey yine açık olmuş. Susuz ve kör olasılı, lanetli dilleri olan dostlarım, kaptanın küfürlerinin her zamanki çok dilliliğini de aştığını ve her zamankinden çok betimleyici olduğunu anlatırken güldüler. O saatte ırmakta bulunan denizcileri sorguladığımda, sisi pek azının gördüğünü, görenlerin de sisi yalnızca iskele çevresinde gördüğünü öğrendim. Ama deniz çekilirken gemi yola çıkmış ve kuşkusuz sabaha kadar ırmağın ağzına ulaşmıştır. Bize denize açılmış olması gerektiğini söylediler.

'Ve böylece, sevgili Bayan Mina, bir süre dinlenmek zorundayız, zira düşmanımız denizde, sis emri altında ve Tuna ağzına doğru ilerliyor. Yelkenli gemi ile yolculuk etmek zaman alır, asla çok hızlı gidemezler ve yola çıktığımızda karadan daha hızlı gideriz ve onu orada karşılarız. En iyi umudumuz, gündoğumu ile günbatımı arasında, kutudayken bulmak onu; çünkü o zaman mücadele edemez ve işini bitirebiliriz. Önümüzde, planımızı yapabileceğimiz günler var. Nereye gideceğini biliyoruz; çünkü geminin sahibini gördük, bize faturaları ve olabilecek tüm belgeleri gösterdi. Aradığımız kutu Varna'ya inecek ve Ristics adlı, onu temsil eden bir vekil tarafından teslim alınacak; böylece tüc-

car dostumuz rolünü oynamış olacak. Bir sorun olup olmadığını sorduğunda, zira öyle bir şey varsa, Varna'ya telgraf çekip soruşturabileceğini söylediğinde, "hayır," dedik, çünkü yapılması gereken polisi ya da gümrüğü ilgilendirmiyordu. Bizim tarafımızdan, bizim yöntemimizle yapılmalı.'

Dr. Van Helsing konuşmayı bitirdiğinde, ona Kont'un gemide kaldığından emin olup olmadığını sordum. Şöyle yanıt verdi: 'Bu konuda çok iyi bir kanıtımız var; bu sabah hipnozdayken sizin bizzat sağladığınız kanıt.' Ona yine, Kont'u kovalamanın gerçekten gerekli olup olmadığını sordum, çünkü ah! Jonathan'ın yanımdan ayrılmasından korkuyorum ve diğerleri giderse onun da mutlaka gideceğini biliyorum. Başta sessizce, sonra gittikçe büyüyen bir tutkuyla yanıt verdi. Konuşmaya devam ettikçe daha da öfkeli, daha da şiddet dolu oldu, ta ki sonunda, onu uzun zaman önce insanlar arasında üstün kılan kişisel baskınlığın izlerini görene kadar:

'Evet, gerekli –gerekli –gerekli! Başta sizin iyiliğiniz için ve sonra, insanlık için. Bu canavar zaten, kendisini bulduğu dar sahada ve henüz karanlıkta, bilgisizce küçük çaplı işlerini yapan bir bedenken çok fazla kötülük yaptı. Tüm bunları diğerlerine söyledim; siz, sevgili Bayan Mina, dostum John'un ya da kocanızın fonografından öğreneceksiniz. Onlara kendi ıssız topraklarını –insansız topraklarını– terk edip, mısır tarlası gibi insanlarla dolu yeni bir ülkede olmasının yüzyıllar süren bir çalışma olduğunu anlattım. Onun gibi bir başka Ölümden Dönmüş onun yaptığını yapmaya çalışsa, belki de dünyanın geçmiş ya da gelecek bütün yüzyılları ona yardımcı olamazdı. Ama o söz konusu olduğunda, doğanın bütün esrarlı, derin ve büyük güçleri fevkalade bir şekilde bir arada çalışmış olmalı. Ölümden Dönmüş olarak yaşadığı yerin kendisi jeolojik ve kimyasal açıdan tuhaflıklarla dolu. Nereye kadar uzandığını kimsenin bilmediği mağaralar ve çatlaklar var. Bazıları hâlâ tuhaf özelliklere sahip sular ve öldüren ya da canlandıran gazlar fışkırtan yanardağlar gibi. Kuşkusuz, bu esrarlı güçlerin bazı birleşimlerinde, fiziksel yaşamı tuhaf bir şekilde etkileyen manyetik ya da elektriksel birşeyler var ve ada-

mın kendisinde de baştan beri bazı büyük özellikler vardı. Zor, savaş zamanlarından, herhangi bir adamdan daha sağlam sinirlere, ince bir zekaya, daha da cesur bir yüreğe sahip olduğu için saygıyla karşılanmıştı. Yaşamsal unsurlar onda tuhaf bir şekilde zirveye çıktı ve büyümeye, güçlenmeye ve hayatta kalmaya devam ediyor, böylece beyni de büyüyordu. Artık yardımına koşan şeytani güçler yok; çünkü bunlar iyilikten kaynaklanan ve iyiliği temsil eden güçlere teslim olmak zorunda. Ve şimdi bizim için o, bu anlama geliyor. Sana hastalık bulaştırdı –ah, beni affet, hayatım, bu kadarını söylemek zorundaydım; ama konuşmam senin iyiliğin için. Sana öyle bilgelikle hastalık bulaştırdı ki, artık daha fazlasını yapmasına gerek yok, yaşaman yeterli –eski, tatlı hayatını yaşaman ve böylece zaman içinde, her insanın sonu ve Tanrı'nın emri olan ölüm, seni onun gibi yapacak. Bu gerçekleşmemeli! Gerçekleşmeyeceğine dair yemin ettik. Böylece bizler, Tanrı'nın iradesinin hizmetkarlarıyız: Dünya ve Oğlu'ndan olan insanlar, varlıkları bile Tanrı'yı karalayacak olan canavarlara teslim edilmeyecek. Zaten bir ruhu geri almamıza izin verdi ve eski Haçlı şövalyeleri gibi, daha fazlasını geri almak üzere gidiyoruz. Onlar gibi gündoğumuna doğru ilerleyeceğiz; onlar gibi, şehit olursak, kutsal bir amaç için şehit olmuş olacağız.' Durdu. Ben şöyle dedim:

'Ama Kont püskürtülmesini akıllıca kabul etmeyecek mi? İngiltere'den sürüldüğüne göre, avlandığı bir köyden kaçınan bir kaplan gibi, İngiltere'ye gelmekten kaçınmayacak mı?'

'Aha!' dedi, 'kaplan benzetmen iyi ve bunu uygulayacağım. Senin insan-yiyenin, çünkü Hindistan'da bir kez insan kanının tadını alanlara böyle derler, artık başka avlarla ilgilenmez, insan bulana kadar dolaşır. Bizim bu köyden kovduğumuz da bir kaplan, bir insan-yiyen ve insan avlamayı asla bırakmayacak. Hayır, zaten çekilip uzak duracak biri değil. Yaşamında, canlı yaşamında, Türkiye sınırına gitmiş ve düşmanına kendi topraklarında saldırmış; alt edilmiş, ama geri çekilmiş mi? Hayır! Tekrar, tekrar, tekrar gelmiş. Israrına ve dayanıklılığına bakın. Kendi çocuk-beyniyle, uzun zaman önce büyük bir şehre gelme fikrini oluş-

turdu. Peki ne yaptı? Dünya üzerinde, onun için en çok umut vaat eden yeri buldu. Sonra bilinçli olarak kendisini bu işe hazırladı. Sabırla, ne kadar güçlü olduğunu keşfetti. Yeni diller öğrendi. Yeni bir sosyal yaşamı, eski âdetlerden, politikadan, hukuktan, finanstan, bilimden oluşan yeni bir çevreyi öğrendi, yeni bir ülkenin ve onun yaşamı boyunca oluşan yeni bir halkın alışkanlıklarını öğrendi. Öğrendikleri ancak iştahını artırdı ve arzusunu keskinleştirdi. Hayır, beyinsel olarak büyümesini sağladı; çünkü bütün bunlar, baştan beri tahminlerinin doğru olduğunu kanıtladı. Bunu yalnız yaptı; yapayalnız! Unutulmuş bir ülkede, bir mezar yıkıntısının içinden. Daha büyük bir düşünce dünyası ona açıldığı zaman başka neler yapmaz ki? Bizim bildiğimiz ölüme gülüp geçebilir; halkları öldüren salgınların içinden canlı çıkan o. Ah! Böyle biri Şeytan'dan değil, Tanrı'dan geliyor olsaydı, bu bizim ihtiyar dünyamızda nasıl iyicil bir güç olurdu! Ama dünyayı özgür kılmaya yemin ettik. Sessizlik içinde çalışmalı, gizlilik içinde çaba göstermeliyiz; çünkü insanların gördüklerine bile inanmadıkları bu aydınlanmış çağda, bilge adamların kuşkusu, onun en büyük gücü olacaktır. Onun zırhı ve kalkanı olacaktır ve bizi, sevdiklerimizin güvenliği için ruhlarını tehlikeye atmaya hazır olan düşmanlarını yok edecek silahları olacaktır –insanlık uğruna, Tanrı'nın onuru ve zaferi uğruna."[1]

Genel bir tartışmadan sonra bu gece hiçbir şeyin kesin olarak belirlenemeyeceğine karar verdik; hepimiz gerçekleri düşünerek uyuyacak, uygun sonuçlar çıkarmaya çalışacağız. Yarın, kahvaltıda, yine bir araya geleceğiz ve vardığımız sonuçları birbirimize açıkladıktan sonra, bir eylem planına karar vereceğiz.

Bu gece fevkalade bir huzur hissediyorum. Sanki büyülü bir varlık benden uzaklaşmış gibi. Belki de...

Tahminlerim sona varmadı, varamazdı; çünkü aynada, alnımdaki kırmızı işaret gözüme çarptı ve hâlâ kirli olduğumu anladım.

1 *Tanrı'nın zaferi.* İsa Cemiyeti'nin düsturunu tekrarlıyor: *Ad majoram Dei gloriam:* 'Tanrı'nın üstün zaferi için.'

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

5 Ekim. – Hepimiz erken kalktık ve sanırım uyku hepimize yaradı. Kahvaltıda bir araya geldiğimize hepimizde, bir daha hissedemeyiz sandığımız bir neşe vardı.

İnsan doğasının bu kadar dayanıklı olması gerçekten müthiş. Engel olan sebep her ne olursa olsun, bir kez ortadan kalkınca –ölüm yoluyla olsa bile– hemen baştaki umut ve zevk prensiplerine geri dönüyoruz. Masanın çevresinde otururken birden fazla kez, yaşadığımız son günlerin bir rüya olup olmadığını merak ederek gözlerimi hayretle açtım. Ancak Bayan Harker'ın alnındaki kırmızı lekeyi gördüğüm zaman gerçekliğe geri döndüm. Şimdi, meseleyi ağırbaşlılıkla düşünürken bile, tüm sıkıntılarımızın kaynağının hâlâ var olduğuna inanmak neredeyse imkansız. Bayan Harker bile uzun süreler boyunca sıkıntılarını unutuyor gibi; ancak arada bir, bir şey onu aklına getirdiğinde korkunç yara izini düşünüyor. Yarım saat içinde burada, çalışma odamda bir araya gelecek ve eylem planımıza karar vereceğiz. Ben yalnızca tek bir önemli güçlük görüyorum, bunu mantık yürüterek değil, içgüdüm sayesinde biliyorum: Hepimiz dürüstlükle konuşacağız; ama yine de gizemli bir şekilde, Bayan Harker'ın dilinin bağlandığından korkuyorum. Kendine has sonuçlar çıkardığını *biliyorum* ve olan bitenlere dayanarak, bunların ne kadar zekice ve gerçekçi olduğunu tahmin edebiliyorum; ama onları ifade etmeyecek, edemeyecek. Bundan Van Helsing'e bahsettim, yalnız kaldığımızda bu konuda konuşacağız. Sanırım damarlarındaki korkunç zehirin etkisi kendini göstermeye başladı. Van Helsing'in 'Vampir'in vaftiz kanı' dediği şeyi ona vermek için, Kont'un kendi sebepleri vardı. Eh, iyi şeylerin imbiğinden geçen bir zehir olabilir; ptomaine'lerin[1] varlığının bir gizem olduğu çağımızda, hiçbir şeye şaşmamamız gerekir! Bir şeyi biliyorum: Eğer Bayan Harker'ın sessizlikleri hakkındaki içgüdüm doğru ise, o zaman önümüzde korkunç bir zorluk –bilinmeyen bir tehlike– olması gerekir. Onu sessizliğe zorlayan aynı güç, konuşmaya da zorlayabi-

1 *Ptomaine*. Çürüyen hayvan ya da sebzelerde bulunan zehirli alkalit maddeler.

lir. Daha fazla düşünmeye cesaret edemiyorum; bu şekilde, düşüncelerimde asil bir kadına şerefsizlik yapmayayım diye!

Van Helsing çalışma odama diğerlerinden biraz önce geldi. Konuyu ona açmaya çalışacağım.

Daha sonra. – Profesör geldiğinde durumu tartıştık. Aklında söylemek istediği, ama açmakta tereddüt ettiği bir şey olduğunu görebiliyordum. Biraz geveledikten sınra, âniden şöyle dedi:

'Dostum John, senin ve benim yalnız konuşmamız gereken bir şey var, en azından başlangıçta. Daha sonra diğerlerine de açıklayabiliriz,' sonra durdu. Bekledim; devam etti:

'Bayan Mina, bizim zavallı, sevgili Bayan Mina'mız değişiyor.' En kötü korkularımın bu şekilde doğrulandığını duyunca soğuk bir ürperti geçti üzerimden. Van Helsing devam etti:

'Bayan Lucy'nin üzücü deneyiminden sonra, bu sefer her şey fazla ileri gitmeden anlamalıyız. İşimiz artık her zamankinden daha zor ve bu yeni sorun geçen her saati çok çok önemli kılıyor. Vampir özelliklerinin yüzünde belirdiğini görüyorum. Şimdilik çok, çok hafif; ama eğer fark edecek önyargısız gözlerimiz varsa, görülebilir. Dişleri keskinleşti ve zaman zaman bakışları sertleşiyor. Ama hepsi bu kadar değil, sık sık sessizleşiyor; Bayan Lucy'de de böyleydi. Daha sonra bilinmesini istediği şeyleri yazsa da, konuşmuyordu. Benim korkum şu: Eğer hipnotik transımızın altında bize Kont'un ne gördüğünü ve duyduğunu anlatabiliyorsa, o zaman, onu ilk hipnotize eden, kanını içen ve kendi kanını içiren Kont'un, isterse, bildiklerini ona açması için zorlayamaz mı onu?' Başımı onaylayarak salladım; devam etti:

'O zaman, bunu önlemek için yapmamız gereken şu; onu niyetimizden haberdar etmemeliyiz, böylece bilmediği bir şeyi ona anlatamaz da. Bu acı verici bir iş! Ah! o kadar acı verici ki, düşünmek bile kalbimi kırıyor; ama böyle olmak zorunda. Bugün bir araya geldiğimiz zaman, ona açıklayamayacağımız bir sebepten dolayı, artık toplantılarımıza katılamayacağını, yalnızca tarafımızdan korunacağını söyleyeceğim.' Zaten bunca işkence çeken zavallı kadına nasıl bir acı vereceğini düşününce alnından boşalan teri sildi. Ona, benim de aynı sonuca vardığımı söyleme-

nin bir miktar teselli vereceğini biliyordum; çünkü her ne olursa olsun, kuşkunun vereceği acıyı yok edecekti. Söyledim ve beklediğim etkiyi aldım

Genel toplantımızın zamanı yaklaşıyor. Van Helsing toplantı ve oynayacağı acılı rol için hazırlanmak üzere gitti. Aslında, yalnız başına dua etmek istediğine inanıyorum.

Daha sonra. – Toplantımızın en başında, hem Van Helsing hem de ben büyük bir rahatlama yaşadık. Bayan Harker kocasıyla bir mesaj yollamış, şu ânda bize katılmayacağını, eylemlerimizi, onun bizi utandıracak varlığı olmadan tartışmamızın daha iyi olacağını düşündüğünü bildiriyordu. Profesör ve ben bir ân bakıştık ve bir şekilde ikimiz de rahatlamış göründük. Kendi adıma ben, Bayan Harker tehlikeyi fark ettiyse, pek çok acı ve tehlike önlendi, diye düşündüm. Mevcut şartlar altında, sorgulayıcı bir bakış ve dudakların üzerine konan bir parmağın verdiği yanıtla, yalnız başına konuşma fırsatı elde edene kadar kuşkularımızdan bahsetmemeye karar verdik. Hemen Seferberlik Planımızı konuşmaya başladık. İlk önce Van Helsing gerçekleri kabaca önümüze serdi:

'*Czarina Catherine* Thames'i dün sabah terk etti. En büyük hızıyla, Varna'ya ulaşması en az üç hafta alır; ama biz karadan aynı yere üç günde gidebiliriz. Şimdi, eğer Kont'un yaratabildiğini bildiğimiz hava şartlarını düşünerek geminin yolculuğundan iki gün çıkarırsak ve eğer bizim yaşayabileceğimiz gecikmeler için bir gün ve bir gece eklersek, o zaman yaklaşık iki haftalık bir fark elde ediyoruz. Bu yüzden, güvenli tarafta olmak için, en geç ayın 17'sinde buradan ayrılmalıyız. O zaman her durumda, Varna'ya gemiden bir gün önce ulaşırız ve gerekli göreceğimiz hazırlıkları yapabiliriz. Elbette silahlı gideceğiz –ruhani ya da fiziksel, şer şeylere karşı.' Burada Quincey Morris ekledi:

'Kont'un kurt dolu topraklardan geldiğini anlıyorum ve oraya bizden önce varabilir. Silahlarımıza Winchesterlar eklememizi teklif ediyorum. Çevrede herhangi bir sorun olduğu zaman, ben Winchester'a inanırım. Tobolsk'ta peşimize bir sürü takıldığı zamanı hatırlıyor musun, Art? O zaman otomatik tüfek için neler

vermezdik, değil mi?'

'Güzel!' dedi Van Helsing, 'Winchesterlarımız olacak. Quincey her zaman iyi düşünür, ama söz konusu av olduğu zaman daha da iyi düşünür, ama benim metaforumun bilime ettiği şerefsizlik, kurtların insanlar için oluşturacağı tehlikeden daha büyük olabilir ve Varna'yı hiçbirimiz tanımadığımıza göre, neden oraya daha erken gitmeyelim? Burada beklemek de, orada beklemek kadar uzun olacak. Bu gece ve yarın hazırlanabiliriz ve sonra, eğer her şey yolunda giderse, dördümüz yola koyulabiliriz.'

'Neden dört?' dedi Harker sorgularcasına, hepimize teker teker bakarak.

'Elbette!' diye yanıt verdi Profesör telaşla. 'Sen tatlı karına göz kulak olmak için burada kalmalısın!' Harker bir süre sessiz kaldı, sonra boş bir sesle şöyle dedi:

'İşin bu kısmını sabah konuşalım. Mina'ya danışmak istiyorum.' Van Helsing'in onu, planlarımızı karısına açıklamaması konusunda uyarmasının zamanının geldiğini düşündüm; ama o aldırmadı. Ona anlamlı anlamlı baktım ve öksürdüm. Yanıt olarak parmağını dudaklarına götürdü ve sırtını döndü.

JONATHAN HARKER'IN GÜNLÜĞÜ

5 Ekim, akşamüstü. – Bu sabahki toplantımızdan sonra, bir süre boyunca düşünemedim. Olayların yeni aşamaları, zihnimi faal düşünceye yer bırakmayacak kadar şaşkına çevirdi. Mina'nın tartışmaların içinde yer almama kararı düşünmeye başlamama sebep oldu ve konuyu onunla tartışamadığıma göre, ancak tahminde bulunabiliyorum. Şimdi çözümden, her zamankinden daha uzağım. Diğerlerinin karşılama tarzı da beni şaşırtıyor; bu konuda son konuştuğumuzda, aramızda artık hiçbir sırrın olmaması gerektiğine karar vermiştik. Mina şimdi sükûnet içinde, bir çocuk gibi tatlı, uyuyor. Dudakları kıvrılmış, yüzü mutlulukla parlıyor. Hâlâ bu gibi ânlar kaldığı için Tanrı'ya şükürler olsun.

Daha sonra. – Her şey ne kadar garip! Mina'nın mutlu uykusunu izleyerek oturdum ve kendimi olabileceğim kadar mutlu his-

setmeye yaklaştım. Gece çökerken ve yeryüzü batan güneşin yarattığı gölgelere bürünürken, odanın sessizliği benim için gittikçe daha kasvetli bir hal aldı. Mina birden gözlerini açtı ve bana sevecenlikle bakarak, şöyle dedi:

'Jonathan, bana bir konuda şeref sözü vermeni istiyorum. Bana verdiğin bir söz olacak bu, ama aynı zamanda Tanrı'nın önünde verdiğin, kutsal bir söz olacak ve dizlerimin üzerine çöküp, acı gözyaşları ile sana yalvarsam bile bozulmayacak. Çabuk, hemen bana söz vermelisin.'

'Mina,' dedim, 'böyle bir sözü hemen veremem. Buna hakkım olmayabilir.'

'Ama, sevgilim,' dedi. Öyle ruhani bir yoğunlukla konuşuyordu ki, gözleri kutup yıldızı gibi parlıyordu, 'bunu dileyen benim ve kendim için istemiyorum. Haklı olup olmadığımı Dr. Van Helsing'e sorabilirsin; eğer aynı fikirde değilse, dilediğini yaparsın. Hayır, daha fazlası, eğer daha sonra hep beraber karar verirseniz, söz seni bağlamaz.'

'Söz veriyorum!' dedim ve bir ân çok mutlu göründü; ama alnındaki kırmızı yara izi, bana her türlü mutluluğu yasaklıyordu. Şöyle dedi:

'Bana Kont'a karşı yaptığınız hiçbir planı anlatmayacağına söz ver. Tek bir söz, tek bir çıkarım, tek bir ima istemiyorum; bu benimle kaldığı sürece, hiç!' ve kasvetle yara izine işaret etti. İçten olduğunu gördüm ve ağırbaşlılıkla, 'Söz veriyorum,' dedim ve o anda, aramızda bir kapının kapandığını hissettim.

Daha sonra, gece yarısı. – Mina tüm akşam canlı ve neşeli idi. O kadar ki, neşesi bulaşıcı imiş gibi, tüm diğerleri de cesaret bulmuş gibi oldu; bunun sonucunda ben bile üzerimizdeki kasvet örtüsünün kalktığını hissettim. Hepimiz erken yattık. Mina şimdi küçük bir çocuk gibi uyuyor, korkunç sıkıntılarının ortasında uyuma yeteneğinin baki kalması harika bir şey. Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun, çünkü en azından o zaman dertlerini unutabiliyor. Belki bu geceki neşesi gibi, bu da bana örnek oluşturabilir. Deneyeceğim. Ah! rüyasız bir uykuyu ne kadar isterdim.

6 Ekim, sabah. – Yeni bir sürpriz. Mina beni dünkü saatlerde,

erken erken uyandırdı ve Dr. Van Helsing'i getirmemi istedi. Yeniden hipnotize edileceğini düşündüm ve soru sormadan Profesör'e gittim. Anlaşılan çağrılmayı bekliyordu, zira onu odasında, giyinmiş buldum. Kapısı aralıktı, böylece bizim odamızın kapısının açıldığını duyabiliyordu. Hemen dışarı çıktı; odaya girerken, Mina'ya diğerlerinin de gelip gelemeyeceklerini sordu.

'Hayır,' dedi Mina kısaca, 'gerekli olmayacak. Siz onlara söylersiniz. Sizinle beraber gelmeliyim.'

Dr. Van Helsing de benim kadar şaşırmıştı. Bir ân durakladıktan sonra sordu:

'Ama neden?'

'Beni de yanınızda götürmeniz gerekiyor. Sizinle beraberken daha güvende olurum, siz de daha fazla güven içinde olursunuz.'

'Ama neden, sevgili Bayan Mina? Bizim en ciddi görevimizin sizin güvenliğiniz olduğunu biliyorsunuz. Biz tehlikeye atılıyoruz, siz herhangi birimizden daha fazla tehlike içinde olursunuz –koşullar– olup bitenler yüzünden.' Utanç içinde sustu.

Mina yanıt verirken parmağını kaldırdı ve alnına işaret etti:

'Biliyorum. İşte bu yüzden gitmeliyim. Güneş doğarken size söyleyebilirim; ama bir daha söyleyemeyebilirim. Kont beni çağırdığı zaman ona gitmem gerektiğini biliyorum. Eğer bana gizlice gelmemi söylerse, hileyle, aldatmacayla, hatta Jonathan'ı kullanarak gitmek zorunda olduğumu biliyorum.' Konuşurken bana çevirdiği bakışları Tanrı görmüş olmalı ve eğer bir Kayıt Meleği varsa, o bakış onun sonsuz onurunu kanıtlamak üzere kaydedilmiş olmalı. Elini tutmaktan başka bir şey yapamadım. Konuşamıyordum; gözyaşı bile dökemeyecek kadar duygulanmıştım. Devam etti:

'Siz erkekler cesur ve güçlüsünüz. Sayınız fazla, tek başına kalmış birinin dayanma gücünü aşabilecek bir kişiye meydan okuyabilirsiniz. Dahası, beni hipnotize edip benim bile bilmediğim şeyleri öğrenebildiğinize göre, size faydam dokunabilir.' Dr. Van Helsing büyük bir ağırbaşlılıkla şöyle dedi:

'Bayan Mina, her zamanki gibi çok bilgesiniz. Bizimle geleceksiniz ve birlikte, başarmak üzere yola çıktığımız şeyi yapaca-

ğız.' O konuşmasını bitirdikten sonra, Mina'nın uzun sessizliği ona bakmama sebep oldu. Uykuya dalarak yastığına yaslanmıştı; perdeyi kaldırıp, odayı gün ışığına boğduğum zaman bile uyanmadı. Van Helsing sessizce onunla gitmemi işaret etti. Odasına gittik ve bir dakika içinde Lord Godalming, Dr. Seward ve Bay Morris de yanımıza geldiler. Onlara Mina'nın söylediklerini anlattı, sonra devam etti:

'Sabahleyin Varna'ya doğru yola çıkacağız. Şimdi yeni bir faktörle uğraşmamız gerekecek, Bayan Mina. Ah, ruhu çok dürüst. Bize bu kadarını bile büyük acı çekerek anlattı, ama dediği çok doğru ve zamanında uyarıldık. Hiçbir fırsatı kaçırmamalıyız ve Varna'da, gemi gelir gelmez harekete geçmeye hazır olmalıyız.'

'Tam olarak ne yapacağız?' diye sordu Bay Morris kısaca. Profesör yanıt vermeden önce durdu:

'İlk olarak gemiye bineceğiz; sonra, kutuyu belirledikten sonra, üzerine bir yabani gül dalı koyacağız. Bunu bağlayacağız, çünkü o oradayken hiç kimse kutudan çıkamaz, en azından batıl inançlar böyle diyor. Ve başta batıl inançlara güvenmek zorundayız, eskiden insanlar bunlara inanırdı ve kökleri hâlâ inançtadır. Sonra, kimsenin görmemesi için fırsat kollayarak, kutuyu açacağız ve –ve her şey yoluna girecek.'

'Ben fırsat falan beklemem,' dedi Morris. 'Kutuyu gördüğüm zaman açacağım ve seyretmekte olan bin adam olsa da, bir sonraki ân beni öldürecek olsalar da, canavarı yok edeceğim!' Elini içgüdüyle yakaladım ve çelik gibi sert olduğunu gördüm. Sanırım bakışlarımı anladı; umarım anlamıştır.

'İyi çocuk,' dedi Dr. Van Helsing. 'Cesur çocuk. Quincey tamamen bir erkek, Tanrı bunun için onu kutsasın. Çocuğum, inan bana, hiçbirimiz geri kalmayacağız ya da korku bizi durdurmayacak. Ne yapabileceğimizi –ne yapmamız gerektiğini söylüyorum sadece. Ama, gerçekten, gerçekten ne yapacağımızı söyleyemem. Olabilecek o kadar çok şey var, sonuçları o kadar farklı ki, o ân gelene kadar bilemeyiz. Hepimiz, her açıdan silahlanacağız ve sonun zamanı geldiğinde, çabamız eksik olmayacak.

Şimdi, bugünkü işlerimizi sıraya koyalım. Sevdiklerimiz ve bize bağımlı olanlar ile ilgili işlerimizi tamamlayalım, çünkü sonun ne olacağını, nasıl, ne zaman geleceğini hiçbirimiz bilemeyiz. Ben kendi işlerimi düzene koydum ve yapacak başka işim olmadığından, gidip yolculuk ayarlamalarını yapacağım. Yolculuk için gerekli biletleri, vs. alacağım.'

Söylenecek başka şey yoktu ve ayrıldık. Şimdi dünyevi işlerimi düzene koyacağım ve başımıza her ne gelecekse, hazırlıklı olacağım...

Daha sonra. – Her şey tamamlandı; vasiyetim hazırlandı ve bitti. Hayatta kalırsa, Mina tek vârisim. Kalmazsa, bize karşı çok iyi olan başkaları varisim olacak.

Günbatımı yaklaşıyor; Mina'nın huzursuzluğu dikkatimi çekti. Eminim kafasında, günbatımının açığa çıkaracağı bir şeyler var. Bu ânlar hepimiz için sinir bozucu ânlar oluyor, çünkü her günbatımı ve gündoğumu yeni bir tehlike, her ne kadar Tanrı'nın iradesi ile iyi bir sona gidiyor olsa da, yeni bir acı getiriyor. Artık sevgilim bütün bunları işitemeyeceğine göre, hepsini günlüğüme yazıyorum; ama eğer bir kez daha görme imkanı olursa, hazır olacaklar.

Beni çağırıyor.

YİRMİBEŞİNCİ BÖLÜM

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

11 Ekim, akşam. – Jonathan Harker bunu not etmemi istedi, çünkü bunu yapacak durumda değilmiş ve kesin kaydın tutulmasını istiyor.

Günbatımından biraz önce Bayan Harker'ı görmemiz istendiğinde, hiçbirimiz şaşırmadık herhalde. Son zamanlarda, gündoğumu ve günbatımı zamanlarında özel bir özgürlüğü olduğunu anladık; eski benliği, onu durduran ya da kısıtlayan veya eyleme zorlayan kontrol edici bir güç olmadan ortaya çıkabiliyor. Bu ruh hali ya da durum, gündoğumundan ya da günbatımından yaklaşık yarım saat önce ortaya çıkıyor ve gün iyice yükselene ya da bulutlar hâlâ batan güneşin ışınları ile parlar hale gelene kadar sürüyor. Başta, sanki bir bağ çözülüyormuş gibi olumsuz bir durum hasıl oluyor, sonra onu mutlak özgürlük takip ediyor, ama bu özgürlük sona erdiği zaman, uyarıcı bir sessizlikten sonra, geri dönüş hemen geliyor.

Bu gece, bir araya geldiğimiz zaman bir miktar gergindi ve içsel bir mücadelenin tüm işaretlerini taşıyordu. Şiddetli bir çaba gösterdiğini fark ettim. Ama birkaç dakika sonra kendi kontrolünü tamamen ele geçirdi; ardından kocasına, kendisinin yarı uzandığı divanda yanına oturmasını işaret etti, kalanımızın sandalyelerimizi yaklaştırmamızı istedi. Kocasının elini tutarak başladı:

'Bu gece hepimiz özgürlük içinde bir araya geldik, belki de son kez! Biliyorum, canım; sonuna kadar benimle birlikte olacağını biliyorum.' Bunu, elini sıkmakta olduğunu görebildiğimiz kocasına söylemişti. 'Sabahleyin işe koyulacağız ve önümüzde neler olduğunu ancak Tanrı bilebilir. Beni de yanınızda götüre-

cek kadar iyi davranıyorsunuz bana. Biliyorum ki, ruhu kaybolmuş –hayır, hayır, henüz değil, ama yine de tehlikede olan– zavallı, zayıf bir kadın için cesur, dürüst adamlar ne yapabilirse, siz de onu yapacaksınız. Ama benim sizin gibi olmadığımı hatırlamanız şart. Kanımda ve ruhumda, beni yok etme ihtimali olan bir zehir var; bir şekilde kurtulamazsam, beni yok edecek olan bir zehir. Ah, dostlarım, benim kadar sizler de ruhumun tehlikede olduğunu biliyorsunuz ve benim için çıkar bir yol olduğunu bilsem de, ne siz, ne de ben o yola sapamayız!' Sırayla hepimize yalvarırcasına baktı ve bakışları kocası ile başladı, kocası ile bitti.

'O yol nedir?' diye sordu Van Helsing boğuk bir sesle. 'Sapmamamız gereken o yol nedir?'

'O büyük kötülük tamamen yok edilmeden benim kendi elimle ya da bir başkasının eliyle ölmem. Öldükten sonra, ölümsüz ruhumu, zavallı Lucy'min ruhunu özgürleştirdiğiniz gibi özgürleştirebileceğinizi siz de biliyorsunuz, ben de. Eğer benimle ölüm arasında duran tek şey ölümün kendisi ya da korkusu olsaydı, burada, şimdi, beni seven dostlar arasında ölmekten kaçınmazdım. Ama ölüm her şey değil. Böyle bir durumda, önümüzde bir umut ve yapılması gereken daha büyük bir iş varken, ölmemin Tanrı'nın isteği olduğuna inanmıyorum. Bu yüzden, kendi adıma ben, ebedi huzur ihtimalinden vazgeçiyorum ve dünyanın ya da alt dünyaların sahip olduğu en kara şeylerin barındığı karanlığa gidiyorum!' Hepimiz sessiz kaldık, çünkü bunun yalnızca bir girizgah olduğunu anlamıştık. Diğerlerinin yüzü sertti ve Harker kül gibi solmuştu; belki de, şimdi ne geleceğini bizden daha iyi tahmin ediyordu. Bayan Harker devam etti:

'Ortaya benim koyabileceğim bu. Her biriniz ne vereceksiniz? Yaşamlarınızı, biliyorum,' diye devam etti telaşla; 'cesur adamlar için bu kolaydır. Yaşamlarınız Tanrı'nındır ve onları O'na verebilirsiniz, ama bana ne vereceksiniz?' Yine sorgularcasına baktı, ama bu sefer kocasının yüzüne bakmaktan kaçındı. Quincey anlamış gibiydi; başını salladı ve yüzü aydınlandı. 'O zaman size ne istediğimi basitçe anlatayım, çünkü aramızda artık

bu konuda hiçbir kuşku kalmamalı. Her biriniz –hatta sen bile, sevgili kocam– zamanı geldiğinde, beni öldürmeye söz vermelisiniz.'

'O zaman nedir peki?' Ses Quincey'nindi, ama alçak ve gergindi.

'Ölmemin, yaşamamdan daha iyi olacağını düşünmenize sebep olacak kadar değiştiğim zaman. Böylece etim öldüğünde, bir ân bile gecikmeden bir kazık çakacaksınız ve başımı keseceksiniz ya da bana huzur vermeniz için ne gerekiyorsa, onu yapacaksınız!'

Sessizlikten sonra ilk ayağa kalkan Quincey oldu. Bayan Harker'ın önünde diz çöktü, elini tuttu ve ağırbaşlılıkla şöyle dedi:

'Ben kaba bir adamım ve belki de, böyle bir ayrıcalık kazanacak şekilde yaşamadım, ama kutsal saydığım ve sevdiğim her şeyin üzerine yemin ederim ki, o zaman gelirse, bize verdiğiniz görevden kaçmayacağım. Ve size söz veririm, hiçbir belirsiz taraf bırakmayacağım, çünkü yalnızca kuşku duyuyorsam bile, zamanının geldiğini anlayacağım!'

'Benim gerçek dostum!' diyebildi Bayan Harker ancak, hızla dökülen gözyaşları arasından ve eğilerek onun elini öptü.

'Ben de aynı şekilde yemin ediyorum, sevgili Bayan Mina!' dedi Van Helsing.

'Ben de!' dedi Lord Godalming. Her biri gelip önünde diz çökerek, yemin etti. Ben de onları takip ettim. Sonra kocası, solgun gözlerle, yüzü saçlarının kar beyazlığını bastıran yeşilimsi bir renk alarak ona döndü ve sordu:

'Ben de böyle bir söz vermeli miyim, ah, karım?'

'Sen de, sevgilim,' dedi Bayan Harker, sesinde ve gözlerinde sonsuz bir merhamet ile. 'Bundan kaçınmamalısın. Tüm dünyada bana en yakın, benim için en değerli olan sensin; ruhlarımız sonsuza dek bir oldu. Düşün, canım, cesur adamların, karılarının ya da kızlarının düşmanların eline düşmesini önlemek için onları öldürdüğü zamanlar olmuştur. Sevdikleri kendilerini öldürmeleri için yalvardığı zaman, onların elleri teredüt etmedi. Böyle acı günlerde bu, erkeklerin sevdiklerine karşı görevidir! Ve ah, sev-

gilim, eğer ölümle karşılaşmam gerekiyorsa, bırak beni en çok sevenin elinden olsun. Dr. Van Helsing, Lucy'nin durumunda, onu en çok sevene' –kızararak durdu ve lafını değiştirdi– 'ona huzur verme hakkına en çok sahip olana gösterdiğiniz merhameti unutmadım. Eğer o zaman bir kez daha gelirse, üzerimdeki korkunç büyüden beni kurtaran elin onun sevgi dolu eli olmasını, kocamın mutlu bir anısı kılın.'

'Yine yemin ediyorum,' dedi Profesör'ün çınlayan sesi. Bayan Harker gülümsedi, gerçek bir gülümsemeydi bu. Rahatlayıp içini çekerek şöyle dedi:

'Ve şimdi bir uyarı, asla unutmamanız gereken bir uyarı: Bu zaman eğer gelirse, hızla ve beklenmedik bir biçimde gelebilir ve bu durumda elinizdeki fırsatı kullanmak için zaman kaybetmemelisiniz. Böyle bir zamanda ben, size karşı düşmanla işbirliği yapmış olabilirim –hayır! eğer o zaman gelmişse, mutlaka yapmışımdır.'

'Bir talep daha,' bunu söylerken çok ciddileşti, 'diğeri gibi yaşamsal ya da gerekli değil, ama benim için bir şey yapmanızı diliyorum.' Hepimiz kabul ettik, ama hiç kimse konuşmadı; konuşmaya gerek yoktu:

'Cenaze duasını okumanızı istiyorum.' Kocasının inlemesi ile sözü kesildi. Onun elini tutarak, yüreğinin üzerine koydu ve devam etti. 'Bir gün okumak zorunda kalacaksınız. Bu korkunç olayların sonucu ne olursa olsun, bu hepimiz ya da bazılarımız için mutlu bir düşünce olacak. Senin okumanı istiyorum, canım, çünkü o zaman sonsuza dek hafızamda kalacak –sonuç ne olursa olsun!'

'Ama ah, canım,' diye yalvardı kocası, 'ölüm sana çok uzak.'

'Hayır,' dedi, elini uyarırcasına kaldırarak. 'Dünyevi bir mezarın ağırlığı üzerimdeymiş gibi yakınındayım ölümün!'

'Ah, karım, okumalı mıyım?' dedi başlamadan önce.

'Beni teselli edecek, kocam!' dedi Bayan Harker yalnızca ve o kitabı hazırladıktan sonra, kocası okumaya başladı.

O tuhaf sahneyi, ciddiliğini, kasvetini, hüznünü, dehşetini ve aynı zamanda tatlılığını nasıl anlatabilirim –nasıl anlatılır? Kutsal

ya da duygusal her şeyde acı gerçekliğin karikatürünü gören şüpheci biri bile, sevgi dolu, adanmış dostlardan bu küçük grubun o üzüntülü, zavallı kadının çevresinde diz çöktüğünü görseydi ya da kocasının sevecen tutkusunun sesini dinleseydi, sesi acıyla sık sık kesilerek, o sade ve güzel duayı okuduğunu duysaydı, mutlaka yüreği erirdi. 'B –ben devam e –edemiyorum, sözler b –beni kuvvetten d –düşürüyor!'...

Mina'nın içgüdüsü haklıydı. Ne kadar garip olsa da, daha sonra onun güçlü etkisini hisseden bizlere ne kadar tuhaf gelirse gelsin, bizi büyük ölçüde rahatlatmıştı ve Bayan Harker'ın ruhunun özgürlüğünün sona erdiğini gösteren sessizlik, korktuğumuz gibi ümitsizlik dolu gelmedi hiçbirimize.

JONATHAN HARKER'IN GÜNLÜĞÜ

15 Ekim. Varna. – 12'si sabahı Charing Cross'u terk ettik, aynı gece Paris'e ulaştık ve Şark Ekspresi'nde, bize ayrılan yerlere yerleştik. Bir gece ve bir gün yolculuk ettik, buraya saat beşte ulaştık. Lord Godalming, adına telgraf gelip gelmediğini görmek için Konsolosluğa gitti, biz ise bu otele geldik –Odessus'a. Yolculuk boyunca bazı olaylar olmuş olabilir; ama ben yolculuğun bitmesine, bunlara aldırmayacak kadar hevesliydim. *Czarina Catherine* limana girene kadar, tüm dünyada beni ilgilendirecek hiçbir şey olmayacak. Tanrı'ya şükürler olsun! Mina iyi ve güçleniyor gibi görünüyor, yüzünün rengi geliyor. Oldukça çok uyuyor; yolculuk boyunca, neredeyse devamlı uyudu. Ama gündoğumundan ve günbatımından önce oldukça uyanık ve tetikte oluyor ve Van Helsing bu zamanlarda onu hipnotize etmeyi alışkanlık haline getirdi. Başta, bir miktar çaba göstermek gerekiyordu ve Profesör ellerini defalarca yüzünün önünden geçirmek zorunda kalıyordu; ama artık Mina alışmış gibi, hemen teslim oluyor ve neredeyse hiç uğraşmak gerekmiyor. Profesör böyle anlarda sırf irade gücüyle düşüncelerine itaat etmesini sağlıyor. Her zaman Mina'nın ne gördüğünü ve ne işittiğini soruyor. İlkine şöyle yanıt veriyor:

'Hiçbir şey; her şey karanlık.' Ve ikincisine:

'Gemiye çarpan dalgaları duyuyorum ve gelip geçen suyu. Yelkenler, halatlar, direkler gıcırdıyor. Rüzgar var –yelkenlerde çıkardığı sesi duyuyorum ve pruva, köpükleri arkaya atıyor.' *Czarina Catherine*'in hâlâ denizde, Varna'ya doğru ilerlemekte olduğu açıktı. Lord Godalming henüz dönmüştü. Dört telgraf almıştı, yola çıktığımızdan beri her gün için bir tane ve hepsi de aynı mesajı içeriyordu: *Czarina Catherine* hiçbir Lloyd's acentasına rapor edilmemişti. Londra'dan ayrılmadan önce, vekilinin ona her gün bir telgraf göndermesini ve geminin rapor edilip edilmediğini bildirmesini istemişti. Gemi rapor edilmese bile mesaj alacaktı, böylece hatların diğer ucunda nöbet tutulduğundan emin olacaktı.

Akşam yemeği yedik ve yatağa erken girdik. Yarın Konsolos Yardımcısı'nı göreceğiz ve yapabilirsek, gemi limana girer girmez güverteye çıkmamızı ayarlayacağız. Van Helsing gemiye gündoğumu ile günbatımı arasında çıkmanın bizim şansımız olacağını söylüyor. Kont, yarasa şekli alsa bile kendi başına akan suyu aşamaz ve bu yüzden gemiyi de terk edemez. Şüphe çekmeden insan şekline dönüşemeyeceğinden –ki bundan kaçınmak istiyor– kutuda kalmak zorunda. Bu durumda, eğer gemiye gündoğumundan sonra çıkarsak, merhametimize kalmış olacak; çünkü o zaman kutuyu açabilir, zavallı Lucy'ye yaptığımız gibi, o uyanmadan önce etkisiz hale getirebiliriz. Bizden nasıl bir merhamet göreceği fazla önemli değil. Resmi görevlilerin ya da denizcilerin bize fazla sorun çıkaracağını sanmıyoruz. Tanrı'ya şükürler olsun! Burası, rüşvetin her şeyi mümkün kıldığı bir ülke ve bizim de yeterli paramız var. Geminin limana günbatımı ile gündoğumu arasında, bizim haberimiz olmadan gelmemesini sağlamamız gerekli, o zaman emin oluruz. Yargıç Paratorbası bu davayı halledecek. Bence!

16 Ekim. – Mina'nın raporu hâlâ aynı: Çarpan dalgalar ve geçip giden su, karanlık, rüzgar. Görünüşe göre vakitlice gelmişiz ve *Czarina Catherine*'den haber aldığımızda, hazır olacağız. Çanakkale Boğazı'ndan geçmesi gerektiği için, rapor alacağımızdan

kuşkumuz yok.

17 Ekim. – Her şey, Kont'un gezisinden döneceği zaman hemen hemen hazır, sanırım. Godalming gemicilere, gemideki kutunun arkadaşından çalınan bazı şeyleri içerdiğinden kuşkulandığını söyledi ve sorumluluğu üstlenerek kutuyu açması için yarım onay gibi bir şey aldı. Geminin sahibi ona; kaptana, Godalming'in gemide dilediği her şeyi yapmasına izin vermesini söyleyen bir kağıt verdi ve Varna'daki acentasına da benzer bir izin mektubu yazdı. Acenta yetkilisini gördük, adam Godalming'in nazik tavırlarından çok etkilendi ve dileklerimizin yerine gelmesi için elinden geleni yapacağından eminiz. Kutuyu açtıktan sonra ne yapacağımızı çoktan kararlaştırdık. Kont oradaysa, Van Helsing ile Seward hemen başını kesecek ve yüreğine kazık çakacak. Morris, Godalming ve ben, işimize karışılmasını engelleyeceğiz, hazır tuttuğumuz silahları kullanmamız gerekse bile. Profesör, Kont'un bedenine bunları yapabilirsek, kısa süre sonra toza dönüşeceğini söylüyor. Bu durumda, cinayet kuşkusu doğarsa, aleyhimize kanıt kalmayacak. Ama böyle olmasa bile, eylemimizin sonuçlarına katlanacağız ve belki bir gün bu metinler, bazılarımız ile darağacının arasına girebilir. Kendi adıma, karşımıza çıkacak fırsatı minnetle değerlendiririm. Amacımıza ulaşmak için başvurulmamış fırsat bırakmayacağız. Bazı memurların, *Czarina Catherine* görülür görülmez özel ulak ile haber göndermesini ayarladık.

24 Ekim. – Beklemekle geçen tam bir hafta. Godalming her gün telgraf aldı, ama hikaye aynı: 'Henüz raporlanmadı.' Mina'nın hipnoz altında verdiği yanıt da değişmedi: 'Dalgalar, su, gıcırdayan direkler.'

Telgraf, Rufus Smith, Lloyd's, Londra'dan Lord Godalming'e, Majesteleri'nin Temsilcisi, İkinci Konsolos, Varna eliyle.

24 Ekim.

Czarina Catherine, bu sabah Çanakkale Boğazı'nan raporlandı.

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

24 Ekim. – Fonografımı nasıl da özlüyorum! Günlüğü kalemle yazmak benim için can sıkıcı; ama Van Helsing yazmam gerektiğini söylüyor. Bugün Godalming Lloyd's'dan telgrafını aldığında heyecandan deliye döndük. Artık savaşa giden erkeklerin, hareket çağrısı geldiği zaman ne hissettiğini biliyorum. Aramızda yalnızca Bayan Harker herhangi bir duygu belirtisi göstermedi. Ama bu garip değil; çünkü onun bu konuda bir şey bilmemesine özel önem gösterdik ve onun yanındayken heyecanımızı belli etmemeye çalıştık. Eski günlerde olsaydı, biz ne kadar gizlemeye çalışsak da, eminim fark ederdi, ama son üç haftada oldukça değişti. Üzerindeki durağanlık artıyor, güçlü ve sağlıklı görünse de, rengi yerine gelmeye başlasa da, Van Helsing ve ben memnun değiliz. Sık sık ondan bahsediyoruz, ama diğerlerine tek söz etmedik. Bu konuda şüphelendiğimizi bile duysa, zavallı Harker'ın kalbi –ve kuşkusuz cesareti– kırılırdı. Van Helsing, hipnoz altındayken dişlerini dikkatle incelediğini söylüyor, çünkü dişler keskinleşmeye başlamadığı sürece ondaki değişimde acil bir tehlike yokmuş. Eğer bu değişim olursa, bazı adımlar atmak şart olacak!... İkimiz de, o adımların ne olması gerektiğini biliyoruz, ama düşüncelerimizi diğerlerine söylemiyoruz. İkimiz de, düşünmesi ne kadar korkunç olsa da, bu görevden kaçmamalıyız. 'Ötenazi', mükemmel ve rahatlatıcı bir sözcük! Her kim icat ettiyse, ona minnettarım.

Czarina Catherine'in Londra'dan geldiği hızla, Çanakkale Boğazı'ndan buraya yalnızca yirmi dört saati var. Bu yüzden, sabahleyin burada olmalı; o zamandan önce gelmesi mümkün olmadığından hepimiz erken yatacağız. Hazır olabilmek için, sabah birde kalkacağız.

25 Ekim, öğle. – Henüz geminin gelişinden haber yok. Bayan Harker'ın bu sabahki hipnotik raporu her zamanki gibiydi, bu yüzden her ân haber alabiliriz. Biz erkekler bir heyecan dalgası içindeyiz, sakin olan Harker dışında; onun elleri buz gibi soğuk ve bir saat önce, artık hep yanında taşıdığı büyük Ghoorka bıça-

ğını bileylerken buldum onu. Eğer o 'Kukri'nin kenarı, sert, soğuk bir el tarafından boğazına dayanırsa, Kont'un vay haline!

Bayan Harker bugün Van Helsing ile beni biraz korkuttu. Öğlen gibi, hoşlanmadığımız bir uyuşukluk durumuna girdi; diğerlerine karşı sessizliğimizi korusak da, ikimiz de durumdan memnun değildik. Tüm sabah huzursuzdu, bu yüzden uyuduğunu duyunca başta memnun olduk. Ama kocası çok derin uyuduğunu, hatta onu uyandıramadığını söyleyince, kendimiz görmek için odaya girdik. Normal bir şekilde nefes alıp veriyordu ve o kadar sağlıklı, o kadar huzurlu görünüyordu ki, uykunun başka her şeyden daha iyi olduğuna karar verdik. Zavallı kız, unutacak o kadar çok şeyi var ki, uyumasına şaşmamak gerek, eğer ona unutuş getiriyorsa, iyi de geliyordur.

Daha sonra. – Düşüncelerimiz haklı çıktı, çünkü birkaç saatlik tazeleyici bir uykudan sonra, günlerdir olduğundan daha neşeli ve sağlıklı uyandı. Günbatımında her zamanki hipnotik raporunu verdi. Karadeniz'in her neresindeyse, Kont hedefine doğru hızla ilerliyor. Umarım bu hedef ölümüdür!

26 Ekim. – Yeni bir gün ve *Czarina Catherine*'den haber yok. Şimdiye dek burada olmalıydı. Hâlâ *bir yerlerde*, yolda olduğu açık, çünkü gündoğumunda Bayan Harker'ın hipnotik raporu yine aynıydı. Geminin zaman zaman sis yüzünden hareketsiz kalmış olması mümkün; dün gece gelen bazı buharlılar limanın hem güneyinde, hem de kuzeyinde sis parçaları görüldüğünü raporladılar. Nöbetimize devam etmeliyiz, çünkü gemi her ân görülebilir.

27 Ekim, öğle. – Çok tuhaf; henüz, gemiden beklediğimiz haber gelmedi. Bayan Harker dün gece ve bu sabah her zamanki raporunu verdi: 'Çarpan dalgalar, geçip giden su,' ama 'dalgaların çok hafif' olduğunu da ekledi. Londra'dan gelen telgraflar da aynıydı: 'Başka rapor yok.' Van Helsing çok endişeli, biraz önce Kont'un bizden kaçmasından korktuğunu söyledi bana. Anlamlı anlamlı ekledi:

'Bayan Mina'nın o uyuşukluğu hoşuma gitmedi. Trans sırasında ruhlar ve anılar tuhaf şeyler yapabilir.' Ona daha fazlasını so-

racaktım, ama Harker içeri girdi ve Profesör elini uyarırcasına kaldırdı. Bu akşam, günbatımında, hipnoz altında daha fazla konuşmasını sağlamaya çalışacağız.

Telgraf. Rufus Smith, Londra'dan, Lord Godalming'e, Majesteleri'nin Temsilcisi İkinci Konsolos, Varna eliyle.

28 Ekim.

Czarina Catherine'in bu sabah saat birde Galatz'a ulaştığı raporlandı.

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

28 Ekim. –Geminin Galatz'a ulaştığını bildiren telgraf geldiğinde, içimizden kimsenin, bekleneceği gibi şok geçirdiğini düşünmüyorum. Evet, şokun nereden, nasıl ya da ne zaman geleceğini bilmiyorduk; ama sanırım hepimiz tuhaf bir şeyin olmasını bekliyorduk. Geminin Varna'ya gelişinin gecikmesi, her birimizi, olayların beklediğimiz gibi gelişmeyeceği konusunda ikna etti; yalnızca değişimin nerede olacağını öğrenmeyi bekliyorduk. Ama yine de sürpriz oldu. Sanırım doğa öyle bir umut temelinde çalışıyor ki, kendimize rağmen her şeyin olacağını bildiğimiz gibi değil, olması gerektiği gibi olacağına inanıyoruz. Transandantal[1] bilinç melekler için bir fenerdir, insanlar için bir hayal olsa da. Tuhaf bir deneyimdi ve hepimiz farklı karşıladık. Van Helsing, sanki Yüce Tanrı'yı paylarmış gibi ellerini başının üzerine kaldırdı, ama tek bir söz etmedi ve birkaç saniye sonra kararlı bir yüzle ayağa kalktı. Lord Godalming'in yüzü çok soldu ve ağır nefesler alarak oturdu. Ben sersemlemiştim ve hayretle herkesin yüzüne teker teker baktım. Quincey Morris, çok iyi tanıdığım hızlı bir hareketle kemerini sıkılaştırdı; eski gezgin günlerimizde bu, 'eylem' anlamına geliyordu. Bayan Harker'ın beti benzi attı; öyle ki, alnındaki yara izi alev alev görünüyordu, ama

1 *Transandantalizm.* Amerikan deneme yazarı ve şair Ralph Waldo Emerson ile ilişkilendirilen ve doğa ile insanlığın bir araya gelip kaynaşması üzerine kurulan 19. yüzyıl dünyevi felsefesi

ellerini uysallık içinde kavuşturdu ve dua ederek gözlerini göğe kaldırdı. Harker gülümsedi –gerçekten gülümsedi– ümitsiz birinin karanlık, acı gülümsemesiyle; ama aynı zamanda eylemi sözlerini yalanladı, çünkü eli içgüdüyle büyük Kukri bıçağının kabzasını aradı ve orada kaldı. 'Galatz'a bir sonraki tren ne zaman kalkıyor?' dedi Van Helsing bize.

'Yarın sabah, 6:30'da!' Hepimiz bakakaldık, çünkü yanıt Bayan Harker'dan gelmişti.

'Bunu nereden biliyorsunuz?' dedi Art.

'Unutuyorsunuz –ya da belki bilmiyorsunuz, ama Jonathan ile Dr. Van Helsing biliyor– korkarım ben bir tren canavarıyım. Exeter'de, evde, kocama yardımcı olmak için hep tren programlarını ezberlerdim. Zaman zaman öyle işime yaradı ki, artık tren programlarını ezberlemeyi alışkanlık haline getirdim. Eğer Dracula Şatosu'na gitmemiz gerekirse, Galatz'dan ya da en azından Bükreş'ten geçmemiz gerektiğini bildiğimden tren saatlerini dikkatle ezberledim. Ne yazık ki, ezberleyecek fazla bir şey yoktu, çünkü işleyen tek tren, söylediğim gibi yarın kalkıyor.'

'Muhteşem kadın!' diye mırıldandı Profesör.

'Özel tren tutamaz mıyız?' diye sordu Lord Godalming.

Van Helsing başını iki yana salladı: 'Korkarım hayır. Bu ülke sizin ve benim ülkelerimizden çok farklı; özel tren tutsak bile, muhtemelen normal trenden daha erken gelmeyecektir. Dahası, hazırlayacak birşeylerimiz var. Düşünmeliyiz. Şimdi, organize olalım. Sen, dostum Arthur, tren istasyonuna git, biletleri al ve sabahleyin yola çıkmamız için her şeyin hazır olmasını sağla. Sen, dostum Jonathan, gemi acentasına git ve ondan Galatz'daki acentaya hitaben mektup al, böylece burada olduğu gibi orada da gemiyi aramak için iznimiz olsun. Quincey Morris, sen İkinci Konsolos'u gör ve Galatz'daki meslektaşı ile ilgili olarak, işlerimizin sorunsuzca halledilmesi için yardımını al, böylece Tuna'da hiç zaman kaybetmeyelim. John, Bayan Mina ve benimle kalacak. Böylece, eğer dönmeniz gecikirse, güneşin ne zaman battığı önemli olmayacak, çünkü Bayan Mina'nın raporu için ben yanında olacağım.'

'Ben de,' dedi Bayan Harker neşeyle, eski haline dönmüş gibi, 'her açıdan faydalı olmaya çalışacağım, eskiden olduğu gibi düşünüp yazacağım. Bir şey, tuhaf bir şekilde üzerimden kayıp gidiyor ve son zamanlarda hissettiğimden çok daha özgür hissediyorum kendimi!' O ân üç genç adam, sanki söylediklerinin anlamını kavramış gibi daha mutlu göründü; ama Van Helsing ile ben, endişeli bakışlarla birbirimize döndük. Ama hiçbir şey söylemedik.

Üç adam işlerini halletmek üzere gittiğinde, Van Helsing Bayan Harker'dan günlüklerin kopyalarına bakmasını ve Harker'ın Şato'daki günlüğünü bulmasını rica etti. Bayan Mina günlüğü bulmak üzere yanımızdan ayrıldı; kapı arkasından kapandığında, Profesör bana şöyle dedi:

'Ben de aynı fikirdeyim! Konuş!'

'Bir değişiklik oldu. Kendimi kötü hissettiren bir umut, çünkü bizi aldatabilir.'

'Kesinlikle. Günlüklerin kopyasının getirmesini neden istedim, biliyor musun?'

'Hayır!' dedim, 'Beni yalnız görme fırsatı elde etmek için değilse.'

'Kısmen haklısın, dostum John, ama yalnızca kısmen. Sana bir şey söylemek istiyorum. Ve ah, dostum, büyük –çok korkunç– bir risk alıyorum, ama haklı olduğuma inanıyorum. Bayan Mina ikimizin de anlamasını sağlayan o sözleri söylediğinde, bana ilham geldi. Üç gün önceki transta Kont, zihnini okumak için ruhunu gönderdi ya da daha doğrusu, onu gemideki toprak kutusunun içini görmesi, akan suyun sesini dinlemesi için onu yanında götürdü, tıpkı gündoğumunda ve günbatımında yapmakta özgür olduğu gibi. Bizim burada olduğumuzu öğrendi; çünkü görecek gözleri, işitecek kulakları varken Bayan Mina açık hayatında, onun tabut kutusundaki kapalı hayatında olduğundan daha fazla şey anlatabilir. Şimdi bizden kaçmak için büyük çaba gösteriyor. Şu ânda Bayan Mina'yı istemiyor. Büyük bilgisi ile, çağırdığında geleceğinden çok emin; ama onunla iletişimi kesti –onu gücünün etkisinden uzaklaştırdı, ki ona gidemesin. Ah! Bizim onca za-

mandır yetişkin olan, Tanrı'nın inayetini kaybetmemiş olan adam beyinlerimizin, onun yüzyıllarca tabutunda yatmış, henüz tam olarak yetişkin olmamış, ancak bencilce işler yapan ve bu yüzden küçük kalmış çocuk beyninden daha yükseğe tırmanabileceğini umuyorum. İşte Bayan Mina geliyor; ona transı hakkında tek söz söyleme! Bilmiyor ve onun tüm ümidini ve cesaretini isterken, onun alt edilmesi, ümitsizliğe düşmesi olmaz; bir erkek beyni gibi eğitilmiş, ama tatlı bir kadının beyni olan ve Kont'un ona verdiği, aksini düşünse de tamamen geri alamayacağı özel güçlere sahip olan büyük beynine ihtiyaç duyarken olmaz. Şşş! Bırak ben konuşayım, o zaman sen de öğrenirsin. Ah, dostum John, korkunç bir boğazdayız. Daha önce hiç korkmadığım gibi korkuyorum. Ancak Tanrı'nın iyiliğine güvenebiliriz. Sus! İşte geliyor!'

Profesör'ün kendini kaybedip, Lucy öldüğü zamanki gibi isteri krizi geçireceğini sandım, ama büyük bir çabayla kendisini toparladı ve Bayan Harker, iş yaparken dertlerini unutmuş gibi canlı ve neşeli görünerek odaya girdiğinde, mükemmel bir sinirsel pozdaydı. Bayan Harker içeri girdi ve Van Helsing'e bazı daktiloyla yazılmış sayfalar uzattı. Profesör ciddi bir şekilde karıştırdı onları ve okurken yüzü canlandı. Sonra, sayfaları başparmağı ile işaret parmağı arasında tutarak, şöyle dedi:

'Dostum John, bunca deneyim sahibi olan sana –ve henüz çok genç olan size, Bayan Mina– bir ders: düşünmeye korkmayın. Beynimde yarım bir düşünce vızıldayıp duruyordu, ama ben onun kanatlarını açmasına izin vermekten korkuyordum. İşte, daha fazla bilgiyle, o yarım düşüncenin geldiği yere dönüyorum ve bunun aslında hiç de yarım bir düşünce olmadığını anlıyorum; meğer tam bir düşünceymiş, ama o kadar küçükmüş ki, henüz küçük kanatlarını kullanacak kadar güçlü değilmiş. Hayır, dostum Hans Andersen'in "Çirkin Ördek"i gibi, aslında hiç de ördek-düşünce değilmiş, aslında, onları denemenin zamanı geldiğinde, büyük kanatları ile asilce uçacak bir kuğu-düşünceymiş. Jonathan ne yazmış, bakın:

"'Irkının daha sonraki çağlarda tekrar tekrar güçlerini büyük

ırmaktan aşırıp Türk topraklarına getirmesini esinleyen, alt edildiği zaman, yalnızca kendisinin nihai zafere ulaşabileceğini bildiği için, tüm birlikleri katledildiği halde kanlı savaş alanından tek başına çıkmak zorunda kalan ve tekrar tekrar saldıran o değil miydi?"

'Bu bize ne anlatıyor? Fazla değil, öyle mi? Kont'un çocuk-düşüncesi hiçbir şey görememiş; bu yüzden bu kadar özgürce konuşabiliyor. Sizin yetişkin-düşünceleriniz hiçbir şey göremiyor; benim yetişkin-düşüncem de bir şey göremiyordu, şimdiye kadar. Hayır! Ama sonra bir başkası, ne anlama geldiğini –ne anlama gelebileceğini– bilmeden bir başka sözcük söylüyor. Tıpkı tek başınayken hiçbir şey yapmayan, ama doğada yollarında giderken birbirlerine dokunup –puf!– bir ışık çakması ile göklerin açılmasına, insanların körleşmesine, ölmesine, bazı şeylerin yok olmasına yol açan, toprağın fersahlarca altını ortaya çıkaran unsurlar olduğu gibi. Öyle değil mi? Eh, açıklayacağım. Başlangıç olarak, hiç suç felsefesi çalıştınız mı? "Evet" ve "Hayır". Sen, John, evet; çünkü bu delilik alanı dahilinde bir çalışmadır. Siz, hayır, Bayan Mina; çünkü suçun sizinle ilgisi yok –bir kez dışında da olmadı. Yine de, aklınız doğru çalışıyor ve *a particulari ad universale*[1] itiraz etmiyor. Suçlularda bu tuhaflık vardır. Tüm ülkelerde, tüm zamanlarda o kadar değişmezdir ki, felsefeden fazla anlamayan polisler bile, deneysel olarak, bunun var olduğunu bilirler. Zaten deneyselin anlamı budur. Suçlu, yalnızca tek suç işler –suça yazgılı olan ve başka suç istemeyen gerçek suçlu böyledir. Böyle bir suçlu, yetişkin bir adamın beynine sahip değildir. Akıllı, kurnaz ve beceriklidir; ama beyni açısından yetişkin değildir. Pek çok konuda çocuksu bir beyni vardır. Şimdi, bizim suçlumuz da suça yazgılı, onun da çocuksu bir beyni var ve yaptıklarını ancak bir çocuk yapar. Küçük kuşlar, küçük balıklar, küçük hayvanlar prensiplerle değil, deneysel olarak öğrenirler ve öğrendikleri zaman, artık daha fazlasını yapmak için bir zeminleri vardır. "*Dos pou sto*,"[2] demiş Arşimet. "Bana bir kaldıraç verin, dün-

1 *Particulari ad universale*. Özelden genele.
2 *Dos pou sto* Arşimet'in *Geometra*'sında bir satıra atıfta bulunuyor.

yayı yerinden oynatayım!" Bir kez yapmak, çocuk beynini yetişkin beynine dönüştüren kaldıraçtır ve daha fazlasını yapmak için bir amaca sahip olana kadar, aynı şeyi tekrar tekrar yapar, tıpkı daha önce yaptığı gibi! Ah, canım, gözlerinizin açıldığını, çakan ışığın size fersahlar ötesini gösterdiğini görüyorum,' zira Bayan Harker ellerini çırpmaya başlamıştı ve gözleri çakmak çakmaktı. Profesör devam etti:

'Şimdi konuşacaksınız. Bize, iki kuru bilim adamına, o parlak gözlerle ne gördüğünüzü anlatın.' Bayan Harker'ın elini tuttu ve o konuşurken bırakmadı. İşaret parmağı ile başparmağı içgüdüyle ve bilmeden nabzının üzerine kapandı:

'Kont bir suçlu ve suçlu tipine sahip. Nordau ile Lombroso[1] onu bu şekilde sınıflandırırdı ve tipik suçlu karakteriyle, tam olarak oluşmamış bir zihni var. Dolayısıyla, bir güçlükle karşı karşıya kaldığı zaman alışkanlıklarına başvuruyor. Geçmişi bize ipucu veriyor ve geçmişi hakkında bildiğimiz bir sayfa –hem de kendi dudaklarından–, Bay Morris'in deyişiyle "başı sıkışınca", istila etmeye çalıştığı ülkeden kendi ülkesine döndüğünü ve orada, hedefinden şaşmadan, yeni bir çaba için kendini hazırladığını anlatıyor. İşi için daha iyi donanmış bir şekilde yine gitmiş ve kazanmış. Aynı şekilde, yeni bir ülkeyi istila etmek için Londra'ya geldi. Mağlup edildi ve tüm başarı umutlarını kaybettiği zaman ve varlığı tehlikedeyken, deniz yoluyla kendi evine kaçtı; tıpkı Türk topraklarından, Tuna üzerinden kaçtığı gibi.'

'Güzel, güzel! Ah, siz, akıllı hanımefendi!' dedi Van Helsing hararetle, eğilip Mina'nın elini öperek. Bir ân sonra, sanki hasta odasında konsültasyon yaparcasına sakin, bana döndü:

'Yalnızca yetmiş iki, hem de bu heyecan içinde. Umudum var.' Tekrar ona dönerek, keskin bir beklenti içinde konuştu:

'Ama devam edin. Devam edin! Anlatacak daha çok şey var. Korkmayın; John ve ben biliyoruz. Her halükarda, ben biliyorum ve haklı olup olmadığınızı söyleyeceğim. Korkmadan konu-

1 *Nordau ile Lombroso* 'Yozlaşma' isimli bir kitap yazan ve deha ile ahlaki yozluk arasında bir ilişki olduğunu göstermeye çalışan Macar fizikçi, romancı ve Siyonist lider Max Nordau (1849-1923), ve zaman zaman modern kriminolojinin babası olarak adlandırılan Cesare Lombroso (1936-1909).

şun!'

'Konuşmaya çalışacağım; ama egoist görünürsem beni affedeceksiniz.'

"Hayır! Korkmayın, egoist olmak zorundasınız, çünkü düşündüğümüz sizsiniz.'

'O halde, suçlu olduğu için bencil; ve zekası küçük olduğu ve eylemleri bencilliğe dayandığı için, kendini tek bir amaçla sınırlıyor. O amaç, amansız. Tuna üzerinden kaçıp güçlerini paramparça olmaya terk ettiği gibi, şimdi de, kimseyi umursamadan kendi güvenliğini düşünüyor. Böylece, onun bencilliği, beni o korkunç gece üzerimde elde ettiği güçten bir nebze özgür bırakıyor. Hissettim, ah! hissettim bunu. Merhameti için Tanrı'ya şükürler olsun! O korkunç saatten beri ruhum ilk defa bu kadar özgür ve peşimi bırakmayan tek korku, transta ya da uykuda bilgimi kendi amaçları için kullanmış olduğu korkusu.' Profesör ayağa kalktı:

'Zihninizi bu şekilde kullandı ve bu sayede bizi burada, Varna'da bıraktı ve gemisi onu sarmalayan sislerin arasında Galatz'a gitti. Orada, kuşkusuz, bizden kaçmak için hazırlıklar yapmıştı. Ama çocuk beyni o kadar uzağı görebildi ve kötülük yapanın kendi iyiliği için en çok güvendiği şeyin, ona en çok zarar veren şey olması mümkün. Büyük Mezmurcu'nun söylediği gibi, avcı kendi tuzağına düştü.[1] Çünkü artık bizim izini kaybettiğimizi sandığına, bizden saatlerce önde olduğuna inandığına göre, bencil çocuk beyni ona uyumasını fısıldayacak. Sizin zihninizi okumayı bıraktığına göre, sizin ondan haber alamayacağınızı da düşünecek; işte burada yanılıyor! Size verdiği o korkunç vaftiz kanı, sizin ruhunuzun ona özgürce gitmesini sağlıyor, tıpkı özgürlük zamanlarınızda, gündoğumunda ve batımında yaptığınız gibi. Böyle zamanlarda benim irademle gidiyorsunuz, onun değil ve sizin ve diğerlerinin iyiliğine olan bu gücü, onun ellerinde acı çekerek kazandınız. Bunu bilmemesi artık çok daha kıymetli, kendisini korumak için bizim nerelerde olduğumuz bilgisinden mahrum bıraktı kendini. Ama biz bencil değiliz ve bu karanlığın

1 *Mezmurcu.* Bkz. Mezmur 69:22.

içinde, bu karanlık saatlerde Tanrı'nın bizimle olduğuna inanıyoruz. Onu takip edeceğiz; kaçınmayacağız; kendimizi onun gibi olma tehlikesine atsak bile. Dostum John, bu büyük bir saat oldu ve bizi yolumuzda daha ileriye götürdü. Yazman olmalı ve tüm bunları yazmalısın ki, diğerleri işlerinden döndüklerinde onlara verebilesin; o zaman bizim bildiklerimizi onlar da bilir.'

Böylece onların dönüşünü beklerken olanları yazdım ve Bayan Harker daktilosunu yanında getirdiğinden, hepsini daktiloya çekti.

YİRMİALTINCI BÖLÜM

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

29 Ekim. – Bu, Varna'dan Galatz'a giden trende yazıldı. Dün gece hepimiz günbatımından biraz önce toplandık. Her birimiz işimizi elimizden geldiğince iyi yapmıştık; düşünce, çaba ve fırsat söz konusu olduğunda, yolculuğumuzun tamamı için ve Galatz'a ulaştığımızda, oradaki işimiz için hazırız. Alışılmış zaman geldiğinde, Bayan Harker kendisini hipnotik çabası için hazırladı ve Van Helsing'in her zamankinden daha uzun süre, daha büyük bir efor sarf etmesinin ardından, sonunda transa girdi. Normalde bir ima ile konuşurdu, ama bu sefer Profesör birşeyler öğrenebilmek için ona kararlı bir şekilde sorular sormak zorunda kaldı; sonunda yanıtı geldi:

"Hiçbir şey göremiyorum; kıpırdamıyoruz; çarpan dalga sesleri yok, yalnızca geminin halatlarına çarpan sabit bir su akıntısı var. Yakından ve uzaktan seslenen adamları, küreklerin, kürek iskarmozlarının seslerini duyabiliyorum. Bir yerde bir silah ateşlendi; yankısı uzaktan geliyor gibi. Yukarıdan ayak sesleri geliyor, halatlar ve zincirler sürükleniyor. Bu nedir? Bir ışık parıltısı var; üzerime esen havayı hissedebiliyorum.'

Burada durdu. Uzandığı divanda doğrulmuş, bir ağırlık kaldırıyormuş gibi, her iki avucunu yukarı kaldırmıştı. Van Helsing ve ben anlayarak bakıştık. Quincey kaşlarını hafifçe kaldırdı ve dikkatle Bayan Harker'a baktı. Harker'ın eli içgüdüyle Kukri'sinin kabzasına kapandı. Uzun bir sessizlik oldu. Konuşabileceği zamanın geçmekte olduğunu biliyorduk; ama bir şey söylemenin faydasız olduğunu hissediyorduk. Âniden doğrulup oturdu ve gözlerini açarak tatlı bir şekilde şöyle dedi:

'Çay almaz mıydınız? Hepiniz çok yorulmuş olmalısınız!'

Onu mutlu etmekten başka bir şey elimizden gelmiyordu ve razı olduk. Çay getirmek üzere uzaklaştı; o gittiği zaman Van Helsing şöyle dedi:

'Görüyorsunuz, dostlarım. Karaya yakın; toprak kasasını terk etti. Ama daha kıyıya çıkacak. Geceleyin bir yere gizlenebilir; ama kıyıya taşınmadığı sürece ya da gemi kıyıya dokunmadığı sürece, karaya ulaşamaz. Böyle bir durumda, eğer gece olursa, şekil değiştirip, Whitby'de olduğu gibi kıyıya atlayabilir ya da uçabilir. Ama eğer o kıyıya ulaşamadan gündüz gelirse, o zaman, taşınmadığı sürece kaçamaz. Ve eğer taşınırsa, o zaman gümrükçüler kutunun ne içerdiğini keşfedebilir. Böylece sonuç olarak, bu gece, şafağa kadar kaçamazsa, tüm bir günü kaybetmiş olacak. Bu durumda, zamanında oraya varabiliriz; çünkü eğer geceleyin kaçmazsa, gündüz vakti onu kutulanmış, merhametimize kalmış bir biçimde yakalarız; çünkü o zaman, keşfedilme korkusuyla, uyanık ve görünür bir şekilde, normal benliğine bürünemez.'

Artık söylenecek daha fazla şey yoktu, bu yüzden şafağa kadar sabırla bekledik; şafakta Bayan Harker'dan daha fazlasını öğrenebilecektik.

Sabahın erken saatlerinde, nefessiz bir endişe içinde, trans içindeki yanıtını dinledik. Hipnotik durumunun gelişi bu sefer daha da uzun sürdü ve geldiği zaman, güneş doğana kadar kalan süre o kadar kısaydı ki, ümitsizlik duymaya başladık. Van Helsing harcadığı çabaya tüm ruhunu vermiş gibiydi; sonunda, Bayan Harker onun iradesine uyarak yanıt verdi:

'Her şey karanlık. Gemiye çarpan ve çalkalanan dalgaları duyuyorum, benimle aynı hizada ve tahtaya sürtünen tahtanın gıcırtısını duyuyorum.' Sustu ve kırmızı güneş çıktı. Bu geceye kadar beklemeliyiz.

Böylece, bir beklenti ızdırabı içinde Galatz'a doğru ilerliyoruz. Sabah iki ile üç arasında varmamız gerekiyordu; ama Bükreş'e vardığımızda çoktan üç saat rötar yapmıştık, bu yüzden gün doğmadan oraya ulaşmamız mümkün değil. Bayan Harker'dan iki hipnotik mesaj daha alacağız; herhangi biri ya da ikisi birden neler olup bittiği konusuna daha fazla ışık tutabilir.

Daha sonra. – Günbatımı geldi ve geçti. Neyse ki, dikkat dağıtıcı başka bir şeyin olmadığı bir zamanda geldi; çünkü istasyonda olsaydık, gerekli sükûneti ve izolasyonu sağlayamayabilirdik. Bayan Harker hipnotik etkiye, sabahkinden de zor teslim oldu. Kont'un duyularını okuma yeteneğinin, tam da buna ihtiyaç duyarken yok olmasından korkuyorum. Hayal gücü çalışmaya başlamış gibi geliyor bana. Şimdiye kadar trans halindeyken, yalnızca basit gerçeklere sadık kalırdı. Eğer bu şekilde devam ederse, bizi tamamen yanlış yönlendirebilir. Eğer Kont'un onun üzerindeki gücünün bu iletişim yeteneği ile birlikte öleceğini bilsem, bu mutlu bir düşünce olurdu; ama korkarım böyle olmayacak. Konuştuğu zaman, sözleri bilmece gibiydi:

'Bir şey dışarı çıkıyor, soğuk bir rüzgar gibi üzerimden geçtiğini hissedebiliyorum. Çok uzakta, adamların yabancı dillerde konuşmalarını, sert bir şekilde dökülen suları, kurtların ulumasını duyabiliyorum.' Sustu, ürperdi, ürpertinin şiddeti birkaç saniye boyunca gittikçe arttı, ta ki nöbet geçirirmiş gibi sarsılmaya başlayana kadar. Başka hiçbir şey söylemedi, Profesör'ün buyurgan sorularına bile yanıt vermedi. Transtan uyandığı zaman üşümüş, yorgun ve uyuşuktu; ama zihni uyanıktı. Hiçbir şey hatırlayamıyordu, ne söylediğini sordu; ona anlatıldıktan sonra, uzun süre sessizlik içinde derin derin düşündü.

30 *Ekim, sabah 7.* – Galatz'a yaklaştık ve daha sonra yazmak için zaman bulamayabilirim. Bu sabah hepimiz gündoğumunu dört gözle bekledik. Hipnotik trans elde etmenin gittikçe güçleştiğini düşünerek, Van Helsing çabalarına her zamankinden erken başladı. Ama alışılmış zaman gelene kadar bir etkisi olmadı, sonra, gündoğumuna yalnızca bir dakika kala, büyük bir güçlükle teslim oldu. Profesör onu sorgulamak için zaman kaybetmedi; yanıtı da aynı hızla geldi:

'Her yer karanlık. Yakında akan ve çalkalanan su duyuyorum, kulaklarımla aynı hizada ve tahtaya sürten tahtanın gıcırtısını duyuyorum. Uzakta sığırlar var. Bir ses daha var, çok tuhaf bir ses, şey gibi...' durdu, rengi gittikçe soldu.

'Devam et! Devam et! Sana emrediyorum, konuş!' dedi Van

Helsing acı dolu bir ses ile. Gözlerinde aynı zamanda ümitsizlik vardı, çünkü doğmuş güneş Bayan Harker'ın solgun yüzünü kızartıyordu. Gözlerini açtı ve tatlılıkla, büyük bir kaygı ile konuştuğunda hepimiz irkildik:

'Ah, Profesör, yapamayacağımı bildiğiniz şeyi neden istiyorsunuz benden? Hiçbir şey hatırlayamıyorum.' Sonra, yüzlerimizdeki şaşkınlığı görünce, birimizden bir diğerine dönerek şöyle dedi:

'Ne dedim? Ne yaptım? Yalnızca burada yarı uykuda yatmakta olduğumu ve sizin, "Devam et! Sana emrediyorum, konuş!" dediğinizi biliyorum. Sanki kötü bir çocukmuşum gibi bana emir vermeniz çok tuhaf geldi!'

'Ah, Bayan Mina,' dedi Profesör hüzünle, 'bu ancak sizi ne kadar sevdiğimi ve saydığımı gösteren bir kanıt, eğer kanıt gerekiyorsa, her zamankinden daha büyük bir açıklıkla, iyiliğiniz için söylenen bir sözün, itaat etmekten gurur duyacağım birine verilen bir emrin bu kadar tuhaf gelmesi!'

Düdükler ötüyor; Galatz'a yaklaşıyoruz. Endişe ve heves yüzünden ateş üstündeyiz sanki.

MINA HARKER'IN GÜNLÜĞÜ

30 *Ekim*. – Bay Morris beni, telgrafla oda ayırtılan otele götürdü, yabancı dil bilmediği için onun işi yoktu. Güçler, Varna'da olduğu gibi dağıldı, yalnız, acelemiz olduğu için, konumu memur üzerinde etkili olabilir diye İkinci Konsolos'a Lord Godalming gitti. Jonathan ile iki doktor, *Czarina Catherine*'in gelişi ile ilgili ayrıntıları öğrenmek için gemi acentasına gittiler.

Daha sonra. – Lord Godalming döndü. Konsolos yokmuş ve İkinci Konsolos hastaymış; bu yüzden olağan işlere bir memur bakıyormuş. Çok nazikmiş ve gücünün yettiği her yardıma hazır olduğunu söylemiş.

JONATHAN HARKER'IN GÜNLÜĞÜ

30 *Ekim*. – Saat dokuzda Dr. Van Helsing, Dr. Seward ve ben

Mackenzie&Steinkoff'a, Hapgood isimli Londra firmasının acentasına gittik. Lord Godalming'in telgrafla gönderdiği talebe yanıt olarak Londra'dan, güçleri dahilinde her tür nezaketi göstermelerini isteyen bir telgraf almışlardı. Son derece iyi ve naziktiler ve bizi hemen, limanda demirli duran *Czarina Catherine*'e götürdüler. Donelson isimli kaptanı orada gördük ve bize yolculuğu anlattı. Tüm yaşamı boyunca hiç bu kadar olumlu koşullarda geçen bir yolculuk yapmadığını söyledi.

'Aman!' dedi, 'nasıl da korkuttu bizi, çünkü, ortalama şaşmasın diye, bu şansımızı büyük bir talihsizlik ile ödemek zorunda kalmaktan korktuk. Londra'dan Karadeniz'e, sanki Şeytan kendi amaçları için arkanızdan üflüyormuş gibi, rüzgarı peşinize takıp gelmeniz doğal değil. Ve bir süre hiçbir şey göremedik. Bir gemiye, limana, buruna yaklaştığımız zaman, üzerimizi bir sis kaplıyor ve bizimle beraber hareket ediyordu, ancak sis kalktıktan sonra bir şey görebiliyorduk. Cebelitarık'ı sinyal gönderemeden geçtik ve Çanakkale Boğazı'na gelip geçiş iznimiz için beklemek zorunda kalana kadar hiç kimseyi görmedik. Başta yelkenleri indirip sisin geçmesini bekliyorduk; ama bu sırada, eğer Şeytan bizi Karadeniz'e çabuk götürmeye karar vermişse, bunu, yelkenleri indirsek de indirmesek de başaracağını düşündüm. Hızlı bir yolculuk yapmak geminin sahiplerini hiç de mutsuz etmeyecek ya da deniz trafiğini bozmayacaktı ve işini gören İhtiyar,[1] onu engellemediğimiz için minnettar kalacaktı.' Bu sadelik, kurnazlık, batıl inanç ve ticari mantık karışımı Van Helsing'i harekete geçirdi ve Profesör şöyle dedi: 'Dostum, o Şeytan bazılarının düşündüğünden daha akıllı ve dengine düştüğü zaman bunu anlar!' Kaptan bu kompliman karşısında hiç de hoşnutsuz görünmedi ve devam etti:

'İstanbul Boğazı'nı geçtiğimiz zaman adamlar homurdanmaya başladı; bazıları, bazı Romenler, geldiler ve Londra'dan yola çıkmadan önce, yaşlı bir adamın gemiye koydurduğu tuhaf görünüşlü, büyük bir kutuyu denize atmamı istediler. Adama dik dik baktıklarını, kemgöze karşılık iki parmaklarını kaldırdıklarını

1 *İhtiyar*: Şeytan.

görmüştüm. Aman! Yabancıların batıl inançları kesinlikle saçmalık! Onları hemen işlerinin başına gönderdim; ama tam sis üzerimize kapandığında, sanki bir şeyin peşindeymişler gibi hissettim, ama bunun büyük kutuyla ilgili olup olmadığını çıkaramadım. Eh, yolumuza devam ettik ve sis beş gün boyunca kalkmadığından, rüzgarın bizi götürmesine izin verdim; çünkü eğer Şeytan bir yere gitmek istiyorduysa --eh, her durumda giderdi işte. Ve eğer gidemezse, eh, gözlerimizi kırpmadan bekleyecektik zaten. Gerçekten de, hep hızla yol aldık ve su hep derindi ve iki gün önce, sisin içinden sabah güneşi doğduğu zaman, kendimizi Galatz'ın karşısında ırmakta bulduk. Romenler çılgına döndü ve kutuyu öyle ya da böyle çıkarmamı ve ırmağa atmamı istediler. Onlarla, elimde sopayla tartışmam gerekti ve sonuncusu da kafasını tutarak yerden kalktığında, kemgöz olsun ya da olmasın, gemi sahiplerinin malları ya da emanetlerinin benim ellerimde, Tuna'nın dibinde olduğundan daha güvende olduğu konusunda ikna etmiştim onları. Hatta ırmağa atmak üzere kutuyu güverteye çıkarmışlardı ve üzerinde Varna *yoluyla* Galatz yazdığı için, limanda indirene kadar orada bırakmayı, sonra da ondan tamamen kurtulmayı düşündüm. O gün fazla yük indirmedik ve geceleyin demirli kalmak zorunda kaldık; ama sabahın köründe, gün doğmadan biraz önce, elinde İngiltere'den yazılmış bir emirle, Kont Dracula adına yüklenmiş bir kutuyu almak üzere bir adam gemiye çıktı. Her şeyi hazırdı. Belgeleri tamamdı ve ben de lanet şeyden kurtulacağım için memnundum, çünkü kutu beni de huzursuz etmeye başlamıştı. Eğer gemide Şeytan'ın bagajı varsa, bu o kutudan başkası olamaz, diye düşünüyordum!'

'Kutuyu alan adamın adı neydi?' diye sordu Dr. Van Helsing bastırılmış bir heves ile.

'Hemen söyleyeyim!' diye yanıt verdi kaptan ve kamarasına giderek, 'Immanuel Hildesheim' adıyla imzalanmış bir makbuz getirdi. Adamın adresi Burgen-strasse, 16 numara idi. Kaptanın tüm bildiklerinin bu kadar olduğunu anladık; bu yüzden teşekkür ederek oradan ayrıldık.

Hildesheim'ı ofisinde bulduk. Koyun gibi burnu olan, fes tak-

mış, Adelphi tipinde bir İbrani. İtirazları parayla noktalandı –noktalama işaretlerini biz koyduk– ve biraz pazarlıktan sonra bildiklerini anlattı. Bildikleri basit, ama önemli çıktı. Londralı Bay de Ville'den bir mektup almıştı. *Czarina Catherine* ile gelen bir kutuyu, eğer mümkünse gümrükten kaçınmak için gündoğumundan önce teslim almasını istiyordu. Bunu, ırmak boyunca limana mal taşıyan Slovaklar'la iş yapan Petrof Skinsky adında birine teslim edecekti. İşinin karşılığı İngiliz banknotları ile ödenmiş, bunlar Tuna Ulusal Bankası'nda altına çevrilmişti. Skinsky geldiğinde, hamal masrafından kurtulmak için onu gemiye götürmüş, kutuyu ona teslim etmişti. Bildikleri bu kadardı.

Sonra Skinsky'yi aradık, ama bulamadık. Ona çok da büyük sevgi beslemeyen bir komşusu iki gün önce gittiğini, kimsenin nerede olduğunu bilmediğini söyledi. Bu, ev sahibi tarafından da doğrulandı. Bir ulak ile evin anahtarını ve kira borcunu almıştı. Kira İngiliz banknotları ile ödenmişti. Bu dün gece, on ile on bir arasında olmuştu. Yine yolumuz tıkanmıştı.

Biz konuşurken biri nefes nefese, koşarak geldi ve Skinsky'nin cesedinin Aziz Peter kilisesinin avlusunda bulunduğunu söyledi. Boğazı, sanki vahşi bir havyan tarafından yapılmış gibi, parçalanmıştı. Konuştuğumuz kişiler dehşeti görmek için koşarak gittiler; kadınlar, 'Bu bir Slovak'ın işi!' diye haykırmaya başladılar. Bir şekilde işe karışıp tutuklanmaktan korkarak oradan uzaklaştık.

Eve döndüğümüzde, kesin bir sonuca varamamıştık. Hepimiz kutunun su yolu ile bir yere gitmekte olduğu konusunda ikna olmuştuk; ama oranın neresi olduğunu henüz bilmiyorduk. Ağır yüreklerle otele, Mina'ya döndük.

Bir araya geldiğimizde, ilk yaptığımız şey Mina'ya yine her şeyi anlatmak oldu. Durum gittikçe ümitsizleşiyor ve tehlikeli olsa da, bu en azından bize bir şans veriyor. İlk adım olarak, ona verdiğim sözden affedildim.

MINA HARKER'IN GÜNLÜĞÜ

30 Ekim, akşam. – O kadar yorgun ve yıpranmıştılar, cesaretleri o kadar kırılmıştı ki, onlar biraz dinlenene kadar yapacak bir

şey yoktu; bu yüzden, ben şu âna kadar olanları kaydederken yarım saat uzanmalarını istedim. 'Yolcu' daktilosunu icat eden adama ve bu daktiloyu bana aldığı için Bay Morris'e çok minnettarım. Kalemle yazmak zorunda kalsaydım kendimi oldukça şaşkın hissederdim...

Hepsi bitti; zavallı sevgili, sevgili Jonathan, neler çekmiş, şimdi neler çekiyor olmalı! Neredeyse nefes almadan divanda yatıyor, tüm bedeni yıkılmış gibi. Kaşları çatılmış, yüzü acı ile gerilmiş. Zavallı adam, belki de düşünüyor ve yüzünün düşüncelerinin yoğunluğu ile kırıştığını görebiliyorum. Ah! Keşke biraz olsun yardımım dokunabilseydi... Elimden geleni yapacağım...

Dr. Van Helsing'den istedim ve benim henüz görmediğim tüm belgeleri getirdi... Onlar dinlenirken dikkatle üzerlerinden geçeceğim, belki bir sonuca varabilirim. Profesör'den örnek alarak, önümdeki gerçekler hakında önyargısız bir biçimde düşünmeye çalışacağım...

Tanrı'nın izniyle bir keşifte bulunduğuma inanıyorum. Harita getirip bakacağım...

Haklı olduğumdan her zamankinden fazla eminim. Vardığım sonuç hazır, topluluğumuzu bir araya getirip okuyacağım. Onlar üzerinde bir yargıya varabilir; eksiksiz çalışmak iyi olur, geçen her dakika değerli.

MINA HARKER'IN NOTU
(Günlüğüne Kaydedilmiştir)

Araştırma zemini. – Kont Dracula'nın sorunu, kendi mekanına dönmek.

(a) Birisi tarafından *geri götürülmek* zorunda. Bu açık; çünkü dilediği gibi hareket etme gücüne sahip bir adamken bir kurt, ya da yarasa, ya da diğer başka bir şekle girebilir. O açıkça bulunmaktan veya müdahale edilmesinden korkuyor, böyle aciz bir durumdayken, ki öyle olmalı –gündoğumu ve günbatımı arasında tahta kutusuna hapsoldu.

(b) Nasıl götürülecek? – Burada bir yöntemi dışarıda bırakmak bize yardımcı olabilir. Karayoluyla mı, trenyoluyla mı, suyoluy-

la mı?

1. *Karayolu.* – Çok sayıda güçlük var, özellikle de bir şehri terk ederken.

(a) İnsanlar var ve insanlar meraklıdır, soru sorar. Kutuda ne olduğuna ilişkin bir ima, bir tahmin, bir kuşku onu mahvedecektir.

(b) Önünden geçmesi gereken gümrük ya da *octroi*[1] memurları var ya da olabilir.

(c) Peşindekiler onu takip edebilir. En büyük korkusu bu ve eleverilmekten kurtulmak için kurbanını –beni!– bile olabildiğince uzaklaştırdı.

2. *Trenyolu.* – Kutunun başında hiç kimse olmaz. Trenin rötar yapması ihtimalini göze almış olur ve peşinde düşmanları varken, gecikme ölümcül olabilir. Evet, geceleyin kaçabilir; ama kaçabileceği bir sığınak olmadan yabancı bir yere bırakılırsa ne olacak? Amacı bu değil ve risk almak istemiyor.

3. *Suyolu.* – Bir açıdan en güvenli yol bu, ama diğer açıdan en büyük tehlike burada. Su üzerinde, gece dışında güçsüz; o zaman bile ancak sisi, fırtınayı, karı ve kurtlarını çağırabilir. Ama suya düşecek olursa, yaşayan su onu savunmasızca kaplayacak; işte o zaman gerçekten mahvolur. Bindiği aracı toprağa sürebilir; ama düşman topraklardaysa ve dilediği gibi hareket edemezse, durumu çaresiz olur.

Kayıtlardan su üzerinde olduğunu biliyoruz; demek ki, *hangi* su olduğunu belirlememiz gerekiyor.

İlk anlamamız gereken, şimdiye kadar ne yaptığı; böylece, bir sonraki işinin ne olduğuna ışık tutabiliriz.

İlk olarak, Londra'da, zamanı darken ve her şeyi elinden geldiğince ayarlamak zorundayken yaptıklarını, genel eylem planının bir parçası olarak düşünmeliyiz.

İkinci olarak, elimizdeki gerçeklere dayanarak, elimizden geldiğince burada yaptıklarını görmeliyiz.

İlki ile ilgili olarak; Galatz'a ulaşmaya niyetli olduğu açık, İn-

1 *Octroi.* Bir kasabaya girerken belli mallar üzerinden alınan vergi; bu verginin ödendiği sınır; aynı zamanda, vergiyi tahsil eden memur grubu ya da birimi.

giltere'den nasıl ayrıldığını öğrenmemiz ihtimaline karşılık, bizi aldatmak için faturayı Varna'ya gönderdi; en önemli ve tek amacı kaçmaktı. Bunun kanıtı, Immanuel Hildesheim'a gönderdiği, kutuyu *gündoğumundan önce* gemiden indirmesini isteyen talimat mektubu. Bir de Petrof Skinsky'ye gönderdiği talimatlar var. Bunu ancak tahmin edebiliyoruz; ama Skinsky Hildesheim'a geldiğine göre, bir mektup ya da mesaj olmalı.

Şimdiye dek planlarının başarılı olduğunu biliyoruz. *Czarina Catherine* olağanüstü hızlı bir yolculuk yaptı –öyle ki, Kaptan Donelson'ın şüphesini çekti; ama batıl inancı kurnazlığı ile birleşerek, Kont'un oyununu onun için oynadı ve rüzgarı arkasına alarak sislerin içinde ilerledi ve sonunda gemisini körlemesine Galatz'a getirdi. Kont'un düzenlemelerinin iyi yapıldığı kanıtlandı. Hildesheim kutuyu aldı ve Skinsky'ye teslim etti. Skinsky kutuyu aldı –ve burada izini kaybettik. Yalnızca kutunun su üzerinde bir yerde olduğunu ve ilerlediğini biliyoruz. Gümrük ve *ostroi* varsa bile, bunlardan kaçınıldı.

Şimdi, Kont'un geldikten sonra, *karada*, Galatz'da ne yaptığına geliyoruz.

Kutu gündoğumundan önce Skinsky'ye teslim edildi. Gündoğumunda Kont ancak kendi suretinde ortaya çıkabilirdi. Burada, işine yardımcı olması için neden Skinsky'nin seçildiğini sormalıyız. Kocamın günlüğünde, Skinsky'nin ırmak boyunca limana mal taşıyan Slovaklar'la iş yaptığı belirtiliyordu; ve adamın, cinayetin bir Slovak'ın işi olduğu yorumu, genel hislerin bu sınıfa karşı olduğunu gösteriyordu. Kont yalnız kalmayı istiyordu.

Benim tahminim şöyle: Londra'da, Kont şatosuna, en güvenli ve en gizli yol olduğu için, su yoluyla gitmeye karar verdi. Şatosundan onu Szganyler çıkarmıştı ve muhtemelen yükü Slovaklar'a teslim etmişlerdi. Onlar da kutuları Varna'ya taşımışlardı, çünkü Londra'ya gitmek üzere oradan yüklenmişlerdi. Böylece, Kont bu hizmeti ayarlayabilecek insanları tanımıştı. Kutu karaya çıktıktan sonra, gündoğumunda önce ya da günbatımından sonra kutusundan çıktı, Skinsky ile görüştü ve ona kutuyu ırmaktan yukarı taşıtması için talimat verdi. Bu yapıldığı zaman, her şeyin

yoluna girdiğini anladı ve vekilini öldürerek izlerini yok ettiğini düşündü.

Haritayı inceledim ve Slovaklar'ın yolculuk için kullanabilecekleri en uygun ırmağın Prut ya da Sereth olduğunu gördüm. Daktilo edilmiş günlüklerde, transım sırasında ineklerin, kulaklarımla aynı hizada çalkalanan suların, gıcırdayan tahtaların sesini duyduğumu okudum. Demek, Kont kutusunda, açık bir teknenin üzerinde, ırmakta –muhtemelen kürekler ya da sırıklar ile itiliyor, çünkü kıyılar yakın ve akıntıyı engelliyor. Akıntı boyunca ilerliyor olsalardı, böyle bir ses duyulmazdı.

Elbette Sereth ya da Prut ırmağını kullanmıyor da olabilirler, ama daha fazla araştırmamız mümkün. Bu ikisi arasından, Prut üzerinde yolculuk yapmak daha kolay, ama Sereth Fundu'da, Bistritza ile birleşiyor ve Bistritza Borgo Geçidi'ne kadar uzanıyor. Oluşturduğu halka, suyolu ile Dracula'nın şatosuna ulaşılabilecek en yakın nokta.

MINA HARKER'IN GÜNLÜĞÜ
(devam)

Okumayı bitirdiğim zaman Jonathan beni kollarına aldı ve öptü. Diğerleri her iki elimi sıkıyorlardı ve Dr. Van Helsing şöyle dedi:

'Bizim sevgili Bayan Mina'mız bir kez daha öğretmenimiz oldu. Bizim kör olduğumuz yerde onun gözleri gördü. Şimdi bir kez daha doğru yoldayız ve bu sefer başarabiliriz. Düşmanımız çok savunmasız durumda ve eğer onu gündüz, su üstünde yakalayabilirsek, işi biter. Yola çıktı, ama acele etmeye gücü yok, çünkü onu taşıyanlar şüphelenmesin diye kutusundan çıkamaz; çünkü kuşkulanırlarsa, onu ırmağa atabilirler ve orada yok olur. Bunu biliyor ve yapmayacaktır. Şimdi, baylar, Savaş Konseyimizi toplayalım, çünkü şimdi, burada, her birimizin ne yapacağını planlamalıyız.

'Ben bir buharlı tekne bulup onu takip edeceğim,' dedi Lord Godalming.

'Ben de, karaya çıkması ihtimaline karşılık, atlar bulup kıyıdan

takip edeceğim,' dedi Bay Morris.

'Güzel!' dedi Profesör, 'her ikisi de güzel. Ama ikiniz de yalnız gitmemelisiniz. Güç gerekirse, onu alt etmek için güce ihtiyacınız olacak; Slovaklar güçlü ve serttir ve kaba silahlar taşırlar.' Tüm erkekler gülümsedi, çünkü yanlarında küçük bir cephanelik taşıyorlardı. Bay Morris şöyle dedi:

'Ben Winchesterlar getirdim; kalabalıkta oldukça kullanışlıdırlar ve kurtlar da olabilir. Hatırlarsanız, Kont bazı önlemler almıştı; Bayan Harker'ın tam olarak duyamadığı ya da anlayamadığı talimatlar vermişti birilerine. Her açıdan hazır olmalıyız.' Dr. Seward şöyle dedi:

"Ben Quincey ile gitsem iyi olur. Birlikte avlanmaya alışığız ve ikimiz, iyi silahlanmış haldeyken, karşımıza ne çıkarsa çıksın başa çıkabiliriz. Sen de yalnız gitmemelisin, Art. Slovaklarla dövüşmek gerekebilir ve talihsiz bir hançer darbesi –çünkü adamların ateşli silah taşıdığını sanmıyorum– tüm planlarımızı mahveder. Bu sefer işi şansa bırakmamalıyız; Kont'un başı gövdesinden ayrılmadan ve bir daha hayata dönemeyeceğinden emin olmadan durmamalıyız.' Konuşurken Jonathan'a baktı ve Jonathan da bana baktı. Zavallı sevgilimin kararsızlığını görebiliyordum. Elbette benimle kalmak istiyordu; ama şeyi... şeyi... Vampir'i (Neden bu sözcüğü yazmakta tereddüt ediyorum?) yok eden teknedekiler olacaktı. Bir süre sessizce oturdu ve o susarken Dr. Van Helsing konuştu:

'Dostum Jonathan, iki sebepten dolayı bu görev senin. İlk olarak, sen gençsin, cesursun ve dövüşebilirsin ve işin sonuna kadar tüm enerjine ihtiyaç olabilir; ikinci olarak da, onu yok etme, sana ve sevdiklerine bu kadar acı veren kişiyi öldürme hakkı sana ait. Bayan Mina için korkma, ben ona göz kulak olurum. Yaşlıyım. Bacaklarım koşabilecek kadar hızlı değil; ve gerektiği gibi uzun uzun at binip, adam kovalayamam ya da ateşli silahlarla savaşamam. Ama başka hizmetlerim olabilir, başka şekilde savaşabilirim. Ve gerekirse, tıpkı gençler gibi ölebilirim de. Şimdi, benim ne yapabileceğimi söyleyeyim: Siz, Lord Godalming ve dostum John küçük buharlı teknenizle ırmaktan yukarı hızla gider-

ken ve John ile Quincey, Kont'un karaya çıkma ihtimaline karşılık kıyıyı gözlerken, ben Bayan Mina'yı düşman topraklarının tam göbeğine götüreceğim. İhtiyar tilki kutusunda hapis, karaya kaçamayacağı bir suyun üzerindeyken –Slovak taşıyıcıların onu yok olmaya terk etmesinden korkarak tabut-kutusunun kapağını kaldıramazken –biz Jonathan'ın gittiği yoldan– Bistritz üzerinden Borgo'ya– ve Dracula Şatosu'na gideceğiz. Burada, Bayan Mina'nın hipnotik gücü kuşkusuz yardımcı olacak ve o korkunç yerin yakınına vardığımızda, ilk gündoğumundan sonra orada olacağız; engereklerin yuvasının yok olması için yapılacak çok şeyler, kutsanacak başka yerler de var.' Burada Jonathan hararetle sözünü kesti:

'Demek istediğiniz, Profesör Van Helsing, Mina'yı bu üzücü durumunda, şeytanın hastalığı ile lekelenmişken, Kont'un ölüm tuzağının tam ortasına götüreceğiniz mi? Dünyada olmaz! Cennet için de Cehennem için de, olmaz!' Bir dakika boyunca konuşamadı, sonra devam etti:

'Oranın ne olduğunu biliyor musunuz? O korkunç, şeytani rezalet yuvasını gördünüz mü –ay ışığının kendisi tüyler ürpertici şekillerle canlı, rüzgarda uçuşan her toz zerresi yok edici bir canavarın embriyosu. Vampir'in dudaklarını boğazınızda hissettiniz mi?' Burada bana döndü ve gözleri alnıma takıldığında, haykırarak kollarını havaya savurdu: 'Ah, Tanrım, bu dehşeti üzerimize salacak ne yaptım ben!' ve acı içinde yıkılarak divana çöktü. Profesör'ün, havada titreşen berrak, tatlı sesi hepimizi sakinleştirdi:

'Ah, dostum, Bayan Mina'yı o korkunç yerden kurtarmak için gidiyorum. Tanrı onu oraya götürmekten esirgesin beni! Orada yapacak işimiz var –vahşi bir iş– ve onun gözleri görmemeli. Buradaki, Jonathan dışındaki tüm erkekler, kendi gözleri ile o şatonun arındırılması için neler yapılması gerektiğini gördü. Çok zor zamanlar yaşadığımızı unutmayın. Eğer Kont bu sefer bizden kaçarsa –ve güçlü, zeki ve kurnazdır– bir yüzyıl boyunca uyumayı seçebilir; o zaman da bizim sevgili Bayan Mina'mız' –elimi tuttu– 'ona arkadaşlık etmek için yanına gider ve o da senin gördüğün

diğerleri gibi olur, Jonathan. Bize, zevkle gülen dudaklarını anlattın; Kont'un onlara fırlattığı, hareket eden torbayı alırlarken attıkları bayağı kahkahaları duydun. Ürperiyorsun ve bu doğal. Sana böyle acı verdiğim için beni affet, ama bu gerekli. Dostum, bu, eğer gerekirse uğruna yaşamımı verebileceğimi söylediğim, dehşetli bir zorunluluk değil mi? Eğer bir kişi oraya kalmak üzere gidecekse, ona eşlik etmek için gitmek zorunda olan benim.'

'Dilediğiniz gibi yapın,' dedi Jonathan, tüm bedenini sarsan bir hıçkırıkla, 'Tanrı'nın ellerindeyiz!'

Daha sonra. – Ah, o cesur adamların nasıl çalıştığını görmek bana yaradı. Kadınlar, bu kadar içten, bu kadar dürüst, bu kadar cesur erkekleri sevmekten kendilerini nasıl alabilirler? Bir de paranın fevkalade gücünü düşünmeme sebep oldu! Doğru bir şekilde kullanılan paranın gücü neye yetmez ki ve adice kullanıldığı zaman neler yapmaz ki! Lord Godalming zengin olduğu için ve hem o, hem de kendisi epeyce para sahibi olan Bay Morris paralarını bu kadar özgürce harcadığı için şükran duyuyorum. Eğer harcamasalardı, küçük gezimiz böylesine çabuk, böylesine iyi donanmış bir biçimde, bir saat içinde başlayacağı gibi başlayamazdı. Her birimizin ne yapacağını planlamamızın üzerinden daha üç saat bile geçmemiş olmasına rağmen, şimdi Lord Godalming ile Jonathan'ın harika bir buharlı teknesi var, kazanları yakılmış, her ân yola çıkmaya hazır. Dr. Seward ile Bay Morris yarım düzine güzel at aldılar. Haritalarımız, bulunabilecek her tür cihazımız var. Profesör Van Helsing ve ben bu gece Veresti'ye giden 11:40 trenine bineceğiz, orada Borgo Geçidi'ne gitmek için bir araba bulacağız. Yanımızda epeyce para taşıyoruz, çünkü bir araba ve atlar almamız gerekecek. Arabayı kendimiz süreceğiz, çünkü bu konuda hiç kimseye güvenemeyiz. Profesör pek çok dil biliyor, bu yüzden kendi işimizi görebiliriz. Hepimiz silahlandık, benim bile büyük kalibreli bir tabancam var; ben de diğerleri gibi silahlanmadan Jonathan mutlu olmayacaktı. Heyhat! Diğerlerinin taşıdığı silahlardan birini ben taşıyamıyorum; alnımdaki yara izi bunu engelliyor. Sevgili Dr. Van Helsing, kurtlara karşı iyi silahlandığımı söyleyerek beni teselli ediyor;

hava her geçen saat soğuyor ve uyarı olarak gelip giden kar serpintileri var.

Daha sonra. – Sevgilime hoşçakal demek için tüm cesaretimi toplamak zorunda kaldım. Bir daha asla bir araya gelemeyebiliriz. Cesaret, Mina! Profesör sana keskin gözlerle bakıyor, bakışları bir uyarı. Şimdi gözyaşı dökmemelisin –Tanrı onları daha sonra mutluluk içinde dökmene izin vermediği sürece.

JONATHAN HARKER'IN GÜNLÜĞÜ

30 *Ekim.* – Bunu buharlı teknenin ocağının kapağından gelen ışıkta yazıyorum; Lord Godalming ateşi besliyor. Bu işte deneyimli, yıllarca Thames'te kendi teknesini kullanmış ve Norfolk Ovaları'nda bir teknesi daha varmış. Planlarımıza gelince, sonunda Mina'nın tahmininin doğru olduğuna karar verdik ve eğer Kont'un şatosuna kaçışı için bir su yolu seçilmişse bu, Sereth, sonra da Bistritza olmalı. Irmak ile Karpat Dağları arasındaki geçişin 47. paralelin yakınlarında yapılması gerektiğine karar verdik. Geceleyin ırmakta hız yapmaktan korkumuz yok; su bol ve kıyılar, karanlıkta gitmeyi bile yeterince kolaylaştıracak kadar uzak. Lord Godalming bir süre uyumamı söylüyor, şimdilik bir kişinin nöbet tutması yeterli. Ama uyuyamıyorum –sevgilimin içinde bulunduğu tehlikeyi, o korkunç yere gittiğini düşünürken nasıl uyuyabilirim... Tek tesellim, Tanrı'nın ellerinde olmamız. Ancak bu inançla ölmek yaşamaktan daha kolay olabilir ve böylece tüm dertlerden kurtulabiliriz. Bay Morris ve Dr. Seward biz yola çıkmadan önce uzun yolculuklarına koyulmuşlardı bile; sağ kıyıdan gidecekler, ırmağı görebilecekleri ve kıvrımlarından kaçınabilecekleri kadar yüksekten. İlk aşamalar için, yedek atları sürecek iki adam tuttular – şüphe çekmemek için, toplam dört yedek at var. Kısa süre sonra, adamları gönderdikten sonra atlara kendileri bakacak. Güçlerimizi birleştirmemiz gerekebilir; bu durumda tüm topluluk at binebilir. Eyerlerden biri, gerekirse kolayca Mina'nın binmesi için ayarlanabilir türden.

Vahşi bir maceraya çıktık. Burada, karanlığın içinde hızla ilerlerken, soğuk, ırmaktan yükselip bize çarpıyor gibi geliyor; ge-

cenin tüm gizemli sesleri ile birlikte, nasıl bir maceraya atıldığımız sonunda kafamıza dank ediyor. Bilinmeyen yerlere, bilinmeyen yollara sürükleniyor gibiyiz; karanlık ve dehşet verici şeylerle dolu bir dünyaya. Godalming ocağın kapağını kapatıyor...

31 Ekim. – Hâlâ hızla ilerliyoruz. Gün doğdu ve Godalming uyuyor. Ben nöbetteyim. Acı bir soğuk var; ağır kürk paltolarımız olmasına rağmen, ocaktan gelen ısı iyi geliyor. Henüz yalnızca birkaç açık tekne geçtik, ama hiçbirinin güvertesinde aradığımıza benzer bir kutu ya da paket yoktu. Adamlar elektrik lambalarımızı üzerlerine çevirdiğimiz her seferinde korkuya kapıldılar, dizlerinin üzerine çöktüler ve dua ettiler.

1 Kasım, akşam. – Tüm gün haber yok, aradığımıza benzer bir şey bulamadık. Bistritza'ya geçtik ve eğer tahminlerimizde yanılmışsak, şansımızı kaybettik. Küçük ya da büyük, her tekneyi gözden geçirdik. Bu sabah, erken saatlerde, teknedeki biri bizi Hükümet teknesi zannetti ve ona göre davrandı. Bunda olayları kolaylaştıracak bir şey gördük, bu yüzden Biztritza'nın Sereth'e katıldığı Fundu'da bir Romanya bayrağı aldık ve artık açık açık dalgalandırıyoruz. O zamandan sonra baktığımız her teknede hilemiz başarılı oldu; büyük saygı görüyoruz ve ne sorarsak soralım, ne yaparsak yapalım, hiçbir itirazla karşılaşmıyoruz. Slovaklardan bazıları büyük bir teknenin yanlarından geçtiğini, iki mürettebatı olduğu için normalden hızlı gittiğini söyledi. Bu Fundu'ya gelmeden önceydi, bu yüzden teknenin Bistritza'ya mı döndüğünü, yoksa Sereth üzerinde yoluna devam mı ettiğini söyleyemediler. Fundu'da böyle bir tekneden bahsedildiğini duymadık, belki de geceleyin geçmiştir. Çok uykum geldi; herhalde soğuk etkisini göstermeye başlıyor ve doğa bile bazen dinlenmeli. Godalming ilk nöbeti almakta ısrar ediyor. Zavallı Mina'ya ve bana gösterdiği iyilik için Tanrı onu kutsasın.

2 Kasım, sabah. – Gün doğdu. O iyi adam beni uyandırmamış. O kadar büyük bir huzurla uyuyormuşum ve dertlerimi unutmuş görünüyormuşum ki, beni uyandırmayı günah saymış. Bu kadar uzun uyumam ve tüm gece onun nöbet tutmasına izin vermem çok bencilce; ama çok haklı. Bu sabah yepyeni bir adam olarak

uyandım ve burada oturmuş onu izlerken, makineye göz kulak olmak, dümeni kullanmak ve nöbet tutmak için gerekli her şeyi yapabiliyorum. Gücümün ve enerjimin geri döndüğünü hissediyorum. Mina'nın ve Van Helsing'in nerede olduklarını merak ediyorum. Çarşamba günü, öğle gibi Veresti'ye varmış olmalılar. Araba ve at bulmaları biraz zaman alacaktır; bu yüzden eğer yola çıkmış ve arabayı hızlı sürmüşlerse, şimdi Borgo Geçidi civarlarında olmalılar. Tanrım, onlara rehberlik ve yardım et! Neler olabileceğini düşünmekten korkuyorum. Keşke daha hızlı gidebilseydik! Ama gidemiyoruz, makineler işliyor, en yüksek kapasitede çalışıyorlar. Acaba Dr. Seward ile Bay Morris ne durumda? Dağlardan bu ırmağa sayısız çay akıyor, ama hiçbiri büyük olmadığından –en azından şimdilik, kuşkusuz kışın ve kar eridiğinde korkunç oluyorlardır– atlılar fazla engelle karşılaşmamışlardır. Umarım Strasba'ya ulaşmadan onları görebiliriz; zira eğer o zamana kadar Kont'a yetişememişsek, konuşmamız ve ne yapacağımıza karar vermemiz gerekebilir.

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

2 *Kasım*. – Yolda üç gün geçti. Haber yok, olsa da yazacak zaman yoktu, çünkü geçen her dakika değerli. Yalnızca atların dinlenmesi için durduk, ikimiz de çok iyi tahammül ediyoruz. Eski maceralı günlerimizin faydasını görüyoruz. Devam etmeliyiz; tekneyi tekrar görmeden kendimizi bir daha mutlu hissetmeyeceğiz.

3 *Kasım*. – Fundu'da, teknenin Bistritza'ya döndüğünü öğrendik. Keşke bu kadar soğuk olmasaydı. Kar yağacağına dair işaretler var ve yağış yoğun olusa bizi durduracaktır. Bu durumda bir kızak bulmalı ve Ruslar gibi devam etmeliyiz.

4 *Kasım*. – Bugün teknenin akıntının hızlandığı bir yerden geçmeye çalışırken kaza yaptığını öğrendik. Slovak tekneleri, halat yardımıyla ve ırmağı tanıdıklarından sorunsuzca geçiyor. Bazıları birkaç saat önce çıktı. Godalming de amatör bir tamircidir ve anlaşılan tekneyi tamir eden kendisiymiş. Sonunda, yerel yardımla akıntıyı aşmışlar ve takiplerine kaldıkları yerden devam

etmişler. Korkarım kazadan sonra teknenin durumu iyi değil; köylüler durgun suya geçtikten sonra, gözden kaybolana kadar tekrar tekrar durduğunu söylediler. Her zamankinden daha hızlı gitmeliyiz; yardımımıza ihtiyaç duyulabilir.

MINA HARKER'IN GÜNLÜĞÜ

1 Kasım. – Öğlen Veresti'ye ulaştık. Profesör bu sabah, şafakta beni hipnotize etmekte çok güçlük çektiğini söylüyor, tek söyleyebildiğim, 'Karanlık ve sessiz,' olmuş. Araba ve at almaya gitti. Daha sonra yedek atlar alacağımızı söylüyor, böylece yolda at değiştirebilecekmişiz. Daha önümüzde yüz kilometreden fazla var. Manzara harika ve çok ilginç; keşke farklı koşullar altında gelseydik, bütün bunları görmek ne kadar güzel olurdu! Jonathan ile ben baş başa gelmiş olsaydık, ne büyük bir zevk olurdu! Durup insanları görmek, yaşamları hakkında birşeyler öğrenmek, zihinlerimizi, hafızalarımızı bu vahşi, güzelim ülkenin ve tuhaf halkının renkleri, pitoreskliği ile dolurmak! Ama heyhat!

–

Daha sonra. – Dr. Van Helsing döndü. Araba ve at almış; akşam yemeği yiyeceğiz ve bir saat içinde yola çıkmış olacağız. Ev sahibemiz bize dev bir sepet dolusu erzak hazırlıyor, bir bölük askere yetermiş gibi görünüyor. Profesör de onu cesaretlendiriyor ve bana, bir daha yiyecek bulana kadar bir hafta geçebileceğini fısıldıyor. Alışveriş de yaptı ve eve bir sürü kürk manto, battaniye ve her tür sıcak tutacak eşya gönderdi. Üşüyecek fırsatımız olmayacak.

Kısa süre sonra yola çıkacağız. Başımıza neler gelebileceğini düşünmekten korkuyorum. Gerçekten de Tanrı'nın ellerindeyiz. Ancak O ne olacağını bilebilir ve üzüntülü, mütevazı ruhumun bütün gücüyle, kocamı esirgemesi için dua ediyorum; ne olursa olsun, Jonathan onu ifade edebildiğimden daha çok sevdiğimi, saydığımı, en son ve en içten düşüncelerimin hep onun hakkında olduğunu bilsin.

YİRMİYEDİNCİ BÖLÜM

MINA HARKER'IN GÜNLÜĞÜ

1 Kasım. – Tüm gün iyi bir hızda ilerledik. Atlar kendilerine iyilikle davranıldığını anlamış gibiler, çünkü kendi istekleri ile, en iyi hızları ile koşuyorlar. Şimdiye kadar o kadar değişim yaşadık ve aynı şeyi o kadar sık bulduk ki, artık yolculuğumuzun kolay olacağını düşünmeye cesaret edebiliyoruz. Dr. Van Helsing fazla konuşmuyor; çiftçilere Bistritz'e gittiğimizi söylüyor ve at değişimi için iyi para ödüyor. Sıcak çorba, kahve ya da çay içiyoruz ve hemen yola çıkıyoruz. Burası harika bir yer, hayal edilebilecek her tür güzellikle dolu ve insanlar cesur, güçlü, sade ve bir sürü iyi özellikle dolu görünüyor. *Çok, çok* batıl inançlılar. Durduğumuz ilk evde, bize hizmet eden kadın alnımdaki yarayı gördüğünde haç çıkardı ve kemgözleri uzak tutmak için iki parmağını bana doğru tuttu. Sanırım yemeklerimize fazladan sarmısak koymak için özel çaba gösterdi ve ben sarmısağa tahammül edemiyorum. O zamandan beri şapkamı ya da peçemi çıkarmıyorum, böylece şüphelerinden kaçınıyorum. Hızla ilerliyoruz ve yanımızda hikaye yayacak arabacı olmadığından, skandalların önünde gidiyoruz; ama sanırım kemgöz korkusu tüm yol boyunca arkamızdan gelecek. Profesör asla yorulmazmış gibi görünüyor; tüm gün dinlenmedi, ama benim uzun uzun uyumama izin verdi. Günbatımında beni hipnotize etti ve her zamanki gibi yanıt verdiğimi söylüyor: 'Karanlık, çarpan ve çalkalanan dalgalar, gıcırdayan tahtalar;' demek ki, düşmanımız hâlâ ırmakta. Jonathan'ı düşünmeye korkuyorum, ama nedense artık onun için ya da kendim için kaygılanmıyorum. Bunu, atlarımızın hazırlanmasını beklediğimiz bir çiftlik evinde yazıyorum. Dr. Van Helsing uyu-

yor. Zavallı adam, çok yorgun, yaşlı ve ak saçlı görünüyor, ama ağzı bir fatihin ağzı gibi sert; uykusunda bile asıl içgüdüsü kararlılık. Yola çıktığımızda ben arabayı sürerken onun dinlenmesini sağlayacağım. Ona önümüzde günler olduğunu ve gücünün tamamına ihtiyacımız varken çökmemesi gerektiğini söyleyeceğim... Her şey hazır, kısa süre sonra yola çıkacağız.

2 *Kasım, sabah.* – Başarılı oldum ve geceleyin arabayı sırayla sürdük; şimdi önümüzde parlak, ama soğuk bir gün var. Havada tuhaf bir ağırlık var –daha iyi bir sözcük bulamadığım için ağırlık diyorum; anlatmak istediğim, ikimizi de bunalttığı. Hava çok soğuk ve ancak sıcak kürklerimiz rahat etmemizi sağlayabiliyor. Şafakta Van Helsing beni hipnotize etti; 'Karanlık, gıcırdayan tahtalar ve gürleyen su,' dediğimi söyledi, demek ki, yukarı tırmanırken ırmak değişiyor. Umarım sevgilim herhangi bir tehlike –gerektiğinden fazla tehlike demek istiyorum– ile karşı karşıya kalmaz; ama hepimiz Tanrı'nın ellerindeyiz.

2 *Kasım, gece.* – Tüm gün araba sürdük. İlerledikçe etraf vahşileşiyor ve Karpat Dağları'nın, Veresti'de bize çok uzak görünen büyük zirveleri şimdi bir araya geliyor ve tepemizde dikiliyor gibi görünüyor. İkimizin de morali iyi gibi; sanırım birbirimizi neşelendirmek için çaba gösteriyoruz ve bunu yaparken kendimizi de neşelendiriyoruz. Dr. Van Helsing sabahleyin Borgo Geçidi'ne ulaşacağımızı söylüyor. Artık pek az ev görüyoruz ve Profesör son değiştirdiğimiz atların bizimle gelmesi gerekeceğini söylüyor, demek ki, elimizde dört tane var. Sevgili atlar sabırlı ve iyi ve bize hiç sorun yaratmıyorlar. Diğer yolcular bizi endişelendirmiyor, bu yüzden ben bile arabayı sürebiliyorum. Geçit'e gündüz varacağız, daha önce ulaşmak istemiyoruz. Bu yüzden ağırdan alıyoruz ve ikimiz de sırayla uzun uzun dinlendik. Ah, yarın bize neler getirecek? Zavallı sevgilimin onca acı çektiği yeri aramaya gidiyoruz. Tanrı'dan dilerim doğru yoldayızdır ve böylesine ölümcül bir tehlikeye atılan, kocam ile ikimiz için de önemli olan diğerlerini korur. Bana gelince, ben O'nun gözünde değerli değilim. Yazık! O'nun gözünde ben kirliyim ve O'nun önünde gazabını çekmemişlerden biri gibi durmama izin verene kadar da öyle kalacağım.

ABRAHAM VAN HELSING'IN NOTU

4 Kasım. – Bu, eğer onu görme fırsatım olmazsa, eski ve gerçek dostum, Purfleet, Londra'dan Doktor John Seward'a. Bu not, durumu açıklayacaktır. Sabah oldu ve tüm gece canlı tuttuğum ateşin yanında yazıyorum –Bayan Mina da bana yardım etti. Hava soğuk, çok soğuk; o kadar soğuk ki, gri, ağır gökyüzü karla dolu ve yağmaya başladığı zaman tutacak, çünkü toprak karı karşılamak için sertleşiyor. Hava durumu Bayan Mina'yı etkilemiş gibi; tüm gün tavırları o kadar ağırdı ki, hiç kendi gibi değildi. Hep uyuyor, uyuyor, uyuyor! Normalde o kadar tetikte olan o, bütün gün hemen hemen hiçbir şey yapmadı; iştahını bile kaybetti. Her verdiğimiz molada yazacak kadar sadık olan o, küçük günlüğüne hiç yazmadı. Bir şey bana her şeyin yolunda olmadığını fısıldıyor. Ama bu gece daha canlı. Tüm gün uzun uzun uyuması onu tazelemiş ve kendine getirmiş, çünkü şimdi her zamanki kadar canlı ve tatlı. Gündoğumunda onu hipnotize etmeye çalıştım, ama yazık! Hiç etkisi olmadı, gücüm her geçen gün azaldı ve sonunda tamamen tükendi. Eh, Tanrı'nın dediği olur –o her ne ise ve bizi nereye götürecekse!

Gerçeklere gelelim, çünkü Bayan Mina steno kullanarak yazmadığına göre, eski zahmetli yöntemle benim yazmam gerek, böylece her günümüz kaydedilmiş olacak.

Dün sabah gündoğumundan hemen sonra Borgo Geçidi'ne vardık. Günün ilk ışıklarını görünce hipnotizma için hazırlandım. Arabamızı durdurduk ve herhangi bir rahatsızlık olmaması için arabadan indik. Uzanması için kürklerden bir yer hazırladım ve Bayan Mina uzanarak, her zamanki gibi, ama her zamankinden daha yavaş ve kısa bir şekilde kendini hipnotik uykuya teslim etti. Yanıtı daha önceki gibiydi: 'Karanlık ve çalkalanan sular.' Sonra canlı ve neşeli bir halde uyandı ve yolumuza devam edip, kısa süre sonra Geçit'e ulaştık. Bu zaman ve mekanda coşkuyla yanmaya başladı; yeni bir rehber güç ortaya çıkmıştı, çünkü bir yola işaret etti ve, 'Buradan,' dedi.

'Nereden biliyorsunuz,' diye sordum.

'Elbette biliyorum,' diye yanıt verdi ve biraz duraladıktan sonra ekledi: 'Jonathan buraya gelip, yolculuğunu anlatmadı mı?'

Başta tuhaf olduğunu düşündüm, ama kısa süre sonra buna benzer bir yolun yalnızca bir tane olduğunu gördüm. Pek az kullanılıyor ve Bukovina-Bistritz arasındaki, daha çok kullanılan, daha geniş ve daha sert yoldan çok farklı.

Böylece bu yola saptık; yolumuz diğer yollarla kesiştiği zaman –bunların yol olduğundan her zaman emin olamıyorduk, çünkü çok bakımsızdılar ve hafif bir kar yağmıştı– atlar nereden gideceklerini biliyorlardı. Dizginleri koyuverdim ve sabırla ilerlemeye devam ettiler. Yavaş yavaş Jonathan'ın o harika günlüğünde yazdıklarını gördük. Sonra uzun, uzun saatler, saatler boyunca devam ettik. Başta, Bayan Mina'ya uyumasını söyledim; denedi ve başardı. Hep uyuyor; sonunda kuşkulandım ve onu uyandırmaya çalıştım. Ama uyumaya devam etti ve ne kadar uğraşsam da uyandıramıyorum. Ona zarar vermekten korkarak, çok zorlamak istemiyorum, çünkü çok fazla acı çektiğini ve uykunun onun için en iyi şey olduğunu biliyorum. Sanırım ben de uyukladım, çünkü âniden, sanki fena bir şey yapmış gibi kendimi kötü hissettim; âniden, dizginler elimde uyandım ve iyi atların her zamanki gibi koşturmaya devam ettiklerini anladım. Bakışlarımı aşağı indirdim ve Bayan Mina'nın hâlâ uyumakta olduğunu gördüm. Artık günbatımı uzak değil ve karların üzerinde güneşin ışınları büyük, sarı bir sel gibi akıyor, böylece dağların dik bir şekilde yükseldiği yerlerde uzun gölgeler yaratıyoruz. Devamlı tırmanıyoruz; ve her şey o kadar vahşi ve kayalık ki, sanki dünyanın sonuna gelmişiz gibi.

Sonra Bayan Mina'yı uyandırdım. Bu sefer fazla zorlanmadan uyandı ve onu hipnoza sokmaya çalıştım. Ama uyumadı. Yine de denedim, denedim, ta ki, kendimizi karanlıkta bulana kadar, sonra çevreme bakındım ve güneşin batmış olduğunu gördüm. Bayan Mina güldü ve dönüp ona baktım. Şimdi oldukça uyanık ve Kont'un evine ilk girdiğimiz zamanki kadar iyi görünüyor. Şaşırdım ve kendimi huzursuz hissettim; ama o kadar canlı, o kadar sevecen, o kadar düşünceli ki, tüm korkularımı unuttum. Bir ateş

yaktım, çünkü yanımızda erzak getirdik ve ben atları çözüp, besleyip, hazırlarken, o yemek hazırlayacaktı. Ateşin yanına gittiğimde, yemeğim hazırdı. O da yesin diye yanına gittim, ama gülümsedi ve çoktan yediğini söyledi –o kadar acıkmış ki, bekleyememiş. Bundan hoşlanmadım, ciddi kuşkularım var; ama onu huzursuz etmekten korkuyorum ve bu yüzden sustum. Bana servis yaptı ve yalnız yedim ve sonra kürklerimize sarınıp ateşin yanına uzandık. Ben nöbet tutarken uyumasını söyledim. Ama kısa sürede nöbeti unuttum ve âniden nöbeti hatırladığımda, onu sessizce, ama uyanık yatarken ve parlak gözlerle beni izlerken buldum. Bir kez, iki kez aynı şey oldu ve sabaha kadar uykumu epeyce aldım. Uyandığım zaman onu hipnotize etmeye çalıştım, ama heyhat! Gözlerini itaatkarca kapatsa da, uyuyamadı. Güneş yükseldi, yükseldi, yükseldi ve uyku ona âniden, çok geç geldi, ama o kadar ağır bir uykuydu ki bu, uyanamıyordu. Atlara koşum takıp, her şeyi hazırladığım zaman, onu kaldırıp arabaya yerleştirmek zorunda kaldım. Bayan Mina hâlâ uyuyor, uyuyor; ve uykusunda her zamankinden daha sağlıklı, daha kırmızı görünüyor. Ve bundan hoşlanmıyorum. Ve korkuyorum, korkuyorum, korkuyorum! –Her şeyden korkuyorum– düşünmekten bile; ama yoluma devam etmeliyim. Bu bir ölüm kalım meselesi, hatta bundan da fazlası ve gerilememeliyiz.

5 Kasım, sabah. – Her konuda eksiksiz yazmalıyım, çünkü sen ve ben birlikte tuhaf şeyler görmüş olsak da, başta benim, Van Helsing'in, delirdiğimi– yaşadığım sayısız dehşetin ve sinirlerimin bunca zaman gerginlik içinde olmasının, sonunda beynimi etkilediğini düşünebilirsin.

Dün, tüm gün yolculuk yaptık ve dağlara daha da yaklaştık, gittikçe daha yaban, daha ıssız topraklara doğru ilerledik. Büyük, çatık kaşlı kayalıklar ve çağlayanlar var ve Doğa zaman zaman karnaval düzenlemiş gibi görünüyor. Bayan Mina hâlâ uyuyor da uyuyor ve benim acıkıp karnımı doyurmama rağmen, onu uyandıramadım –yemek için bile. Vampir'in vaftizi ile lekelenmiş olduğundan, bu yerin ölümcül büyüsünün onu etkilediğinden korkmaya başladım. 'Eh,' dedim kendi kendime, 'eğer bütün gün

uyuyacak olursa, ben de bütün gece uyumam.' Kaba yolda ilerlerken, çünkü yol çok eski ve bozuk, başımı eğip uyudum. Yine bir suçluluk ve zamanın geçtiği duygusuyla uyandım ve Bayan Mina'yı hâlâ uyur buldum. Güneş alçalmıştı. Ama her şey değişmişti, çatık kaşlı dağlar daha uzakta görünüyordu ve zirvesinde Jonathan'ın günlüğünde anlattığı şatonun bulunduğu dik bir tepeye tırmanıyorduk. Hem sevindim, hem korktum; çünkü son, iyi ya da kötü, yaklaşmıştı. Bayan Mina'yı uyandırdım ve yine hipnotize etmeye çalıştım; ama ne yazık ki, çok geç olana kadar başaramadım. Sonra, büyük karanlık üzerimize çökmeden önce –zira günbatımından sonra gökyüzü batmış güneşi karların üzerine yansıtıyor ve bir süre alacakaranlık oluyor– atları çözdüm ve sığınak gibi bir yere yerleştirerek besledim. Sonra ateş yaktım ve şimdi uyanmış ve her zamankinden de sevimli olan Bayan Mina'yı kürklerin arasına oturttum. Yemeği hazırladım; ama yiyemedi, yalnızca aç olmadığını söyledi. Faydasız olduğunu bildiğimden onu zorlamadım. Ama ben yedim, çünkü şimdi güçlü olmak zorunda olduğumu biliyorum. Sonra, neler olabileceğinden korkarak, Bayan Mina'nın oturduğu yerin çevresine, onu rahat ettirecek kadar büyük bir çember çizdim; sonra biraz Kutsal Ekmek kırdım ve çemberin üzerine serptim. Tüm bu süre boyunca kıpırdamadan oturdu –ölü gibi ve beyazladı, beyazladı, ta ki kar gibi olana kadar ve tek bir söz söylemedi. Ama yanına yaklaştığımda bana tutundu ve zavallıcığın, hissetmesi acı veren bir titremeyle baştan ayağa sarsıldığını hissedebiliyordum. Biraz daha sakinleştiği zaman ona şöyle dedim:

'Neden ateşe yaklaşmıyorsun?' Çünkü ne yapabileceğinden emin olmak istiyordum. İtaatkarca ayağa kalktı, ama bir adım attıktan sonra durdu ve kıpırdamadan bekledi.

'Neden devam etmiyorsun?' diye sordum. Başını iki yana salladı ve geri dönüp yerine oturdu. Sonra uykudan uyanmış biri gibi açık gözlerle bana döndü ve sadece, 'Yapamıyorum!' deyip sustu.

Sevindim, çünkü onun yapamadığını, bizim korktuklarımızın da yapamayacağını biliyordum. Bedeni tehlikede olsa da, ruhu güvendeydi.

Kısa süre sonra atlar kişnemeye ve bağlarını çekiştirmeye başladı. Yanlarına gidip sakinleştirdim onları. Ellerimi üstlerinde hissettikleri zaman sevinçle, alçak sesle sızlandılar, ellerimi yaladılar ve bir süre sessizleştiler. Gece boyunca defalarca yanlarına gittim, ta ki doğanın iyice sessizleştiği o soğuk saate kadar ve yanlarına her gidişim onları sessizleştirdi. Soğuk saatte ateş ölmeye başladı ve canlandırmak için çemberden çıkmaya hazırlanıyordum, çünkü artık kar yoğun yapıyordu ve soğuk bir sis vardı. Karanlığın içinde bile, karın üzerinde ışık gibi bir şey vardı; sanki kar taneleri ve sis dalgaları, peşlerinde sürüklenen giysileri olan kadın şekillerine bürünmüştü. Her şey korkunç, ölüm sessizliği içindeydi; yalnızca atlar, sanki en kötüsünden korkarmış gibi kişniyor, geri çekiliyordu. Korkmaya başladım –dehşet dolu korkulardı bunlar, ama sonra içinde durduğum çemberin güvenliğini hissettim. Aynı zamanda, gecenin, kasvetin, yaşadığım huzursuzluğun ve tüm o korkunç endişelerin hayal gücümü etkilediğini düşündüm. Sanki Jonathan'ın korkunç deneyimlerinin anısı beni aldatıyordu; çünkü kar taneleri ve sis dönmeye başladı ve sonunda, onu öpmüş olabilecek o kadınların gölgeli görüntülerine büründü. Sonra atlar çöktü, çöktü ve insanların acı içinde inlemesi gibi, dehşet içinde inlediler. Korku çılgınlığı bile onlar için çok gibiydi, bağlarını koparıp kaçamıyorlardı. O ucube şekiller yaklaşıp çevremizde dönmeye başlayınca, sevgili Bayan Mina için korktum. Ona baktım, ama sükûnet içinde oturuyordu, bana gülümsedi; ateşi beslemek için çemberden çıkacak olunca, beni yakaladı, çekti ve rüyadaymış gibi bir fısıltı ile konuştu, o kadar alçaktı:

'Hayır! hayır! Dışarı çıkmayın. Burada güvendesiniz!' Ona döndüm ve gözlerine bakarak şöyle dedim:

'Ama ya siz? Ben sizin için korkuyorum!' Bunun üzerine güldü –alçak ve gerçekdışı bir kahkahaydı bu ve şöyle dedi:

'*Benim* için mi korkuyorsunuz! Neden? Başka hiçbir yerde, onlara karşı burada olduğum kadar güvende olamam,' dedi ve ben sözlerinin anlamını merak ederken, yükselen rüzgar alevlerin sıçramasına sebep oldu ve alnındaki kırmızı yarayı gördüm. İşte o

zaman anladım! Anlamasaydım da kısa süre sonra öğrenecektim, çünkü dönen sis ve kardan şekiller yaklaştı ve Kutsal çemberin dışına gelip durdu. Sonra maddeleşmeye başladılar, ta ki –eğer Tanrı aklımı başımdan almadıysa, çünkü gözlerimle gördüm– önümde etten ve kandan, Jonathan'ın odada gördüğü, boğazını öpmeye hazırlanan kadınlar durmaya başlayana kadar. Sallanan, yuvarlak formları, parlak, sert gözleri, beyaz dişleri, kırmızı yanakları ve dolgun dudakları tanıdım. Zavallı, sevgili Bayan Mina'ya gülümsediler ve gecenin sessizliğinin içinde kahkahaları çınlarken, kollarını birbirlerine doladılar, Bayan Mina'ya işaret ettiler ve Jonathan'ın dayanılmaz su bardağı çınlamasına benzettiği tatlı seslerle, şöyle dediler:

'Gel, kardeşim. Bize gel. Gel! Gel!' Korku içinde zavallı Bayan Mina'ya döndüm ve yüreğim memnunluk içinde alev gibi sıçradı; çünkü ah! tatlı gözlerindeki dehşet, tiksinti, korku, yüreğime bir umut masalı anlattı. Tanrı'ya şükürler olsun, henüz onlardan biri değildi. Yanımdaki odunlardan birazını aldım ve Kutsal Ekmeği kaldırarak ateşe doğru ilerledim. Önümde gerilediler ve alçak, korku verici kahkahalarla güldüler. Ateşi besledim ve onlardan korkmadım; çünkü çemberin içinde güvende olduğumuzu biliyordum. Böyle silahlanmışken bana yaklaşamazlardı, ne de çemberin içinde kaldığı sürece Bayan Mina'ya yaklaşabilirlerdi ve onların çembere girememesi gibi, Bayan Mina da dışarı çıkamazdı. Atlar inlemeyi kesti ve kıpırdamadan yerde yattılar; kar yumuşak bir biçimde üstlerini örttü, beyazlaştılar. Artık zavallı hayvanlar için korkunun bittiğini anladım.

Ve şafağın kızıl ışıkları karın kasvetinin üzerine düşmeye başlayana kadar böyle kaldık. Perişan ve korku içindeydim, korku ve acı doluydum; ama o güzelim güneş ufukta tırmanmaya başlayınca, yaşam tekrar bana döndü. Şafağın sökmesi ile korkunç şekiller, sislerin ve karın içinde eridi; şatoya doğru süzüldüler ve kayboldular.

Şafak sökmeye başlayınca, içgüdüyle, onu hipnotize etmeyi düşünerek Bayan Mina'ya döndüm; ama âni ve derin bir uykuya dalmış, yatıyordu ve onu uyandıramadım. Onu uykusunda hip-

notize etmeye çalıştım, ama hiçbir tepki vermedi ve gün doğdu. Henüz yerimden kıpırdamaya korkuyorum. Ateşimi yaktım ve atlara baktım; hepsi ölmüş. Bugün burada yapacak çok şeyim var ve güneş iyice yükselene kadar bekleyeceğim; çünkü o güneşin, kar ve sis onu görünmez kılsa da, güvenliğim olacağı yerlere gitmem gerekecek.

Kahvaltı ile gücümü toplayacağım ve sonra korkunç işimin başına. Bayan Mina hâlâ uyuyor ve Tanrı'ya şükürler olsun, uykusunda huzurlu...

JONATHAN HARKER'IN GÜNLÜĞÜ

4 Kasım, akşam. – Tekne kazası bizim için korkunç oldu. Olmasaydı Kont'un teknesini uzun zaman önce yakalamış olacaktık ve sevgili Mina'm özgür kalacaktı. Onun o korkunç yerin yakınında olduğunu düşünmeye korkuyorum. At bulduk ve karadan gidiyoruz. Bunu Godalming hazırlanırken yazıyorum. Silahlarımız var. Szganyler savaşmak istiyorlarsa dikkat etseler iyi olacak. Ah, keşke Morris ile Seward yanımızda olsalardı. Umut etmeliyiz! Eğer daha fazlasını yazmazsam, hoşçakal, Mina! Tanrı seni korusun ve kutsasın.

DR. SEWARD'IN GÜNLÜĞÜ

5 Kasım. – Şafakla beraber, ırmaktan bir araba ile uzaklaşmakta olan Szgany topluluğunu gördük. Arabayı çevrelemişler, telaşla ilerliyorlardı. Kar hafif hafif yağıyor ve havada tuhaf bir heyecan var. Bizim kendi heyecanımız olabilir, ama depresyon tuhaf. Uzaktan, kurtların uluması geliyor; kar onları dağlardan aşağı indiriyor ve hepimiz için, her açıdan tehlike var. Atlar hazır gibi ve kısa süre sonra yola çıkacağız. Birisinin ölümüne gidiyoruz. Yalnızca Tanrı, kim, nerede, ne, ne zaman ya da nasıl olacağını biliyor...

DR.VAN HELSING'İN NOTU

5 Kasım, akşamüstü. – En azından aklım başımda. Her halükarda bunun için Tanrı'ya şükürler olsun, ama bunun kanıtlanması korkunç oldu. Bayan Mina'yı Kutsal çemberin içinde uyur bırakıp şatoya gittim. Veresti'de trene aldığım demirci çekici faydalı oldu; tüm kapılar açıktı, ama kötü niyetle ya da talihsizlik eseri, bir kez içeri girince bir daha dışarı çıkmamam için kapanmasınlar diye paslı menteşelerinden söktüm onları. Jonathan'ın acı deneyimi burada işime yaradı. Günlüğünü hatırlayarak eski şapele giden yolu buldum, çünkü işimin nerede olduğunu biliyordum. Hava baskındı; sanki sülfürlü bir koku var gibiydi ve zaman zaman başımı döndürdü. Ya kulaklarımda bir uğultu vardı ya da uzakta kurtların ulumasını duydum. Sonra sevgili Bayan Mina'yı düşündüm ve kendimi kötü hissettim. İkilem beni boynuzlarının arasına aldı. Onu buraya getirmeye cesaret edemezdim, onu o Kutsal çemberin içinde, Vampir'e karşı güven içinde bırakmıştım, ama yine de kurtlar vardı! İşimin burada olduğuna, Tanrı'nın isteği buysa kurtlara boyun eğmemiz gerektiğine karar verdim. Her durumda, bu yalnızca ölüm ve onun ötesinde özgürlük anlamına geliyordu. Bu yüzden, onun adına seçim yaptım. Kendi adıma olsa, seçim kolay olurdu; kurdun midesi Vampir'in mezarından daha iyiydi! Bu yüzden seçimi yapıp, işe koyuldum.

En az üç mezar bulmam gerektiğini biliyordum –kullanılan mezarlar; bu yüzden aradım, aradım ve birini bulduım. Vampir uykusunda yatıyordu, o kadar yaşam dolu, o kadar güzeldi ki, sanki cinayet işlemeye gelmişim gibi ürperdim. Ah, eski günlerde, bu tür şeyler olurken, benim gibi, böylesi görevleri yerine getirmek üzere yola çıkan adamların, sonunda yüreklerinin ve sinirlerinin buna elvermediğini anladıklarından kuşkum yok. Böylece geciktiler, geciktiler, geciktiler, ta ki Ölümden Dönmüşler'in iffetsiz güzelliği ve büyüsü onları hipnotize edene kadar ve beklediler, beklediler ve sonunda günbatımı geldi ve Vampir uykusu bitti. Sonra güzel kadının güzel gözleri açıldı, aşkla baktı, dudaklarını bir öpücük için sundu –adam zayıftı. Ve Vampir saf-

larına bir kurban daha katıldı; Ölümden Dönmüşler'in korkunç ordusu bir kişi daha arttı!...

Kuşkusuz bir tür büyü var, bir tanesinin önünde bile etkileniyorum, üstelik geçen zamanın çürüttüğü, yüzyılların tozu ile kaplanmış bir mezarda yatarken, Kont'un sığınaklarındakine benzer korkunç bir koku varken. Evet, etkilendim –ben, Van Helsing, onca kararlılığıma ve nefret güdüme rağmen– ben de yetilerimi felç eden ve ruhumu engelleyen bir gecikme özlemi ile etkilendim. Doğal uyku eksikliği olabilirdi sebebi ve havadaki tuhaf bungunluk beni alt etmeye başlamıştı. Uykuya dalmakta olduğumdan eminim, tatlı bir büyülenmeye teslim olanların gözleri açık daldıkları uykuya, ki karın durgunlaştırdığı havadan uzun, alçak bir inleme geldi, o kadar acı ve merhamet doluydu ki, boru sesi gibi uyandırdı beni.

Çünkü işittiğim sevgili Bayan Mina'nın sesiydi. Sonra kendimi korkunç işim için hazırladım ve mezar kapaklarından birini kaldırarak kız kardeşlerden birini daha, diğer, esmer olanı buldum. Kız kardeşine baktığım gibi bakmak için durmaya cesaret edemedim, aksi halde bir kez daha büyülenmeye başlayabilirdim; aramaya devam ettim ve kısa süre sonra, Jonathan'ın gördüğü gibi sislerin atomları arasında maddeleştiğini gördüğüm, çok sevilen diğer sarışın kız kardeş için yapılmış büyük, yüksek bir mezar buldum. O kadar güzel, o kadar şehvetli görünüyordu ki, cinsimi onun cinsini sevmeye ve korumaya çağıran, içimdeki erkek içgüdüsü başımın yeni bir duyguyla dönmesine sebep oldu. Ama, Tanrı'ya şükürler olsun, sevgili Bayan Mina'mın ruhunun feryadı henüz kulaklarımda sönmemişti ve büyüye kapılmadan önce, vahşi görevim için cesaretimi topladım. Bu zamana kadar şapelde bulabildiğim bütün mezarları aramıştım ve geceleyin çevremizde yalnızca bu üç Ölümden Dönen'in hayaleti olduğundan, başka aktif Ölümden Dönmüş olmadığı sonucuna vardım. Kalanlardan daha ihtişamlı bir büyük mezar vardı; dev gibiydi ve asil oranlara sahipti. Üzerine yalnızca tek bir sözcük yazılmıştı,

DRACULA.

Demek bu, daha pek çok şey hak eden Kral-Vampir'in eviydi. Mezarın boş olması, zaten bildiğim şeyi kanıtladı. Bu kadınları, korkunç görevimi yaparak ölü hallerine döndürmeye başlamadan önce, Dracula'nın mezarına Kutsal Ekmek'ten bir parça koydum ve Ölümden Dönmüş'ken mezarını ona sonsuza dek yasakladım.

Sonra dehşet verici işim başladı ve korkuyordum bundan. Bir tane olsaydı, göreceli olarak kolay olurdu. Ama üç tane! Bir dehşet görevini bitirdikten sonra iki sefer daha başlamak; zira tatlı Bayan Lucy'de korkunç olmuştu, yüzyıllarca hayatta kalan, yılların geçişi ile güçlenen, fırsat bulsalar kirli hayatları için mücadele edecek bu yabancılarda kim bilir nasıl olacaktı...

Ah, dostum John, bu kasaplıktı; diğer ölüyü ve üzerinde böyle bir korku örtüsü olan diğer canlıyı düşünerek cesaretimi toplamasaydım, devam edemezdim. Hepsi sona ermiş olmasına rağmen hâlâ titriyorum, titriyorum. Tanrı'ya şükürler olsun, sinirlerim dayandı. Son çözülme gelmeden hemen önce ilk yüzdeki ifadeyi, üzerine yayılan memnunluğu görmeseydim, ruhunu kazanmış olduğumuzu anlamasaydım, yaptığım kasaplığa devam edemezdim. Kazığı yerine çakarken gelen o son çığlığa, kıvranan şeklin sarsılmalarına, dudaklarındaki kanlı köpüğe dayanamazdım. Dehşet içinde kaçar, işimi yarım bırakırdım. Ama bitti! Ve zavallıcıklar, şimdi, çözülüp yok olmadan önce kısa bir ân boyunca, gerçek ölüm uykularında huzurlu görünen onlara acıyıp ağlayabilirim. Çünkü, dostum John, bıçağım her birinin başını keser kesmez, tüm beden ufalanıp, aslı olan toprağa dönüşmeye başladı, sanki yüzyıllar önce gelmesi gereken ölüm sonunda kendini kabul ettirmiş, bir kez ve yüksek sesle, 'Onunlayım!' demiş gibi.

Şatodan ayrılmadan önce, Kont oraya Ölümden Dönmüş olarak bir daha dönemesin diye, girişleri hazırladım.

Bayan Mina'nın uyumakta olduğu çembere girdiğim zaman, uykusundan uyandı ve beni görünce, çok fazla şeye tahammül ettiğimi söyleyerek acıyla haykırdı.

'Gelin!' dedi, 'Bu korkunç yerden uzaklaşın! Gidip kocamı karşılayalım, bize doğru geldiğini biliyorum.' Zayıf, solgun ve bitkin görünüyordu; ama gözleri masumdu ve hararetle parlıyordu. Solgunluğunu ve hastalığını görmek beni memnun ediyordu, çünkü zihnim al yanaklı Vampir uykusunun taze dehşeti ile doluydu.

Ve böylece umut ve güvenle, ama yine de korku dolu olarak, dostlarımızı –ve *onu*– karşılamak üzere doğuya gidiyoruz, çünkü Bayan Mina bizimle buluşmaya geldiklerini *bildiğini* söylüyor.

MINA HARKER'IN GÜNLÜĞÜ

6 Kasım. – Profesör ile ben, Jonathan'ın geldiğini bildiğim, doğu yönüne doğru yola çıktığımızda akşamın geç saatleri olmuştu. Yol dik bir şekilde aşağı eğimli olduğu halde hızlı gitmiyorduk, çünkü ağır örtülerimizi ve kürklerimizi yanımızda taşımamız gerekiyordu; soğuğun ve karın içinde sıcaklık olmadan kalmaya cesaret edememiştik. Erzağımızın bir kısmını da almak zorunda kalmıştık, çünkü burası tam anlamıyla ıssızdı ve yağan karın içinden görebildiğimiz kadarıyla, hiçbir yerleşim izi yoktu. Bir buçuk kilometre kadar gittikten sonra, ağır yürüyüş yüzünden yoruldum ve dinlenmek için oturdum. Sonra geriye baktık ve Dracula'nın şatosunun net hatlarının gökyüzünü kestiği yeri gördük; çünkü tepenin çok derinlerine inmiştik ve şatoyu öyle bir bakış açısı ile görüyorduk ki, Karpat Dağları çok aşağıda kalıyordu. Onu tüm ihtişamı ile, keskin bir uçurumun tepesinde, üç yüz metre yükselirken gördük ve onunla her yanındaki dağların yamaçları arasında büyük bir açıklık var gibiydi. Burada vahşi ve tekinsiz birşeyler vardı. Uzaktan kurtların ulumasını duyabiliyorduk. Çok uzaktaydılar, ama ses, kar yağışı örtüsü ardında boğuk gelse de, dehşet doluydu. Dr. Van Helsing'in çevreye bakınmasından, saldırı durumunda daha az açıkta olacağımız stratejik bir nokta aradığını anladım. Kaba yol hâlâ aşağı doğru eğimliydi; süzülen karların arasından görebiliyorduk.

Bir süre sonra Profesör bana işaret etti, kalktım ve yanına git-

tim. Harika bir nokta bulmuştu, iki kayanın oluşturduğu girişi ile, kayalıkta doğal bir oyuk. Elimden tuttu ve beni içeri çekti: 'Bakın!' dedi, 'burada korunmuş olacaksınız ve eğer kurtlar gelirse bile, onları birer birer karşılayabilirim.' Kürklerimizi getirdi ve benim için rahat bir kovuk hazırladı ve biraz erzak çıkararak yemem için zorladı. Ama yiyemedim; yemeye çalışmak bile benim için tiksinti vericiydi, bir türlü yapamadım. Çok üzgün göründü, ama beni paylamadı. Çantadan dürbünü çıkararak, kayanın tepesinde durdu ve ufku aramaya başladı. Âniden seslendi:

'Bakın! Bayan Mina, bakın! bakın!' Yerimden fırladım ve kayanın üzerinde, yanında durdum; bana dürbünü uzattı ve işaret etti. Kar şimdi daha yoğun yağıyordu ve şiddetle dönüyordu, çünkü keskin bir rüzgar esmeye başlamıştı. Ama kar dalgalarının arasında duraklar oluyordu ve uzun bir mesafeye kadar seçebiliyordum. Bulunduğumuz yükseklikten, uzaklara kadar görmek mümkündü ve ötede, beyaz karlı düzlüklerin ötesinde, ırmağın kıvrımlar yaparak siyah bir kurdele gibi uzandığını görebiliyordum. Tam önümüzde ve o kadar da uzakta olmayan bir yerde –aslında o kadar yakındılar ki, neden daha önce fark edemediğimi merak ettim –bir grup atlı adam telaşla ilerliyordu. Ortalarında uzun bir açık araba vardı ve yoldaki her bozuk yerde, bir köpeğin sallanan kuyruğu gibi bir o yana, bir bu yana sallanıyordu. Karın üzerinde açık bir şekilde görebildiğimden, adamların giysilerinden bir tür köylü ya da çingene olduklarını anladım.

Arabada büyük, dikdörtgen bir sandık vardı. Onu görünce yüreğim yerinden fırladı, çünkü sonun yaklaşmakta olduğunu hissetmiştim. Gece iniyordu ve günbatımında, şimdiye dek orada hapis yatan Şey'in yeni bir özgürlük bulacağını ve istediği şekle bürünerek onu kovalayanlardan kurtulabileceğini biliyordum. Korku içinde Profesör'e döndüm; ama şaşkınlık içinde, orada olmadığını fark ettim. Bir ân sonra, onu aşağıda gördüm. Kayanın çevresine, dün gece sığındığımıza benzer bir çember çiziyordu. Çemberi tamamladıktan sonra gelip yanımda durdu ve şöyle dedi:

'En azından *ona* karşı güvende olacaksınız!' Dürbünü benden

aldı ve karın bir sonraki duraklamasında altımızdaki tüm alanı taradı. 'Bakın,' dedi, 'hızla geliyorlar; atları kırbaçlıyorlar ve ellerinden geldiğince koşturuyorlar.' Durdu ve boş bir sesle devam etti:

'Günbatımına yetişmeye çalışıyorlar. Çok geç kalmış olabiliriz. Tanrı'nın dediği olur!' Yeni bir kar dalgası geldi ve tüm manzara örtüldü. Ama kısa sürede geçti ve bir kez daha dürbün düzlüklere çevrilmişti. Sonra âniden bağırdı:

'Bakın! Bakın! Bakın! İki atlı onları takip ediyor, güneyden geliyorlar. Bunlar Quincey ve John olmalı. Dürbünü alın. Kar örtmeden bakın!' Dürbünü aldım ve baktım. Bu iki adam Dr. Seward ve Bay Morris olabilirdi. İkisinin de Jonathan olmadığını görebiliyordum. Aynı zamanda, Jonathan'ın da uzakta olmadığını *biliyordum*; çevreme bakındığımda, kuzey yönünden iki adamın büyük bir hızla gelmekte olduklarını gördüm. İçlerinden birinin Jonathan olduğunu biliyordum ve diğeri de, elbette, Lord Godalming olacaktı. Onlar da arabalı topluluğu kovalıyordu. Profesör'e söylediğim zaman okullu bir çocuk gibi sevinçle bağırdı ve kar yağışı görmeyi imkansızlaştırana kadar dikkatle baktıktan sonra, Winchester tüfeğini kullanılmaya hazır halde, sığınağımızın girişindeki kayanın üzerine koydu. 'Hepsi yaklaşıyor,' dedi. 'Zamanı geldiğinde çingeneleri her yandan sarmış olacağız.' Tabancamı çıkarıp hazırladım, çünkü biz konuşurken kurtların uluması daha yüksek ve daha yakından gelmeye başladı. Kar fırtınası bir ân durduğu zaman yine baktık. Karın çevremizde bu kadar yoğun yağdığını ve ötede güneşin uzak dağların zirvelerine doğru alçaldıkça, daha da canlı parladığını görmek tuhaftı. Dürbünle çevremizi taradığımızda, orada burada teker teker ya da ikili, üçlü gruplar halinde beneklerin hareket ettiğini görebiliyorduk –kurtlar avları için toplanıyorlardı.

Beklerken her geçen ân bir yüzyıl gibi geldi. Artık rüzgar şiddetli dalgalar halinde geliyordu ve kar üzerimizde anaforlar yaparken, öfkeyle sürükleniyordu. Zaman zaman bir kol boyu uzaklığı göremiyorduk; ama diğer zamanlarda, boş sesli rüzgar yanımızdan esip geçerken, çevremizdeki boşluğu süpürüyor gibi geliyordu ve çok uzakları görebiliyorduk. Son zamanlarda gün-

doğumunu ve günbatımını izlemeye o kadar alışmıştık ki, bunların ne zaman olacağını kesin bir şekilde kestirebiliyorduk ve günbatımına fazla zaman kalmadığını biliyorduk.

Saatlerimize bakınca, değişik gruplar üzerimize gelmeye başlamadan kayalık sığınağımızda bir saatten az beklediğimize inanmak zor geldi. Rüzgar şimdi daha şiddetli ve daha acı dalgalar halinde esiyordu. Anlaşılan kar bulutlarını üzerimizden süpürmüştü, çünkü, zaman zaman patlamalar halinde gelmekle beraber, kar şimdi aşağıya doğru yağıyordu. Her gruptaki bireyleri, takip edenleri ve edilenleri, açıkça ayırt edebiliyorduk. Takip edilenlerin, takip edilmekte olduklarını fark etmemeleri ya da en azından buna aldırmamaları tuhaftı; ama güneş dağların tepelerinde alçaldıkça, hızlarını iki katına çıkardılar.

Gittikçe yaklaştılar. Profesör ve ben kayamızın arkasında diz çöktük ve silahlarımız elimizde, bekledik; arabalı topluluğu geçirmemeye kararlı olduğunu görebiliyordum. Hepsi varlığımızdan tamamen habersizdi.

Bir ânda iki ses birden, 'Durun!' dedi. Biri, tutku ile yükselmiş, Jonathan'ımın sesi idi; diğeri ise Bay Morris'in güçlü, kararlı, sessiz emir sözcüğü idi. Çingeneler dili tanımamış olabilirdi, ama emir hangi dilde verilmiş olursa olsun, ses tonunu yanlış anlamak mümkün değildi. İçgüdüyle dizginleri çektiler ve o ânda Lord Godalming ile Jonathan bir taraftan, Dr. Seward ile Bay Morris diğer taraftan fırladılar. Çingenelerin önderi, atının üzerinde bir atadam gibi oturan şahane görünüşlü bir adam, uzak durmalarını işaret etti ve sert bir sesle arkadaşlarına ilerlemelerini söyledi. Atları kırbaçladılar, atlar öne fırladı; ama dört adam Winchester tüfeklerini kaldırdılar ve yanlış anlaşılması imkansız bir şekilde durmalarını emrettiler. O ânda Dr. Van Helsing ile ben kayanın ardında kalktık ve silahlarımızı onlara doğrulttuk. Kuşatıldıklarını görünce, adamlar dizginleri çekti ve durdu. Önderleri onlara döndü ve bir emir verdi. Bu emirle çingene topluluğundaki her adam, hançer ya da tabanca, taşıdığı silahı çekti ve saldırıya hazırlandı.

Sonra önder, dizginlerinin hızlı bir hareketi ile atını öne çıkar-

dı ve ilk önce güneşe –artık tepelere yaklaşmıştı– sonra şatoya işaret ederek, anlamadığımız bir şey söyledi. Yanıt olarak bizim topluluğumuzdan dört adam kendilerini atlarından aşağı attı ve arabaya doğru fırladı. Jonathan'ın böyle bir tehlike içinde olduğunu görünce büyük bir korku hissetmeliydim, ama savaş ateşi, diğerleri gibi beni de eline almış olmalıydı; hiç korku duymadım, yalnızca bir şeyler yapmak için korkunç bir istek vardı. Bizim hızlı hareketlerimizi gören çingene önderi bir emir verdi; adamları hemen arabanın çevresinde disiplinsiz bir çember çizdi, her biri emri yerine getirmek için bir diğerini omuzluyor, itiyordu.

Bütün bunların ortasında, adam çemberinin bir tarafından Jonathan'ın, diğer tarafından Quincey'nin arabaya doğru yol açmaya çalıştıklarını görebiliyordum; işlerini güneş batmadan bitirmeye kararlı oldukları açıktı. Hiçbir şey onları durduracak ya da engelleyecek gibi görünmüyordu. Ne önde çingenelerin kaldırdıkları tabancalar ya da hançerler, ne de arkada kurtların uluması, dikkatlerini bile çekmemiş gibiydi. Jonathan'ın hızı ve amacındaki kararlılığı önündekileri teslim almış gibiydi; içgüdüyle bir tarafa çekildiler ve geçmesine izin verdiler. Bir ânda arabanın üzerine atladı ve imkansız görünen bir güçle büyük kutuyu kaldırıp tekerleğin üzerinden yere fırlattı. Bu arada Bay Morris, Szgany çemberinden geçmek için güç kullanmak zorunda kalmıştı. Jonathan'ı soluk almadan izlediğim tüm bu süre boyunca, gözucuyla onun da ümitsizce öne ilerlemeye çalıştığını, aralarından geçerken çingenelerin hançerlerinin parladığını ve sallandığını görmüştüm. Büyük bıçağı ile saldırıları savuşturdu ve başta onun da güvenlik içinde geçtiğini sandım; ama, şimdi arabadan aşağı atlamış olan Jonathan'ın yanına sıçradığında, sol eliyle yanını tutmakta olduğunu ve parmaklarının arasından kan fışkırdığını gördüm. Buna rağmen durmadı, çünkü Jonathan ümitsiz bir enerji ile sandığın bir ucuna saldırıp, büyük Kukri bıçağı ile kapağı kaldırmaya çalışırken, o da çılgınca, av bıçağı ile diğer yandan saldırdı. İki adamın çabaları ile kapak yerinden oynadı, çiviler gıcırdayarak söküldü ve kutunun kapağı arkaya atıldı.

Bu sırada, Winchesterların tehdidi altında ve Lord Godal-

ming ile Dr. Seward'ın merhametine kalmış olan çingeneler pes etmiş, direnişlerinden vazgeçmişlerdi. Güneş dağların tepesinden inmek üzereydi ve tüm topluluğun gölgeleri karların üzerine düşüyordu. Kont'un kutudaki toprağı üzerinde yattığını gördüm, arabadan düşmesi sonucunda toprağın bir kısmı üzerine saçılmıştı. Ölü gibi solgundu, mumya gibiydi ve kırmızı gözler, benim çok iyi bildiğim korkunç, kin dolu bir bakışla parlıyordu.

Ben izlerken, gözler güneşin battığını gördü ve içlerindeki nefret ifadesi zafere dönüştü.

Ama o ânda, Jonathan büyük bıçağını savurdu. Bıçağın boğazı kestiğini görünce çığlık attım; aynı ânda Bay Morris'in av bıçağı yüreğe saplandı.

Bir mucize gibiydi; gözlerimin önünde, bir nefes alımı süresinde, tüm beden toza dönüştü ve gözden kayboldu.

Yaşadığım sürece, o son çözülme ânında, yüzünde var olabileceğine hiç inanmadığım bir huzur ifadesi olmasına memnun olacağım.

Dracula Şatosu, şimdi kırmızı gökyüzünün önünde duruyordu ve kırık siperlerinin her taşı, batan güneşin ışığı altında açıkça görülüyordu.

Bizi ölü adamın sıradışı yok oluşundan sorumlu tutan çingeneler tek söz etmeden döndü ve canlarını kurtarmak için kaçtılar. Atı olmayanlar arabaya sıçradılar ve atlılara kendilerini bırakmamaları için bağırdılar. Güvenli bir mesafeye çekilmiş olan kurtlar onların peşinden gittiler ve bizi rahat bıraktılar.

Yere yıkılmış olan Bay Morris dirseğine dayanmış, elini yan tarafına bastırıyordu; kan hâlâ parmaklarının arasından akmaktaydı. Ona koştum, çünkü artık Kutsal çember beni engellemiyordu; iki doktor da koştular. Jonathan arkasında diz çöktü ve yaralı adam başını omzuna koydu. İçini çekerek, zayıf bir çabayla, elimi lekesiz eline aldı. Yüreğimdeki acıyı yüzümde görmüş olmalıydı, çünkü bana gülümsedi ve şöyle dedi:

'Faydalı olduğum için mutluyum! Ah, Tanrım!' diye haykırdı âniden, zorlukla doğrulup oturdu ve bana işaret etti, 'Bunun için ölmeye değerdi! Bakın! bakın!'

Güneş şimdi tam dağın tepesindeydi ve kırmızı ışınları yüzüme düşüyordu, pembe bir ışığa boğulmuştum. Adamlar aynı duyguyla dizlerinin üzerine çöktüler ve gözleri işaret eden parmağı takip ederken derin, içten seslerle, 'Amin!' dediler. Ölmekte olan adam konuştu:

'Her şey boşuna olmadığı için Tanrı'ya şükürler olsun! Bakın! Kar onun alnından daha lekesiz değil! Lanet geçti!'

Ve bizi acı içinde bırakarak, bir gülümseme ile, sessizlik içinde, cesur bir centilmen öldü.

NOT

Yedi yıl önce hepimiz ateşten geçtik ve bazılarımızın o zamandan sonraki mutluluğu, sanırım, çektiğimiz acıya değerdi. Oğlumuzun Quincey Morris'in öldüğü gün doğması, Mina ile bana fazladan bir sevinç verdi. Annesi gizlice, cesur dostumuzun ruhundan bir parçanın ona geçtiğine inanıyor, biliyorum. İsimleri bizim küçük topluluğumuzu bir araya getiriyor; ama biz onu Quincey diye çağırıyoruz.

Bu sene, yazın Transilvanya'ya bir yolculuk yaptık ve bizim için bunca canlı ve korkunç anılarla dolu toprakları gezdik. Kendi gözlerimizle gördüğümüz, kulaklarımızla işittiğimiz şeylerin canlı gerçekler olduğuna inanmak neredeyse imkansızdı. Olup bitenlere ilişkin her iz silinmişti. Şato eskisi gibi, ıssızlıkların üzerinde yükseliyordu.

Eve döndüğümüzde, eski zamanlardan konuşmaya başladık –artık hepimiz ümitle geriye bakabiliyoruz, çünkü Godalming ve Seward mutlu birer evlilik yaptı. Uzun zaman önce geri döndüğümüzden beri kasada duran kağıtları aldım. Kayıtlarımızı oluşturan bunca malzeme yığını içinde, neredeyse hiç orijinal doküman olmadığını görünce şaşırdık; Mina, Seward, ben ve Van Helsing'in notları dışında, daktiloya çekilmiş bir kağıt yığınından başka hiçbir şey yok. Bunları, bu kadar inanılmaz bir hikayenin kanıtı olarak kabul etmesini kimseden isteyemeyiz. Van Helsing, oğlumuz dizlerinin üzerinde olduğu halde, şöyle diyerek özetledi:

'Bizim kanıta ihtiyacımız yok; kimseden bize inanmasını istemiyoruz! Bir gün bu çocuk annesinin ne kadar cesur ve yiğit bir kadın olduğunu anlayacak. Şimdiye dek tatlılığını, sevgi dolu özenini gördü; daha sonra bazı erkeklerin onu neden sevdiğini, onun uğruna neden bunca şeye meydan okuduklarını anlayacak.'

JONATHAN HARKER

KORKU KİTAPLIĞI

Dracula

BRAM STOKER

...Anahtarı bulmak için bedeni aramam gerektiğini biliyordum, bu yüzden kapağı kaldırdım ve duvara dayadım; ve sonra ruhumu korku ile dolduran bir şey gördüm. Kont orada yatıyordu, ama sanki gençliği yenilenmiş gibi görünüyordu, çünkü beyaz saçları ve bıyığı karanlık bir demir grisine dönüşmüştü; yanakları daha dolgundu ve beyaz derisinin altı yakut kırmızısı görünüyordu; ağzı her zamankinden de kırmızıydı, dudaklarında taze kan damlaları vardı ve ağzının kenarlarından aşağı akıyor, çenesinden ve boynundan süzülüyordu. Derin, alev alev gözleri bile şişmiş etlerin arasına gömülmüş gibi görünüyordu, çünkü gözkapakları ve göztorbaları kabarmıştı. Sanki korkunç yaratık tamamen kanla dolmuş gibiydi; doygunluk içinde bitkin düşmüş, pis bir sülük gibi yatıyordu orada...

Dracula...

Gerilim ve korku türünün başyapıtı...
Viktorya Dönemi'nin aşırı ahlakçı görünümünün ardında yatan karanlığı ve ikiyüzlülüğü açığa vuran bir anlatı. Stoker bu yapıtıyla, yaşadığı dönemin ahlakçı ve bilimci ütopyacılığını, kana susamış bir vampirin şahsında, ustalıklı bir biçimde eleştiriyor.

ISBN 975-8725-11-4